

САНДРА БРАУН АЛИБИТО

Превод от английски: Валентина Атанасова, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Събота

Писькът отекна в прохладната тишина на хотелския коридор.

Камериерката, която бе влязла в луксозния апартамент само преди секунди, се втурна навън от стаята, залитайки, като викаше за помощ и тропаше отчаяно по вратите на другите гости. По-късно шефът ѝ щеше да я порицае заради тази истерична реакция, но сега не бе в състояние да овладее уплахата си.

За неин ужас, този следобед почти никой от гостите не бе в стаята си. Повечето бяха излезли да разгледат уникалните исторически забележителности на Чарлстън. Но най-сетне успя да събуди един човек от Мичиган, който все още не бе свикнал с горещината и се бе прибрал да подремне.

Макар и сънен, той бързо осъзна, че само нещо наистина ужасяващо би накарало камериерката да изпадне в такава истерия. Преди да проумее смисъла на несвързаните ѝ думи, позвъни на рецепцията и вдигна на крак целия персонал на горния етаж.

Двама полицаи от Чарлстън, чийто район включваше новооткрития хотелски комплекс „Чарлз Таун Плаца“, незабавно пристигнаха на местопроизшествието. Смутеният служител от охраната ги заведе до най-високата част на зданието, където камериерката се бе качила, за да изпълни следобедните си задължения, но бе открила, че усилията ѝ са излишни. Обитателят на апартамента лежеше мъртъв на пода във всекидневната.

Полицаят коленичи до тялото.

— Господи, прилича на...

— Наистина е той — каза партньорът му, също толкова смаян. — Май ще избухне голям скандал, а?

ПЪРВА ГЛАВА

Той я забеляза в мига, когато влезе в шатрата.

Открояваше се дори сред множеството други жени с оскъдно лятно облекло. За негова изненада, бе сама.

Щом спря, за да се ориентира в обстановката, погледът ѝ обходи музикантите на подиума, а след това се плъзна към дансинга и струпаните около него маси и столове. Забеляза една свободна, приближи се до нея и седна.

Шатрата бе с диаметър около десет метра. Покривът представляваше конструкция с формата на конус, украсена с ярки празнични светлини. Шумът отекваше във високия таван и се получаваше непоносима какофония.

Групата не бе особено добра и компенсираше това със силата на звука, като явно се надяваше високите децибели да прикрият фалшивите или пропуснати ноти. Все пак музикантите свиреха с впечатляващ ентусиазъм и артистичност. Пианистът и китаристът сякаш изтръгваха тоновете от инструментите си. Сплетената на плитки брада на мъжа с хармониката подскачаше при всяко рязко движение на главата му. Докато плъзгаше лъка по струните, цигуларят енергично танцуваше жига и по този начин привличаше вниманието върху жълтеникавите си каубойски ботуши. Барабанистът като че ли владееше само една ритмична фигура, но я изпълняваше с удивителен замах.

Нестройното звучене, изглежда, не смущаваше посетителите. Всъщност дори и Хамънд Крос. Странно защо, панаирната глъчка му се струваше успокояваща. Звуците се запечатваха в съзнанието му: писъците, които долитаха от централната алея, закачливите подвиквания на момчетата от виенското колело, плачът на уморени деца, звънците, детските свирки и неизменният за един карнавал смях.

Днес съвсем не бе имал намерение да ходи на селски панаир. Въпреки че навярно местните вестници и телевизии бяха съобщили за събитието, той не бе обърнал внимание.

Беше попаднал на панаира случайно, половин час след като бе излязъл от Чарлстън. Не можеше да си обясни какво го бе накарало да спре. Не беше любител на карнавалите. Родителите му никога не го бяха водили на подобни места. Стараеха се да избягват масовите атракции. Те не бяха за хора от тяхната среда.

Обикновено Хамънд също ги избягваше. Не от снобизъм, а защото работеше дълги часове и свободното му време бе особено ценно, затова избираше как да го прекарва. Би предпочел игра на голф, няколко часа риболов, хубав филм или спокойна вечеря в уютен ресторант. Но селски панаир? Това определено не бе в списъка му на приятните занимания.

Все пак този следобед го бяха привлекли тълпата и радостната глъчка. Ако останеше сам, би потънал в размисли за своите грижи. Би изпаднал в отчаяние, а кой се нуждаеше от това в един от малкото почивни дни, които оставаха до края на лятото?

Затова когато стигна до множеството коли, които едва се придвижваха към временния паркинг — всъщност пасбище, превърнато в паркинг от някой предприемчив фермер, — и бе принуден да забави, просто се сля с потока от автомобили, каравани и фургони.

Плати два долара на дъвчещия тютюн младеж, който събираше таксата за паркиране, и за щастие успя да намери свободно място под едно кичесто дърво. Преди да слезе, свали сакото и вратовръзката и нави ръкавите на ризата си. Внимателно се провря между сергиите с лакомства. Съжаляваше, че не е с джинси и ботуши — вместо официалните панталони и обувки, но вече се чувстваше развеселен. Тук никой не го познаваше. Не бе длъжен да разговаря с никого, ако не желаше. Не се налагаше да изпълнява досадни задължения, да участва в заседания, да отговаря на телефонни обаждания. Тук не бе професионалист или колега. Нито пък нечий син. Напрежението, гневът и тежестта на отговорностите започнаха да се стопяват. Чувството за свобода бе опияняващо.

Панаирният площад бе ограден с полиетиленови ленти, на които висяха безброй пъстри дрънкулки, които дори не трепваха в горещия следобед. Задушният въздух бе изпълнен с примамливи ухания на топли евтини сандвичи. Отдалеч музиката съвсем не звучеше така зле.

Хамънд бе доволен, че се отби. Имаше нужда от подобно... усамотение.

Защото, въпреки че бе заобиколен от толкова хора, той наистина се чувстваше сам. Изведнъж реши, че е по-добре да се слее с шумната тълпа, отколкото да прекара една самотна вечер в малката си вила, каквото бе първоначалното му намерение, когато тръгна от Чарлстън.

Групата бе изсвирила две песни, откакто брюнетката бе седнала в другия край на шатрата. Хамънд не откъсваше поглед от нея и не преставаше да размишлява. Сигурно тя очакваше някого — може би съпруг и няколко хлапета. Изглеждаше доста по-млада от него, вероятно малко над тридесет години. Повечето жени на тази възраст се занимаваха главно с възпитанието на децата си. Подготвяха ги за скаутски лагери, участваха в начинанията на родителския съвет или просто си стояха у дома и следяха телевизионните реклами на пасти за зъби и перилни препарати. Бе получил представата си за този тип жени от телевизията и му се струваше, че тя се вмести в обобщения образ.

Все пак изглеждаше твърде... твърде... напрегната.

Не приличаше на грижовна майка, която се е усамотила за няколко минути, докато таткото е завел децата да се по-возят на въртележката. Не притежаваше хладнокръвната увереност на съпругите на неговите познати, които членуваха в „Джунниър Лийг“ или други клубове, организираха дневни събирания, тържества по случай рождението дни на децата си и приеми, на които канеха бизнеспартньорите на съпрузите си, един-два пъти седмично играеха голф или тенис, поддържаха форма с аеробика и посещаваха курсове по изучаване на Библията.

Тялото ѝ не бе отпуснато и пълно като на жена, която е преживяла няколко раждания. Имаше елегантна, атлетична фигура. Краката ѝ бяха стройни... всъщност прекрасни — силни, гладки и със загар. Късата пола и ниските сандали подчертаваха красотата им. Блузата без ръкави бе вързана на тила и гърба като горнище на бански. Бе свалила тънката жилетка в същия цвят, с която бе наметната. Отличаваше се е елегантното си облекло сред множеството местни жители с къси панталони и маратонки.

Дамската чанта, оставена на масата, би побрала ключодържател, няколко салфетки и може би червило, но съвсем не бе достатъчно голяма за млада майка, която би носила шишета с вода, носни кърпи,

пакети „Снакс“ и достатъчно дрехи за почивка в планината, взети за всеки случай.

Хамънд имаше аналитичен ум. Логическите разсъждения бяха неговата стихия. Стигна до извода, че тази жена определено не е майка.

Но това не означаваше, че не е омъжена или сериозно обвързана, в очакване да узакони отношенията си с някого. Възможно бе да гради кариера. Умела и решителна бизнес-дама. Преуспяла търговка. Хитра предприемачка. Брокер. Или собственичка на агенция за заеми.

Докато отпиваше от бирата, която вече бе започнала да се затопля, Хамънд продължи любопитно да се взира в жената. В един миг осъзна, че тя също го наблюдава.

Когато срещна погледа ѝ, сърцето му подскочи, може би защото бе смутен от това, че интересът му е забелязан. Но не извърна глава. Въпреки че между тях преминаваха танцьори, за няколко секунди двамата останаха загледани един в друг.

След това тя внезапно се обърна, сякаш също бе изпитала неудобство. Упреквайки се заради детинската си реакция на нещо толкова обикновено като размяната на погледи, Хамънд отстъпи място на две двойки, които се оглеждаха наоколо в очакване някоя от масите да се освободи. Промъкна се между хората, струпани пред импровизирания бар, за да утолят жаждата си.

Шатрата бе пренаселена. Имаше дори служещи от въоръжените сили, които — макар и в цивилно облекло — се познаваха по късо подстриганите коси. Пиеха, оглеждаха момичетата, преценявайки шансовете си, и се обзалагаха помежду си кой ще има най-голям късмет.

Барманите наливаха бира с максималната бързина, на която бяха способни, но все пак не успяваха да обслужат прииждащите клиенти. Хамънд няколко пъти се опита да привлече вниманието на един от тях, но накрая се отказа и реши да почака, докато опашката намалее, преди да поръча друго питие.

Сега се чувстваше малко по-уверен и се осмели отново да погледне към нея. Настроението му помръкна. На останалите столове около масата ѝ бяха седнали трима мъже. Широките рамене на единия почти я скриваха от погледа му. Никой от тях не бе с униформа, но

съдейки по прическите и самонадеяното им държане, той реши, че са от флота.

Всъщност не бе изненадан. Може би само малко разочарован.

Привлекателна жена като нея не можеше да остане сама в събота вечер. Навярно просто ѝ бе доскучало, докато чакаше приятеля си.

Дори ако бе дошла сама на панаира, бързо щеше да си намери компания. Особено на толкова оживено място. Военнослужещите, пуснати в отпуск за уикенда, приличаха на стадо акули, надушили плячка. Единствената им цел бе да си осигурят партньорка за вечерта. Тази жена би привлякла вниманието им без никакво усилие.

Хамънд съвсем не бе имал намерение да я заговаря. Беше твърде възрастен за нещо подобно. Би било неразумно, освен това съвсем не му подходеше да се държи така, въпреки че самият той нямаше сериозна връзка. Но не би могъл да каже и че не е обвързан.

Тя внезапно стана, взе жилетката си, праметна малката чанта през рамо и понечи да си тръгне. След миг и тримата мъже скочиха и препречиха пътя ѝ. Единият, който изглеждаше най-набит, обгърна раменете ѝ и доближи лицето си до нейното. Хамънд проследи движенията на устните му. Това, което ѝ каза, накара приятелите му да избухнат в смях.

Тя явно не хареса шегата. Рязко извърна глава и изражението ѝ наведе Хамънд на мисълта, че е изпаднала в неловко положение, от което се опитва да се измъкне, без да предизвика скандал. Жената отмести ръката на военносслужещия от раменете си, усмихна се насила и му каза нещо, преди да продължи към изхода.

Засегнатият мъж я последва, придружен от двамата си спътници. Когато отново сграбчи ръката ѝ и я притегли към себе си, Хамънд не можа да остане безучастен.

По-късно дори не си спомняше как бе прекосил дансинга, въпреки че сигурно си бе проправил път с лакти между двойките, танцуващи блус, защото след броени секунди се озова между двамата мускулести войници, избута натрапника и каза:

— Извинявай, скъпа. Случайно срещнах Норм Бланчърд, а нали знаеш колко е словоохотлив този стар разбойник. За мой късмет, засвириха нашата песен.

Обгърна талията ѝ и я поведе към дансинга.

— Запомнихте ли инструкциите ми?

— Да, сър. Никой да не влиза или излиза. Запечатали сме входовете.

— Това се отнася за всички. Без изключение.

— Разбрано, сър.

След като повтори указанията си, детектив Рори Смайлоу кимна на униформения служител и влезе в „Чарлз Таун Плаца“ през главния вход на хотела. Много списания бяха писали, че стълбището представлява истински архитектурен шедьовър. Вече се бе превърнало в запазена марка на новия комплекс. Двете дъги от извити стъпала, които се издигаха срещу входа, символизираха южняшкото гостоприемство. Сякаш обгръщаха изящния кристален полилей, преди да се слоят десетина метра над фойето, където образуваха широк балкон.

И на двете нива полицаите се разминаваха с персонала и гостите на хотела, които вече бяха научили за предполагаемото убийство на петия етаж.

„Нищо не би могло да предизвика такова оживление, както насилствената смърт“, помисли си Смайлоу, докато преценяваше обстановката.

Потни туристи със слънчев загар щракаха с фотоапарати, разпитваха служителите и споделяха слухове за самоличността на жертвата и мотива за престъплението.

Еlegantният костюм на Смайлоу и ризата с френски маншети изглеждаха необичайно облекло за толкова горещ ден. Въпреки непоносимата жегата, дрехите му бяха съвсем сухи. Веднъж един от неговите подчинени тихо бе попитал дали Смайлоу някога се поти.

— Не, за бога! — бе отвърнал колегата му. — Всички знаят, че извънземните нямат потни жлези.

Смайлоу решително се отправи към редицата асансьори. Явно мъжът, с когото бе разговарял на входа, бе съобщил за пристигането му, защото друг служител държеше вратата на единия асансьор отворена и го чакаше. Смайлоу влезе, без да даде знак, че оценява тази проява на учтивост.

— Доволен ли сте от услугата, мистър Смайлоу?

Детективът се обърна.

— О, да, Смити. Благодаря.

Човекът, когото всички познаваха само по първото му име, лъскаше обувки в една ниша във фоайето на хотела. Десетилетия наред бе работил в друг централен хотел. Наскоро се бе преместил в „Чарлз Таун Плаца“, но бе запазил клиентелата си. Дори гостите от други градове даваха на Смити щедър бакшиш, защото можеше да ги упъти по-добре от портиера къде да отидат, как да прекарат времето си и къде могат да открият това, което търсят в Чарлстън.

Рори Смайлоу бе един от редовните му клиенти. Обикновено спираше, за да побъбри с него, но сега бързаше и не желаше да отвличат вниманието му. Троснато добави:

— До скоро, Смити.

Вратите на асансьора се затвориха. С униформения полицаи не размениха и дума, докато стигнат до горния етаж. Смайлоу не поддържаше приятелски отношения с колегите си — дори с онези, които имаха същия ранг — и избягваше да общува с подчинените си. Никога не започваше разговор за нещо, което нямаше връзка с разследвания случай. Служителите от отдела, които се осмеляваха да го заговорят, скоро разбираха, че опитите им са напразни. Студеното му държане обезсърчаваше всички. Дори елегантният му външен вид внушаваше страхопочитание и караше околните да странят от него.

Щом вратите на асансьора се отвориха на петия етаж, Смайлоу почувства позната тръпка. Бе посещавал много места на убийства. В някои от тях нямаше нищо впечатляващо, но имаше и такива, които представляваха смразяваща гледка. Едни бяха типични и еднообразни, а други щеше да запомни завинаги заради удивителната изобретателност на убиеца, странната обстановка, в която бе открито тялото, необичайните средства за изтезание, уникалното оръжие на престъплението или възрастта и състоянието на жертвата.

Винаги усещаше прилив на адреналин при спомена за първото местопрестъпление, на което се бе озовал, но потискаше срама си от това. Бе роден за полицаи. Обожаваше работата си.

Когато слезе от асансьора, цивилните в коридора изведнъж замълчаха. В израз на уважение или от страх, те се отдръпнаха, за да му сторят път към вратата на апартамента, в който днес бе отнет човешки живот.

Запомни номера на стаята, след това надникна вътре. Изпита облекчение, когато видя, че седмината полицаи от екипа вече са пристигнали и изпълняват задълженията си.

Доволен от старателната им работа, той отново се обърна към тримата детективи, изпратени от Отдела за криминални разследвания. Единият от тях припряно угаси цигарата си в пепелника. Смайлоу го изгледа сурово.

— Дано в този пепелник да не е имало някое важно доказателство, Колинс.

Детективът нервно пъхна ръце в джобовете си като малчуган, когото са смъррили, защото е забравил да пусне водата в тоалетната.

— Слушайте — каза Смайлоу на цялата група. Никога не повишаваше тон. Не бе необходимо. — Няма да простя нито една грешка. Ако докоснете нещо тук, при най-малкото нарушение на процедурата или потулване на най-незначителното доказателство поради нечия небрежност, виновният ще бъде жестоко наказан. Лично от мен. — Погледна всеки от тях право в очите. След това добави: — Добре, да вървим.

Докато влизаха в стаята, сложиха латексови ръкавици. Всеки полицаи имаше специална задача и внимателно се зае с изпълнението ѝ, без да докосва нищо, което не трябваше да бъде пипано.

Смайлоу се приближи към двамата, които бяха пристигнали първи. Без предисловия попита:

— Докосвали ли сте го?

— Не, сър.

— А нещо друго тук?

— Не, сър.

— И дръжката на вратата ли?

— Беше отворена, когато пристигнахме. Камериерката, която е открила тялото, не беше я затворила. Може би служителят от охраната я е докоснал. Когато го попитахме, отрече, но...

Полицаят сви рамене.

— А телефонът? — попита Смайлоу.

— Не, сър, използвах радиостанцията си. Но е възможно охранителят да се е обадил по него, преди да пристигнем.

— С кого разговаряхте досега?

— Само с него. Той ни повика.

— И какво каза?

— Че камериерката е открила трупа. — Посочи мъртвеца. — Така, както е сега. По очи, с две рани от куршуми на гърба под лявата плешка.

— Разпитахте ли камериерката?

— Опитавме, но е толкова разстроена, че не успя да ни каже почти нищо. Освен това тя е чужденка. Не знаем откъде точно — добави полицаят, когато срещна въпросителния поглед на Смайлоу. — Не можахме да познаем по акцента. Само повтаря: „Мъртвец“ — и хленчи. Обезумяла е от ужас.

— Проверихте ли за пулс?

Двамата партньори се спогледаха и другият най-сетне се включи в разговора:

— Аз го направих. Само за да се уверя, че е мъртъв.

— Значи все пак си го докоснал.

— Да, но само за това.

— Явно не си усетил нищо.

— Пулс? — Полицаят поклати глава: — Не, със сигурност беше мъртъв.

Досега Смайлоу не бе погледнал трупа. Най-сетне сведе глава.

— Обадохте ли се на съдебния лекар?

— Вече е на път.

Смайлоу възприе отговора, но в момента бе съсредоточен върху друго. Едва когато видя тялото със собствените си очи, се увери, че жертвата на престъплението е не друг, а самият Лут Петиджон. Освен местна знаменитост и уважаван гражданин, Петиджон бе и главен изпълнителен директор на компанията, която бе превърнала тази сграда от запустял хамбар в новия хотелски комплекс „Чарлз Таун Плаца“.

Беше и бивш зет на Рори Смайлоу.

ВТОРА ГЛАВА

Тя каза:

— Благодаря.

Хамънд отвърна:

— Моля.

— Положението ставаше напечено.

— Имах късмет, че номерът ми се оказа сполучлив. Иначе онези трима мъжаги щяха да ме погнат.

— Проявихте забележителна смелост.

— Или глупост. Можеха да ме пребият.

Тя се усмихна и Хамънд изпита двойно по-голяма радост, че с безразсъдния си рицарски жест бе успял да я спаси. Беше го привлякла още в мига, когато я бе зърнал, но отблизо изглеждаше прекрасна. Избегна настойчивия му поглед и се загледа в пространството зад него. Безспорно умееше да се владее.

— А приятелят ви? — попита тя.

— Кой приятел?

— Мистър Бланчърд. Норм, така ли беше?

— А! — каза той и леко се засмя. — Дори не съм чувал за такъв човек.

— Значи го измислихте?

— Да, нямам представа откъде ми хрумна това име.

— Много сте изобретателен.

— Трябваше да кажа нещо правдоподобно, за да помислят, че сме заедно. Че сме близки. Поне спечелих един танц.

— Можехте просто да ме поканите.

— Да, но щеше да прозвучи банално. Освен това се боях, че ще откажете.

— Все пак отново ви благодаря.

— Радвам се, че успях да ви помогна. — Разминаха се с една от другите двойки. — Тукашна ли сте?

— Не съм родена в този щат.

— Южняшки акцент.

— Отраснах в Тенеси — каза тя. — Близо до Нешвил.

— Хубав край.

— Да.

— Красива природа.

— Ммм.

— И чудесна музика.

„Страхотен разговор, Крос — помисли си той. — Неотразим си.“

Тя дори не отвърна на последната му забележка и той не би я упрекнал. Ако продължаваше така, дамата щеше да си тръгне, преди да свърши песента. Разминаха се с още една двойка, която изпълняваше сложна фигура, и той плахо зададе най-нелепия въпрос, който би могъл да изрече:

— Често ли идвате тук?

Тя схвана шегата и се усмихна така, че ако не внимаваше, би реагирал като глупак.

— Всъщност не съм ходила на такъв панаир, откакто бях ученичка.

— Аз също. Спомням си, че веднъж бях на подобно място с приятели. Бяхме на около петнадесет години и решихме да си купим бира.

— Успяхте ли?

— Не.

— Това последният ви панаир ли беше?

— Не, отидох на още един — с момиче. Заведох я в палатката на ужасите само за да се сближа с нея.

— Имахте ли успех?

— Завърши като опита ми да си купя бира. Бог знае, че положих усилия. Но, изглежда, никога не случих на момиче, което...

Той замълча, когато долови напрежението ѝ.

— Май все още не са се отказали.

Тримата военнослужещи стояха до дансинга, отпиваха студена бира и гневно ги наблюдаваха.

— Е, ако се предаваха лесно, националната ни сигурност щеше да бъде застрашена.

Той се усмихна самодоволно на младите мъже и я притисна към себе си, докато минаваха покрай тях.

— Не сте длъжен да ме защитавате — каза тя. — Можех и сама да се справя с положението.

— Убеден съм в това. Всяка привлекателна жена трябва да умее да се брани от натрапници. Но вие очевидно не желаете да предизвикате скандал.

Тя срещна погледа му.

— Много сте наблюдателен.

— Е, успяхме не само да избегнем кавгата, а и да потанцуваме. Приятно ли ви е?

— Да.

Но въпреки съгласието си да продължат танца, партньорката му все още бе напрегната. Не се оглеждаше трескаво наоколо, но Хамънд долови желанието ѝ да се освободи.

Това го накара да се запита какво ли ще се случи след края на този танц. Предполагаше, че ще бъде изоставен, макар и с учтиво извинение. За щастие групата свиреше тъжна, протяжна балада. Гласът на певеца бе необработен и слаб, но знаеше целия текст. Ако питаша Хамънд, би искал песента никога да не свършва.

Дамата бе подходяща партньорка за него. Върхът на главата ѝ стигаше до брадичката му. Не бе нарушил невидимата преграда, която тя бе издигнала помежду им в мига, когато бе обгърнал тялото ѝ, въпреки че мисълта страстно да я притисне му се струваше примамлива.

Засега му бе достатъчно да докосва стройната ѝ талия и да чувства допира на нежната ѝ китка, на която нямаше венчална халка, докато бавно се поклащаха в ритъма на танца.

Няколко пъти бедрата им се преплетоха и това го накара да изпита страстен копнеж, но успя да се овладее. Ако погледнеше надолу, би могъл да проследи извивката на гърдите ѝ, но един джентълмен не би го сторил. Все пак тя разпали въображението му и едва не го доведе до лудост.

— Отидоха си.

Гласът ѝ изтръгна Хамънд от неговия унес. Когато разбра смисъла на думите ѝ, той се обърна и видя, че момчетата от флота вече ги няма. Песента бе свършила, музикантите оставиха инструментите си, но певецът побърза да успокои публиката, че след кратка пауза

отново ще бъдат заедно. Другите двойки се върнаха по масите си или се отправиха към бара.

Дамата бе отпуснала ръце. Хамънд осъзна, че ръката му все още е обвита около талията ѝ, но нямаше избор и трябваше да я освободи. Когато го направи, тя се отдръпна крачка назад.

— Е... нека никой не казва, че в днешно време няма рицари.

Хамънд се усмихна широко.

— Но ако ловът на дракони отново излезе на мода, забравете.

Тя отвърна на усмивката и му подаде ръка.

— Оценявам това, което направихте за мен.

— Удоволствието бе изцяло мое. Благодаря за танца. — Той докосна китката ѝ.

Жената се обърна и продължи.

— А...

Хамънд се втурна след нея.

Когато стигнаха до ръба на подиума, върху който бе разположена шатрата, слезе на земята и ѝ предложи помощта си. Кавалерският му жест бе само проява на учтивост, защото бе високо не повече от четиридесет сантиметра. Тръгна в крак с нея.

— Да ви почерпя ли една бира?

— Не, благодаря.

— Варената царевица ухае приятно.

Тя се усмихна, но поклати глава.

— Какво ще кажете да се повозим на виенското колело?

Без да забави крачката си, тя го изгледа укорително.

— Не предпочитате ли палатката на ужасите?

— Там нямам късмет — каза той с усмивка, защото бе доловил по-приветлива нотка. Но оптимизмът му бързо се изпари.

— Благодаря, но наистина трябва да тръгвам.

— Вие току-що дойдохте.

Тя внезапно спря и се обърна към него. Отметна глава назад и го погледна право в очите. Лъчите на залязващото слънце се отразяваха в зелените ѝ ириси. За миг тъмните мигли ги закриха. „Прекрасни очи“, помисли си той. Откровени, дръзки и неустойими. Сега го гледаха настойчиво и очакваха обяснение откъде бе разбрал кога е пристигнала.

— Забелязах ви веднага щом влязохте в шатрата — призна той.

Погледът ѝ остана прикован в него още няколко мига, след това тя сведе глава. Тълпата се раздвижи. Няколко момчета профучаха покрай тях, блъснаха ги и вдигнаха облак прах. Едно момиченце захленчи, когато балонът се отскубна от ръчичката му и полетя към короните на дърветата. Две татуирани тийнейджърки със запалени цигари водеха неприличен разговор на висок глас.

Двамата не обръщаха внимание на всичко това. Сякаш се намираха на тих остров сред панаирната какофония.

— Мисля, че вие също ме забелязахте.

Чудно как карнавалната глъчка не ѝ попречи да чуе думите на Хамънд, изречени с тих глас. Не го погледна, но той видя усмивката ѝ, долови сподавения ѝ смях.

— Значи наистина сте ме забелязали?

Тя леко повдигна едното си рамо.

— Е, добре — каза Хамънд с въздишка, която издаде облекчението му. — В такъв случай не разбирам защо трябва танцът да остане единственото ни приключение на този панаир. Въпреки че беше чудесен. Отдавна не ми е било толкова приятно да танцувам.

Жената вдигна глава и го изгледа свенливо.

— Хм — каза той. — Май съм прекалено самонадеян?

— Прав сте.

Хамънд се усмихна широко. Беше дяволски привлекателна и явно нямаше нищо против вниманието му. Не бе флиртувал така от двадесет години.

— Е, как ви се струва? Тази вечер съм свободен, а не съм се мотал така безцелно...

— Какво означава това?

— Мисля, че разбирате. А вие имате ли планове за вечерта?

Тя поклати глава.

— Тогава защо не се позабавляваме до края на панаира?

Рори Смайлоу втренчи поглед в изцъклените очи на Лут Петиджон и попита:

— Какво е причинило смъртта?

Съдебният лекар — слаб мъж с изразително лице и приветливи маниери, бе спечелил уважението на Смайлоу, което бе доста трудно.

Доктор Джон Медисън бе чернокож, постигнал успех и авторитет в един типично южняшки град. Смайлоу особено ценеше хората, преуспели въпреки враждебното отношение на обществото.

Медисън внимателно бе огледал трупа така, както бе намерен — обърнат по корем. Бяха го очертали и фотографирали от различни ъгли. Той бе разгледал ръцете на жертвата, особено живеца под ноктите на вкочанените пръсти. Бе хванал с пинцети някаква микроскопична частица от ръкава на Петиджон, която внимателно бе сложил в пакет като вещественно доказателство.

След първия оглед, когато помоли да му помогнат да обърне тялото, всички зяпнаха от изненада. На слепоочието на Петиджон, близо до косите, имаше голяма рана.

— Как мислиш, дали е умрял от удара? — попита Смайлоу и клекна, за да види раната отблизо. — Или първо го е застрелял, а това е станало при падането?

Медисън намести очилата си и смутено отвърна:

— Ако ти е трудно да говориш сега, можем да обсъдим всичко по-късно.

— Имаш предвид, защото беше мой роднина? — Когато медицинският експерт кимна, Смайлоу каза: — Никога не съм допускарал личният ми живот да повлияе на професионалния, както и обратното. Каж ми какво мислиш, Джон, без да ми спестяваш ужасяващите подробности. — Естествено трябва по-внимателно да разгледам раната — отбеляза Медисън и повече не коментира роднинската връзка между жертвата и детектива. — Все пак, на пръв поглед, бих казал, че е ударен в главата, преди да умре, а не след това. Колкото и ужасно да изглежда. Подобен удар може да причини няколко вида мозъчни травми, всяка от които би била фатална.

— Но ти не смяташ, че е умрял от това.

— Прав си, Рори, не смятам. Раната не изглежда смъртоносна. Отокът е отвън, което обикновено означава, че няма сериозни вътрешни наранявания. Все пак понякога оставам изненадан.

Смайлоу прие с разбиране нежеланието на съдебния лекар да изрази становище преди аутопсията.

— Тогава може ли да се каже, че със сигурност смъртта е причинена от изстрелите?

Медисън кимна:

— Но това е само първоначално предположение. Струва ми се, че е паднал или е бил повален, преди да умре.

— Колко по-рано?

— Не е толкова лесно да се определи.

— Хм.

Смайлоу бързо огледа стаята. Килим, канапе, фотьойли — само меки предмети, с изключение на стъклената масичка. Придвижи се към нея, без да се изправя, и наведе глава, докато очите му достигнаха нивото на плота. Върху масичката бяха намерени чаша и бутилка от бюфета. Полицаяте от екипа вече ги бяха взели.

От този ъгъл Смайлоу забеляза няколко засъхнали кръга от пиене там, където Петиджон бе сложил чашата си без подложка. Бавно и съсредоточено плъзна поглед по стъклената повърхност. Уредът за откриване на отпечатьци бе засякъл нещо, което вероятно бе следа, оставена от нечия длан на ръба.

Смайлоу стана и се опита да си представи случилото се. Отдалечи се от масата, след това отново се приближи.

— Да предположим, че Лут е посегнал към чашата — започна да разсъждава той на глас — и е политнал напред.

— Злополука? — попита един от другите детективи, които се бояха от Смайлоу, не го харесваха, но никой от Отдела за криминални разследвания не би оспорил уменията му да прави възстановки на престъпления. Всички в стаята слушаха внимателно.

— Може би не — замислено отвърна Смайлоу. — Вероятно някой го е блъснал отзад и е загубил равновесие. Препънал се е. — Той разигра версията си, като внимаваше да не докосва нищо, особено тялото. — Направил е опит да се задържи за ръба на масата, но навярно е ударил главата си в пода толкова силно, че е изпаднал в безсъзнание.

Погледна към Медисън и въпросително повдигна вежди.

— Възможно е — отвърна съдебният лекар.

— Да кажем, че е бил поне замаян. Би паднал точно тук. Смайлоу разпери ръце и посочи линиите на пода, които отбелязваха позата, в която бе открит трупът.

— Тогава този, който го е съборил, е изстрелял два куршума в гърба му — намеси се един от полицаите.

— Определено е прострелян в гръб, докато е лежал по корем на пода — каза Смайлоу и погледна Медисън в очакване да потвърди.

— Така изглежда — отвърна лекарят.

Детектив Майк Колинс тихо подсвирна.

— Колко хладнокръвно! Да застреляш човек в гръб, след като вече е паднал. Бил е някой, който наистина му е имал зъб.

— Лут беше известен именно с това, че умееше да събужда омраза у хората — каза Смайлоу. — Сега трябва да сведем броя на враговете му до един.

— Познавал е убиеца.

Той погледна детектива, който бе изразил мнение, и му даде знак да продължи. Полицаят каза:

— Няма следи от влизане с взлом. Вратата не е разбита. Значи извършителят или е имал ключ от стаята, или Петиджон му е отворил.

— Ключът от стаята беше в джоба на Петиджон — докладва друг детектив. — Целта не е била обир, освен ако престъпникът не се е отказал. Портфейлът му беше открит в предния джоб, под тялото, и изглежда недокоснат. Нищо не липсва.

— Добре, значи има за какво да се заловим — каза Смайлоу. — Но все още сме твърде далеч от изясняването на случая. Нямаме нито оръжие, нито заподозрян. Комплексът е пълен с хора — служители и гости. Все някой е видял нещо. Да започнем с разпитите. Действайте!

Когато се отправи към вратата, един полицай промърмори зад гърба му:

— Време е за вечеря. Няма да им бъде приятно.

Смайлоу отвърна троснато:

— Не ме интересува. — Никой от хората, които работеха с него, не се съмняваше в това. — А камерите на охраната? — попита той. Системите за сигурност на „Чарлз Таун Плаца“ бяха като на музей. — Къде е видеокасетата?

— Като че ли нещо не е наред.

Той се обърна към детектива, който бе изпратен да провери охранителната техника.

— Какво по-точно?

— Голям гаф. Никой не може да каже къде е записът.

— Изчезнал е?

— Все още не се осмеляват да признаят.

Смайлоу тихо изруга.

— Дежурният обеща, че скоро ще го донесе. Но нали разбирате... — Полицаят пренебрежително сви рамене, сякаш вместо да добави: „Цивилни, едва ли може да се разчита на тях.“

— Ако все пак получиш касетата, незабавно ми събщи. Искам час по-скоро да я прегледам. — Смайлоу се обърна към цялата група: — Това убийство ще се превърне във водеща новина. Никой, освен мен, да не разговаря с журналистите. Нито дума, разбрахте ли? Нямаме време за губене, така че се залавяйте за работа.

Детективите поеха по коридорите и започнаха да разпитват гостите и персонала. Хората не желяеха да съдействат, защото въпросите ги караха да се чувстват заподозрени. Задачата нямаше да бъде лека. Подчинените на Смайлоу знаеха от опит, че е непреклонен и деспотичен началник.

Той отново се обърна към доктор Медисън.

— Бързо ли ще се справиш с аутопсията?

— За около два дни.

— До понеделник?

— Това означава, че почивката ми през уикенда ще отиде по дяволите.

— Както и моята — строго отбеляза Смайлоу. — Искам всички изследвания.

— Както винаги — отвърна Медисън с учтива усмивка. — Ще се постарая.

— Както винаги.

След като изнесоха тялото, Смайлоу се обърна към един член на техническия екип:

— Как върви?

— Имаме късмет, че хотелът е нов. Няма много отпечатъци, вероятно повечето са на Петиджон.

— Или на нападателя.

— Не бих разчитал на това — намръщено каза мъжът. — Твърде чисто е.

Когато всички останали напуснаха апартамента, Смайлоу сам обиколи помещенията. Лично провери всичко, надникна в чекмеджетата, гардероба и вградения сейф, между матраците, под

леглото, в мивката и казанчето на тоалетната, търсейки нещо, оставено от Петиджон, което би му подсказало кой е убиецът.

Единствените находки бяха библия „Гидиън“ и телефонен указател на Чарлстън. Не откри никакви лични принадлежности на Лут Петиджон, бележник, квитанции, билети, нахвърляни записки или опаковки от храна — нищо.

Смайлоу забеляза, че от бюфета липсват две бутилки скоч, а бе използвана само една чаша, освен ако убиецът не бе проявил достатъчно хитрост да вземе своята със себе си. По-късно разбра от камериерките, че във всяка стая има по четири чаши, а тук бяха останали три неизползвани.

Апартаментът бе идеално чист... освен кървавото петно на килима във всекидневната.

— Детектив Смайлоу?

Той замислено бе приковал поглед в пропития с кръв килим, но рязко вдигна глава.

Полицаят, който бе застанал до вратата, посочи с палец към коридора.

— Тя настоява да влезе.

— Коя тя?

— Аз. — Една жена пренебрежително го бутна, повдигна полицейската лента и прекрачи прага. Тъмните ѝ очи бързо огледаха стаята. Щом видя кървавото петно на пода, издаде въздишка на разочарование и погнуса. — Вече са откарали тялото? По дяволите!

Смайлоу сви ръка, погледна часовника си и каза:

— Поздравления, Стефи. Подобри собствения си рекорд.

ТРЕТА ГЛАВА

— Отначало ми хрумна, че може би очаквате съпруга и децата си.

— Кога?

— Когато влязохте в шатрата.

— А!

Тя си даде вид, че не разбира намека на Хамънд и продължи да ближе сладолед. Едва когато в ръката ѝ остана само клечката, каза:

— Това ли е начинът да ме попитате дали съм омъжена?

Изражението му помръкна.

— Мислех, че съм достатъчно тактичен.

— Благодаря за шоколадовия сладолед с лешници.

— Това ли е начинът да избегнете отговора?

Двамата се засмяха и след миг стигнаха до няколко дървени стъпала, които водеха надолу към брега. Кеят се издигаше на около метър над водата и бе с площ около десет квадрата. Вълните се удряха в дървената конструкция, която крепеше изтърканите дъски. Пейките бяха разположени до ръба на платформата и облегалките им служеха за парапет. Хамънд изхвърли клечката и опаковката от сладоледа ѝ и посочи към една пейка.

На всеки ъгъл имаше стълб с лампи, но крушките бяха слаби и матови. Над дървената платформа искряха множество коледни светлини, подобни на онези от тавана на шатрата. Те озаряваха околността и създаваха романтична атмосфера.

Полъхваше бриз, достатъчно силен, за да прогони комарите. В тинята край реката крякаха жаби, а от натезалите корони на огромните дъбове се чуваше бръмчене на цикади.

— Приятно място — отбеляза Хамънд.

— Хм. Изненадана съм, че никой друг не го е открил.

— Резервирах го специално за нас.

Тя се засмя. През последните два часа доста се бяха посмели, докато хапваха висококалорични сладкиши и се шляеха безцелно

между сергиите. Опитаха домашно приготвеното сладко от праскови, консервите със зелен фасул, изслушаха лекция за последните новости в селскостопанската техника и пробваха меките седалки на новите трактори. Той спечели малко плюшено мече от стрелбището. Тя отказа да пробва една перука, въпреки че продавачката бе особено настойчива.

Повозиха се на виенското колело. Когато кабината им спря на върха и опасно се залюля, Хамънд се почувства замаян. Не можа да си спомни кога за последен път е бил толкова спокоен.

Грижите, които постоянно тегнеха на плещите му — хора, работа, задължения, — сякаш бяха изчезнали. За няколко минути му се стори, че лети. Бе свободен да се наслади на усещането, че се носи високо над пъстрата тълпа, на безгрижието, което рядко му се случваше да изпита, на компанията на една жена, която бе видял за първи път едва преди два часа.

Сега импулсивно се обърна към нея и попита:

— Омъжена ли си?

Тя се засмя и смутено поклати глава:

— Край на твоята тактичност.

— Тактичността не ми помогна.

— Не, не съм омъжена. А ти семеен ли си?

— Не. Толкова се радвам, че най-сетне изяснихме този въпрос.

Тя вдигна глава, погледна го и се усмихна.

— Аз също.

След това и двамата станаха сериозни. Продължиха да се гледат още секунди, минути — тихи и спокойни мигове, но изпълнени с разгарящи се чувства.

За Хамънд това бе един от неповторимите щастливи моменти в живота. Онези, които и най-талантливите филмови режисьори и актьори не биха могли да пресъздадат във филм. Моменти, които поети и автори на песни се опитват да опишат, но никога не успяват. Досега Хамънд бе смятал, че се справят блестящо, но днес осъзна, че всички творби бледнеят пред опиянението на мига.

Как би могъл един творец да отрази тази неопишуема хармония? Да улови прозрението, че животът едва започва и всичко, което се е случило по-рано, не може да се сравни със силата на чувството, че отсега нататък нищо няма да бъде същото? Непостижимите отговори

на тези въпроси вече не го интересуваха и той осъзна, че единствената истина, която му е нужна, е точно тук, точно сега. В този миг.

Никога през живота си не се бе чувствал така.

И никой друг не бе имал подобно изживяване.

Все още се люлееше на върха на виенското колело и изпитваше желание да остане там завинаги.

Когато попита:

— Би ли танцувала с мен отново?

Отговорът ѝ бе:

— Наистина трябва да тръгвам.

— Закъде? За дансинга?

Тя понечи да възрази, но Хамънд я изпревари:

— Моля те за още един танц. Миналия път бях малко смутен, защото военноморският флот следеше всяка моя стъпка.

Тя извърна глава и погледна към паркинга в другия край на панаирния площад.

Не желаше да я принуждава. Всяка проява на прекалена настойчивост можеше да я отблъсне. А той не искаше да се раздели с нея. Все още не.

— Моля те!

Когато го погледна, изражението ѝ издаде нерешителност, но леко му се усмихна.

— Добре. Само един танц.

Станаха от пейката. Тя се обърна към стъпалата, но Хамънд хвана ръката ѝ и я спря.

— Не ти ли харесва тук?

Тя колебливо въздъхна.

— Напротив.

Почти не беше я докосвал, откакто бяха танцували. Само леко бе сложил ръка на гърба ѝ, докато си проправяха път сред тълпата, и бе хванал ръката ѝ, за да ѝ помогне да се качи и слезе от виенското колело. По време на цялата разходка бяха вървели рамо до рамо, но бе устоял на изкушението да я докосне, защото се боеше да не я изплаши или обиди.

Сега внимателно, но уверено обгърна талията ѝ и я притегли към себе си. По-близо, отколкото преди. Тя се поколеба, но не се отдръпна.

Сложи ръка на рамото му. Хамънд усети допира на пръстите ѝ до тила си.

Музикантите си бяха отишли. Сега един диджей пускаше записи от „Кридънс Клиъруотър“ до Стрейзънд. Избираше по-бавни песни, защото ставаше късно и настроението на танцьорите вече не бе така приповдигнато.

Хамънд позна мелодията, но не си спомни изпълнителя на песента, която звучеше от шатрата. Все едно. Баладата бе бавна, нежна и романтична. Отначало се опита да си припомни стъпките, които с неохота бе учил преди години, когато майка му го бе завела на урок по танци. Но колкото по-дълго чувстваше близостта ѝ, толкова по-трудно му бе да съсредоточи вниманието си върху нещо друго освен нея.

Песните следваха една след друга, но те продължаваха, без да пропуснат нито такт, въпреки че се бяха разбрали само за един танц. Всъщност никой от двамата не забелязваше смяната на мелодиите. Не откъсваха очи един от друг.

Той вдигна хванатите им ръце към гърдите си, притисна нейната и я обхвана с длан. Тя сведе глава напред и допря чело до рамото му. Хамънд потърка брадичка в косите ѝ. По-скоро долови, отколкото чу тихата въздишка на желание, която тя издаде. Прозвуча като ехо на неговия копнеж.

Движенията им ставаха все по-бавни, докато престанаха да пристъпват. Останаха неподвижни няколко мига. Само косите ѝ трептяха, развети от приятния полъх. Топлината, която се излъчваше от телата им, ги завладя изцяло. Хамънд наведе глава за целувката, която му се струваше неизбежна.

— Трябва да тръгвам.

Партньорката му се отскубна и рязко се обърна към пейката, където бе оставила чантата и жилетката си.

Той остана замаян няколко секунди. Опомни се едва когато дамата взе нещата си, приближи се към него и каза припряно:

— Благодаря за всичко. Беше прекрасно. Наистина.

— Почакай.

Тя се отдръпна, втурна се към стълбите и в бързината се препъна.

— Трябва да вървя.

— Защо?

— Не... не мога да направя това.

Изрече последните думи, без да се обърне, и пое към паркинга. Изтича покрай пилоните с флагове, заобиколи най-оживения район, шатрата и поопустелите сергии. Някои от павилионите с атракциите вече бяха затворени. Участниците в изложението вече прибираха стоката си. Семействата се придвижваха към караваните си с множество пакети със сувенири. Радостната глъчка вече затихваше. Музиката, която звучеше от шатрата, бе по-скоро тъжна, отколкото романтична.

Хамънд я настигна.

— Не разбирам.

— Какво има за разбиране? Казах ти, че трябва да тръгна. Това е.

— Не вярвам.

Хвана ръката ѝ в отчаян опит да я задържи. Тя спря, въздъхна дълбоко и се обърна с лице към него, но без да го погледне.

— Беше ми много приятно. — Думите ѝ прозвучаха равнодушно, сякаш изричаше заучена реплика. — Но вечерта свърши и трябва да вървя.

— Но...

— Не ти дължа обяснение. Не ти дължа нищо. — Очите ѝ срещнаха погледа му, но тя побърза да ги отмести. — Моля те, не се опитвай отново да ме спреш!

Хамънд освободи ръката ѝ, отдръпна се назад и даде знак, че се предава.

— Сбогом — бе последното, което тя каза, преди да се обърне и да продължи към паркинга.

Стефани Мъндел хвърли на Смайлоу ключовете от своята „Акура“.

— Ти ще караш, докато се преоблека.

Бяха излезли от хотела през изхода откъм Ийст Бей Стрийт и бързаха по тротоара, на който, освен обичайната за събота вечер тълпа, се бутаха множество любопитни зяпачи, привлечени от полицейските коли, паркирани около хотелския комплекс.

Проправиха си път сред хората, без да привлекат ничие внимание, защото външният им вид с нищо не издаваше, че са пазители на реда. Костюмът на Смайлоу все още изглеждаше безупречно, френските му маншети бяха съвсем чисти. Въпреки напрежението около убийството на Петиджон, не бе пролял и капка пот.

Никой не би предположил, че Стефи е помощник прокурор. Бе облечена с къси панталони и спортно горнище, все още влажни от потта, която не бе изсъхнала дори в прохладния хотел. Стегнатият ѝ бюст и стройните мускулести крака привлякоха вниманието на неколцина минувачи, но тя дори не забеляза одобрителните им погледи, докато показваше на Смайлоу пътя към колата си, паркирана на забранено място.

Той натисна бутона, но не заобиколи, за да ѝ отвори вратата. Не би оценила подобен кавалерски жест. Тя се настани на задната седалка, а Смайлоу седна зад волана. Докато чакаше да се включи в уличното движение, Стефи попита:

— Вярно ли е? Онова, което каза на ченгетата, когато излязохме?

— Кое по-точно?

— А, значи не всичко?

— Истина е, че все още нямаме нито очевиден мотив, нито оръжие, нито заподозрян.

Беше ги предупредил да не отговарят на въпросите на репортерите. Вече бе свикал пресконференция за двадесет и три часа. Беше избрал именно този час, за да е сигурен, че местните станции ще я излъчат на живо в късните си новини, а после само ще коментират телевизионното му изявление.

Ядосан заради безкрайния поток от коли, които едва пълзяха, той рязко сви в една тясна пресечка и шофьорът на идващата насреща му кола гневно натисна клаксона.

Също толкова нервна, Стефани свали спортното си горнище.

— Е, Смайлоу, сега никой не би могъл да те чуе. Говори. Това съм аз.

— Виждам — отбеляза той, когато погледна отражението ѝ в огледалото.

Без капка смущение тя подсуши подмишниците си с кърпа, която извади от сака.

— Двама родители, девет деца, една баня. В нашата къща, ако си отстъпчив или скромнен, никога не би се вредил да се измиеш или облекчиш.

Стефи не се срамуваше от работническия си произход и дори съзнателно го изтъкваше, обикновено като извинение за грубото си държане.

— Хайде, побързай! Ще пристигнем след няколко минути. Въпреки че е излишно да идваш с мен. Мога да свърша това и сам.

— Настоявам да дойда.

— Добре, но не искам да ме арестуват по пътя, затова се наведи, за да не те види някой така разсъблечена.

— Рори, ти си непоправим моралист — закачливо каза тя.

— А ти си като кръвожаден звяр. Как успя толкова бързо да надушиш прясно убитата жертва?

— Бях излязла да потичам. Когато минавах покрай хотела, видях полицейските коли, спрях и попитах едно ченге какво става.

— Значи така изпълняват заповедта ми да не говорят с никого.

— Успях да го убедя. Освен това той ме позна. Когато ми каза, не повярвах на ушите си.

— Аз също.

Стефи сложи сутиен, след това събу шортите си и потърси в сака бикини.

— Престани да избягваш темата. Какво открихте?

— Отдавна не бяхме попадали на толкова чисто местопрестъпление. Мисля, че е най-чистото, което съм виждал.

— Сериозно? — попита тя с нескрито разочарование.

— Извършителят е имал ясен план.

— Да го застреля в гръб, докато лежи по очи на пода.

— Точно така.

— Хм.

Смайлоу отново я погледна. Вече закопчаваше лятната си рокля без ръкави, явно замислена за случая. Бе втренчила поглед в пространството и той почти успя да отгатне мислите, които се въртяха в пъргавия ѝ ум.

Стефани Мъндел работеше в Областната прокуратура от две години, но за това време бе успяла да направи забележително впечатление... не винаги добро. Някои я смятаха за грубиянка и може

би бяха прави. Имаше остър език и не пестеше цинизмите. Никога не отстъпваше при спор, благодарение на което бе отличен правен съветник и хвърляше в паника практикуващите адвокати. Въпреки това не бе спечелила симпатията на колегите си.

Поне половината мъже, а може би и някои от жените, които работеха в полицейския участък, Съдебната палата или околните сгради, я намираха за неустойимо привлекателна. Често споделяха на чашка или по време на работа фантазиите си за интимна връзка с нея, и то с най-цинични подробности. Естествено в нейно отсъствие, защото никой от тях не би искал Стефани Мъндел да повдигне срещу него обвинение в сексуален тормоз. Дори и да знаеше за тайната им страст, тя се преструваше, че нищо не подозира. Не защото би изпитала неудобство от това, че събужда греховни помисли у мъжете. Просто приемаше поведението им за незряло и глуповато и не губеше време и енергия да се занимава с тях.

Сега Рори скришом я наблюдаваше в огледалото за обратно виждане. Тя пристегна талията си с тънък кожен колан и приглади с пръсти косите си. Смайлоу не изпитваше физическо влечение към Стефи. Докато я гледаше, у него не се пробуди плътско желание, а само искрено възхищение от нейната проникателност и непоколебимост. Тези качества му напомняха за самия него.

— Това „хм“ беше доста многозначително. За какво мислиш, Стефи?

— Убиецът трябва да е бил адски вбесен.

— Един от детективите стигна до същия извод. Било е хладнокръвно убийство. Съдебният лекар смята, че е възможно Лут да е бил в безсъзнание, когато са го застреляли. Във всеки случай не е представлявал никаква заплаха за извършителя. Просто е искал смъртта му.

— Ако се опиташ да съставиш списък на всички, които биха желали да видят Лут Петиджон мъртъв...

— Хартията и мастилото няма да стигнат.

Тя срещна погледа му в огледалото и се усмихна.

— Прав си. Е, някакви предположения?

— Все още не.

— Или просто не искаш да ги споделиш?

— Стефи, знаеш, че не мога да донеса нищо в офиса ти, преди да съм готов.

— Само ми обещавай...

— Никакви обещания!

— Обещавай, че никой няма да ми отнеме този случай.

— Какво искаш от мен?

— Много добре знаеш — ядосано каза тя.

— Мейсън ще възложи делото — отвърна той, като имаше предвид Мънроу Мейсън, областния прокурор на Чарлстън. — Сама трябва да се погрижиш да го получиш.

Когато отново погледна в огледалото и видя блясъка в очите ѝ, се убеди, че тя ще направи всичко възможно да постигне целта си. Спря колата до бордюра.

— Пристигнахме.

Слязоха пред имението на Лут Петиджон. Внушителният външен вид на къщата в луксозния квартал Саут Батъри представляваше смесица от архитектурни стилове. Към първоначалния ѝ класически облик бяха добавени някои типично американски черти, характерни за годините след Войната за независимост. Колоните в древногръцки стил явно бяха от периода преди Гражданската война. По-късно впечатляващото здание бе украсено с викториански орнаменти. Тази разнообразна архитектура бе типична за историческата част и колкото и да е странно, правеше Чарлстън още по-живописен град.

Триетажната сграда имаше двойни балкони с висок парапет, обградени с изящни колони и арки. На върха на стръмния покрив се виждаше огромен купол. Построена преди два века, тази къща бе оцеляла след войни, икономически кризи и ураганни ветрове, преди за пореден път да бъде подложена на цялостен ремонт от Лут Петиджон.

Неговата старателно документирана реконструкция бе продължила с години. Първият архитект, започнал проекта, се бе оттеглил след нервен срив. Вторият бе получил сърдечен удар и кардиологът му го бе посъветвал да се откаже. Третият бе успял да завърши работата, но бракът му бе съсипан.

В стремежа да направи къщата си най-обсъжданата в Чарлстън, Лут не бе пестил средства за нищо — от сложните фигури на желязната порта и старинните поставки за фенери до специално изработените панти на задната врата.

Беше осъществил плана си. Не бе най-удивителното постижение на архитектурата, но наистина целият град заговори за него.

След като бе предложил идеята старият порутен склад да бъде преобразен в модерен хотелски комплекс, бе водил битка с Обществото за съхранение на ценностите, историческата фондация и архитектурното сдружение. Тези организации, чиято цел бе да запазят уникалния облик на Чарлстън, да ограничат изграждането на нови квартали и разширяването на търговската площ, отначало бяха успели да осуетят проекта му. Получи разрешително едва когато успя да ги убеди, че няма драстично да промени външния вид на тухлената постройка, да скрие историческите белези, които привличаха интереса на туристите, или да загрози фасадата с неонов светлини и реклами.

Същите сдружения бяха изразили неодобрение и относно намерението му да обнови къщата си, въпреки да бяха доволни, че занемареният имот бе закупен от човек, който разполага с достатъчно средства, за да му придаде подобаващ вид.

Петиджон се бе съобразил със строгите им изисквания, защото нямаше избор. Но сред обществото преобладаваше мнението, че новият облик на къщата — особено интериорът — е типичен пример за това колко безочлив може да бъде човек, когато притежава повече пари, отколкото добър вкус. Все пак всички бяха съгласни, че паркът е най-великолепният в града.

Преди да позвъни по домофона, Смайлоу забеляза колко старателно е поддържана градината до входа.

Стефи го изгледа изпитателно.

— Какво ще й кажеш?

Докато чакаше да чуе отговор от къщата, той замислено отвърна:

— Честито.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Но дори Рори Смайлоу не бе способен на подобно безсърдечие и цинизъм.

Когато Дейви Петиджон застана до витата стълба и погледна надолу към преддверието, детективът стоеше с хванати зад гърба ръце и се взираше или в лъснатите си обувки, или в италианската теракота на пода.

Дейви бе видяла бившия роднина на своя съпруг за последен път на едно тържество в чест на висшите полицейски служители. Тогава Смайлоу бе получил награда. След церемонията Лут го бе потърсил, за да го поздрави. Детективът с неохота бе стиснал ръката му. Винаги се бе държал любезно с тях, но Дейви подозираше, че по-скоро би отхапал гръкляна на Лут, отколкото да се ръкува с него.

И сега Рори Смайлоу изглеждаше сдържан, както в онази вечер. Външният му вид бе съвършено изряден. Косите на темето му бяха леко оредели, но се забелязваше само от птичи поглед.

Дейви не познаваше жената, която бе с него. Тя бе свикнала да преценява всяка друга представителка на своя пол, която срещнеше, така че би си спомнила придружителката на Смайлоу, ако я бе виждала някъде.

Рори дори за миг не вдигна глава, а жената проявяваше явно любопитство. Непрекъснато се оглеждаше наоколо и се взираше във всеки от донесените от Европа сувенири. Имаше пронизателни очи, на които нищо не убягваше. Дейви я намрази от пръв поглед.

Нищо, освен голямо нещастие, не би накарало Смайлоу да дойде в дома на Лут, но Дейви не желаше да приеме тази мисъл. Пресуши чашата си и я остави на една масичка, като внимаваше бучките лед да не извъннат. Едва тогава издаде присъствието си.

— Искали сте да говорите с мен?

Двамата едновременно се обърнаха и я видяха до парапета на стълбището. Тя изчака да съсредоточат вниманието си върху нея, преди да тръгне. Бе боса и леко разрошена, но слезе по стълбите,

подпирайки се на перилата, сякаш бе принцеса на бал, заобиколена от покорни слуги, които ѝ се кланят. Бе отраснала в семейство от висшето общество на Чарлстън. Родителите ѝ произхождаха от влиятелни фамилии. Не забравяше това и държеше всички да го помнят.

— Добър вечер, мисис Петиджон.

— Официалностите са излишни, Рори. — Тя се приближи, наклони глава встрани и му се усмихна. — Все пак сме роднини.

Подаде му ръка. Неговата бе суха и топла. Дланта ѝ бе леко влажна и студена и се запита дали той се досеща, че е държала чаша водка с лед.

Смайлоу пусна ръката ѝ и посочи към придружителката си.

— Стефани Мъндел.

— Стефи — каза жената и енергично протегна ръка към Дейви.

Беше дребничка, с къси кестеняви коси и тъмни очи. Жадни, ненаситни очи. Не носеше чорапогащник, а бе с елегантни обувки с висок ток. За Дейви това бе по-неприлично, отколкото да бъде съвсем боса като нея.

— Приятно ми е. — Дейви хвана ръката на Стефи, но побърза да я пусне. — Билети за бала на полицаите ли продавате?

— Къде можем да поговорим?

Тя прикри смущението си с широка усмивка и ги покани в разкошния хол. Прислужницата, която им бе отворила, преди да съобщи на Дейви, че има гости, забърза пред тях да светне лампите.

— Благодаря, Сара. — Възпълната тъмнокожа жена кимна в отговор и излезе през страничната врата. — Да ви предложи ли по едно питие?

— Не, благодаря — отвърна Смайлоу.

Стефи Мъндел също отказа.

— Каква красива стая! — възкликна тя. — Прекрасен цвят.

— Така ли мислите? — Дейви се огледа, сякаш виждаше хола за първи път. — Всъщност не е сред любимите ми стаи в къщата, въпреки че има чудесен изглед към укрепленията. Съпругът ми настоя да боядисат стените в този цвят. Нарича се „теракота“ и би трябвало да напомня за вилите на Италианската ривиера. Но на мен ми се струва твърде ярък. — Погледна Стефани право в очите и с ехидна усмивка добави: — Майка ми винаги казваше, че оранжевото е цвят за простолудието.

Страните на Стефи пламнаха от гняв.

— Къде бяхте този следобед, мисис Петиджон?

— Не е ваша работа — невъзмутимо отвърна Дейви.

— Дами!

Смайлоу строго изгледа Стефи, което бе красноречив знак да замълчи.

— Какво става, Рори? — попита Дейви. — Защо сте дошли?

Той спокойно и уверено предложи:

— Да седнем.

Дейви го изгледа изненадано, след това хвърли смразяващ поглед към жената, припряно посочи към най-близкото канапе и седна на фотьойла до него.

Смайлоу започна с думите, че посещението им не е случайно.

— Боя се, че имам лоши новини.

Тя го погледна нетърпеливо.

— Лут е намерен мъртъв днес следобед. В апартамента на последния етаж на „Чарлз Таун Плаца“. Изглежда, е било убийство.

Чертите на Дейви почти не трепнаха. Не биваше да реагира твърде емоционално в присъствието на чужди хора.

Така бе прието.

Човек бързо свиква да запазва хладнокръвие, когато разбере за любовните авантюри на баща си и пиенето на майка си, причината за което е известна на всички, но просто се преструват, че няма никакъв проблем. Не и в тяхното семейство.

Максин и Клайв Бъртън бяха идеална двойка. И двамата произхождаха от елита на чарлстънското общество. И двамата имаха представителна външност и бяха завършили престижни колежи. Градът не помнеше по-пищна сватбена церемония от тяхната. Бракът им бе напълно равностоеен.

Трите им обожавани дъщери носеха мъжки имена, защото по време на всяко от ражданията Максин бе или твърде пияна, за да разбере от какъв пол е бебето ѝ, или искаше да ядоса още повече своенравния Клайв, който копнееше за мъжки наследник и бе сърдит на съпругата си, че го дарява само с дъщери. Сякаш тя имаше вина за липсата на Y-хромозоми.

Малките Кланси, Джери и Дейви отраснаха в дом, където сериозните семейни проблеми оставаха скрити под великолепието на

скъпите килими. От ранно детство момичетата свикнаха да таят всички чувства в себе си, независимо колко разтърсващи бяха те. Така бе по-безопасно. Атмосферата в къщата постоянно бе напрегната, понеже родителите им имаха избухлив темперамент, който бе причина за чести скандали и правеше поддържането на траен мир и спокойствие невъзможно.

Това бе оставило неизлечими рани в душите на трите сестри.

Кланси се бе избавила от своите на тридесетгодишна възраст, когато бе починала от рак на матката. Носеха се слухове, че причината за заболяването ѝ има нещо общо с безразборните ѝ сексуални връзки.

Джери бе поела в противоположната посока. По време на първата си година в колежа се бе присъединила към християнска религиозна секта и се бе посветила на мъченически живот, лишен от всякакви удоволствия, особено алкохол и секс. Сега отглеждаше кореноплодни растения и проповядваше евангелието в един индиански резерват в Южна Дакота.

Единствено Дейви, най-младата, бе останала в Чарлстън, понасяйки срама и клюките, дори след като Клайв бе починал от сърдечен удар в леглото на поредната си любовница, при която се бе отбил след сутрешното заседание на управителния съвет, и след постъпването на Максин в психиатричната клиника „Алцхаймер“, когато всички знаеха истината, че е започнала да губи разсъдък си поради своята пристрастеност към водката.

На външен вид Дейви изглеждаше нежна и крехка, но имаше удивително твърд характер. Беше доказала, че е способна да издържи на всичко.

— Е — каза тя и се изправи, — не пожелахте да ви почерпя, но аз бих пийнала нещо.

Сложи няколко бучки лед във висока кристална чаша на подвижната масичка и си наля водка. Изпи на един дъх почти половината, след което допълни чашата си и се обърна към тях:

— Коя е била?

— Моля?

— Хайде, Рори. Не се прави, че не разбираш. Щом Лут е застрелян в луксозна хотелска стая, със сигурност се е забавлявал там с някоя любовница. Предполагам, че го е убила или тя, или ревнивият ѝ съпруг.

— Откъде знаете, че са го застреляли? — попита Стефи Мъндел.

— Какво?

— Смайлоу не спомена, че съпругът ви е застрелян. Каза само, че е убит.

Дейви отпи още една глътка.

— Просто предположение. Не познах ли?

— Случайно ли ви хрумна?

Дейви нервно разпери ръце и разля част от питието си върху килима.

— Коя сте вие, за бога?

Стефи стана.

— Представител съм на областния прокурор. Или както го наричат в Южна Каролина — главен юрист на окръга.

— Добре зная кое как се нарича в Южна Каролина — глуповато отбеляза Дейви.

— Аз ще поема делото за убийството на съпруга ви. Затова настоях да дойда със Смайлоу.

— А, ясно, искали сте да видите реакцията ми, когато чуя новината.

— Именно. Бих казала, че не изглеждахте много изненадана. Да се върнем на първия въпрос, който ви зададох. Къде бяхте днес следобед? И не казвайте, че не е моя работа, защото, както сама разбирате, мисис Петиджон, длъжна съм да ви попитам.

Сдържайки гнева си, Дейви спокойно поднесе чашата към устните си и провлачено попита:

— Искате да знаете дали имам алиби, така ли?

— Не сме дошли да те разпитваме, Дейви — намеси се Смайлоу.

— Всичко е наред, Рори. Нямам какво да крия. Мисля, че беше твърде безочливо от нейна страна... — Тя прониза Стефи с поглед. — ...да нахълта в дома ми и да започне да отправя безсрамни обвинения секунди след като ми бе съобщено, че съпругът ми е убит.

— Това е работата ми, мисис Петиджон, независимо дали ви харесва.

— Е, не ми харесва. — Дейви пренебрежително махна с ръка и се обърна към Смайлоу: — С удоволствие бих ти съдействала. Какво искаш да знаеш?

— Къде беше между пет и шест часа следобед?

— Тук.

— Сама ли?

— Да.

— Може ли някой да потвърди?

Тя натисна един бутон на телефона върху поставката в ъгъла. По говорителя прозвуча гласът на прислужницата:

— Да, мис Дейви.

— Сара, би ли дошла за малко? Благодаря.

Тримата мълчаливо изчакаха. Дейви презрително втренчи поглед в помощник прокурорката и заигра с огърлицата от съвършено еднакви перли, която носеше на шията си. Бяха подарък по случай дебюта ѝ в обществото от баща ѝ, към когото бе изпитвала смесени чувства на любов и омраза. Психологът ѝ бе казал, че за нея те са символ на недоверието ѝ в хората, породено от предателството на баща ѝ към съпругата и дъщерите му. Дейви не знаеше дали е вярно, или перлите просто ѝ харесват. Както и да е, винаги ги носеше, независимо с какво е облечена, дори когато бе по къси панталони и тениска, както тази вечер.

Домашната помощница на Дейви бе служила дълги години при майка ѝ. Сара работеше за семейството още отпреди раждането на Кланси и знаеше за всичките им нещастия. Когато влезе в стаята, враждебно изгледа Смайлоу и Стефи Мъндел.

Дейви учтиво я представи:

— Мис Сара Бърч, това са детектив Смайлоу и една служителка от кантората на областния прокурор. Дойдоха, за да ми съобщят, че мистър Петиджон е открит мъртъв днес следобед.

Реакцията на Сара бе също толкова сдържана, колкото тази на работодателката ѝ. Дейви продължи:

— Казах им, че между пет и шест часа бях тук и ти ще потвърдиш. Нали?

Стефи Мъндел едва не избухна:

— Не можете...

— Стефи!

— Но тя току-що се опита да манипулира свидетелката — изкрещя Стефани на Смайлоу.

Дейви го изгледа невинно.

— Нали каза, че това не е разпит, Рори?

Очите му имаха леден израз, но се обърна към прислужницата и учтиво попита:

— Мис Бърч, потвърждавате ли, че мисис Петиджон е била у дома по това време?

— Да, сър, почти през целия ден беше в стаята си и си почиваше.

— Мили боже! — промърмори Стефи под носа си.

Смайлоу не ѝ обърна внимание и благодари на прислужницата. Сара Бърч се приближи към Дейви и притисна ръцете ѝ между дланите си.

— Съжалявам.

— Благодаря, Сара.

— Добре ли сте, детето ми?

— Да.

— Да ви донеса ли нещо?

— Засега не.

— Ако имате нужда от мен, само ме повикайте.

Дейви ѝ се усмихна и Сара ласкаво прокара пръсти през разрошените ѝ руси коси, след което се обърна и излезе от стаята. Дейви довърши питието си и надменно изгледа Стефи над ръба на чашата.

— Доволна ли сте?

Стефи бе обзета от ярост и не я удостои с отговор. Дейви отново се приближи към количката с напитки и попита:

— Къде е... къде го откараха?

— Съдебният лекар ще извърши аутопсия.

— Значи да почакаме с подготовката за погребението...

— Докато позволим да вземете тялото — довърши Смайлоу. Тя отново напълни чашата си и когато се върна при тях, попита:

— Как е умрял?

— Прострелян е в гръб. С два куршума. Смятаме, че смъртта е настъпила мигновено, дори е възможно да е бил в безсъзнание, когато са стреляли по него.

— В леглото ли е бил?

Естествено Смайлоу знаеше за обстоятелствата около смъртта на баща ѝ. Всички в Чарлстън бяха научили скандалните подробности. Тя му бе признателна, че показва признаци на съчувствие, докато отговаряше на въпроса ѝ:

— Лут беше открит на пода във всекидневната, напълно облечен. Леглото не е използвано. Нямаше никакви следи от романтична среща.

— Е, това поне е различно.

Дейви пресуши чашата си.

— Кога за последен път видя Лут?

— Снощи. Или тази сутрин? Не си спомням. Мисля, че беше сутринта. — Дейви не обърна внимание на недоверчивото мърморене на Стефи и продължи да гледа Смайлоу. — Понякога по цели дни не се виждахме.

— Не спяхте ли заедно? — попита Стефи.

Дейви се обърна към нея:

— От кой северен щат сте?

— Защо?

— Защото очевидно сте много груба и невъзпитана.

Смайлоу отново се намеси:

— Няма излишно да се ровим в личния живот на семейство Петиджон, Стефи. На този етап не е необходимо. — Отново погледна Дейви и попита: — Не знаеше ли какви са плановете на Лут за днес?

— Нито днес, нито когато и да било.

— Нямаш ли представа дали е трябвало да се срещне с някого?

— Никаква. — Тя остави празната чаша на масичката, изправи се и зае войнствена поза. — Заподозряна ли съм?

— В момента всички в Чарлстън са заподозрени.

Очите на Дейви срещнаха неговите.

— Много хора имаха мотив да го убият.

Смайлоу не издържа на пронизателния ѝ поглед и извърна глава.

Стефи Мъндел пристъпи напред, сякаш за да напомни на Дейви, че все още е тук и присъствието ѝ е важно.

— Съжалявам, ако съм била твърде пряма, мисис Петиджон.

Тя замълча, но Дейви нямаше намерение да ѝ прости за многобройните нарушения на неписаните закони на етиката. Изражението ѝ остана равнодушно.

— Съпругът ви беше уважавана личност — продължи Стефи. — Дейността на неговата компания допринесе много за развитието на града, областта и щата. Участието му в обществения живот...

— Накъде биете?

Въпреки раздразнението си, че Дейви я прекъсна, тя продължи със спокоен тон:

— Смъртта му е голяма загуба за целия окръг. Моята кантора ще съсредоточи всички усилия върху разследването на този случай, докато виновникът бъде заловен и осъден. Имате личната ми гаранция, че справедливостта скоро ще възтържествува.

Дейви ѝ отвърна с любезна усмивка, зад която прозираше искрено презрение:

— Мис Мъндел, вашата гаранция не струва пукната пара. Освен това имам лоши новини. Делото за убийството на съпруга ми няма да бъде поверено на вас. Не сте от достатъчно висока класа. — Хвърли откровено подигравателен поглед към роклята на Стефи. След това решително се обърна към Смайлоу с думите: — Искам със случая да се заемат най-добрите полицаи. Погрижи се за това, Рори, или аз, вдовицата на Лут Петиджон, сама ще го направя.

ПЕТА ГЛАВА

— Дай тук сто зелени.

Мъжът удари по омазнената покривка и се захили. Противната му самодоволна усмивка накара Боби Тримбъл да потръпне от отвращение.

Боби извади портфейла си от задния джоб на панталона и подаде на слабоумния негодник две банкноти по петдесет долара.

— Добра игра — лаконично отбеляза той. Съперникът му прибра парите и енергично потърка длани.

— Готов ли си за още една?

— Не точно сега.

— Ядосан ли си? Хайде, не се сърди — снизходително каза мъжът.

— Не съм сърдит — отвърна Боби, но тонът му издаде гняв. — Може би по-късно.

— Двойно или нищо?

— Друг път.

Той намигна и насочи въображаем пистолет към огромния корем на съперника си, след което взе питието си и се отдалечи.

Всъщност с удоволствие би опитал да си възвърне загубеното, но тъжната истина бе, че няма достатъчно пари. Бе загубил последната серия игри и обеднял с няколкостотин долара. Докато не разреши финансовите си проблеми, не можеше да си позволи да играе комар.

Бе принуден да се лиши и от доста по-приятни удоволствия. Загубата на тази последна стотачка истински го вбеси. Не искаше твърде много. Само малко стока. Или едно-две хапчета. По дяволите!

За щастие все още разполагаше с подправената кредитна карта. Щеше да покрие с нея издръжката си, но се нуждаеше от пари за допълнителните разходи. Щеше да има известни трудности. Все пак не бе невъзможно да ги преодолее. Налагаше се само да се потруди малко повече.

Ала развлеченията му бяха по-присърце, отколкото работата.

— Този път няма да трае дълго — каза си той и се усмихна, докато замислено се взираше във високата си чаша. Когато инвестицията му донесеше печалба, години наред щеше да води безгрижен и охолен живот.

Но усмивката му внезапно изчезна. Вълна на несигурност помрачи фантазиите му за безметежно бъдеще. За съжаление успехът на сделката зависеше от съдружничката му, а той започваше да се съмнява, че може да ѝ има доверие. Всъщност съмненията го изгаряха отвътре, както евтино уиски, с което се наливаше цяла вечер. Истината бе, че никак не ѝ вярва.

Седна на една табуретка в ъгъла до бара и поръча ново питие. Изкуствената виолетова кожа на седалката бе протрита от дългогодишна употреба. Ако не се налагаше да се крие, не би влязъл в евтина кръчма като тази. Бе изминало дълго време, откакто бе престанал да посещава подобни заведения. Беше успял доста да се издигне. Той бе Боби Тримбъл, винаги устремен нагоре.

Боби си бе изградил нов имидж, от който нямаше намерение да се отказва. Човек не можеше да промени произхода си, но ако не харесваше средата, в която бе отраснал, и инстинктивно чувстваше, че му е писано да постигне нещо повече, би се отърсил от този образ и би си създал нов. Както направи той.

Благодарение на изтънчените маниери, които бе усвоил, успя да получи доходна работа в Маями. Собственикът на нощния клуб имаше нужда от човек с качества на Боби, който да посреща и предразполага клиентите.

Необикновенният му чар привличаше вниманието на дамите. Той с радост прие работата и скоро успя да превърне „Кок енд бул“ в едно от най-предпочитаните заведения в Маями — град, известен с нощните си клубове.

Всяка нощ пристигаха дами, които знаеха как да се забавляват. Боби бе издигнал репутацията на клуба и сега той можеше да съперничи на всеки от изисканите барове, посещавани от дами.

„Кок енд бул“ предлагаше дръзка еротична програма, която се харесваше на жените, и някои от тях се осмеляваха да участват. Почти всяка вечер танцьорите правеха пълен стриптийз. Без да съблича костюма си, Боби успяваше да доведе дамите до сексуален екстаз с възбуждащите си реплики. Предизвикателните му думи имаха по-

силно въздействие дори от чувствените движения на стриптийзърите. Клиентките обожаваха неприличните му шеги.

Веднъж особено ентусиазирана гостенка се качи на сцената до единия от танцърите, застана на колене пред него и предложи на останалите посетители влудяващо зрелище. Номерът им хареса.

Но не и на работещите под прикритие полицаи.

Тайно повикаха подкрепление и преди някой да осъзнае какво става, силите на реда нахлуха в заведението. Боби успя да се измъкне през задния вход... и да отнесе със себе си съдържанието на касата в офиса.

Поради страстта си към хазарта и лошия си късмет напоследък бе загънал в дългове към един лихвар, който не прие уверенията му, че е вложил приходите си от клуба в начинание, което скоро ще донесе печалба. Думата „скоро“ не бе в речника на лихваря.

И така Боби избяга от „слънчевия щат“, следван по петите от собственика на клуба, полицията и измамения лихвар, с почти десет хиляди долара в джобовете на смокинга. Пребоядиса мерцедеса си и смени номерата му. Доскоро спокойно бе пътувал по крайбрежието, харчейки откраднатите пари.

Но това не можеше да продължи вечно. Беше се наложило да се издържа с единствения занаят, който владееше. Посещаваше луксозни хотели, прекарваше по няколко часа край басейните и разкриваше чара си пред самотни туристки. Смяташе, че парите, които краде от тях, са заслужено възнаграждение за дарената плътска наслада.

Но веднъж, докато пиеше шампанско и се опитваше да предума една разведена дама да му даде ключа от стаята си, забеляза в другия край на ресторанта свой познат от Маями. Боби се измъкна с извинението, че отива до тоалетната, и се прибра в своя хотел, бързо натовари багажа си в мерцедеса и напусна града.

Няколко седмици се укриваше и дори не заговаряше жени. Средствата му бързо се стопиха. Въпреки елегантния си вид и добрите обноски, когато се погледнеше в огледалото, Боби се виждаше такъв, какъвто бе преди години — недодялан дребен мошеник. Когато бе напълно разорен, изпадна в отчаяние и стана нервен. Веднъж, обзет от чувство за безнадеждност и страх, се напи в един бар и се сби с друг клиент.

Това се оказа най-хубавото, което можеше да му се случи. Беше забелязан точно от човека, на когото разчиташе да промени съдбата си. Успехът бе близо. Ако плановете му се осъществяха, би спечелил цяло състояние. Тогава отново щеше да заживее според стандарта, който подобаваше на Боби Тримбъл. Никога вече нямаше да изпадне в окаяното положение, в което бе сега.

Но имаше едно голямо „но“. Беше зависим от партньорката си. А както бе установил по-рано, жените си оставаха жени и на тях не можеше да се разчита.

Пресуши чашата си и махна на бармана.

— Още едно.

Ала барманът се бе загледал в телевизора. Картината не бе ясна, но макар и отдалеч, Боби успя да различи лицето на човека, към когото бяха насочени микрофоните. Не му се стори познат. Със сигурност бе безкомпромисен тип като агентите от социалните служби, които идваха в дома на Боби, когато бе дете, задаваха недискретни въпроси за него и се ровеха в личния живот на семейството му.

Човекът от екрана имаше хладнокръвно изражение, въпреки че бе заобиколен от десетина журналисти, които се надпреварваха да му задават въпроси. Той каза:

— Трупът бе открит тази вечер, малко след осемнадесет часа. Веднага беше идентифициран.

— Разполагате ли със...

— А оръжието?

— Има ли заподозрени?

— Мистър Смайлоу, бихте ли могли да кажете... Боби бързо загуби интерес и каза по-силно:

— Още едно питие.

— Чух — вяло отвърна барманът.

— Трябва да подобрите качеството на обслуж...

Боби застина и не доизрече забележката си, защото на екрана се появи друго лице, което той добре познаваше. На Лут Петиджон. Напрегна слуха си, за да чуе всяка дума.

— Няма следи от насилствено влизане в апартамента на мистър Петиджон. Целта не е била грабеж. До този момент нямаме заподозрени.

Репортажът на живо завърши и отново включиха студиото на новините в двадесет и три часа.

Незабелязан от никого, Боби се усмихна широко и повдигна току-що напълнената чаша за тост към партньорката си, която бе отишла на уговорената среща.

— На този етап не мога да ви дам повече информация. — Смайлоу извърна глава от микрофоните, но видя зад себе си още журналисти. — Извинете — каза той и се промъкна между тях.

Не отговори на въпросите им и продължи да си проправя път, докато репортерите най-сетне разбраха, че няма да изкопчат нищо повече и започнаха да се разпръсват.

Смайлоу си даваше вид, че мрази вниманието на журналистите, но истината бе, че му бе приятно да дава пресконференции на живо, както сега. Не от суетност, въпреки да знаеше, че изглежда добре на екрана. Не и защото така печелеше популярност. Беше си изградил професионална репутация и не бе необходимо да се утвърждава чрез обществено признание.

Интересът на медиите го изпълваше с чувство за власт и именно това му доставяше удоволствие.

Но когато се приближи към детективите, събрани пред рецепцията на хотела, промърмори:

— Радвам се, че мина. Е, какво ново?

— Нищо.

Останалите мълчаливо потвърдиха признанието на Майк Колинс.

Смайлоу бе успял да се върне от дома на Лут Петиджон в „Чарлз Таун Плаца“ тъкмо когато започваха късните новини.

Както бе предвидил, всички местни станции и дори някои от подалечните — Савана и Шарлът — бяха изпратили екипи във фоайето на хотела, където той накратко ги запозна с фактите. Без да се впуска в подробности. Главно защото всичко, което знаеше, бяха голи факти. Отказът му да даде повече информация не бе проява на неучтивост.

Той бе също толкова нетърпелив да узнае нещо повече, колкото и репортерите. Затова троснатият отговор на детектива, че не са постигнали никакъв напредък, го ядоса.

— Как така нищо?

— Така. — Майк Колинс бе ветеран и не се страхуваше от Смайлоу колкото останалите. Затова по неписано споразумение той бе говорителят на групата. — Все още не знаем нищо повече. Ние...

— Това е невъзможно, детектив Колинс.

Около хлътналите очи на Колинс се забелязваха тъмни сенки, които бяха доказателство, че наистина е имал напрегната вечер. Обърна се към Стефи Мъндел, която го бе прекъснала, и я изгледа така, сякаш бе готов да я удуши. Безмълвно извърна глава и продължи да докладва на Смайлоу:

— Както ви казах, разпитахме хората. — Гостите и персоналът все още бяха задържани в главния салон на хотела. — Отначало им беше забавно. Като на филм. Но след няколко часа започнаха да се отегчават. Наложих се по безброй пъти да дават еднакви отговори на едни и същи въпроси и вече стават нервни. Няма да чуем от тях нищо друго, освен мърморене, заради това, че не ги пускаме.

— Трудно ми е да повярвам...

— Кой те повика, за бога? — изкрещя Колинс на Стефи, когато отново го прекъсна.

— От толкова много хора — заговори тя в един глас с него — никой не е видял нищо.

Смайлоу вдигна ръка, за да предотврати ожесточена кавга между своя разочарован детектив и дръзката прокурорка.

— Ей, вие двамата. Всички сме уморени. Стефи, не виждам причина да се мотаеш тук. Ако научим нещо, ще ти се обадим.

— Не се и надявай! — Тя скръсти ръце и предизвикателно изгледа Колинс. — Няма да си тръгна.

Смайлоу с неохота нареди гостите на хотела да бъдат освободени. След това събра подчинените си в една от заседателните зали в сутерена и поръча да доставят пици. Докато вечеряха, той прегледа оскъдните сведения, получени в резултат на подробния разпит, продължил часове.

— Петиджон е бил на масаж? — попита той, докато четеше бележките.

— Да. — Единият от полицаите преглътна голямото парче пица. — Веднага след като е пристигнал.

— Разпитахте ли масажиста?

Детективът кимна:

— Каза, че Петиджон поръчал дълга процедура, цели деветдесет минути. След това взел душ в кабината на салона, затова банята и апартаментът му бяха напълно сухи.

— Този тип подозрителен ли е?

— Мисля, че не — промърмори полицаят, докато дъвчеше нова хапка. — По-рано е работил в Калифорния. Отскоро е в Чарлстън. Днес се е срещнал с Петиджон за първи път.

Смайлоу прочете нахвърляните отговори на регистрираните гости. Всички изглеждаха извън подозрение. Всички твърдяха, че не са познавали Лут Петиджон, въпреки че някои го бяха видели по телевизията преди няколко месеца в репортажа за откриването на „Чарлз Таун Плаца“.

Повечето бяха обикновени хора, дошли на почивка със семействата си. Имаше три двойки на меден месец. Няколко други се представяха за такива, а всъщност бяха тайни любовници, решили да избягат за уикенда в един романтичен град. Те ставаха неспокойни, когато дойдеше редът им да бъдат разпитани, но не защото имаха нещо общо с убийството, а от чувство за вина заради интимното си прегрешение.

Във всички стаи на четвъртия етаж, освен три, бяха настанени група учителки от Флорида. Два апартамента бяха заети от момчешкия баскетболен отбор на една гимназия, чиито играчи бяха завършили училище през пролетта и прекарваха последните си дни заедно, преди всеки да поеме по своя път. Единственото им престъпление бе, че бяха пили алкохол, преди да са навършили пълнолетие. За изненада на полицейските служители, доброволно предадоха на детектива, който ги разпитваше, пакет цигари с марихуана.

По всичко личеше, че ако не бе убийството на Лут Петиджон, това би бил един спокоен летен ден.

— Дълъг, горещ и напрегнат — отбеляза един от полицаите и шумно се прозина.

— За деня ли говориш или за моя палавник? — пошегува се друг.

— Искат ли те.

— А видеозаписът? — попита Смэйлоу и всички застинаха, въпреки че едва сдържаха смеха си. — Какво стана с него?

— Искате ли да го видите? — попита Колинс.

— Има ли нещо интересно?

След няколко секунди приглушено хихикане Колинс предложи на Смайлоу да погледне записа и дори покани Стефи:

— И ти има какво да научиш.

Смайлоу и Стефи последваха полицаите през просторния сутерен до една от по-малките конферентни зали, където бе инсталиран видеокасетофон и голям цветен екран.

Колинс тържествено обяви:

— Отначало човекът, който е бил дежурен следобед, ми каза, че касетата от камерата на този етаж е била извадена.

Смайлоу от опит знаеше, че обикновено камерите за наблюдение се включват на запис и изключват през интервал от пет до десет секунди. Затова филмът прескача. Обикновено записваха с дни, преди автоматично да се пренавият.

— Защо не е била в камерата? Нали касетите се вадят само ако е необходимо да бъдат прегледани?

— Това ме наведе на мисълта, че лъже — каза Колинс. — Не го оставих на мира. Най-сетне донесе тази касета. Готов ли сте?

Смайлоу кимна й детективът включи видеото. Дори ако нямаше картина, по стоновете и въздишките, които представляваха звуковия фон, без съмнение би се разбрало, че записът е порнографски филм. На екрана се появи двойка, извършваща сексуален акт.

— Тази сцена трае около петнадесет минути — осведоми го Колинс. — Следващите кадри показват две лесбийки във вана. Обърнете внимание на...

— Ясно — прекъсна го Смайлоу. — Изключи го. — Престори се, че не чува дюдюканията на останалите в стаята. — Съжалявам, Стефи.

— Не се безпокой. Шегичката на Колинс за моя сметка просто потвърждава теорията ми, че фразата „възрастен мъжкар“ е съчетание на противоречиви термини.

Другите мъже се засмяха, а Колинс изсумтя, ядосан, че не можа да отговори на тази реплика.

— Това е положението — каза им той. — Хвалбите на Петиджон за непробиваемите охранителни системи на хотела са били вятър и мъгла. Камерите на горните етажи са фалшиви. Играчки.

— Какво? — смаяно попита Стефи.

— Единствената работеща камера е тази в счетоводството. Петиджон е искал да бъде сигурен, че никой няма да присвои пари от

него, но явно не го е интересувало, че гостите му могат да бъдат нападнати или ограбени. Ирония на съдбата, а?

Смайлоу попита:

— Защо онзи приятел лъжеше?

— Така му е наредено. Лично от големия зъл Петиджон. А той не се церемонеше, затова човекът не изплю камъчето дори когато го уверихме, че Петиджон е мъртъв и единственото, от което би трябвало да се страхува, е, че ние ще разберем, ако лъже. Най-сетне го предахме. Проверихме. Камерите наистина са фалшиви.

— Колко хора знаят за това?

— Не много, предполагам.

— Провери. Започни от управителите.

— Разбрано.

Смайлоу се обърна към целия екип:

— Рано сутринта ще се заемем с враговете на Петиджон. Ще съставим списък.

— Най-добре е да си спестим усилията и просто да разгърнем телефонния указател — намеси се един полицаи. — Всички, които познавам, ще се радват, че е мъртъв.

Смайлоу го изгледа строго.

— О, съжалявам — промърмори той и усмивката му изчезна. — Забравих, че е ваш роднина.

— Не ми е роднина. Беше женен за сестра ми. За известно време. Това е. Може би аз го мразех най-силно.

Стефи се наведе напред.

— Не си го затрил ти, нали, Смайлоу?

Всички се засмяха, но суховатият отрицателен отговор на Смайлоу, изречен така, сякаш е приел въпроса ѝ на сериозно, ги накара внезапно да замълчат.

— Извинете, мистър Смайлоу?

На прага на отворената врата стоеше Смити. Смайлоу погледна часовника си. Минаваше полунощ.

— Мислех, че отдавна си се прибрал у дома — каза той на ваксаджията.

— Току-що ме пуснаха, мистър Смайлоу.

— О, да.

Беше забравил за дългия разпит на всички от хотела, въпреки че
бяха задържани по негова заповед.

— Съжалявам.

— Няма нищо, мистър Смайлоу. Просто се чудех дали са ви
казали за онези хора, които бяха откарани в болницата.

— В болницата?

ШЕСТА ГЛАВА

Червената лампичка на таблото на колата ѝ светна.

Тя ядно въздъхна. Последното, което би искала да ѝ се случи сега, бе да свърши бензинът. Но знаеше, че червената светлина е безпогрешен знак, че резервоарът е почти празен.

Край този пуст път имаше малко бензиностанции и затова, когато стигна до най-близката, няколко километра след като забележа предупредителната светлина, отби и слезе.

Обикновено зареждаше сама и плащаше с кредитна карта. Но техническият прогрес не бе стигнал до тази пустош. По принцип тя мразеше да плаща предварително. Затова откачи маркуча от колонката и натисна ръчката. Свали капачката на резервоара, сложи го на покрива на колата и махна на дежурния да пусне помпата.

Той гледеше боксов мач на черно-белия си телевизор. Едва го видя през прозореца, облепен с плакати за отминали събития, обяви за изчезнали домашни любимци и реклами на бира. Или не я бе забелязал, или не искаше да измени на принципа си да не пуска горивото, докато клиентът не плати предварително, особено след като се мръкнеше.

— По дяволите!

Нямаше избор. Отиде до гишето и сложи една банкнота на мръсната поставка под още по-мръсното стъкло.

— За двадесет долара? Нещо друго? — попита той и отново се загледа в екрана.

— Не, благодаря.

Едва капеше, но колонката най-сетне щракна. Тя окачи обратно маркуча. Когато посегна към капачката на резервоара си, забележа друга кола, която сви към бензиностанцията. Ярката светлина на фаровете заслепи очите ѝ.

Спря на по-малко от метър зад нейната кола. Шофьорът угаси светлините, но остави двигателя включен, когато отвори вратата и слезе.

Тя издаде слаб вик на изненада, но не помръдна и не промълви нито дума. Не го упрекна, че я бе последвал, не попита защо и не настоя да я остави на мира. Просто стоеше и го гледаше.

Косите му изглеждаха по-тъмни, отколкото на дневна светлина. Тя знаеше, че са пепеляворуси, но сега ѝ се струаха почти кестеняви. Едната му вежда бе малко по-висока и по-извита от другата, но тази асиметрия му придаваше чар. Имаше волева брадичка. Хвърляше дълга сянка, защото бе висок. По конструкцията му личеше, че никога няма да има проблеми с теглото. Имаше спортна фигура.

За няколко секунди останаха загледани един в друг, след което той заобиколи отворената врата. Тя го проследи с поглед, докато се приближаваше към нея. Решително повдигнатата му брадичка говореше много за неговия характер. Очевидно не се предаваше лесно и не се страхуваше да преследва това, което желаше.

Спря едва когато стигна до нея. Обхвана е длани лицето ѝ, наведе се и я целуна.

„Господи!“, помисли си тя.

Устните му бяха горещи и чувствени. Жадно се впиха в нейните, но без да я накарат да се почувства победена или да изпита страх. Целувката бе така съвършена, че тя инстинктивно отвърна. Когато езикът му докосна нейния, сърцето ѝ заби учестено и ръцете ѝ обгърнаха кръста му.

Той плъзна длани надолу, обви с ръка раменете ѝ, а с другата обхвана талията ѝ и я притегли към себе си. Леко наклони глава. Тя последва движението. Езикът му изучаваше устата ѝ. Целувката им ставаше все по-пламенна.

Внезапно отдели устни от нейните. Дишаше тежко. Дланите му отново докоснаха страните ѝ.

— Това исках да разбера. Дали привличането е взаимно.

Тя кимна, доколкото ръцете му ѝ позволяваха да раздвижи глава, и промълви:

— Взаимно е.

Бе изненадана, че гласът ѝ прозвуча задъхано.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя понечи да възрази, но остана безмълвна.

— Имам малка вила недалеч оттук. На три-четири километра.

— Аз...

— Не казвай „не“ — прошепна той с треперещ от страст глас и я притисна по-силно. — Не казвай „не“.

Срещна погледа му и кимна. Той веднага я пусна. Обърна се и тръгна към колата си. Докато завърташе капачката на резервоара, тя я изпусна в бързината. Най-сетне успя да я нагласи, качи се и потегли. Той я настигна.

Погледна я, сякаш да се увери, че е твърдо решена като него, че няма да избяга при първа възможност.

Тя знаеше, че би трябвало да стори именно това. Но бе сигурна, че няма да го направи. Не сега.

Хамънд си отдъхна едва когато колата ѝ спря до неговата. Слезе и се приближи, за да ѝ отвори вратата.

— Внимавай къде стъпваш. Тъмно е.

Хвана ръката ѝ и я поведе по чакълената пътека към вилата. Светлината на слабата крушка пред входа се оказа достатъчна, за да улучи ключалката. Бе взел ключа със себе си, преди да тръгне от Чарлстън.

Отвори и я покани вътре. Една жена, която живееше наблизо, почистваше вилата, когато бе необходимо. Беше ѝ се обадил да дойде по-рано през деня. За разлика от повечето рядко посещавани жилища, изпълнени с миризма на плесен, тук ухаеше на свежест и чистота. По молба на Хамънд климатикът бе включен и вътре бе прохладно.

Той затвори входната врата, която скри светлината от терасата, и настъпи непрогледен мрак. Бе имал най-доброто намерение да се държи като гостоприемен домакин и кавалер, да я разведе из вилата, да ѝ предложи питие, да ѝ разкаже нещо повече за себе си и да ѝ даде време, за да свикне да бъде с него насаме. Вместо това, протегна ръце към нея.

Тя се отпусна в прегръдката му, очаквайки целувката със същото нетърпение. Устните ѝ пламенно отвърнаха на ласките на езика му, които не ѝ оставяха време да си поеме дъх. Хамънд наведе глава и притисна лице към шията ѝ. Тя обгърна врата му и зарови пръсти в косите му. Плъзна устни към ухото ѝ и прошепна:

— Това е лудост.

— Голяма.

— Боиш ли се?

— Да.

— От мен?

— Не.

— А би трябвало.

— Знам, но не се боя.

Устните му нежно докоснаха нейните.

— А от ситуацията?

— Ужасно се страхувам — каза тя и отвърна на ласката.

След още една целувка той каза:

— Постъпваме прибързано, безразсъдно и...

— Напълно безотговорно.

— Но не мога да спра.

— Аз също.

— Толкова силно желая да...

— И аз те желая — въздъхна тя, когато ръцете му се плъзнаха под горнището ѝ и обхванаха гърдите ѝ.

Всички опасения, че тя не споделя копнежа му, изчезнаха, когато наклони назад глава в очакване да обсипе шията ѝ с целувки. Затаи дъх, докато разкопчаваше сутиена ѝ, а тя издаде тих стон на наслада, когато докосна голата ѝ плът.

Ръцете ѝ се придвижиха надолу по гърба му. Почувства как пръстите ѝ притискат мускулите и изучават тялото му. Тя плъзна длани над токата, спря малко по-ниско и го притегли към себе си.

Следващата целувка бе дълга, дълбока и пламенна.

Той отново хвана ръката ѝ, поведе я след себе си и слепешком прекосиха през широката всекидневна към спалнята. Вилата не бе луксозна, но си бе създал в нея всички удобства. В помещението, твърде тясно дори за един човек, бе сложил огромно легло.

Двамата се отпуснаха на него и се притиснаха един към друг, завладени от заслепящата, безумна страст на новата връзка.

Тя се обърна с гръб към него.

Хамънд се опита да измисли какво да каже, но всичко, за което се сети, му се стори неуместно, банално или и двете. Дори за миг му хрумна да сподели истината.

„Господи, беше невероятно!“ „Ти си невероятна.“

„Никога през живота си не съм се чувствал така.“

„Искам тази нощ никога да не свършва.“

Но знаеше, че тя не би повярвала, затова не изрече на глас тези думи. Дългото мълчание ставаше все по-напрегнато. Накрая той се обърна встрани и включи лампата върху нощното шкафче. Тя сви колене към гърдите си и сякаш стана още по-недостижима.

Обезкуражен, Хамънд изправи гръб. Ризата му бе смачкана и разкопчана, ципът на панталоните разтворен, но все още бяха на него. Стана, свали ги и остана само по бельо. Когато отново погледна към леглото, тя лежеше по гръб и го наблюдаваше с широко отворени очи, чийто израз издаваше, че харесва тялото му.

— Неловък момент, нали?

Хамънд седна на ръба.

— Права си.

Тя навлажни устни, прехапа ги, отмести поглед от него и кимна.

— Опитваш се да измислиш начин тактично да се отървеш от мен?

— Какво? — тихо възкликна той. — Не. Не, за бога! — Протегна ръка към косите ѝ, но я отпусна, преди да ги докосне.

— Мисля как да те помоля да останеш цялата нощ, без да прозвучи глупаво.

Изражението ѝ издаде задоволство. Погледите им отново се срещнаха. Тя свенливо се усмихна. Все още с пламнали страни, зачервени от страстните целувки устни, полугола и е разрошени коси, изглеждаше невероятно съблазнителна. Гърдите ѝ, освободени от сутиена, издуваха горнището. Зърната им изпъкваха под тъканта. Хамънд отново почувства възбуда.

— Изглеждам ужасно.

Тя съзнателно придърпа полата над бедрата си. И двамата не обърнаха внимание на бикините върху покривката до ръба на леглото.

— Мога ли да ползвам банята ти?

— Ето там, онази врата. — Той стана, за да я остави сама.

— Ще донеса нещо за пиене. Гладна ли си?

— След всички боклуци, които изядох на панаира?

Хамънд отвърна на усмивката ѝ.

— Искаш ли вода? Сок, чай или газирано? Бира?

— Вода.

Той посочи с брадичка към вратата на банята.

— Ако имаш нужда от нещо, просто ми кажи.

— Благодаря.

Тя явно не желаше да стане от леглото, преди да остане сама, затова отново ѝ се усмихна и излезе от стаята. За щастие чистачката бе заредила хладилника с разхладителни напитки и вода. Докато бе там, Хамънд провери провизиите. Шест яйца. Половин килограм бекон. Английски кифли. Кафе. Сметана? Не. Надяваше се гостенката му да предпочита кафето чисто. Портокалов сок? Да. Във фризера имаше кутия концентрат.

Той рядко закусваше, освен когато имаше делова среща сутрин. Но далеч от града, където почивните утрини бяха по-дълги и безгрижни, обичаше да хапва солидно предобед. Умееше да готви доста добре, особено основни ястия, като омлет с бекон. Можеха да приготвят закуската заедно, като си поделят задълженията. Щяха да се блъскат един в друг, докато ги изпълняват, да се смеят, да се целуват. После можеха да изнесат съдовете на терасата и да се хранят там. Усмихна се, докато мислеше как ще започне утрешният им ден.

„Днешният“, поправи се той, когато погледна часовника и видя, че отдавна е минало полунощ.

Вчера бе имал неприятности. Беше напуснал Чарлстън в мрачно и гневно настроение след поредица разочарования. Нищо в живота му не бе наред. Дори не му бе минало през ум, че един ден, започнал така зле, може да завърши с романтична вечер с жена, за чието съществуване не е и подозирал допреди няколко часа. Че ще бъде толкова незабравимо изживяване.

Потъна в размисли за странните обрати на съдбата и се опомни едва когато водата в банята престана да шурти. Реши да изчака още две минути, защото не желаше да се появи твърде скоро или в неподходящ момент. След това взе две бутилки е вода и се отправи към спалнята.

— Мисля — каза той, когато побутна вратата с босия си крак, — че е време да се представим един на друг, както подобава...

Застина, когато тя припряно се отдръпна от тоалетката със слушалката на телефона в ръка, побърза да затвори и промълви:

— Надявам се, че нямаш нищо против.

Всъщност имаше. Беше му адски неприятно. Не това, че бе използвала телефона, без да го попита, а че в живота ѝ имаше човек, на

когото държеше достатъчно, за да позвъни в ранните утринни часове, минути след като се е любила с него. Сам се изненада, че изпитва гняв.

Докато бе в кухнята, той си бе представял как ще прекара утрото с нея, изгаряйки от нетърпение отново да я види. Сега стоеше там с глуповато изражение, полугол и възбуден. А в същото време тя приключваше телефонен разговор с някой друг. Остави бутилките на нощното шкафче.

Чувстваше се като идиот. Това бе нещо непознато за Хамънд Крос. Обикновено бе уверен и готов да се справи с всяка ситуация, а сега бе смутен и объркан. Ужасно чувство.

— Искаш ли да останеш сама? — плахо попита той.

— Не, всичко е наред. — Тя намести слушалката. — Не успях да се свържа.

— Съжалявам.

— Не беше важно.

Гостенката му скръсти ръце, после смутено ги отпусна.

„Щом не е било важно, защо, за бога, се опитваше да се обадиш по това време?“, искаше да попита Хамънд, но не го направи.

— Нали не се сърдиш, че облякох това?

— Какво? — разсеяно попита той.

Ръцете ѝ се плъзнаха по предницата на старата избеляла тениска. Позна униформата на сдружението, в което бе членувал като студент. Стигаше до средата на бедрата ѝ.

— О, не, разбира се.

— Намерих я в скрина в банята. Не съм ровила, просто...

— Не се безпокой.

Резкият тон издаде чувствата му.

Тя сви ръцете си в юмруци, след това отново ги отпусна.

— Виж, може би е най-добре да си тръгна. И двамата се поувлякохме. Навярно все още сме замаяни от виенското колело. — Усмивката ѝ изчезна. — Всъщност всичко беше...

Замълча, когато погледна към леглото.

Неволно задържа погледа си там по-дълго, отколкото би искала. Намачканите чаршафи неумолимо напомняха за това, което се бе случило върху тях, и колко опияняващо бе то. Задъхано прошепнатите думи отново отекнаха в съзнанието и на двамата.

Беше се изкъпала и сега кожата ѝ ухаеше на сапун. Но Хамънд не бе ползвал банята. По тялото му все още горяха следите от допира ѝ. Тя каза припряно:

— Ще се облека и ще те оставя.

Посегна към дрехите си, но той обгърна талията ѝ и я спря. Застина неподвижно, но не се обърна към него. Гледаше право напред.

— Каквото и да си мислиш за мен, искам да знаеш, че... че това не беше „нещо незначително“, което ми се случва често.

Хамънд прошепна:

— Няма значение.

Тя рязко извърна глава към него.

— За мен има. Държа да го знаеш.

Той нежно обхвана раменете ѝ и я обърна с лице към себе си.

— Наистина ли смяташ, че стигнахме дотук само защото сме замаяни от виенското колело?

Тя прехапа долната си устна, сякаш да не затрепери, и поклати отрицателно глава.

Обви ръце около нея и дълго я задържа в прегръдката си, заровил лице в косите ѝ. Пръстите на краката им се докоснаха, топлината на телата им се сля. Боса и облечена с широката му тениска, тя изглеждаше по-малка и крехка, отколкото преди. Докато я притискаше, той се почувства силен и готов да я закриля. Всъщност, откакто я бе срещнал, му се струваше, че се вживява в ролята на Конан.

Тази мисъл го накара да се засмее. Тя вдигна глава от гърдите му и го погледна.

— Какво има?

— Нищо. Просто си помислих, че ме караш да се чувствам прекрасно. — След това лицето му помръкна. — А при теб как е? Добре ли си?

Тя озадачено наведе глава встрани.

— Искам да кажа... хареса ли ти... нали разбираш?

— О! — Сведе поглед към брадичката му. — Да. Благодаря ти, че прояви чувство за отговорност.

В нощното му шкафче имаше кутия презервативи. Но никога не му се бе струвало толкова трудно да вземе един от тях и да го сложи. Смути се, когато си спомни за смешната борба с упоритата гума в момента, когато искаше да бъде неотразим, и промърмори:

— В най-вълнуващия миг.

За негова изненада, тя леко погали гърдите му и каза почти шепнешком:

— И за мен.

Лекият стон, който издаде, когато ръката му обхвана брадичката ѝ и наведе главата ѝ назад, за да я целуне, разкри желанието ѝ. Отново разпали страстта му. Като пожар. По-горещ от преди. Задъханият шепот ги накара да се почувстват още по-близки.

— Харесва ли ти?

— Да.

— Груб ли съм?

— Не.

— Бях твърде необуздан.

— И аз.

— Извинявай.

— Всичко е наред.

— Но ако съм ти причинил болка...

— Не си. Не се безпокой.

— Имаш ли нещо против...

— Не.

— Господи! Какво става?

— Чудесно. Ти вече си...

— Да.

— Толкова...

— О...

— Влажна.

— Съжалявам.

— Така ли?

— Искам да кажа... ти...

— Няма за какво да съжаляваш.

— Позволи ми да те докосна.

— Не, нека аз те докосна.

СЕДМА ГЛАВА

Стефи и Смайлоу стигнаха с нейната кола до болницата „Роупър“ за рекордно кратко време.

— Колко казаха, че са? — попита тя, докато тичаха през паркинга към сградата. Бе пропуснала подробностите, защото бе излязла от конферентната зала, за да докара колата си и да вземе Смайлоу от централния вход на „Чарлз Таун Плаца“.

— Шестнадесет. Седем възрастни и девет деца. От някакъв църковен хор на турне от Мейкън, Джорджия. Обядвали рано в ресторанта на хотела, преди да излязат на разходка из центъра. Върнали се два часа по-късно и на децата започнало да им призлява.

— Стомашно разстройство? Повръщане? Диария?

— И трите.

— Човек, който е преживял хранително отравяне, никога не го забравя. Веднъж ми се случи. Бях яла крем супа с гъби в един изискан ресторант.

— Открили са, че е от соса, с който са били полети пиците. Имало е от него и в пикантната паста.

Почти на бегот стигнаха до входа на спешното отделение. В чакалнята бе относително спокойно за събота вечер, но имаше няколко пациенти. Униформен полицай пазеше мъж с белезници. Около главата му бе омотана хавлиена кърпа, подобно на чалма. Беше със затворени очи и стенеше от болка, докато съпругата му отговаряше лаконично на стандартните въпроси на медицинската сестра за случилото се. Млади родители се опитваха да успокоят разплаканото си дете. Един старец седеше сам и ридаше в кърпичката си, незнайно по каква причина. Една жена спеше, почти свита на кълбо, на стола си.

Все още не бяха започнали да прииждат пациенти, които наистина се нуждаят от спешна помощ.

Смайлоу и Стефи не обърнаха внимание на хората в чакалнята и се отправиха към регистратурата, където Смайлоу се представи на дежурната сестра, показва значката си и попита дали пациентите,

докарани от „Чарлз Таун Плаца“, са в спешното отделение, или вече са настанени по стаи.

— Все още са тук — отвърна тя.

— Трябва веднага да се срещна с тях.

— Ами... почакайте да се обадя на доктора. Седнете.

И двамата останаха прави. Стефи закрочи нервно.

— Не мога да си обясня как твоите ченгета не са забелязали отсъствието им. Не трябваше ли да проверят колко гости са регистрирани и да сравнят с броя на разпитаните?

— Не са виновни, Стефи. Толкова часове чакаха хората, които бяха излезли, да се приберат в хотела. Трябваше да разпитаме още стотици регистрирани гости, както и служителите, чиято смяна бе свършила. Невъзможно беше да се направи точно преброяване.

— Знам, знам — нетърпеливо каза тя. — Но след полунощ? Когато почти всички се бяха прибрали? Мислех, че някой от тях ще се сети отново да преброи гостите. Или бяха особено заинтригувани от онзи филм?

— Бяха твърде заети — сухо отвърна той.

— Да, да се правят на мъже.

Смайлоу пръв би порицал всеки полицаи, който не изпълнява задълженията си. Но когато критиката бе отправена от друг човек, беше съвсем различно. Той гневно стисна устни.

— Слушай, съжалявам — каза Стефи с доста по-спокоен тон. — Не исках да те засегна.

— Напротив, искаше. Остави на мен да се погрижа за събирането на доказателства, разбрано?

Стефи знаеше кога е по-добре да отстъпи. Не би било разумно да влоши отношенията си със Смайлоу. Въпреки заявлението на вдовицата, тя твърдо бе решила да отиде при областния прокурор Монро Мейсън и да го помоли да ѝ повери това дело. Когато постигнеше целта си, щеше да ѝ бъде нужна подкрепата на полицаите. Особено на Смайлоу.

Изчака няколко секунди, докато той се успокои, и каза:

— Боя се, че и хората с хранително отравяне няма да знаят нищо. Докарали са ги в болницата по-рано от предполагаемия час на убийството.

— При някои от тях симптомите са се проявили по-късно — възрази Смайлоу. — Управителят призна, че последните са били изведени от хотела в осем вечерта.

— Защо отначало е скрил за това?

— За да не навреди на репутацията си. Изглеждаше по-разтревожен, че ще се разчуе истината за хигиената в новата му кухня, отколкото от това, че Петиджон е открит мъртъв.

— Искали сте да говорите с мен?

И двамата се обърнаха. Лекарят бе почти младеж, но очите зад очилата е телени рамки имаха измъчен и уморен израз. Зелените му панталони и бялата престилка бяха измачкани и влажни от пот. До снимката на картата му се четеше името Родни С. Арнолд.

Смайлоу отново извади значката си.

— Трябва да разпитам пациентите, които са били докарани от „Чарлз Таун Плаца“ с хранително отравяне.

— Във връзка с какво?

— Възможно с някой от тях да се окаже важен свидетел на едно убийство, извършено в хотела днес следобед.

— В новия хотел? Шегувате се!

— Боя се, че не.

— Този следобед? Искате да кажете, вчера?

— Докато съдебният лекар не установи с по-голяма точност, приемаме, че смъртта е настъпила между шестнадесет и осемнадесет часа.

Лекарят мрачно се усмихна.

— Господин полицай, по това време тези хора или са имали остра диария, или са си изповръщали червата, или и двете. Единственото, което са видели, е дъното на тоалетната чиния. Ако са успели да стигнат навреме до нея, а някои споделиха, че не са имали този късмет.

— Явно са били доста зле...

— Все още няма промяна в състоянието им.

Стефи пристъпи напред и се представи.

— Доктор Арнолд, мисля, че не разбирате колко е важно да ги разпитаме. Някои са били настанени в стаите на петия етаж, където е станало убийството. Може би са забелязали нещо, което много би

помогнало на разследването, без сами да го осъзнават. Единственият начин да разберем е, като разговаряме с пациентите ви.

— Добре — колебливо каза той. — Обадете се утре на главната регистратура. Сигурен съм, че някои от тях все още ще са тук, но ще ги разпределим по стаи.

Обърна се, явно с намерение да ги остави.

— Почакайте — извика Стефи. — Трябва да говорим с тях сега.

— Сега? — Доктор Арнолд изгледа и двамата е недоумение. — Съжалявам, но е невъзможно. Някои от тези хора все още са в критично състояние. Критично — повтори той, за да бъде разбран по-добре. — Правим им промивка. Късметлиите, които вече преодоляха кризата, си почиват. Имат нужда от сън след мъченията, които преживяха. Елате отново утре. Може би рано следобед. Най-добре вечерта. Дотогава...

— Твърде късно е.

— По-рано не може — заяви лекарят. — Тази вечер няма да пуснем никого при тях. А сега, моля, извинете ме. Трябва да се връщам при пациентите си.

След тези думи той се отправи към вратите, които разделяха чакалнята от залите за прием.

— По дяволите! — изруга Стефи. — Нима ще се откажеш?

— Да не би да искаш да нахълтам в спешното отделение? Би ми донесло скандална слава. — Смайлоу се обърна към регистратурата и помоли сестрата да даде на доктор Арнолд визитката му. — Кажете му да ми се обади, ако някой от пациентите се почувства по-добре. Независимо колко е часът.

— Не бих разчитала на съдействието на доктора — отбеляза Стефи, когато Смайлоу се върна при нея.

— Аз също. Струва ми се, че му харесва да бъде господар на малкото си царство.

Стефи го погледна с насмешка.

— Подобно на теб.

— А ти? — заядливо попита той. — Мислиш ли, че не знам защо толкова много искаш това дело?

Смайлоу бе отличен детектив благодарение на своето умение да разбира хората. Но понякога тази проникателност караше околните да се чувстват неловко в негово присъствие.

— Да пийнем по нещо? Имам нужда да се разсъня. — Тя се приближи към автомата и пусна няколко монети. — Искаш ли кола?

— Не, благодаря.

Стефи отвори кутията с напитката.

— Всъщност, ако хористите от Мейкън наистина са толкова зле, навярно и бездруго нямаше да получим ценна информация. Едва ли са обърнали внимание какво става наоколо, щом болките им са били така мъчителни. Нищо няма да загубим, ако дойдем отново утре, за да поговорим е тях, но мисля, че ще стигнеш до задънена улица.

— Може би. — Той седна на един свободен стол, облегна лакти на коленете си и прокара задебелия си показалец по устните си. Стефи седна до него и му предложи глътка кока кола. Смайлоу махна с ръка. — Едно от основните правила при криминално разследване е, че винаги някой е видял нещо.

— Мислиш, че хората знаят нещо, което не казват.

— Не. Просто не предполагат, че това, което са видели, е важно.

И двамата замълчаха за миг, всеки потънал в своите мисли. Найсетне Стефи попита:

— Какво смяташ, че се е случило в онзи апартамент?

— Опитвам се да не градя хипотези. Все още е рано. Така може да насоча разследването в грешна посока. Бих търсил улики, за да подкрепя твърденията си, пренебрегвайки истинските доказателства, които водят към разясняването на случая.

— Мислех, че всички полицаи разчитат на интуиция.

— Донякъде. Но винаги се ръководят от доказателствата. Предположенията им или се потвърждават, или се отхвърлят — в зависимост от събраните улики, които ги подкрепят или опровергават. — Той се облегна назад и въздъхна дълбоко, въпреки че не бе в стила му да издава умората си. — На този етап знаем само, че жертвата е човек, когото мнозина биха се радвали да видят мъртъв.

— Включително и ти.

Очите му добиха строг израз.

— Ще излъжа, ако отрека. Мразех този негодник и никога не съм го крил. Докато ти...

— Аз?

— Петиджон имаше голямо влияние в местната политика. Както и в прокуратурата. Мейсън скоро ще се пенсионира...

— Все още не го е обявил официално.

— Но скоро ще го направи. Щом той няма да се кандидатира отново, а вторият по влияние умира от рак на простатата...

— Уолис ще живее още около шест седмици.

— Значи през ноември в прокуратурата ще се води битка. Петиджон умееше да влиза под кожата на амбициозните и склонните към корупция. Помисли само какво удоволствие би било за мошеник като него да види на поста областен прокурор млада сладурана като теб.

— Не съм сладурана. Що се отнася до възрастта ми, вече съм почти на четиридесет.

— А какво ще кажеш за амбициите и склонността към корупция?

— Признавам, че имам първите, но отричам второто. Освен това, ако Петиджон е можел да ми постели червен килим към поста главен прокурор на областта, защо бих го убила?

— Добър въпрос — каза той и я изгледа под око.

— Ти си ужасно задръстен, Смайлоу. — Стефи поклати глава и се засмя: — Все пак разбирам за какво намекваш. Като се има предвид как действаше Петиджон, списъкът на заподозрените наистина става безкраен.

— Което никак не улеснява работата ми.

— Може би сам усложняваш нещата. — Тя замислено отпи глътка кола. — Кои са двата най-често срещани мотива за убийство?

Той знаеше отговора, който сочеше към едно-единствено лице.

— Мисис Петиджон?

— Логично, нали? — Стефи вдигна показалец. — Писнало ѝ е от безсрамните изневери на съпруга ѝ. Дори и да го е обичала, със сигурност се е чувствала унижена.

— Баща ѝ е постъпвал по същия начин с майка ѝ.

— Което би могло да обясни защо е имало втори изстрел, щом първият го е убил. — Изпъна още един пръст. — Освен това, сега тя ще наследи купища пари. Дори единият от тези мотиви е достатъчен. А в комбинация...

Тя повдигна рамене, сякаш нямаше какво да добави. Смайлоу се замисли за миг и смръщи вежди.

— Твърде очевидно, нали? Но Дейви има алиби.

Стефи ехидно се засмя:

— Вярната семейна прислужница? „Да, мис Скарлет. Не, мис Скарлет. Защо не ми ударите още една плесница, мис Скарлет?“

— Сарказмът не ти отива, Стефи.

— Не е сарказъм. Отношенията помежду им изглеждат толкова старомодни.

— Мисис Петиджон не мисли така. Сигурен съм, че и Сара Бърч. Те са истински привързани една към друга.

— Докато мис Дейви е господарката.

Той поклати глава:

— Човек трябва да е отраснал тук, за да разбере.

— Слава богу, че аз не съм! В Средния запад...

— Където хората са по-просветени и всички са създадени равни?

— Ти го каза, Смайлоу, не аз.

— Не само саркастична, а и с твърде високо самочувствие. Щом толкова презираш старомодните ни отношения, защо си се преместила тук?

— Заради възможността, която получих.

— Да ни поправиш? Да просветиш бедните изостанали южняци?

Тя се намръщи.

— Или завиждаш на нашия начин на живот? — Продължи да я дразни: — Сигурна ли си, че не изпитваш завист към Дейви Петиджон?

Тя тихо промърмори:

— Върви на майната си, Смайлоу!

След това допи кока-колата си, стана и хвърли кутията в кошчето за смет. Шумът, който издаде, стресна всички в чакалнята, освен спящата жена.

Стефи каза:

— Не мога да понасям жени като Дейви Петиджон. Повдига ми се от южняшките ѝ превземки.

Той посочи към вратата. Излязоха навън в топлата влажна нощ. На изток небето бе започнало да добива сивкаво-розов оттенък. Скоро щеше да се съмне. Смайлоу замислено отбеляза:

— Уверявам те, че за мисис Петиджон това е изкуство, което е овладяла до съвършенство.

— Мисля, че го използва, за да се отърве безнаказано, след като е извършила убийство.

— Ти си безсърдечна, Стефи.

— Кой го казва? Ако беше индианец, името ти щеше да бъде Ледени-струии-във-вените.

— Права си — призна той, без да изглежда засегнат. — Но не съм сигурен за теб.

Тя бе стигнала до вратата откъм шофьорската седалка, но не се качи. Спря и го погледна над покрива на колата.

— Какво за мен?

— Никой не те упреква заради амбициите ти, Стефи. Но чух, че напоследък се горещиш не само в работата.

— Какво си чул?

— Клюки — каза той.

— Какви клюки?

Смайлоу студено се усмихна.

— Само слухове.

Лорета Буут се изправи от свитата си поза и проследи с поглед Рори Смайлоу и Стефани Мъндел, които прекосиха паркинга и се спряха до една кола да побъбрят, преди да потеглят.

Бяха влезли в спешното отделение, изпълнени с енергия и решителност, която Лорета знаеше, че и двамата притежават в излишък. Почти се задушаваше в тяхно присъствие. Еднакво ги ненавиждаше. Но по различни причини. От години чувстваше лична неприязън към Рори Смайлоу. Що се отнася до Стефи Мъндел, досега само бе чувала за нея. Общественото мнение бе, че помощничката на областния прокурор е обикновена безсрамница, която се смята за велика.

Лорета не можеше да каже защо не им се обади и не издаде присъствието си. Нещо я накара да остане със сведена глава, преструвайки се на заспала. Не че някой от двамата би ѝ обърнал особено внимание. Смайлоу щеше да я изгледа презрително. Стефи Мъндел вероятно нямаше да я познае или ако все пак се сетеше къде я е виждала, нямаше да си спомни името ѝ. Сигурно щяха да кажат нещо банално и да забравят за присъствието ѝ.

Тогавя защо не бе казала нищо? Вероятно това, че можеше да подслушва разговора им, без да бъде забелязана, ѝ вдъхваше чувство за

превъзходство.

По-рано вечерта, преди да почувства гадене и да тръгне към болницата, бе чула по телевизията за убийството на Лут Петиджон. Бе гледала пресконференцията на Смайлоу. Той се бе държал спокойно и непоколебимо, както обикновено. Стефи Мъндел вече си пъхаше носа навсякъде, без да са я викали, и превишаваше правомощията си.

Лорета се засмя. Сърцето ѝ преливаше от задоволство, докато наблюдаваше как те отчаяно търсят улики и все стигат до задънена улица. Явно разследването не вървеше, щом единствените вероятни свидетели бяха хора, получили хранително отравяне. Едно бе сигурно. Смайлоу нямаше конкретен заподозрян. Иначе не би настоявал да разпитва пациенти от спешното отделение.

Лорета погледна към стенния часовник. Чакаше тук от два часа и с всяка минута се чувстваше все по-зле. Надяваше се помощта да дойде скоро.

За да убие времето и отклони мислите си от своето страдание, се загледа през прозореца към мястото, откъдето бе потеглила колата им. „Рори Смайлоу и Стефи Мъндел. Господи, каква опасна комбинация! Бог да е на помощ на горкия убиец, когато го хванат.“

— Какво правиш тук?

Щом чу гласа на дъщеря си, Лорета се обърна. Бев стоеше до нея с ръце на кръста и укорителен израз в очите. Явно съвсем не се радваше да я види. Тя опита да се усмихне, но почувства, че сухите ѝ устни се напукаха, когато ги разтегна.

— Здравей, Бев. Чак сега ли ти казаха, че съм тук?

— Не, но бях заета и едва успях да се освободя.

Бев бе старшата сестра, но Лорета бе сигурна, че някоя от колежките ѝ би я заместила, ако бе поискала. Но тя, разбира се, не го бе направила. Лорета нервно навлажни устни.

— Хрумна ми да дойда да те видя... Може да закусим заедно.

— Когато свърши смяната ми — в седем, ще станат дванадесет часа, откакто работя без почивка — веднага ще се прибера у дома и ще си легна.

— О!

Започна по-зле дори отколкото Лорета бе очаквала, а тя съвсем не се бе надявала да бъде посрещната добре. Задърпа копчетата на изцапаната си блуза.

— Не си дошла, защото искаш да закусваме заедно, нали? — Тонът на Бев бе презрителен и привлече вниманието на сестрата от регистратурата. Лорета забеляза любопитството ѝ. — Парите ти са свършили и няма с какво да си купиш нещо за пиене, дошла си да просиш.

Лорета сведе глава, за да избегне гневния, безмилостен поглед на дъщеря си.

— Не съм пила нито капка от няколко дни, Бев, кълна се!

— Миришеш на алкохол.

— Болна съм. Наистина. Аз...

— О, престани! — Бев отвори бележника си и извади банкнота от десет долара. Но не ги подаде на Лорета, а я принуди да се протегне, за да ги вземе, и я накара да се почувства още по-унижена. — Друг път не ме безпокой по време на работа. Ако дойдеш отново, ще кажа на охраната да те изхвърли. Разбра ли?

Лорета кимна, преглъщайки наранената си гордост. Гумените подметки на Бев изскърцаха по плочките, когато се обърна и се отдалечи. Лорета чу вратите на асансьора да се отварят, вдигна глава и жално извика:

— Бев, недей...

Вратите се затвориха, преди да довърши, но успя да види как Бев извърна глава, сякаш изпитваше ненавист към собствената си майка.

ОСМА ГЛАВА

Просто нямаше смисъл.

Неочаквано, като гръм от ясно небе, срещаш някого. Като че ли получаваш подарък без повод. Привличането е мигновено, силно и взаимно. Приятно ви е заедно. Смейте се, танцувате, ядете варена царевица и сладолед. Любите се и разбираш, че по-рано никога не си познавал истинската наслада. Заспивате прегърнати и се чувстваш щастлив, както никога в живота си.

А на сутринта се събуждаш сам.

Тя си е отишла. Без обяснение. Без да се сбогува. Просто е изчезнала.

Хамънд удари по кормилото, изпълнен с гняв към нея и още повече към себе си, защото изпиташе чувства. Защо му беше мъчно, че е избягала? Бе прекарал страхотна съботна вечер. Беше се любил с прекрасна непозната, която, след като му бе дарила наслада, бе изчезнала, без да остави никаква следа. Жената от сънищата, а? Нищо не можеше да стори. Повечето необвързани мъже биха приели това за нещо нормално.

„Приеми нещата такива, каквито са, нещастнико — укорително си каза той. — Не е болка за умиране. И не си въобразявай, че е било по-прекрасно, отколкото беше в действителност.“

Но той знаеше, че не си въобразява. Изживяването бе фантастично и си го спомняше точно такава.

Изруга и задмина един мотоциклетист, който си играеше с търпението му, като караше твърде бавно. Днес всичко го вбесяваше. Откакто се бе събудил сутринта, изливаше гнева и разочарованието си върху неодушевени предмети. Първо върху бюрото, в което бе ударил големия пръст на крака си, докато тичаше през всекидневната с отчаяна надежда да я види в кухнята, търсеца купа с макарони, разгърнала някое списание във всекидневната или седнала на терасата, загледана в реката, докато пие кафе и чака и той да се събуди.

Фантазиите му приличаха на сцени от сантиментален филм.

Но бяха само фантазии.

Защото в кухнята и всекидневната нямаше никой, колата ѝ бе изчезнала, а единственият, който се люлееше на терасата, бе паяк, опънал мрежа от едната облегалка на люлката до другата.

Чисто гол, той отстрани паяка, седна и зарови пръсти в косата си. Жест на отчаян мъж, почти загубил самообладание.

Кога ли бе тръгнала? Колко е часът сега? Откога я нямаше?

Може би щеше да се върне. Може би нямаше смисъл да се разстройва.

Половин час се самозалъгва, че е отишла да купи понички. Или сметана за кафето си. Или някой неделен вестник.

Но тя не се върна.

Най-сетне Хамънд отстъпи люлката на паяка и се прибра вътре. В опита си да направи кафе изсипа половината на плота. Ядосан, запрати стъклената кана към стената и бутна кафе-машината на пода, не обръщайки внимание на водата, която бе налял.

Претърси вилата за нещо, което може да е оставила след себе си — визитна картичка или бележка. Не откри нищо. Надникна дори в кошчето за смет под мивката в банята, но в него имаше само полиетиленов плик. На връщане удари главата си в отворената врата на килера. Гневно я затръшна и изруга още по-яростно, когато притисна пръста си.

Накрая се върна в спалнята, въпреки че леглото най-безмилостно му напомняше за нея, отпусна се, закри очи и напрегна ума си в опит да си обясни всичко.

Какво, за бога, ставаше с него? Никой от хората, с които общуваше, не би го познал тази сутрин, ако го бе видял да броди като безумен лунатик из вилата си, гол и небръснат. Хамънд Крос да се държи като глупак, като юноша, преживяващ любовна мъка? „Нашият Хамънд Крос? Сигурно се шегувате!“

„Момент, любовна мъка ли каза?“

Бавно се обърна към нейната възглавница. Докосна вдлъбнатината, оставена от главата ѝ. Притегли възглавницата към гърдите си, зарови лице и вдъхна от аромата ѝ.

Обзе го желание, но не сексуално.

Може би донякъде, но не бе само това.

Не беше обикновена страст, каквато бе изпитвал много пъти. Този път бе различно. По-силно, по-вълнуващо. Бе завладян от копнеж да бъде с нея.

— По дяволите! — прошепна той. „Чуваш ли се какво говориш? Копнеж?“

Отново се обърна по гръб и се загледа в тавана. Най-сетне призна пред себе си, че не може да назове това, което чувства. Никога по-рано не го бе преживявал, така че откъде можеше да знае как да го нарече? Бе сигурен само, че е пленен и омагьосан, както никога преди, въпреки че бе имал връзки с много привлекателни красавици.

Замисли се каква ли бе нейната интимна история. В този миг си спомни за телефонния ѝ разговор. Намръщено погледна към апарата на тоалетката в другия край на стаята. Когато я бе видял да го използва, тя го бе изгледала с уплашено и виновно изражение. На кого ли се бе обадила?

Внезапно скочи от леглото. С разтуптяно сърце се наведе над телефона и прокара пръсти по гумираните бутони. Дори не бе сигурен дали този модел има екстрата, която търсеше, но... да! Имаше я.

Автоматично повторно избиране.

Поколеба се за миг и натисна бутона. След кратък сигнал номерът бе избран отново и в същото време се изписа на малкия екран. Той взе молив и откъсна парче хартия, което му бе подръка — от последния брой на „Спортс Илюстрийтид“. Записа цифрите върху корема на момичето от корицата.

— Доктор Лад.

Той не знаеше какво бе очаквал, но след две позвънявания равнодушният ясен глас на телефонистката го стресна.

— Моля?

— Вие ли поръчахте разговор с доктор Лад?

— А... може би... съм сбъркал номера. Повтори цифрите, които бе записал.

— Същият е. Тук е телефонната служба. Вие ли се опитвахте да се свържете с доктора?

Хамънд смутено отвърна:

— А, да.

— Кажете името си и номера, на който можем да ви открием, ако обичате.

— Всъщност промених решението си, ще се обадя през работно време.

Бързо затвори, но дълго време след това седя на леглото и размишлява кой ли е доктор Лад и защо тя му бе позвънила посред нощ.

Прокара през съзнанието си дългия списък от имена, които помнеше. Познаваше много лекари. Членуваше в два клуба, където се срещаше с всякакви специалисти. Но не си спомняше някога да се е запознавал с човек на име Лад.

А дали не познаваше съпругата на този доктор Лад? Дали не бе прекарал нощта именно е нея?

Разтревожен от това мрачно, но напълно логично предположение, направи усилие да стане и да вземе душ. Не защото горещата водна струя бе символ на нещо. Не чувстваше вина и нужда от пречистване. Ако тя бе омъжена и го бе излъгала, Хамънд нямаше никаква вина. Наистина ли? Да.

След като се облече, изпи две чаши хладко кафе и дори успя да хапне половин английска кифла. Докато дъвчеше, не престана да размишлява. Тя бе отвърнала, че не е омъжена. Но, за бога, как можеше да вярва на една жена, която дори не му бе казала името си?

Господи, не знаеше дори името ѝ!

Беше споделила доста неща. Например, че няма навик да преспива с мъже, с които току-що се е запознала. „Не е нещо обичайно, което ми се случва често“, нали това бяха точните ѝ думи? Но как можеше да бъде сигурен в искреността ѝ?

Откъде можеше да знае, че не е умела лъжкиня и развратница, омъжена за някакъв нещастник с лекарска титла? Може би бе непокорна съпруга, която толкова често изневеряваше на доктор Лад, че той вече не се изненадваше, когато му се обадеше отнякъде посред нощ.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-мрачно ставаше настроението му.

Докато разтребваше кухнята, погледна към стенния часовник и с изненада откри, че отдавна е минало пладне. Нима наистина бе спал до толкова късно? Нищо чудно. Бяха се любили цяла нощ... Бяха заспали едва около шест сутринта.

Не бе имал намерение да се връща в Чарлстън преди здрач. Първоначалният му план бе да прекара спокоен неделен ден в риболов или лениво съзерцаване на пейзажа и да не се заема с нищо, което изисква твърде много размисъл.

Нямаше желание да стои повече във вилата, потънал в мисли. Затова заключи и тръгна по-рано, отколкото бе решил. Докато минаваше по моста „Мемориал Бридж“ на път за града, се запита дали и тя не живее в Чарлстън. Дали не се е върнала у дома по същия път?

А ако случайно се срещнеха на някой прием? Дали щяха да си спомнят за нощта, която бяха прекарвали заедно, или щяха да се поздравят учтиво, преструвайки се на непознати?

Може би щеше да зависи от това дали са сами или с други хора. Как би се почувствал, ако някой му представеше една привидно щастлива семейна двойка — доктор и мисис Лад, и е длъжен да погледне съпруга ѝ в очите, да стисне ръката му и да започне непринуден разговор, потискайки непреодолимото влечение към жената до него?

Надяваше се никога да не изпадне в подобно положение, но ако все пак се случеше, би се постарал да запази достойнството си. Надяваше се да не изглежда като глупак. Да намери сили да ѝ обърне гръб и да си тръгне.

Но не бе сигурен, че ще успее да го направи. Това го безпокоеше най-много.

Когато бе изправен пред морална дилема, Хамънд обикновено успяваше да вземе правилното решение. Откакто бе надраснал детските капризи, ученическите лудории и младежката дързост, винаги се бе държал достойно. Въпреки че някои биха нарекли това прекалено благоразумие или страхливост, той просто се съобразяваше с правилата.

Не винаги бе лесно. Всъщност непоклатимото му чувство за добро и зло бе станало причина за доста конфликти с приятели и колеги и дори с родителите му. Особено с баща му. Двамата не споделяха едни и същи принципи. Престън Крос би се изсмял, ако узнаеше за неговите терзания заради една жена.

Когато сви към квартала, в който живееше, Хамънд се запита какво ли щеше да се случи, ако снощи бе влязъл при нея няколко мига по-рано и я бе чул да казва по телефона нещо от рода на: „Скъпи, стана

твърде късно и реших да пренощувам у приятелката си (някакво женско име). Нали нямаш нищо против? Помислих си, че би било опасно да шофирам сама по това време. Добре, ще се видим сутринта. И аз те обичам.“

Автоматичната врата се отвори и Хамънд вкара колата си в тесния гараж. Но след като угаси двигателя, остана там няколко секунди, загледан в пространството и замислен дали е преминал успешно поредното морално изпитание.

Най-сетне, ядосан на себе си заради тези безсмислени разсъждения, слезе и пое към вратата, която свързваше гаража с кухнята. Необичайно за него, се отправи към телефона, за да прослуша телефонния си секретар, но се отказа. Със сигурност имаше поне едно съобщение от баща му, а не бе в настроение да подновява вчерашния спор. Нямахше желание да разговаря с когото и да било.

Може би щеше да се поразходи с яхтата си. Беше подарък от родителите му по случай постъпването на работа в прокуратурата и се намирал отвъд улицата, в Сити Марина. Бе купил жилище в този квартал именно за да бъде близо до яхтклуба.

Днес бе прекрасен ден за плаване. Може би щеше да му помогне да проясни ума си.

Ускори крачка, премина през кухнята и покрай всекидневната, но докато вървеше към стълбището, чу някой да завърта ключ в ключалката на входната врата. Преди да успее да се обърне, в къщата влезе Стефи Мъндел е клетъчен телефон в ръка.

Тя каза в микрофона:

— Не мога да повярвам, че така се инатят. — Ръцете й бяха заети с ключовете, телефона, дипломатическото куфарче и дамската ѝ чанта и едва успя да махне с пръсти за поздрав. — Искам да кажа, все пак хранителното отравяне не е нещо смъртоносно, като рак на костите... Добре, обади ми се... Зная, че не е необходимо да идвам, но държа да бъда там. Имаш номера на мобифона ми, нали?... Чудесно, чао. — Изключи телефона и гневно изглежда Хамънд. — Къде беше, по дяволите?

— Забрави да кажеш „здравей“.

Колежката му вечно работеше без почивка. Носеше в голямото си куфарче документи, с които можеше да затрупа цяло бюро. Когато бе постъпила на работа в Областната прокуратура, веднага бе поръчала

да инсталират в колата ѝ полицейска радиостанция и я слушаше, докато караше, така както другите шофьори слушат музика или радио. Адвокатите и полицаите се шегуваха, че Стефи е нещо като „спешна юридическа помощ“.

Тя нахвърля багажа си на едно кресло, свали високите обувки, измъкна краищата на блузата от полата си и започна да си вее с тях.

— Господи, толкова е задушно навън. Едва дишам. Защо не вдигаш телефона?

— Казах ти, че отивам на вилата.

— Обаждах се и там. Милион пъти.

— Бях изключил апарата.

— Защо, за бога?

„Защото бях изцяло пленен от една жена и не желяех да ме безпокоят“, помисли си той. Но каза:

— Сигурно имаш радар. Току-що влязох през задната врата. Как разбра, че съм тук?

— Не знаех. Твоето жилище е по-близо до полицейския участък, отколкото моето. Помислих си, че няма да имаш нищо против, ако почакам тук, докато чуя нещо.

— За какво? С кого разговаряше? Какво толкова спешно има?

— Какво ли? Хамънд? — Тя застана срещу него е ръце на кръста и го изгледа озадачено. След миг на лицето ѝ се изписа искрено недоумение. — Господи, нима не знаеш?

— Очевидно не.

Изуменият ѝ тон не го впечатли. Стефи винаги прекалено драматизираше нещата.

Явно нямаше да има разходка с яхта. Не искаше да кани Стефи да дойде с него, а не бе лесно човек да се отърве от нея, особено когато бе така развълнувана. Внезапно се почувства уморен.

— Имам нужда да пийна нещо. Какво да ти донеса? — Върна се в кухнята и отвори хладилника. — Вода или бира?

Тя го настигна.

— Не мога да повярвам. Ти наистина не знаеш. Не си чул. Къде се намира тази твоя вила? В Монголия? Няма ли телевизор?

— Добре, значи бира. — Извади две бутилки, отвори първата и ѝ я подаде. Стефи я взе, но продължи да го гледа втренчено, сякаш по лицето му изведнъж се бяха появили ужасяващи рани. Той отвори

втората бира и вдигна бутилката към устните си. — Не ме дръж в напрежение. Какво толкова е станало?

— Вчера следобед са убили Лут Петиджон в апартамента на последния етаж на „Чарлз Таун Плаца“.

Хамънд застина. Бавно свали бутилката и недоверчиво изгледа Стефи. Едва след няколко секунди успя да каже с пресипнал глас:

— Това е невъзможно.

— Истина е.

— Не може да бъде!

— Защо да те лъжа?

Той най-сетне се отърси от първоначалния шок и се размърда. Потърка тила си, където вече чувстваше непоносимо напрежение. Машинално сложи бирата на високата масичка, издърпа един стол и седна. Когато Стефи се настани срещу него, премигна, за да я види ясно.

— Убили ли каза?

— Да.

— Как? — сухо попита Хамънд. — Как е умрял?

— Добре ли си?

Той я погледна така, сякаш вече не разбираше езика, на който говореше, след това вяло кимна:

— Да, нищо ми няма, просто...

Разпери ръце.

— Загуби ума и дума.

— Направо онемях. — Леко се покашля. — Как е умрял?

— Застрелян е. С два куршума в гърба.

Хамънд сведе глава към мраморния плот и се загледа в капките, които се бяха образували по студените стени на бирената бутилка, докато възприемаше разтърсващата новина.

— Кога? В колко часа?

— Открила го е камериерката малко след шест.

— Снощи ли?

— Хамънд, говоря ясно. Да. Вчера.

— Извинявай.

Стефи му описа какво точно бе видяла камериерката.

— Раната в главата е доста сериозна, но Джон Медисън смята, че е умрял от куршумите. Естествено не може официално да съобщи

причината за смъртта, докато не завърши аутопсията. Едва тогава ще научим повече подробности.

— Разговаряла си със съдебния лекар?

— Не лично. Смайлоу ме осведоми.

— Значи той ще разследва случая?

— Шегуваш ли се?

— Че кой друг! — промърмори Хамънд. — Какво мисли, че се е случило?

През следващите пет минути той изслуша всичко, което Стефи бе научила до момента.

— Хрумна ми, че не е зле човек от прокуратурата да следи развитието на нещата от самото начало, затова прекарах цялата нощ със Смайлоу... така да се каже. — Дяволитата ѝ усмивка му се стори напълно неуместна. Хамънд само кимна и нетърпеливо ѝ даде знак да продължи. — Тръгнахме по няколко следи, но няма никакви улики.

— А охраната на хотела?

— Убиецът е действал безшумно. Няма признаци за насилствено влизане. Нито следи от борба. Можем да елиминираме и камерите за наблюдение. Единственият видеофилм, с който разполагаме, показва голи човешки тела, тръпнещи под звуците на монотонна музика.

— Ха?

Когато му каза за фалшивите камери, той смаяно поклати глава:

— Господи! Петиджон толкова се хвалеше със съвършената си, невероятно скъпа охранителна система. Каква наглост!

Хамънд бе добре запознат с безскрупулните машинации на Лут Петиджон. От шест месеца тайно събираше улики, за да го изобличи пред главния прокурор. Колкото повече неща научаваше за него, толкова по-дълбоко го презираше.

— Има ли свидетели?

— Засега не. Единственият човек в хотела, който е разговарял с него, е масажистът, а той не знае нищо. — Каза му и за хората с хранително отравяне. — Като изключим децата, има седем души, които Смайлоу иска да разпита. Никой от нас не е оптимистично настроен относно резултата, но той обеща да ми се обади веднага щом лекарят му даде разрешение. Държа да присъствам.

— Май проявяваш голям интерес към този случай?

— Ще бъде изключително важно дело.

Последните ѝ думи прозвучаха като отправена покана за дуел. Макар и не открито, съперничеството им бе осезаемо. Хамънд смирено признаваше, че обикновено има предимство пред нея, и то не защото е по-талантлив. Той бе завършил юридическия колеж втори по успех в курса си, а тя бе първенец на своя. Но двамата имаха коренно различни характери. Неговите лични качества му помагаша, докато темпераментът на Стефи ѝ пречеше да спечели симпатията на околните. Хората не одобряваха грубия ѝ, агресивен подход.

Най-ценното му предимство, както сам признаваше, бе явната подкрепа на Монро Мейсън. Скоро след постъпването на Стефи на работа в прокуратурата се бе открило свободно място за по-висш служител. И двамата бяха еднакво добри юристи, но между тях не бе имало истинска конкуренция за повишение. Сега Хамънд бе главен сътрудник на областния прокурор.

Разочарованието на Стефи бе очевидно, но бе понесла загубата достойно, без злоба. Бяха продължили да работят по-скоро в сътрудничество, отколкото като съперници.

Все пак понякога, както сега, си отправяха мълчаливи предизвикателства. Този път никой от двамата нямаше желание да спори.

Хамънд смени темата:

— А Дейви Петиджон?

— Какво имаш предвид? Дейви Петиджон като заподозряна? Или като скърбяща вдовица?

— Заподозряна? — изненадано повтори Хамънд. — Нима някой смята, че тя е убила Лут?

— Аз мисля, че е била тя.

Стефи му разказа за посещението си в дома на семейство Петиджон със Смайлоу и сподели защо смята, че е логично вдовицата да бъде заподозряна.

След като я изслуша, Хамънд отхвърли хипотезата ѝ:

— Първо, Дейви не се нуждае от парите на Лут. Никога не са ѝ били нужни. Родителите ѝ...

— Направих проучване. Семейство Бъртън само са парадирани с богатството си.

Нотката на злорадство в гласа ѝ не му убягна.

— Какво те гложди?

— Нищо — троснато отвърна тя. — Е, добре, може би наистина ме е яд. Мъчно ми е, когато мъже, доказали своята зрелост, професионализъм и интелект, изведнъж стават мекушави, щом срещнат жена като нея.

— Жена като нея?

— Хайде, Хамънд! — каза тя е още по-силно раздражение. — Жена, която външно прилича на пухкаво коте, а всъщност има нокти на пантера. Знаеш за кой тип говоря.

— Нима от пръв поглед успя да определиш какъв тип жена е Дейви Петиджон?

— Виждаш ли? И ти я защитаваш.

— Не защитавам никого.

— Първо успя да омае Смайлоу, колкото и да ти се струва невероятно, а сега и ти проявяваш симпатия.

— Аз не съм „омаян“ от нея. Просто не разбирам как успя да съставиш пълен психологически профил на Дейви, след като...

— Добре! Все едно — нетърпеливо го прекъсна тя. — Не искам повече да говоря за Лут Петиджон и мотивите за убийството. Вече почти двадесет и четири часа мисля само за това. Имам нужда да се поразсея.

Тя стана от стола, сложи юмруци на кръста си и силно се протегна. След това заобиколи масата, седна в скута на Хамънд, обви ръце около врата му и го целуна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След няколко кратки целувки Стефи прокара пръсти през косите му.

— Забравих да попитам. Как мина снощи?

— Чудесно — искрено отвърна Хамънд.

— Случи ли се нещо интересно?

Интересно? И още как. Дори безсмислените му разговори с прелестната непозната бяха необикновени.

— Знаеш ли, че съм играл футбол в Националната лига?

— Така ли?

— Да. И след като спечелих втората си Суперкупа, започнах да работя за ЦРУ.

— Опасна работа?

— Обикновени шпионски истории.

— Лу!

— Всъщност беше скучно. Затова се записах в Корпуса на мира.

— Интересно.

— Не беше зле. Поне в началото. Но след като получих Нобелова награда, защото успях да нахраня всички гладуващи деца в Африка и Азия, започнах да търся нещо друго.

— Ново предизвикателство?

— Точно така. Чудех се дали да се кандидатирам за президент и да служа на страната си, или да открия лекарство за рака.

— Сигурно някои те наричат Мистър саможертва.

— Не, второто ми име е Гриър.

— Харесва ми.

— Знаеш ли, излъгах те.

— Че второто ти име е Гриър?

— Не, това е истина. Но всичко останало бяха лъжи.

— Не!

— Исках да те впечатля.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Успя да ме впечатлиш.

Хамънд си спомни за допира на ръката ѝ и почувства, че го обзема възбуда...

— Ммм — замърка Стефи. — Така си и мислех. Липсвала съм ти.

Беше възбуден, но не от ласките на жената, която седеше в скута му и го докосваше през панталоните. Отмести ръката ѝ.

— Стефи...

Тя се наведе и страстно го целуна. Повдигна полата над бедрата си, разтвори ги, седна на коленете му и продължи да го целува, а ръцете ѝ сграбчиха токата на колана му.

— Мразя да бързам — задъхано каза Стефи. — Но веднага щом се обади Смайлоу, трябва да излетя оттук. Боя се, че този път ще бъде кратко.

Хамънд посегна към треперещите ѝ пръсти и ги притисна с длани.

— Стефи, трябва да...

— Да се качим горе? Чудесно. Но не бива да се бавим, Хамънд.

Тя пъргаво скочи от скута му, отправи се към вратата и в движение разкопча блузата си.

— Стефи!

Обърна се и го изгледа учудено, когато Хамънд стана и затвори ципа на панталоните си. Тя леко се засмя:

— Готова съм да опитам всичко, но ще бъде малко трудно, ако не го извадиш.

Той прекоси стаята и се подпря на мраморния плот. Загледа се в чистата мивка и едва след няколко секунди отново се обърна с лице към нея.

— За мен всичко приключи, Стефи.

Щом изрече тези думи, почувства искрено облекчение. Вчера следобед бе тръгнал от града, изпълнен е грижи. Една от тях, всъщност най-малката, бе неговата нерешителност по отношение на връзката му със Стефи. Не бе сигурен дали иска да ѝ сложи край. Всеки от двамата даваше на другия свободата, от която се нуждаеше. Имаха много общи интереси. Бяха и сексуално съвместими.

Все пак никога не бяха обсъждали възможността да живеят заедно и Хамънд бе доволен. Ако бе заговорила за това, щеше да ѝ представи сума ти разумни доводи, за да я убеди, че идеята за съвместен живот не е добра. Но истинската причина бе, че енергията на Стефи бързо би го изтощила. Явно и тя не желаше постоянно да бъдат заедно. Държаха връзката си в тайна. Виждаха се често, когато пожелаеха. Почти година това положение ги устройваше.

Но напоследък той бе започнал да се пита дали наистина му харесва да живее така. Мразеше тайните и увъртанията, особено в личните си отношения. Споделяше старомодното разбиране, че човек трябва да бъде честен с приятелите си.

Освен това не смяташе, че е достатъчно близък с нея. Всъщност между тях не съществуваше истинска близост. Въпреки че Стефи бе пламенна и опитна в интимното общуване, емоционално бяха толкова далеч един от друг, колкото първия път, когато го бе поканила на вечеря в дома си и бяха завършили, разсъблечени на дивана във всекидневната.

След седмици размишления Хамънд бе преценил плюсовете и минусите и бе осъзнал, че връзката им е стигнала до задънена улица, а той чувстваше нужда от нещо повече. Вместо с нетърпение да очаква нощите им заедно, бе започнал да ги избягва. Дори когато се любеха, се разсейваше и мислеше за други неща, докато тялото му се подчиняваше на физическите си инстинкти. Държеше се адекватно, но по навик, без емоции. Най-добре бе да приключи, преди безразличието да се превърне в неприязън.

Не бе сигурен какво иска и очаква от една връзка. Но знаеше, че няма да го открие у Стефи Мъндел. Почти бе достигнал до него снощи — с една жена, чието име дори не знаеше. Истината за отношенията му със Стефи бе тъжна, но я прие като ясен знак, че трябва да престанат да се срещат.

Вземането на това решение бе само първата част от проблема. Сега трябваше да го изпълни. Искаше да прекрати връзката по възможно най-безболезнения начин, избягвайки сблъсък със силата на Стогодишната война. Най-доброто, на което можеше да се надява, бе всичко да завърши така тихо, както бе започнало.

Но вероятността за това бе равна на нула. Скандалът бе неизбежен. Сега с ужас осъзна, че приближава.

Бяха ѝ нужни няколко секунди, за да проумее смисъла на думите му. Тя преглътна, скръсти ръце пред разкопчаната си блуза, след това предизвикателно ги разпери и после ги отпусна.

— Искаш да кажеш, всичко...

— Между нас.

— Нима? — Стефи извърна глава встрани и повдигна вежди. Позната гримаса. Лицето ѝ добиваше такъв израз винаги когато бе ядосана и изпитваше желание да разкъса някого, обикновено служител или чиновник, който не е изпълнил нареждането ѝ да подготви някакви документи, полицай, пропуснал да включи в доклада си важен факт, или който и да било, ако се осмели да застане на пътя ѝ, когато е твърдо решена да постигне своето. — И откога за теб „е приключило“?

— От известно време. Струва ми се, че вървим в различни посоки.

Тя се усмихна и сви рамене:

— Напоследък и двамата сме разсеяни, но това лесно може да се оправи. Имаме достатъчно общи...

Хамънд поклати глава:

— Не просто в различни посоки, Стефи. По-скоро в противоположни.

— Можеш ли да бъдеш малко по-конкретен?

— Добре. — Заговори спокойно, въпреки че тонът ѝ го разгневи, защото в него имаше лека подигравателна нотка. — Истината е, че бих искал да се оженя. Да имам деца. А ти толкова пъти ясно си ми давала да разбера, че не желаш да се обвързваш.

— Изненадана съм, че ти имаш подобни намерения.

Той вяло се усмихна.

— Всъщност аз самият бях изненадан, когато го осъзнах.

— Твърдеше, че не искаш да сториш на някое невинно хлапе това, което ти е причинил твоят баща.

— И няма да го сторя — каза Хамънд с раздражение.

— Скоро ли промени отношението си?

— Скоро, но постепенно. Отначало връзката ни ми се струваше идеална, но...

— Търсиш нещо ново?

— Не.

— Тогава какво? Тръпката е изчезнала? Омръзнало ти е да спиш с най-желаната жена от Областната прокуратура?

Вече не ти се струва вълнуващо да бъдеш таен любовник на Стефи Мъндел? Той поклати глава:

— Моля те, престани, Стефи!

— С какво да престана? — предизвикателно го прекъсна тя с почти писклив глас. — Ти започна този разговор. — Присви тъмните си очи. — Имаш ли представа колко мъже мечтаят да спят с мен?

— Да — каза Хамънд със също толкова гневен тон. — Чувам какво си говорят за теб в тоалетната.

— Сигурно ти е било забавно да слушаш как се обзалагат кой е мистериозният ми любовник, без дори да предполагат, че си ти. Колко пъти сме се смели.

— Мисля, че вече не ми е смешно.

Стефи не можа да каже нищо в отговор, но изражението ѝ остана гневно.

Той продължи по-спокойно:

— И така, реших да прекарам сам този уикенд и да преосмисля връзката ни...

— Без преди това да поговориш с мен? И дори не ти е хрумнало да ме поканиш да помислим заедно?

— Не виждах смисъл.

— Значи още преди да заминеш за скъпоценната си вила, си взел решение да „преосмислиш“ връзката ни — просъска тя.

— Не, Стефи, не бях го решил. Докато бях там, тръгнах от всяка възможна гледна точка и винаги стигах до едно и също заключение.

— Че искаш да скъсаш с мен.

— Не...

— А как би се изразил?

— Надявах се да избегна именно такава сцена — най-сетне изкрещя той. — Защото знаех, че ще се бориш до последен дъх, сякаш се намиращ в съда. Че ще отхвърляш всичко, което кажа, само заради манията си да водиш спорове и няма да отстъпиш нито крачка, защото за теб всичко в живота е съревнование. Е, този път не е състезание, Стефи. Не е и съдебно дело. Това е животът ни.

— О, за бога, спести ми сантименталностите!

Той леко се засмя:

— Точно това е. Имам нужда от малко сантименталност. Човешко е...

— Хамънд, за какво говориш, по дяволите?

— Не всичко в живота се свежда до противопоставяне на аргументи. Не можеш да откриеш всички отговори в юридическите книги. — Отчаян от собствената си неспособност да обясни какво има предвид, тихо изруга, преди гневно да продължи: — Много си талантива, но прекаляваш. Непрестанно спориш и натякваш. С теб не може да се живее в разбирателство.

— Извинявай, не знаех, че връзката ни е била такава изпитание за теб.

— Виж какво — рязко каза той. — Ще ти спестя сантименталностите, ако ти ми спестиш преструвките си на наранена. Ядосана си, но не изпитваш болка.

— Ще престанеш ли да ми казваш каква съм и каква не съм? Ти не знаеш какво чувствам.

— Зная, че не е любов. Ти не ме обичаш. Нали? Ако точно сега беше принудена да избираш между кариерата си и мен, кое би предпочела?

— Какво? — извика тя. — Не мога да повярвам, че си способен да поставиш подобен нелеп и детински ултиматум. „Ако беше принудена да избираш.“ Каква е тази склонност към полова дискриминация? Защо трябва да избирам? Ти не си длъжен да правиш избор. Защо да не мога да имам и теб, и кариерата си?

— Можеш. Но за да постигнат съгласие, двама души трябва да направят редица компромиси. Ако между тях наистина съществува любов, привързаност и всеки желае щастието на другия, те са готови. А това, което имаме ние е теб — каза Хамънд и извърна глава към спалнята, — не е любов, а развлечение.

— Е, наистина винаги ни е било забавно заедно.

— Не мога да го отрека. Но освен това, нямаше нищо друго, безсмислено е да се зальгваме.

Хамънд замълча, за да си поеме дъх. Стефи все още гневно се взираше в него.

Той се приближи до масата, взе бирата си и отпи голяма глътка. След това отново срещна погледа ѝ.

— Не се преструвай, че не си съгласна. Зная, че и ти го осъзнаваш.

— Толкова добре се разбираме.

— Така беше. И все още е. Имали сме много щастливи мигове. Никой не носи вина. Няма прав и крив. Просто всеки от нас желае различно бъдеще.

Тя се замисли.

— Никога не съм крила какво искам, Хамънд. Ако исках дом и семейно огнище, бих останала в родния си град. Бих се омъжила веднага след като завърших училище, както настояваше баща ми, или дори по-рано, и бих народила деца, както сестрите ми. Щях да си спестя презрението им и неговите проповеди. Нямах да се боря, за да стана това, което съм сега. Все още има към какво да се стремя. Ти от самото начало знаеше кое винаги е било най-важно за мен.

— Възхищавам ти се за това.

— Поправка. Кое е най-важно за мен и сега.

— Надявам се да постигнеш всички цели, които си си поставила. Казвам го искрено. Но твоите амбиции не оставят в живота ти място за нищо друго. Несъвместими са с привързаността, която очаквам от една партньорка за цял живот.

— Наистина ти е нужна покорна съпруга.

— Не, за бога! — засмя се той и поклати глава. Замисли се за миг и добави: — Не съм сигурен какво ми е нужно.

— Но си убеден, че аз не мога да ти го дам.

Хамънд знаеше, че отново е по-скоро обидена, отколкото наранена. Все пак на никоя жена не би било приятно да бъде отхвърлена. Изпитваше към нея достатъчно уважение, за да я утеши:

— Причината не е в теб, Стефи. Аз бих искал да живея с жена, готова на някои компромиси.

— А аз никога не правя компромиси.

Той прошепна:

— Грещиш. Току-що направи един. Призна, че съм прав.

— Не, просто престанах да споря.

— Благодаря.

Усмихнаха се един на друг, защото освен физическо привличане, помежду им съществуваше и взаимно възхищение от забележителното остроумие, което проявяваше всеки от тях. Стефи каза:

— Много си умен, Хамънд. Харесвам твоята проникателност и се възхищавам от интелекта ти. Можеш да бъдеш непоколебим, когато е необходима твърдост. Дори си способен на подлост, когато се налага. Освен това си невероятно привлекателен.

— Достатъчно. Започнах да се изчервявам.

— Не се прави на скромен. Знаеш, че влудяваш жените.

— Благодаря.

— В леглото си щедър и внимателен и никога не искаш повече, отколкото даваш в замяна. Накратко, имаш всичко, което бих желала да открия у един мъж.

Хамънд сложи ръка на гърдите си.

— Би ми отнело доста повече време да изброя всички твои качества, от които се възхищавам.

— Не си прося комплименти. Оставям тези женски трикове на кокетки като Дейви Петиджон.

Той се захили.

— Искам да кажа... — Тя въздъхна дълбоко. — Предполагам, че не би се съгласил да продължим както досега.

Хамънд решително поклати глава:

— Няма да бъде честно към никого от двамата ни.

— И няма вариант Б?

— Мисля, че би било най-добре да се разделим като приятели, а ти?

Стефи кисело се усмихна.

— Малко е късно да питаш за мнението ми, Хамънд. Но — да. Щом чувствата ти са такива, не бих искала да спиш с мен от съжаление.

Тези думи го накараха да избухне в смях.

— Последното, което човек би изпитал към теб, е съжаление.

Очите ѝ светнаха и тя каза:

— Все пак ще ти липсвам.

— Много.

Стефи докосна с език горната си устна и разтвори предниците на блузата си. Не бе изненадан, когато видя, че зърната ѝ са тъмни и втвърдени от възбуда. Най-големият стимулант за Стефи бе спорът. Нищо не я възбуждаше така, както една разгорещена кавга. Бяха имали най-бурни сексуални изживявания именно след размяна на остри

реплики. Сега Хамънд осъзна, че това е начинът ѝ да си осигури пълна победа във всеки техен спор. Сега само му помогна да вземе категорично решение.

— Стефи му се усмихна дяволито.

— Един последен път? Заради доброто старо време? Или имаш твърде строги морални принципи и не би спал с жена, с която току-що си скъсал.

— Не звучи много романтично, Стефи.

— А, значи искаш сантименталност и романтика? Какво става с теб, Хамънд?

Предложението ѝ го изкуши не защото все още чувстваше някакво влечение към нея, а защото минутите със Стефи може би щяха да му помогнат да се отърси от сладостните спомени за миналата нощ, които го изпълваха с болка. Едно интимно изживяване с друга жена донякъде би разсеяло мъчителното чувство за загуба.

Докато се колебаеше, телефонът иззвъня.

Стефи иронично се засмя и закопча блузата си.

— Късметлия! Винаги си бил галеник на съдбата. Отново ти провървя.

Завъртя се на пети и влезе във всекидневната, за да вземе нещата си. Хамънд вдигна слушалката.

— Ало.

— Обажда се Монро.

Излишно бе областният прокурор да се представя. Едва ли имаше по-гръмогласен човек от него. Сякаш се бе родил с вграден мегафон. Хамънд веднага намали звука на телефона.

— Здравей, Монро, какво има? Прекарах една нощ извън Чарлстън и тук е настанала истинска бъркотия.

— Значи си чул?

— Стефи ми каза.

— Разбрах, че вече била вътре в нещата.

Хамънд погледна към всекидневната, където Стефи се обуваше и прибираще краищата на блузата си. Застана с гръб към вратата и заговори по-тихо.

— Изглежда, втъпчила си е, че тя ще получи делото.

— Съгласен ли си?

Хамънд усети, че ризата му е залепнала. Кога ли бе плувнал в пот? Потърка чело и откри, че по него също е избила влага. Имаше причина за тази реакция. Вчера следобед се бе срещнал с Лут Петиджон в апартамента му в „Чарлз Таун Плаца“.

Монро Мейсън трябваше да знае това. Сега бе моментът да му каже.

Но защо бе необходимо да споменава?

Нямаше никаква връзка с убийството на Петиджон. Срещата им бе кратка. Бяха разговаряли малко преди приблизителния час на смъртта. Рано, но все пак...

Не виждаше причина да казва на Мейсън. Не бе споделил и със Стефи, когато му бе съобщила потресаващата новина за убийството. Не би имал никаква полза, ако ги осведомеше за съвпадението, а можеше да загуби много.

Изтри с ръкав челото си и каза:

— Аз искам това дело.

Началникът му се засмя:

— Е, тогава го получаващ, момчето ми.

— Благодаря.

— Няма нужда да ми благодариш. И бездруго ти щеше да го поемеш.

— Оценявам гласуваното доверие.

— Стига, Хамънд. Не взех решението си сам. Ще го поверя на теб, защото вдовицата Петиджон ми звъни по телефона на всеки кръгъл час от десет снощи.

— Защо?

— Помоли... всъщност настоя... ти да изправиш убиеца на мъжа й пред съда.

— Признателен съм й за...

— Престани с тези глупости, Хамънд! От километри надушвам какво става. По дяволите, толкова съм стар, но мисля, че най-сетне се досещам. Къде съм бил?

— Вдовицата.

— О, да! Лут е мъртъв, но, изглежда, Дейви ще наследи и общественото му влияние. Би могла да се прочуе в областта. Затова реших да спестя на прокуратурата главоболията и критиките в пресата и се съгласих да ти поверя делото.

Това дело би дало тласък на кариерата му, както никое друго. Убийство на известна и влиятелна личност. Обширни материали в пресата. Имаше всички елементи, които го правеха съблазнително за един амбициозен прокурор. Естествено щеше да се чувства доволен, ако Мейсън му го бе възложил без намесата на Дейви, но нямаше смисъл да се тревожи заради такава незначителна подробност. Независимо от обстоятелствата, делото бе негово.

Искаше го, имаше нужда от него и определено бе най-подходящият човек. Вече бе водил пет дела за убийства, от които бе спечелил четири и приключил едно със споразумение. От деня, в който бе постъпил в прокуратурата, се подготвяше за толкова значим процес. Бе готов да се заеме с него и знаеше как да го спечели. Процесът срещу убиеца на Лут Петиджон би го издигнал до поста, към който се стремеше... на областен прокурор.

Щом вече бе получил делото и имаше доверието на своя началник, както и подкрепата на вдовицата, реши, че е най-разумно да каже на Мейсън за срещата си с Петиджон. Не искаше една малка спънка да осуети амбициозните му планове. Ако сега скриееше тази подробност, по-късно тя можеше да се окаже съдбоносна.

— Монро?

— Не ми благодари, момче. Предстоят ти много безсънни нощи.

— Приемам предизвикателството. Има нещо друго, което...

— Какво?

След кратко колебание той отвърна:

— Нищо, нищо, Монро. Просто нямам търпение да започна.

— Добре, добре — каза Мейсън и премина към следващия въпрос. — Ще работиш с Рори Смайлоу. Има ли някакъв проблем?

— Не.

— Лъжеш.

— Няма за какво да се безпокоиш. Трябва ми само гаранция, че ще ни сътрудничи.

— Той ни обяви война.

— Какво искаш да кажеш?

— Днес следобед ми се обади шерифът Крейн. Смайлоу се опитал да ходатайства Стефи да поеме делото. Но аз казах на Крейн за предпочитанието на вдовицата.

— И?

Монро Мейсън се засмя. Той се интересуваше повече от политика, отколкото от правосъдие. Хамънд се бунтуваше срещу неизбежното обвързване на местното управление с политиката, но Мейсън винаги отдаваше особено значение на тази страна от работата.

— Дейви вече се бе обадила на нашия полицейски началник. Казала му, че държи Смайлоу да открие убиеца, а ти да го изправиш пред съда. Това е положението.

Хамънд потръпна, както когато зъболекарят приближаваше инжекцията е упойка и го предупреждаваше, че ще почувства лека болка.

— Със Смайлоу трябва да забравите за различията си, докато приключи случаят. Разбрано?

— И двамата сме професионалисти.

Не смееше да дава обещания, когато ставаше дума за Рори Смайлоу, но не му се струваше толкова трудно да постигне временно прекратяване на огъня. Тогава Мейсън изтъкна второто условие:

— Ще назнача Стефи за рефер.

— Какво? — Хамънд положи усилие да прикрие гнева си и каза: — Това е глупаво, Монро. Нямам нужда от наставник.

— Трябва да направиш компромис, Хамънд. Или приемаш, или се отказваш.

Хамънд чу, че Стефи разговаря по мобифона си в другата стая.

— Каза ли й за това споразумение? — попита той.

— И утре сутринта няма да бъде късно. Ясно ли е всичко, момче?

— Да.

Въпреки това Монро Мейсън отново изкрещя:

— Стефи ще ти сътрудничи и ще бъде рефер между теб и Смайлоу. Надявам се, че няма да се избие, преди да приключи процесът.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дробовете ѝ щяха да се пръснат. Мускулите ѝ трепереха. Чувстваше слабост в ставите. Но вместо да забави, тя ускори крачка. Никога не бе тичала така бързо, полагайки неимоверни усилия. Имаше няколкокостотин калории за изгаряне от панаирните лакомства.

И гузна съвест, от която се опитваше да избяга.

Лицето ѝ бе обляно в пот, която заслепяваше очите ѝ. Дишаше тежко и шумно. Устата ѝ бе пресъхнала. Сърцето ѝ биеше в синхрон с бързите ѝ стъпки. Дори когато ѝ се струваше, че не би могла да направи нито крачка повече, продължаваше напред. Със сигурност бе надминала предишния си рекорд за бързина и издръжливост.

Но каквото и да стореше, не можеше да избяга от случилото се миналата нощ.

Бягането бе любимото ѝ упражнение за поддържане на форма. Тичаше по няколко пъти седмично. Често участваше в благотворителни кросове. Беше се включила в организирането на един марафон е цел събиране на средства за борба с рака на гърдата. Но тази вечер нямаше никакви благородни подбуди и не се опитваше да сваля килограми или да се освободи от напрежението след работен ден.

Тази вечер бягането ѝ бе самоизтезание.

Естествено бе глупаво да се надява, че чрез днешното физическо усилие ще изкупи вчерашното си прегрешение.

Изкупление се постигаше само когато човек искрено се разкайва. Съжаляваше, че срещата им бе планирана, а не случайна, както мислеше той. Няколко пъти бе чула гласа на съвестта си, който ѝ казваше да спре, преди да се люби е него, но нямаше угризения, че нещата се развиха така.

Дори за миг не съжали за нощта, която бяха прекарали заедно.

— Отляво.

Учтиво се отдръпна, за да стори път на другия бегач. Тази вечер на Батъри бе пълно с пешеходци. Алеята бе предпочитано място за разходка, бягане за здраве или каране на ролкови кънки.

Тази историческа част от полуострова, където реките Ашли и Купър се съединяваха и заедно се вливаха в Атлантика, бе в списъка от забележителности на всеки турист, решил да посети Чарлстън.

Батъри се намираше между парка Уайт Пойнт Гардънс и крайбрежните диги и както всичко в Чарлстън, носеше белези от войни и природни бедствия. Някога бе представлявала място за публични екзекуции, по-късно — стратегическо укрепление, а днес предназначението ѝ бе да служи за туристическа атракция и приятно прекарване на времето.

В парка гордо се издигаха вековни дъбове, устояли на унищожителни бури и дори на урагана „Хюго“. Под техните сенки, между паметниците и символите на Конфедерацията, млади двойки бутаха детски колички.

Горещият въздух бе задушен и влажен, но поне откъм пристанището и форт Съмтър, които се виждаха в далечината, полъхваше бриз и изпълваше с приятно опиянение хората, дошли да се насладят на красивия здрач преди края на последния почивен ден от тази седмица.

Тя успокои темпото и реши, че е време да се прибира. По обратния път при всяка стъпка чувстваше болка, която пронизваше прасците и бедрата ѝ и достигаше до кръста. Сега поне бе поносимо. Все още бе задъхана, но паренето в мускулите бе изчезнало.

Чувството за вина продължаваше да я измъчва.

През целия ден изненадващо я спохождаха мисли за него и нощта им заедно. Полагаше усилия да разсее спомените, защото ѝ се струваше, че те утежняват вината ѝ. Сякаш бе крадец, който не само е навлязъл в чужда собственост, а и е посегнал на повечето лични вещи на потърпевшия.

Но не можеше да прогони тези мисли. Докато тичаше по алеята, ги допусна в съзнанието си и те я завладяха. Отново усети вкуса на сладкишите от панаира и се усмихна, когато си спомни глупавия анекдот, който той ѝ бе разказал, представи си как дъхът му гали ухото ѝ, как пръстите му докосват кожата ѝ.

Бе заспал така дълбоко, че не се събуди, когато тя се измуши от леглото и облече дрехите си в сумрачната стая. Преди да излезе, спря, за да го погледне за последен път. Спеше по гръб. Единият му крак се подаваше изпод чаршафа. Бе отвит до кръста.

Имаше прекрасни ръце. Изглеждаха силни, мъжествени и добре оформени. Едната лежеше върху чаршафа, а другата бе отпусната на възглавницата ѝ. Пръстите бяха свити. Допреди няколко минути бяха докосвали косите ѝ.

Докато наблюдаваше как гърдите му ритмично се повдигат и спускат от спокойното му дишане, едва устоя на изкушението да го събуди и да му признае всичко. Дали би я разбрал? Дали би ѝ благодарил за искреността? Може би щеше да ѝ каже, че му е все едно, да я притегли към себе си и отново да я целуне. Дали мнението му за нея щеше да бъде по-добро или по-лошо, ако му бе казала какво е сторила?

Какво ли си бе помислил, когато се бе събудил и открил, че я няма?

Отначало сигурно бе изпаднал в паника, предполагайки, че е ограбен. Навярно бе скочил от леглото, за да провери дали портфейлът все още е на бюрото му. След това бе разперил кредитните си карти като тесте за покер, за да се увери, че никоя не липсва. Дали се бе изненадал да открие, че всички пари са налице? Дали бе изпитал огромно облекчение?

А след това дали изчезването ѝ го бе озадачило? Или разсърдило? Навярно бе ядосан. Може би се бе почувствал обиден.

Надяваше се, че не се е обърнал на другата страна и заспал отново. Колкото и да бе тъжно, съществуваше и такава вероятност, която я накара да се запита дали изобщо се е сетил за нея днес. Дали като нея мислено изживява отново цялата вечер — от мига, в който погледите им се бяха срещнали в шатрата, до онзи последен път?

Обсипа с целувки лицето ѝ. След миг прошепна:

— Защо се чувствам така прекрасно?

— Човек трябва да се чувства добре в момент като този, нали?

— Да, но невинаги е толкова вълшебно.

— Сега е...

— Какво?

Той отметна глава назад и я погледна право в очите.

— Почти още по-вълшебно.

— Искаш да кажеш, да стоим мирни?

Тя го притисна между бедрата си и пламенно го прегърна.

— Така. Просто да те чувствам.

— Мм... — Той отпусна глава до шията ѝ. Но след няколко секунди простена: — Съжалявам, не мога да стоя мирен.

Тя повдигна бедра и прошепна задъхано:

— Аз също.

Внезапно усети, че краката ѝ се подкосяват и спря да тича, наведе се, подпря ръце на коленете и вдъхна от тежкия горещ въздух. Примигна, за да проясни очите си от солената пот, и се опита да ги изтрие с опакото на ръката си, но осъзна, че и тя е запотена. Трябваше да престане да мисли за това. Вечерта, която бяха прекарали заедно, бе невероятно романтична за нея, но може би за него не бе представлявала нищо необичайно — въпреки поетичните излияния.

„Всъщност все едно“, напомни си тя. Мнението му нямаше значение, нито пък дали изобщо се срещаше за нея. Никога вече нямаше да се срещнат.

Когато дишането и пулсът ѝ се успокоиха, тя изтича по стъпалата на дигата. Мисълта, че никога няма да го види отново, бе непоносима и от изтощителното тичане. Живееше само на няколко пресечки от Батъри, но пътят дотам ѝ се стори по-дълъг от цялото разстояние, което бе пробягала.

Все още потънала в мрачни размишления, отключи входната врата. Стресна я рязко изсвирване на клаксон и тя се обърна точно когато един мерцедес спря до бордюра.

Шофьорът смъкна тъмните си очила и я погледна над рамките.

— Добър вечер — провлачено каза Боби Тримбъл. — Цял ден ти звъня и едва не помислих, че си изчезнала.

— Какво правиш тук?

От лукавата му усмивка я побиха тръпки.

— Махни се от къщата ми и ме остави на мира!

— Не те съветвам да се караш с мен. Особено сега. Къде се губиш цял ден?

Тя не отвърна.

Той се захили, като че ли упоритостта ѝ му се струваше смешна.

— Добре. Качвай се.

Наведе се през седалката до себе си и отвори вратата. Едва не удари прасеца ѝ.

— Ако си въобразяваш, че ще дойда някъде с теб, значи си полудял.

Боби извади ключа.

— Добре, тогава аз ще вляза.

— Не!

Той се захили.

— Така и предполагам. — Потупа седалката и каза: — Настани хубавото си телце тук. Хайде!

Тя знаеше, че няма лесно да се откаже и да си тръгне. Рано или късно щеше да се сблъска с това, така че бе най-добре да приключи веднъж завинаги. Качи се и гневно затръшна вратата.

Хамънд реши час по-скоро да поднесе съболезнованията си на вдовицата на Лут Петиджон. Веднага щом приключи разговора с Мейсън и изпрати Стефи, взе душ и се преоблече. След няколко минути бе в колата си на път за имението на Петиджон.

Докато чакаше някой да отговори на позвъняването му, неволно се загледа в минавачите, които се разхождаха в неделната вечер по Батъри. Двама туристи правеха снимки на къщата на Петиджон от парка, въпреки че той бе застанал пред нея. Обичайното множество хора, тичащи за здраве, приличаше на сенки, които се плъзгаха по дигите.

Отвори му Сара Бърч. Икономката го помоли да почака в преддверието, докато съобщи за посещението му. След малко се върна и го покани:

— Мис Дейви каза да се качите горе, мистър Крос. Едрата жена го поведе по стълбите, през вестибюла и по широкия коридор, след което прекосиха огромна спалня и влязоха в баня, каквато Хамънд никога не бе виждал. Под купола от цветно стъкло имаше кръгла вана, достатъчно голяма за цял волейболен отбор. Бе пълна, но кранчетата не работеха. По неподвижната повърхност се носеха едри магнолиеве цветове. Огромните огледални стени отразяваха светлината на ароматизираните свещи, поставени върху изящни свещници из цялото помещение. В единия ъгъл се виждаше диван с копринена тапицерия, отрупан с декоративни възглавнички. Позлатената мивка бе голяма колкото корито за пране. Поставките до нея бяха кристални, както и безбройните кутийки крем и флаконите парфюми, подредени върху тях.

Едва сега Хамънд осъзна, че всички слухове за невъобразимите суми, похарчени за преустрояването на къщата, бледнеят пред действителното великолепие, което Лут бе създал. Въпреки че често бе посещавал къщата по различни официални поводи, сега за първи път се качваше на горния етаж. Бе чувал за разкоша тук, но не бе предполагал, че е възможно подобно разточителство.

Още по-малко бе очаквал, че ще открие току-що овдовялата господарка на дома гола и въздишаща от блаженство, докато опитен масажист плъзгаше ръце по задната повърхност на бедрото ѝ.

— Нали нямаш нищо против, Хамънд?

Дейви Петиджон помоли масажиста да покрие с чаршаф тялото ѝ, като остави отвън раменете и крака, който разтриваше.

Хамънд стисна протегнатата ѝ ръка.

— Не, щом ти нямаш.

Тя му се усмихна закачливо.

— Добре ме познаваш. Никога не съм изпитвала и капка срам. Това подлудяваше майка ми. Естествено тя и бездруго си беше луда.

Подпря брадичка на ръцете си, докато масажистът разтриваше ханша ѝ.

— Стигнали сме точно до средата на деветдесетминутната процедура, а е толкова божествено, че не можах да помоля Сандро да спре.

— Не те обвинявам. Все пак ми се струва странно.

— Кое?

— Вчера и Лут е бил на масаж в салона на хотела.

— Преди или след като са го убили? — Намръщеното му лице я накара да се засмее. — Просто се шегувам. Ще си налееш ли шампанско?

Дейви небрежно посочи една бутилка на сребърна табла до тоалетката. Вече бе отворена, но на подноса до нея имаше и неизползвана чаша. Хрумна му, че може би тя го е очаквала тази вечер. Мисълта го смути.

— Не, благодаря — отвърна той.

— О, за бога! — нетърпеливо каза тя. — Не се дръж като задръстенияк. И двамата никога не сме спазвали етикета, така че защо тепърва да започваме? Освен това мисля, че шампанското е идеалното

питие за жена, на чийто съпруг са видели сметката в собствения му хотел, където е кръшкал. Налей и на мен още едно.

Нейната чаша бе на пода до масата за масаж. Хамънд знаеше, че обикновено е безсмислено да спори с Дейви. Напълни чашата ѝ, а след това и своята до половината. Когато ѝ я подаде, тя вдигна наздравица:

— За погребенията и другите забавни преживявания.

— Не споделям напълно чувствата ти — каза той, след като отпи глътка.

Тя облиза устни, наслаждавайки се на вкуса на виното.

— Може би си прав. Може би шампанско трябва да се пие само на сватби.

Когато вдигна чашата си към него, Хамънд почувства, че страните му пламнаха. Сякаш прочела мислите му, тя се засмя.

Беше същият смях, който помнеше от една юлска нощ преди години, когато двамата бяха гости на сватбата на свои общи приятели. Градината в дома на младоженката, където бе тържеството, бе украсена с гардении, лилии от Казабланка, божури и други ароматни цветя. Уханията им бяха опияняващи като шампанското, което бе изпил в напразно усилие да се разхлади и престане да чувства стягането на смокинга.

Сякаш избрани от актьорско училище, и осемте шаферки бяха прелестни блондинки. С ефирната розова рокля, дълга до петите и с дълбоко изрязано деколте, Дейви изглеждаше по-ослепителна от останалите.

— Иде ми да те схрускам — беше ѝ казал той пред църквата малко преди да започне венчавката. — Или може би да те изпия. Приличаш на сладолед, липсва ти само хартиеното чадърче.

— С него този тоалет би изглеждал още по-отвратителен.

— Не ти ли харесва? — попита той.

Тя направи неприличен жест.

По-късно, на тържеството, когато зазвуча песента „Вик“ на Отис Дей и „Найтс“ и двамата излязоха на дансинга, тя размаха ръка пред лицето си и каза недоволно:

— Освен невероятно грозна, тази рокля е и най-задушаващата дреха, която някога съм обличала.

— Съблечи я тогава.

Приятелството между семействата Бъртън и Крос датираше отпреди раждането на Дейви и Хамънд. Тя присъстваше в най-ранните му спомени за коледни тържества и пикници. Когато възрастните ги изпращаха на горния етаж, преди да продължат да празнуват, двамата винаги скрояваха номера на бавачките, които имаха нещастieto да се грижат за тях.

Заедно бяха изпушили първите си цигари. При първото си неразположение тя бе побързала гордо да му се похвали, че вече е жена. Когато се бе напила за първи път, бе повърнала в неговата кола. В нощта, когато бе загубила девствеността си, му се бе обадила веднага щом се бе прибрала у дома, за да му разкаже подробно за събитието.

Като деца взаимно обогатяваха речника си от неприлични думи, които и досега без неудобство използваха в разговорите си. Отначало им бе забавно, а и знаеха, че никой няма да ги накаже. Никой от двамата не би издал другия и не би се обидил. По-късно предизвикателните им разговори започнаха да добиват сексуален подтекст, но отново бяха шеговити и безобидни.

Но в онази юлска вечер и двамата вече бяха студенти в престижни университети — той в Клемсън, а тя във Вандербилт — и отдавна не се бяха виждали. Пийнаха доста шампанско и бяха завладени от романтиката на тържеството. Затова когато Хамънд изрече това дръзко предложение, Дейви го изгледа с премрежени очи и отвърна:

— Може би ще го направя.

Когато всички останали се събраха, за да разрежат сватбената торта, Хамънд незабелязано взе бутилка шампанско и сграбчи ръката на Дейви. Промъкнаха се в задния двор на съседите, които също бяха дошли на приема. Тревните площи на двете имения бяха разделени от гъст жив плет, старателно поддържан от години, и той им осигури уединението, от което се нуждаеха.

При отварянето на бутилката се чу звук, подобен на топовен гърмеж. Това ги накара да избухнат в смях. Хамънд наля в две чаши, които пресушиха на един дъх. След това отново ги напълни.

Докато отпиваше от третата, Дейви го помоли да ѝ помогне да разкопчае шаферската рокля и той го направи.

Освободи я от нея, а след това и от сутиена, жартиерите и чорапите.

Тя се поколеба, когато пъхна пръсти под еластичните си бикини, но Хамънд прошепна:

— Давай, Дейви!

Това бе израз, познат от детството и ученическите им години. Дейви винаги се бе вслушвала в насърчаващите му думи. Тази нощ не бе изключение.

Свали бикините и му позволи да ѝ се любува, докато слизаше заднишком по стъпалата към хладката вода в плувния басейн. Той за секунди се измъкна от елегантния костюм, който дълго време се бе мъчил да облече. Няколко копчета изхвърчаха и никога повече не ги видя.

Докато стоеше на ръба на басейна, Дейви го гледаше е широко отворени очи, чийто израз издаваше удивление.

— Хамънд, доста си възмъжал, откакто за последен път ни хванаха да си играем на чичо доктор.

Той се гмурна.

Бяха разменили единствените си плахи целувки още като деца, когато мислеха, че е „ужасно лошо“ дори да им хрумне да разтворят устни и езиците им да се докоснат. Оттогава не бяха се целували. Не го направиха и тази нощ. Нямаха време за губене. От опасността да бъдат разкрити възбудата им бе достигнала до точка, в която прелюдиите бяха излишни. В мига, когато стигна до нея, я притегли към себе си и телата им се сляха.

Беше лудост. Беше бързо. През цялото време се смяха.

След тази нощ се разделиха за две години. Когато отново се видяха, и двамата се държаха така, сякаш приключението в плувния басейн никога не се е случвало. Навярно никой от тях не желаше един сексуален експеримент да помрачи дългогодишното им приятелство.

Никога досега не бяха споменавали за това. Той дори не помнеше как отново са се облекли в онази нощ, какво обяснение са дали на останалите гости на сватбеното тържество и дали изобщо се е наложило да обясняват изчезването си.

Но ясно си спомняше смеха на Дейви — заразителен, чувствен и съблазнителен. Не беше се променил.

Усмивката ѝ бе почти тъжна, когато каза:

— Истински се забавлявахме като деца, нали?

— Да.

След това тя сведе глава и се загледа в мехурчетата в чашата си, преди да отпие отново.

— За съжаление пораснахме и животът ни стана ужасно скучен.

Отпуснатата ѝ ръка се залюля покрай масата за масаж. Хамънд взе чашата, преди да падне и да се разбие в мраморния под.

— Съжалявам за Лут, Дейви. Дойдох, за да ти кажа, че бях потресен, когато научих за случилото се. Сигурен съм, че родителите ми ще се обадят или ще те посетят утре.

— О, пред прага ми ще има цяла върволица познати, желаещи да изразят съчувствие. Днес отказах да приема когото и да било, но утре няма да мога да се отърва. Ще донесат безброй печени пилета и сладкиши с желатин и всички ще се изредят да питат как го приемам.

— А как се чувстваш?

Тя забеляза леката промяна в тона му. Обърна се на една страна, загърна се с чаршафа, изправи гръб и заклати крака, седнала на ръба на масата.

— Като приятел ли ме питаш или като очевидния наследник на областния прокурор?

— Не съм сигурен в последното, но съм тук като приятел. Мисля, че не е необходимо да ти го казвам.

Дейви въздъхна дълбоко.

— Е, не очаквай да облека власеница и да се посипя с пепел. Не притежавам подобна библейска преданост. Няма да си отсека някой пръст, както правят героините от индийските филми. Не, ще се държа както подобава. Благодарение на Лут клюкарите ще имат достатъчно материал и без да им показвам истинските си чувства.

— А какви са те?

Тя се усмихна чаровно, както когато я бе въвел под ръка на дебютантския ѝ бал.

— Доволна съм, че това копеле е мъртво. — Златистите ѝ очи издадоха, че очаква да чуе отговор на последните си думи. Но той не каза нищо и Дейви се обърна към масажиста:

— Сандро, ако обичаш, разтрий раменете и врата ми.

Откакто бе седнала, Сандро стоеше, облегал се на огледалната стена със скръстени ръце. Имаше приятно лице и мускулесто тяло.

Правите му черни коси бяха пригладени назад с гел. Очите му бяха тъмни като зрели маслини.

Когато се приближи към Дейви и сложи ръце на голите ѝ рамене, проницателните му средиземноморски очи продължиха съсредоточено да гледат Хамънд, сякаш го преценяваха като съперник. Очевидно масажът не бе единственото удоволствие, което ѝ доставяше. Хамънд изпита желание да го успокои, че с Дейви са само стари приятели и нищо повече и няма причина да ревнува от него.

В същото време искаше да предупреди Дейви, че сега не е моментът да скандализира обществото, като спи с масажиста си. Че поне веднъж в живота си трябва да бъде дискретна. Ако Хамънд не си затвореше очите и вземеше предвид мнението на Стефи, името ѝ щеше да бъде първото в списъка от заподозрени на Рори Смайлоу. Всяка нейна постъпка щеше да бъде подробно анализирана.

— Възхищавам се на твоята откровеност, Дейви, но...

— Защо да лъжа? Ти харесваше ли Лут?

— Никак — призна той без колебание. — Беше измамник, мошеник и безскрупулен предприемач. Нараняваше хората, които му позволяваха, и използваше онези, които не можеше да нарани.

— Ти си също толкова откровен, Хамънд. Това бе мнението на повечето хора. Не съм единствената, която го презираше.

— Така е, но ти си неговата вдовица.

— Прав си — унило каза тя. — Както и много други неща. Може да съм всякаква, но не съм лицемерка. Няма да нося траур заради това копеле.

— Дейви, ако тези думи стигнат до нечи уши, ще имаш големи неприятности.

— Например на Рори Смайлоу и онази кучка, която доведе тук снощи?

— Именно.

— Тази Стефи работи с теб, нали? — Хамънд кимна и тя добави: — Е, мисля, че е непоносима.

Той се усмихна.

— Малко хора харесват Стефи. Много е амбициозна и си навлича гнева на мнозина, но това не я притеснява. Не би участвала в конкурс по тактичност.

— Защото със сигурност би загубила.

— Всъщност, когато я опознаеш, може да бъде чудесна приятелка.

— Въздържам се от коментар.

— Трябва да знаеш откъде е тръгнала.

— Отнякъде на север.

Той се засмя:

— Нямах предвид родния ѝ край, Дейви. Говоря за амбициите ѝ. Преживяла е доста разочарования в кариерата си. В стремежа си да компенсира тези трудности понякога става твърде агресивна.

— Престани да я защитаваш, че ще се ядосам.

Дейви вдигна ръка и отмести косите от врата си, за да улесни Сандро. Позата ѝ бе доста съблазнителна. Виждаше се подмишницата и част от гърдта ѝ. Хамънд бе сигурен, че знае това и съзнателно се опитва да го разсее.

— Наистина ли мислиш, че ще бъда заподозряна? — попита тя.

— Сега ще наследиш много пари.

— Прав си — замислено каза Дейви. — Освен това за никого не е тайна, че основната цел на покойния ми съпруг беше — извинявай за израза — да изчука колкото е възможно повече мои приятелки. Не знам дали ги сваляше, защото повечето бяха сред най-желаните жени в Чарлстън, или защото знаеше, че са ми приятелки. Може би по-скоро второто, защото Джорджия Арендейл има задник колкото на слон, а той все пак отиде с нея на плаж в Кяуа. Сигурно здравата е изгоряла, защото не би ѝ стигнала цяла туба плажно масло, за да покрие толкова много целулит. Емили Съдърленд има ужасна кожа — въпреки тоновете крем, които използва, но Лут го направи и с нея в тоалетната ѝ на първия етаж — капакът на чинията беше облицован с лисича кожа — на едно новогодишно тържество.

Хамънд се засмя, въпреки че Дейви не се шегуваше.

— Докато ти естествено никога не измени на брачните си клетви.

— Разбира се.

Тя смъкна чаршафа с няколко сантиметра по-надолу и съблазнително премигна, за да не остави и капка съмнение, че това не е лъжа.

— Вашият брак не беше свещен, Дейви.

— Никога не съм твърдяла, че обичам Лут. Всъщност той знаеше, че не изпитвам нищо към него. Но всичко беше наред, защото

и той не ме обичаше. Бракът ни донесе очакваната полза. Лут се ожени за мен, за да се хвали наляво и надясно, че е единственият мъж в Чарлстън, достоен да чука Дейви Петиджон. А аз... — Замълча и изражението ѝ стана тъжно. — Имах свои причини, но целта ми не беше да преследвам щастието.

Отмести ръката си от тила и косите ѝ се разпиляха свободно, когато Сандро започна да масажира гърба ѝ.

— Защо се стресна, Хамънд? Какво има?

— Всичко, което каза, звучи като мотив за убийство.

Дейви презрително се засмя:

— Ако бях решила да убия Лут, не бих го направила по този начин. Нямах да бия път до центъра в горещ съботен следобед, когато градът е пълен с потни, вонящи туристи, да размахам пистолет пред всички като хулиган и да го застрелям в гръб.

— Възможно е да си очаквала, че полицаите ще разсъждават по този начин.

— Обратна психология? Не съм толкова умна, Хамънд.

Той я погледна така, сякаш бе готов да каже: „Напротив.“

— Добре — рече тя, разгадала изражението му. — Умна съм. Но е необходимо и известно усилие, а всички знаят, че не бих жертвала спокойствието си в името на каквото и да било. Просто не съм човек, който би си поставил толкова трудно постижима цел.

— Вярвам ти — увери я Хамънд и беше искрен. — Но не мисля, че в съдебната практика е имало случай на оправдаване поради мързел.

— Съдебната практика? Наистина ли мислиш, че имам нужда от адвокат? Нима детектив Смайлоу сериозно ще ме обяви за заподозряна? Това е лудост! — извика тя. — По-скоро той би убил Лут, отколкото аз. Смайлоу никога не би му простил за това, което стори на сестра му.

Хамънд смръщи вежди.

— Не помниш ли? Сестрата на Смайлоу — Маргарет, беше първата съпруга на Лут. Може би от по-рано е била неосвидетелствана маниакално-депресивна личност, но бракът с Лут я съсипа. Един ден откачила и изгълтала шише хапчета за обяд. След самоубийството ѝ Смайлоу обвиняваше Лут, твърдеше, че е унижавал бедната Маргарет и се е гаврил с чувствата ѝ. На погребението ѝ си размениха доста обидни думи и закани. Стана голям скандал. Нима си забравил?

— Благодаря, че ми напомни.

— Оттогава Смайлоу ненавиждаше Лут. Така че няма смисъл да се безпокоя заради него — каза тя, докато Сандро ѝ помагаше отново да легне върху масата. — Ако ме обвини, че съм убила мъжа си, просто ще му напомня колко смъртоносни заплахи е отправял.

— Бих си купил билет, за да гледам — засмя се Хамънд.

Дейви отвърна на усмивката му и каза:

— Чашата ти е празна. Искаш ли още шампанско?

— Не, благодаря.

— Аз ще пийна още малко. — Докато наливаше поредното ѝ питие, тя попита: — Предполагам, че вече си говорил с Монро Мейсън? Нали ти ще водиш делото, когато заловят убиеца?

— Такъв е планът. Благодаря за препоръката.

Дейви отпи глътка шампанско.

— Каквато и да съм, Хамънд, държа на приятелите си. Никога не се съмнявай.

Искаше му се да не бе казвала това. Областният прокурор Мейсън бе уведолил сътрудниците си, че скоро излиза в пенсия. Заместникът му Уолис бе неизлечимо болен и нямаше да се кандидатира на предстоящите през ноември избори. Хамънд бе третият поред. Наследяването на поста на Мейсън му бе практически гарантирано.

Но фактът, че Дейви се е застъпила за него пред Мейсън, го смущаваше. Оценяваше жеста ѝ, но ако по-късно бъдеше изправена пред съда за убийството на съпруга си, това би го поставило в затруднение.

— Дейви, длъжен съм да попитам... колко солидно е алибито ти?

— Бих използвала израза „желязно“.

— Добре.

Тя рязко отметна глава назад и избухна в смях.

— Хамънд, скъпи, толкова си сладък! Наистина се боиш, че ще бъдеш принуден да ме съдиш за убийство, нали?

Слезе от масата и се приближи към него, загърнатата с чаршафа, чийто край се влачеше след нея. Повдигна се на пръсти и го целуна по бузата.

— Не се безпокой. Ако исках да застрелям Лут, нямаше да бъде в гръб. Така не е никак забавно. Бих гледала копелето в очите, докато

натискам спусъка.

— Това не е по-съществен аргумент, отколкото твърдението, че не е в стила ти да нарушаваш спокойствието си.

— Нямам нужда от аргументи за пред съда. Не съм убила Лут, честен кръст! — Потвърди с жест думите си. — Никога не бих извършила убийство.

Хамънд изпита облекчение, когато я чу да го заявява така уверено.

Но сърцето му отново се сви, когато тя добави:

— Бих изглеждала ужасно в затворническа униформа.

Дейви лежеше по гръб със затворени очи, отпусната от успокояващия масаж на Сандро, последван от секс, който не бе изисквал никакво усилие от нейна страна, освен да тръпне от наслада. Почувства неукротената му възбуда с вътрешната повърхност на бедрото си, но не обърна внимание. Той леко погали с език зърното ѝ.

— Странно — промърмори Сандро с чуждестранния си акцент.

— Кое?

— Че приятелят ти правеше намеци, но не те попита дали си убила съпруга си.

Дейви го отблъсна от себе си и го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

Сандро сви рамене:

— Че понеже е твой приятел, не иска да знае със сигурност, че ти си го направила.

Загледана в пространството над рамото му, тя неволно изрече на глас мисълта си:

— Или може би вече е сигурен, че не съм аз.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато потегляше от имението на Петиджон, Хамънд се молеше никога да не се наложи да разпитва Дейви на подсъдимата скамейка поради две много важни причини.

Първо, защото бяха приятели. Харесваше я. Съвсем не бе въплъщение на добродетелността, но я уважаваше за това, че не се преструва. Твърдението ѝ, че не е лицемерка, не бе празна хвалба.

Той познаваше десетки жени, които клюкарстваха зад гърба ѝ, а всъщност нямаха по-висок морал. Разликата бе, че те пазеха греховете си в тайна. А Дейви парадираше със своите. Смятаха я за суетна егоистка, каквато бе наистина. Но съзнателно си бе изградила тази репутация. Непрекъснато осигуряваше духовна храна на всички, които я критикуваха заради поведението ѝ. Никой не знаеше, че личността, срещу която злословят, не е истинската Дейви.

Тя пазеше добрите страни на характера си скрити. Хамънд се досещаше, че заблудата е нейна защитна тактика, която я предпазва от нови рани, по-тежки дори от онези от детството ѝ. Издигаше бариери срещу хората, преди да им даде възможност да я отблъснат.

Максин Бъртън бе ужасна майка. Дейви и сестрите ѝ бяха отраснали, лишени от майчинска преданост и грижи. Не бе сторила нищо, за да спечели любовта и привързаността им. Въпреки това, Дейви всяка седмица посещаваше майка си в елитната клиника за душевноболни, където бе настанена.

Не само финансираше и наблюдаваше лечението, а и сама се грижеше за личните нужди на Максин при редовните си посещения. Навярно Хамънд бе единственият, който го знаеше. Дори и той не би разбрал, ако веднъж Сара Бърч не му се бе доверила.

Следващата причина да не желае да участва в кръстосан разпит на Дейви бе, че тя лъжеше така очарователно, че бе истинско удоволствие човек да я слуша и дори преставаше да го интересува дали казва истината.

Съдебните заседатели намираха свидетели като нея за забавни. Ако бъдеше призована, тя би се появила с впечатляващ тоалет. Само с външността си би спечелила симпатиите им. Може би щяха да дремят, докато слушат показанията на останалите свидетели, но със сигурност щяха да очакват с интерес всяка дума от трогателните излияния на Дейви.

Ако и пред тях твърдеше, че не е убила Лут, но не съжالياва за смъртта му, защото е бил неверен съпруг, който я е мамил безброй пъти, и толкова подъл и жесток човек, че е заслужавал да умре, навярно съдебните заседатели и от двата пола биха се съгласили. Така би успяла да ги убеди, че характерът и постъпките на този негодник могат да оправдаят убицеца му.

Не, никак не му се искаше да изправя Дейви пред съда, но ако бе неизбежно, щеше да го стори.

Поверяването на това дело бе най-хубавото, което можеше да му се случи в неговата кариера. Надяваше се екипът на Смайлоу да му предостави достатъчно материал за работа, че обвиняемият няма да поиска споразумение и наистина ще има съдебен процес.

Беше дело, в което би се вкопчил със зъби и нокти. Представляваше несравнимо предизвикателство. Трябваше изцяло да се съсредоточи върху него. То бе отлична възможност да докаже способностите си. Бе твърдо решен да се кандидатира за областен прокурор през ноември. Искеше да спечели. Но не защото бе по-привлекателен, от по-добър произход или в по-добро финансово състояние от останалите кандидати. Искеше да заслужи поста.

Рядко възникваше нашумял случай като убийството на Лут Петиджон. Именно затова делото му бе толкова нужно. Затова бе пропуснал да каже на Монро Мейсън за срещата си с Петиджон. Трябваше на всяка цена да го получи и не би позволил на никого да му го отнеме. Чрез него щеше да добие популярността, която му бе така необходима преди ноемврийските избори.

Освен това, би му помогнало да натрие носа на баща си. Тази причина бе най-задължаваща. Няколко години по-рано Хамънд бе взел съдбоносното решение от защитник да се превърне в обвинител. Престъпн Крос категорично се бе противопоставил, изтъквайки като довод по-големите приходи, които носи адвокатската практика. Беше му казал, че е лудост да се задоволи със заплата на държавен

служител. Но неотдавна Хамънд бе разбрал, че не това е била главната причина.

Промяната ги бе поставила във враждуващи лагери. Защото Престън бе партньор на Лут Петиджон в няколко безскрупулни имотни сделки и се страхуваше, че един ден може да бъде изправен на съд от собствения си син. Хамънд бе открил това съвсем наскоро. Беше го обзела ярост и жестоко се бе скарал с баща си, след което враждата им бе добила ново измерение.

Но точно сега не искаше да мисли за това. Всеки път, когато се сетеше за баща си, чувствата му ставаха все пообъркани. Подробното обмисляне на отношенията помежду им му отнемаше дълго време, караше го да се чувства емоционално изтощен и му пречеше да работи. Надеждата за пълно помирение бе почти нищожна.

Засега остави тези мисли на заден план и се съсредоточи върху това, което бе най-важно за него в момента — делото.

Бе избрал най-подходящия момент да сложи край на връзката си със Стефи. Беше се освободил от тази грижа и можеше да се посвети изцяло на работата. Тя щеше да бъде вбесена, когато узнаеше, че ѝ е отредена ролята на втори пилот, но когато се наложеше, би се справил с нейната избухливост.

За Хамънд Крос днешният ден бе ново начало, което всъщност бе започнало още предната нощ.

Завъртя волана с една ръка, посегна към джоба на самото си, извади парчето хартия и погледна адреса, който по-рано бе записал.

Стефи задъхано се втурна в болничната стая.

— Дойдох възможно най-бързо. Какво пропуснах?

Смайлоу се бе свързал с нея по клетъчния ѝ телефон малко след като бе излязла от къщата на Хамънд. Беше спазил обещанието си да ѝ се обади веднага щом завеждащият отделението даде разрешение пациентите му да бъдат разпитани.

— Искам да вляза заедно с теб, Смайлоу — бе казала тя по телефона.

— Не мога да те чакам. Възможно е докторът да промени решението си, ако не отида веднага.

— Добре, тръгвай, но върви бавно. Идвам.

Кварталът на Хамънд не бе далеч от болницата. Въпреки това Стефи бе превишила всички ограничения на скоростта, за да стигне. Бе нетърпелива да узнае дали пациентите с хранително отравяне са видели някого до апартамента на Петиджон в хотела му.

Когато пристигна, спря за миг на прага, след това пристъпи по плочките към леглото. На него лежеше мъж на около петдесет години с бледо лице, хлътнали очи и тъмни кръгове около тях. В лявата му ръка бе включена система. До нощното шкафче бяха поставени леген и подлога.

На един стол от другата страна седеше жена. Стефи предположи, че е съпругата му. Не изглеждаше болна, а само изтощена. Явно все още не се бе преоблякла от разходката. Беше с маратонки, къси панталони и тениска с флуоресциращ надпис: „Момичета от Юга“.

Смайлоу ги представи:

— Мистър и мисис Даниелс, Стефи Мъндел. Мис Мъндел е от кантората на областния прокурор. Важно е да участва в разследването.

— Здравейте, мистър Даниелс.

— Приятно ми е.

— По-добре ли се чувствате?

— Престанах да се моля за край на земните си мъки.

— Предполагам, че това е признак на подобрение. — Стефи отмести поглед към съпругата му. — А вие здрава ли сте, мисис Даниелс?

— Ядох супа от омари — отвърна тя с унила усмивка.

— Семейство Даниелс са последните, с които разговарям. Останалите не можаха да ни помогнат.

— А те?

— Мисля, че мистър Даниелс би могъл.

Мъжът на леглото недоволно промърмори:

— Възможно е да съм видял някого.

Стефи не успя да сдържи любопитството си.

— Или сте видели, или не.

Мисис Даниелс скочи на крака.

— Много е уморен. Не можете ли да почакате до утре? Да поспи още една нощ?

Стефи внезапно осъзна грешката си и заговори с по-спокоен тон:

— Съжалявам. Извинете за нетактичността ми. Боя се, че съм усвоила някои вредни навици от хората, срещу които заставам в съда. Свикнала съм да разпитвам убийци, крадци и изнасилвачи, обикновено рецидивисти, а не почтени хора като вас. Рядко разговарям с мирни богобоязливи данъкоплатци.

След тази реч не се осмели да извърне глава към Смайлоу, защото бе сигурна, че ще я изгледа укорително.

Мисис Даниелс прехапа долната си устна и се обърна към съпруга си:

— Ти решаваш, скъпи. Достатъчно добре ли се чувстваш, за да говориш с тях сега?

Стефи бе успяла да ги прецени и да стигне до извода, че далеч ги превъзхожда по коефициент на интелигентност. Възползва се от мига на нерешителност и продължи учтиво да ги убеждава:

— Ако искате да изчакаме до утре сутринта, мистър Даниелс, ние, разбира се, няма да настояваме. Но моля ви, опитайте се да ни разберете. Един от лидерите на нашата общност е хладнокръвно убит. Застрелян е в гръб, без да е дал повод. Поне доколкото знаем на този етап. — Даде им възможност да осмислят думите ѝ и след малко добави: — Надяваме се да хванем този жесток убиец, преди да е направил нов удар.

— Тогава не мога да ви помогна.

Всички бяха изненадани от неочакваното изявление на мистър Даниелс. Смайлоу пръв успя да проговори:

— Защо решихте, че не можете да ни помогнете?

— Защото мис Мъндел каза „този убиец“, а лицето, което видях, беше жена.

Стефи и Смайлоу се спогледаха.

— Не сме сигурни, че е мъж — обясни тя.

— Е, добре тогава, наистина видях жена — каза Даниелс, надигна се и се облегна на възглавницата. — Но нямаше вид на убийца.

— Бихте ли я описали по-подробно? — попита Стефи.

— Как изглеждаше ли?

— Разкажете ни какво се случи — подкани го Смайлоу.

— Ами ние... тоест всички от хора... излязохме от хотела веднага след обяда. Около час по-късно почувствах гадене. Отначало

помислих, че е от горещината. Но две от децата, които бяха е нас, получиха разстройство, затова предположих, че причината е друга. Ставаше все по-зле е всяка минута. Накрая казах на съпругата си, че се връщам в хотела, за да взема лекарство за стомашни спазми и после ще ги настигна.

Мисис Даниелс кимна, за да потвърди.

— Когато стигнах, едва се сдържах... да не повърна. Боях се, че няма да успея да стигна до стаята.

— Кога видяхте жената? — попита Стефи, нетърпелива по-скоро да стигнат до съществената част.

— Когато стигнах до нашата стая.

— Която беше на петия етаж — добави Смайлоу.

— Номер пет или шест — каза Даниелс. — Забелязах някого в дъното на коридора и се обърнах натам. Тя стоеше до една от другите врати.

— Какво правеше? — попита Смайлоу.

— Нищо. Просто беше застанала пред вратата, като че ли бе позвънила и чакаше някой да ѝ отвори.

— На какво разстояние се намираше?

— Хм, не много далече. Или може би доста. Не обърнах внимание. Нали знаете колко неловко се чувстват двама непознати, когато са сами и погледите им се срещнат? Точно така беше. Човек не иска да се държи нито сковано, нито твърде приятелски. Напоследък трябва да се внимава.

— Разговаряхте ли с нея?

— Не, нищо подобно. Просто погледнах натам. Всъщност не мислех за нищо друго, освен как по-скоро да стигна до банята.

— Но все пак сте забелязали как изглежда?

— Не съм сигурен.

— Успяхте ли да определите възрастта ѝ?

— Не беше възрастна. Но не беше и момиче. Струва ми се, бе колкото вас.

— Цветнокожа?

— Не.

— Висока или ниска?

Даниелс потръпна и потърка корема си.

— Какво има, скъпи? — загрижено попита жената и сложи легена под брадичката му.

Той махна с ръка.

— Само лека болка.

— Искаш ли спрайт?

— Само една глътка. — Мисис Даниелс поднесе към устните му покритата чаша с извита сламка. След като отпи, той отново погледна Смайлоу. — Какво попитахте... а, за ръста й? — Поклати глава. — Не забелязах. Нито много висока, нито много ниска. Мисля, че беше средна на ръст.

— А цветът на косите? Руси ли бяха? — попита Стефи.

— Не много.

— Не много? — повтори Смайлоу.

— Не много светли. Не като на Мерилин Монро, нали разбирате какво имам предвид? Но не бяха и много тъмни. Може би средни.

— Мистър Даниелс, бихте ли могли да определите каква беше фигурата й?

— Искате да кажете, дали беше... пълна?

— Точно така.

— Не беше.

— Слаба?

— Да. Бих казал, по-скоро слаба. Разбирате ли, почти не обърнах внимание. Безпокоях се да не ме сполети неприятност в коридора.

— Според мен това е всичко, което би могъл да ви каже — намеси се мисис Даниелс. — Ако се сетите за още нещо, което бихте искали да попитате, елате отново утре.

— Един последен въпрос, ако обичате — каза Смайлоу. — Видяхте ли тази жена да влиза в стаята на мистър Петиджон?

— Не. Бързо отключих своята врата с онази пластина, подобна на кредитна карта, и влязох. — Потърка наболата си брада. — Истината е, че дори не знам дали я видях пред апартамента, в който е станало убийството. Би могла да е всяка врата в другия край на коридора.

— Случило се е в луксозния апартамент. Пред вратата има малка ниша — каза Стефи. — По-различна е от останалите. Ако ви покажем апартамента на мистър Петиджон, бихте ли могли да кажете дали това е стаята, пред която е стояла онази жена?

— Съмнявам се. Както вече ви казах, хвърлих само бегъл поглед. Спомням си, че забелязах жена, която чакаше да ѝ отворят. Това е.

— Сигурен ли сте, че не е излизала?

— Не, не съм сигурен. — В тона на Даниелс се долови колебание. — Но останах с такова впечатление. Нямахте нищо необичайно нито в нея, нито в ситуацията. Честна дума, ако не бяхте попитали, дори нямаше да се сетя за това отново. Въпросът ви бе дали съм видял някого в коридора вчера следобед и аз ви отговорих.

Мисис Даниелс отново ги прекъсна. Стефи и Смайлоу се извиниха за безпокойството, благодариха за информацията, пожелаха му скорошно оздравяване и излязоха.

Докато вървяха по болничния коридор, Смайлоу бе мрачен.

— Страхотно! Имаме свидетел, който е забелязал жена, застанала недалеч от него или може би доста далеч, пред вратата на Петиджон или някоя друга. Не била нито млада, нито възрастна. Средна на ръст, със „средни“ коси и „по-скоро слаба“.

— И аз съм разочарована, но не и изненадана — каза Стефи. — Съмнявах се, че ще си спомни нещо, като се има предвид в какво състояние е бил.

— Повдига ми се от тази работа — гневно промърмори Смайлоу.

— Като на него.

Двамата се спогледаха и се засмяха в един глас. След миг мисис Даниелс излезе от стаята на съпруга си.

— Най-сетне ме предума да се върна в хотела. Не съм се прибирала, откакто ни докараха с линейката. Слизате ли? — учтиво попита тя, когато пристигна асансьорът.

— По-късно — отвърна Стефи. — С мистър Смайлоу трябва да обсъдим още нещо.

— Успех в разгадаването на мистерията.

Благодариха ѝ за съдействието и Стефи даде знак на Смайлоу да я последва в чакалнята, в която сега нямаше никой. Седнаха на две кресла един срещу друг и той откровено ѝ съобщи, че делото за убийството на Петиджон ще бъде поверено на Хамънд Крос.

— Мейсън прави подарък на златното си момче.

Без усилие да прикрие разочарованието и гнева си, тя го попита кога е научил за това.

— По-рано тази вечер. Шерифът Крейн се обади, за да ми каже, защото бях ходатайствал за теб.

— Благодаря. За всичко, което си сторил — каза тя с огорчение.
— Кога трябваше да узная?

— Предполагам, утре.

Хамънд дори не знаеше за убийството, докато тя не му бе казала. Навярно бе разговарял с Мейсън по телефона още преди да излезе от дома му. Беше ужасно подло от негова страна минути след като е сложил край на връзката им да ѝ отнеме най-важното дело в кариерата.

Смайлоу каза:

— Дейви Петиджон дърпа конците.

— Точно както обеща.

— Тя каза, че държи винаги да има най-доброто. Очевидно не смята, че си достойна да защитаваш интересите ѝ.

— Не е само това. Предпочита за нея да работи мъж, отколкото друга жена.

— Права си. Заради химията. Освен това нейните родители и семейство Крос са приятели от десетилетия.

— Не е важно какво знаеш, а кого познаваш.

След минута мълчалив размисъл Стефи стана и праметна през рамо дръжката на тежката си чанта.

— Е, щом вече не съм...

Смайлоу я покани отново да седне.

— Мейсън е решил да ти подхвърли един кокал. Преструвай се на изненадана, когато ти го съобщи утре сутринта.

— Какъв кокал?

— Да сътрудничиш на Хамънд.

— Нищо чудно. При подобен случай са нужни поне две умни глави. — Тя се досети, че това не е всичко и въпросително повдигна вежди. — И какво още?

— Другата ти задача ще бъде да се грижиш помежду ни да има мир. Ако не успееш, ще се наложи да предотвратиш кръвопролитие.

— Това ли е казал Мейсън на шефа ти?

— Перифразирам. — Той мрачно се усмихна. — Но не се безпокой твърде много. Мисля, че няма да се стигне до кръвопролитие.

— Не съм убедена. Виждала съм ви настръхнали един срещу друг, готови за битка на живот и смърт. Впрочем защо се държите

така?

— Защото взаимно се мразим.

— Зная това, Смайлоу, но каква е причината?

— Дълга история.

— Друг път ли ще ми я разкажеш?

— Може би.

Бе разочарована, че не се решава да ѝ разкрие обстоятелствата, при които бе възникнала ненавистта помежду им. Естествено имаха съвсем различни характери. Сковаността на Смайлоу отблъскваше хората и ако Стефи не се лъжеше, той го осъзнаваше. А Хамънд бе обаятелен. Не бе лесно човек да стане близък приятел с него, но се държеше приветливо и проявяваше разбиране. Смайлоу старателно поддържаше безупречен външен вид, докато чарът на Хамънд бе естествен, неподправен. Навярно като студент Смайлоу далеч бе надминавал по успех всички в курса си и това ги бе карало да странят от него. Хамънд също бе отличник, но и уважаван лидер и победител в спортните състезания. И двамата бяха амбициозни, но успехът на първия бе постигнат с много усилия, докато при втория идваше лесно.

Стефи чувстваше, че собственият ѝ характер повече се доближава до този на Смайлоу. Разбираше негодуванието му срещу Крос, към което се прибавяше и раздразнение от собственото отношение на Хамънд към предимствата, които имаше. Той не се възползваше от тях. По-скоро ги отхвърляше. Отказваше да използва попечителския си фонд и живееше само от приходите от работата си. Жилището му бе уютно, но можеше да си позволи доста по-добро. Единствените му скъпи притежания бяха яхтата и вилата, но никога не се хвалеше с някое от двете.

Щеше да бъде много по-лесно човек да изпитва омраза към него, ако изтъкваше преимуществата си.

Струваше ѝ се интересно и безспорно полезно да узнае каква е причината за антипатията между него и Смайлоу. Дватама стояха от една и съща страна на закона, работеха в името на обща цел, а сякаш изпитваха по-силно презрение един към друг, отколкото към закоравелите престъпници.

— Сигурно ти е трудно — каза Смайлоу и я изтръгна от мислите ѝ.

— Кое?

— Постоянно да се състезаваш с Хамънд в професионален план, а нощем да спиш с него. Или именно съперничеството помежду ви прави връзката ви толкова вълнуваща?

Този път Стефи наистина се оказа неподготвена. Остана мълчалива и го изгледа с искрено изумление.

— Питаш се откъде зная? — Усмивката му бе така хладна, че я побиха тръпки. — Стигнах до този извод по пътя на изключването. Той е единственият мъж от прокуратурата и околните сгради, който никога не се е хвалил, че спи с теб. Събрах две и две и смаяната ти реакция току-що потвърди предположението ми.

Самодоволството му бе нетърпимо, но тя се постара да не дава израз на гнева си, което би му доставило огромно удоволствие. Изражението ѝ остана равнодушно и тя попита със спокоен тон:

— Защо толкова се интересуваш от интимния ми живот, Смайлоу? Ревнуваш ли?

Той искрено се засмя:

— Не ти отива да кокетничиш, Стефи.

— Върви по дяволите!

Смайлоу невъзмутимо продължи:

— Логическите разсъждения са в основата на работата ми. А аз съм добър в професията си.

— И как възнамеряваш да използваш тази пикантна информация?

— Никак — отвърна той и небрежно сви рамене. — Просто ми се струва забавно, че златното момче се е отклонило от принципите на професионалната етика. Май върху лъскавата му броня се е появило малко петънце?

— Да спиш с колежка не е престъпление. Това е най-малкото от всички прегрешения на света.

— Права си. Но явно за Хамънд Крос е смъртен грях. Иначе защо го пази в тайна?

— Няма ли най-сетне да престанеш? Вече няма никаква тайна. Връзката ни приключи. Наистина — добави тя, когато срещна недоверчивия му поглед.

— Кога?

Стефи погледна часовника си.

— Преди два часа и осемнадесет минути.

— Нима? Преди или след като Мейсън му възложи делото?

— Между двете неща няма нищо общо — каза тя с раздразнение. Смайлоу леко сви крайчеца на тънките си устни.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Ще ти кажа истината, само истината и цялата истина, детектив Смайлоу. Хамънд ме заряза. Край. Точка по въпроса.

— Защо?

— Обяснението му беше стандартно. „Вървим в противоположни посоки“, което в превод обикновено означава „връзката ни се изчерпа и възнамерявам да потърся ново развлечение“.

— Хм. Знаеш ли дали в живота му вече се е появило такова „развлечение“?

— Не е. Една жена обикновено се досеща.

— Както и един мъж.

Тонът му бе многозначителен.

— Рори! Нима е възможно мистър Хладнокръвие някога да с бил влюбен?

— Извинете. — Не бяха забелязали приближаването на медицинската сестра, преди да заговори. — Моят пациент... — Тя посочи с палец към вратата на Даниелс. — ...искаше да знае дали сте си тръгнали. Когато му казах, че все още сте тук, ме помоли да ви съобщя, че си е спомнил нещо, което би могло да ви помогне.

Преди да довърши, и двамата станаха и се отправиха към стаята.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хамънд прочете името на улицата, което бе записал и пъхнал в джоба си, преди да излезе от дома си, за да посети Дейви.

Въпреки че не бе сигурен дали телефонният номер на доктор Лад е включен в указателя на Чарлстън, нетърпеливо прелисти страниците с номерата на лекарите в града, докато откри името д-р А. Е. Лад. Веднага разбра, че е попаднал на вярна следа, защото цифрите съвпаднаха с тези, които бе набрал сутринта от вилата си.

Това име бе единствената му надежда да открие жената, с която бе прекарал миналата нощ. Естествено бе немислимо да разговаря с доктора. Засега целта на Хамънд бе единствено да разбере къде се намира кабинетът му и дали може да научи нещо от него. По-късно щеше да измисли повод да се срещнат.

Въпреки че съзнанието му бе заето е мисли за раздялата със Стефи, смуцаващия разговор с Дейви, убийството на Петиджон и всичко, свързано с него, споменът за жената, която бе проследил след панаира и целунал на бензиностанцията, не му даваше покой.

Безсмислено бе да се опитва да я забрави. Хамънд Крос не се примиряваше с неизвестността. Дори като дете никога не бе приемал уклончиви отговори. Не оставяше родителите си на мира, докато не получеше обяснение, което да задоволи любопитството му.

Бе запазил тази своя черта. Стремехът да узнае не само основните факти, но и всички подробности, бе ценно качество в работата му. Не преставаше да рови и търси, докато не откриеше цялата истина, понякога за искрено разочарование на колегите си. Случваше се дори сам да бъде разочарован от разкритията.

Мислите за нея нямаше да престанат да го измъчват, докато не разбере коя е и защо след невероятната нощ, която бяха прекарвали заедно, бе изчезнала от вилата и от живота му.

Издирването на доктор Лад бе отчаян, детински опит да узнае нещо за нея. По-точно — дали тя е мисис Лад. Ако бе така, това щеше да бъде краят. Ако не...

Не се осмеляваше да мисли за многобройните вероятности.

Хамънд бе отраснал в Чарлстън и знаеше в кой район се намира улицата. Беше само на няколко пресечки от имението на Дейви. Стигна за броени минути.

Представляваше къса и тясна алея, а сградите край нея бяха обрасли с лози и забулени в история. В близост до оживения център на града се намираха няколко подобни улици, които сякаш бяха част от друг свят. Повечето здания тук, между Броуд Стрийт и Батъри, носеха исторически белези. Номерата на някои къщи завършваха е 1/2, което означаваше, че са пристройки към главната сграда — летни кухни или гаражи, впоследствие превърнати в отделни жилища. Имотите в тази част на града бяха най-търсени. Беше скъп квартал. Наричаха обитателите на къщите, разположени на юг от Броуд Стрийт, Ю. О. Б. — „южно от Броуд“.

Хамънд не бе изненадан, че докторът работи точно в тази жилищна зона. Много специалисти бяха превърнали някои от старите къщи в кантори и кабинети и често живееха на горните етажи. В Чарлстън от векове съществуваше такава традиция.

Паркира в една отбивка и тръгна пеш по павираната алея. Беше се смрачило. Почивният ден бе свършил и хората се бяха прибрали по домовете си. Той бе единственият пешеходец. Улицата бе сенчеста и тиха, но приветлива. През отворените прозорци се виждаха светли стаи, които сякаш го приветстваха. Всички къщи бяха в отлично състояние. Очевидно доктор Лад бе заможен човек.

Вечерният въздух бе тежък и задушен. Хамънд се почувства така, сякаш бе обгърнат от плътна памучна завеса. След минути ризата му залепна от пот, въпреки че вървеше бавно. Явно бе нервен.

Вдъхна дълбоко и долови наситения аромат на екзотични цветя, примесен с мириса на морска вода, който идваше откъм пристанището. Усети и лека миризма на тлееща жаравя, върху която някой бе приготвил неделната вечеря. Това му напомни, че цял ден не е ял нищо освен английската кифла, с която бе закусил във вилата си.

Докато вървеше, се замисли как да се свърже с лекаря. Какво би станало, ако просто се качи и позвъни? Ако доктор Лад отвори вратата, можеше да се престори, че са му дали грешен адрес, че търси други хора, да се извини и да си отиде.

А ако отвори тя... какъв избор би имал? Това щеше да бъде отговорът на мъчителния въпрос. Щеше да се обърне и да си тръгне, без да поглежда назад, и животът му щеше да продължи.

И двете версии изхождаха от вероятността, че тя е съпруга на доктора. За Хамънд това бе логичното обяснение за тайното ѝ телефонно обаждане и виновното ѝ изражение, когато бе влязъл. Изглеждаше съвсем здрава и той не бе забелязал никакви видими признаци на заболяване, затова дори не му бе хрумнало, че може да е пациентка, докато не откри къщата, чийто номер бе записал. В малкия двор зад желязната ограда бе поставена дискретна бяла табела с надпис в черен курсив.

Доктор А. Е. Лад бе психолог.

Дали беше пациентка? Струваше му се странно гостенката му да е почувствала нужда да разговаря с психолога си няколко минути след като се бяха любили. Утеши се с мисълта, че напоследък бе доста модерно човек да посещава сеанси при психолог, който се превръщаше в негов довереник — подобно на уважаван брачен партньор, по-възрастен роднина или изповедник. Той имаше приятели и колеги, които се записваха на часове всяка седмица само за да се освободят от напрежението на съвременния живот. Да се съветваш с психолог не бе грях и определено в това нямаше нищо срамно.

Почувства дълбоко облекчение. Мисълта, че е спал с една от пациентките на доктор Лад, бе приемлива. Безпокоеше го вероятността да е бил със съпругата му. Но малкият лъч надежда бързо изчезна. Ако бе пациентка, тогава какво? Би било почти невъзможно да открие самоличността ѝ.

Доктор Лад не би дал информация за пациентите си. Дори ако Хамънд се представеше като сътрудник на областния прокурор, той нямаше да наруши професионалната етика и да отвори папките, докато не получеше официална призовка, а Хамънд не би стигнал толкова далеч. Неговите професионални принципи не биха го позволили.

Освен това, как би могъл да поиска сведения за нея, като не знаеше дори името ѝ?

Хамънд се спря на отсрещната страна на улицата и започна замислено да изучава красивата тухлена постройка, в която се намираше кабинетът на доктор Лад. Имаше уникална архитектура. Бе от къщите, които някои наричаха „единични“, защото откъм улицата се

виждаше само по една от стаите на всеки етаж. Тази бе двуетажна, с високи первази на терасите, които се простираха по цялата дължина на страничната стена.

Зад портата от ковано желязо имаше пътека, която водеше право до входната врата, боядисана в чарлстънско зелено — почти черно със съвсем лек зелен оттенък. В средата бе закачена метална хлопка и както в повечето къщи от този тип, за да се влезе в сградата, трябваше да се мине през широка веранда.

Едно смокиново дърво закриваше голяма част от фасадата, но клоните, които достигаха до четирите високи прозореца над входа, бяха старателно подрязани. Пред всеки от тези прозорци имаше сандъче с папрат и бели цветя. Не се виждаха никакви светлини.

Точно когато Хамънд стъпи на бордюра, за да пресече и да огледа по-отблизо, вратата на къщата зад него се отвори и изскочи огромно куче на сиви и бели петна, което повлече и стопанина си.

— Кротко, Уинторп!

Но Уинторп не искаше да стои мирен. Мяташе се и дърпаше каишката, докато стигна до края на пътеката и опря предни лапи на портата. Хамънд инстинктивно се отдръпна на две крачки.

Собственикът на кучето се засмя, когато видя реакцията му, отвори портата и Уинторп се втурна навън.

— Извинявайте. Надявам се, че не ви е изплашил много. Не хапе, но ако някой не го спре, може здравата да ви олигави.

Хамънд се усмихна.

— Няма проблеми.

Уинторп не прояви интерес към него и вдигна крак до един стълб на оградата.

Навярно човекът бе предположил, че Хамънд се е загубил, защото попита:

— Мога ли да ви помогна?

— Всъщност търся кабинета на доктор Лад.

— Тук е.

Младежът посочи с брадичка към къщата отсреща.

— Да, благодаря.

Съседът го изгледа озадачено.

— А, аз съм продавач — смутено промълви Хамънд. — На медицински брошури. Такива неща. На табелата не е отбелязано

работното време.

— Мисля, че отваря около десет. Можете да се обадите на Алекс и да попитате.

— Алекс?

— Доктор Лад.

— А, разбира се. Трябваше да се обадя, но... нали разбирате... помислих си... всъщност все едно. — Уинторп душеше около един храст камелии. — Благодаря. Спокойно, Уинторп.

С надеждата съседът никога да не узнае, че пелтечещият идиот срещу него е сътрудникът на областния прокурор, който често дава интервюта за телевизията, той погали проскубаното куче по главата и тръгна по тротоара нагам, откъдето бе дошъл.

— Всъщност тя излезе преди малко.

Хамънд внезапно се обърна.

— Тя?

Мистър Даниелс избегна погледите на Смайлоу и Стефи, когато се върнаха в болничната му стая и застанаха от двете страни на леглото. Рори забеляза, че сега пациентът изглежда по-разтревожен, отколкото преди петнадесет минути, но не заради болките си. По-скоро сякаш се чувстваше виновен.

— Сестрата каза, че сте си спомнили нещо, което би могло да ни помогне в разследването.

— Може би. — Даниелс нервно отмести поглед от Стефи към Смайлоу. — Вижте, нещата стоят така. Откакто съгреших...

— Съгрешили сте?

Даниелс погледна Стефи, която го бе прекъснала.

— Прямо съпругата си.

— Имали сте извънбрачна връзка?

„Както винаги, Стефи удря право в целта — помисли си Смайлоу. — Думата «тактичност» ѝ е непозната.“

Мистър Даниелс изглеждаше ужасно смутен, когато продължи, заеквайки:

— Да. С една... жена, с която работех. Нали... разбирате? — Нервно се размърда върху твърдия матрак. — Не продължи дълго. Осъзнах грешката си. Понякога човек върши разни неща, без да мисли.

Една сутрин се събуждаш и се питаш: „Какво правя тук? Аз обичам съпругата си.“

Смайлоу споделяше очевидното нетърпение, с което Стефи слушаше трогателното признание на Даниелс. Искаше му се по-скоро да стигне до съществената част. Въпреки това строго изгледа Стефи, което бе знак да позволи на човека да разкаже историята си така, както сам реши.

— Причината да ви кажа това... Тя, съпругата ми, ме ревнува от всяка жена, с която разговарям. Не я обвинявам — побърза да добави той. — Има право да ме подозира. Сам ѝ дадох повод, когато извърших прелюбодеяние. Но и най-малкото... дори една любезна дума, която кажа на друга жена... я вбесява. Разбирате ли какво имам предвид? Започва да плаче и казва, че не е достойна за мен, щом не успява да задоволи желанията ми. — Уморено вдигна очи към Смайлоу. — Знаете какви са жените.

Рори отново стрелна Стефи с поглед, който бе предупреждение да не рискува, като започне спор с човека на тема половата дискриминация.

— Не ви описах подробно онази дама, защото не исках жена ми да се разстрои. Напоследък отношенията ни доста се подобриха. Дори е взела някои... аксесоари, за да прекараме приятно времето си насаме. За нея това е нещо като втори меден месец. В автобуса на един църковен хор не може да се случи много, но вечер, когато се приберем в стаята си... — Той им се усмихна широко, но след миг чертите му се изопнаха. — Ако госпожата помисли, че съм обърнал внимание на лицето и фигурата на друга жена, може да ѝ хрумне, че съм хлътнал по някаква непозната. Щеше да вдигне скандал без причина.

— Разбираме ви.

Стефи сложи ръка на рамото му в израз на съчувствие, каквото Смайлоу бе сигурен, че не изпитва.

— Мистър Даниелс, да не би да искате да кажете, че сега можете по-подробно да опишете жената, която сте видели в коридора на хотела?

Даниелс погледна Смайлоу.

— Имате ли нещо за писане?

Той бавно издърпа старата тениска над главата ѝ. Преди я бе докосвал на тъмно. Бе проследил с ръце формите на тялото ѝ, но искаше да види това, което бяха усетили пръстите му.

Не беше разочарован. Тя бе прелестна. Хареса му да гледа как дланите му милват гърдите ѝ и как зърната им отвърщат на ласките му, да чува нейните въздишки на наслада, когато ги обхване с устни.

— Харесва ли ти това?

— Да.

Всмука едното ѝ зърно. Тя притисна главата му и тихо простена.

— Груб ли съм? — попита той.

— Не.

Но бе смутен, особено когато забеляза, че бакенбардите му са оставили следи по нежната ѝ кожа. Прокара пръст по тях.

— Не усетих.

Тя погледна към мястото, след това вдигна пръста му към устните си и го целуна.

— Аз също.

— Извинявай.

— Всичко е наред.

— Но ако те боли...

— Не. Няма.

Обви ръка около врата му и отново се опита да притегли главата му към тялото си. Но той я спря.

— Имаш ли нещо против... Кимна към леглото.

— Не.

Дори не им хрумна да пригладят чаршафите. Наведе се над нея, обхвана с длани лицето ѝ и я целуна така страстно, че тялото ѝ потръпна и се изви към неговото.

Плъзна длан по гърдите ѝ, а след това към гладкия ѝ корем.

— Господи, прекрасна си!

Ръката му се промъкна между бедрата ѝ, погали извивката над тях и пръстите му проникнаха в нежната мекота на тялото ѝ.

— Вече си...

— Да.

— Толкова сладка. Толкова...

— О... — задъхано прошепна тя.

— Влажна.

Наведе се над нея за нова целувка, нежна и пламенна, която завърши, когато настъпи връхната ѝ точка и тя издаде тих вик на блаженство.

След няколко мига отвори очи и отвърна на усмивката му.

— Съжалявам, съжалявам.

— Съжаляваш? — повтори той, леко се засмя и целуна влажното ѝ чело.

— Искам да кажа... ти...

Устните му се плъзнаха по нейните. Прошепна тихо и задъхано:

— Няма за какво.

Внезапно ахна от изненада, когато усети допира на ръката ѝ. Бе готов да протестира, да ѝ каже, че не бива да се чувства задължена, че никога не е изпитвал по-силна възбуда. Но когато пръстите ѝ започнаха да го изучават, единствените звуци, които издаде, бяха тихи стонове на неописуема наслада. Почти не осъзнавайки какво прави, обхвана ръката ѝ със своята и започна да направлява движенията ѝ.

Тя прокара върха на носа си по шията му. Целуна гърдите му и нежно всмука кожата им. Неволно... а може би не... твърдото ѝ зърно докосна неговото. Бе невероятно възбуждащо. Той едва успя да се овладее.

Щом отстрани ръката ѝ, тя се изви нагоре и обсипа с целувки брадичката, страните и устните му, шепнейки:

— Позволи ми да те докосвам.

Но бе твърде късно. Той се раздвижи и проникна в нея. Отново и отново. Все по-дълбоко. Долепи чело до нейното, стисна зъби и клепачи, завладян от наслада, несравнима с тази, която му бяха дарили другите жени преди нея, дори взети заедно.

— Не, нека аз те докосна.

Настъпи мигът на върховно блаженство.

Мобифонът иззвъня и изтръгна Хамънд от сладостния му унес. Почувства се неловко, когато осъзна, че е обзет от възбуда и плувнал в пот. Колко ли време бе прекарал в плена на този спомен? Погледна часовника на таблото. Около двадесет минути.

След третото иззвъняване рязко извади телефона и го допря до ухото си.

— Какво има?

— Къде се губиш, за бога?

Той каза с раздражение:

— Стефи, крайно време е да смениш плочата. Днес ми задаваш този въпрос за втори път, и то със същия тон.

— Извинявай, но звъня в дома ти от час и оставям съобщения. Най-сетне реших да те потърся по клетъчния телефон. В колата ли си?

— Да.

— Значи си излязъл?

— Точно така.

— О! Не предполагах, че ще излизаш тази вечер.

Намекваше му да обясни къде е и защо, но вече не й дължеше отчет как прекарва времето си. Навярно гордостта й бе засегната от това, че след като бе прекратил връзката си с нея, той не се чувстваше твърде отчаян, за да излезе още същата вечер.

Истински би я наранил, ако й кажеше, че седи в колата си на една тъмна улица, превъзбуден и облян в пот — като извратен тип, и причаква доктор А. Е. Лад, за да разбере дали тя е жената, която по същото време миналата нощ се изтягаше гола в леглото му, плътно притисната към тялото му, и докато ръцете му галеха гърба й, го питаше дали знае, че очите му имат цвят на буреносен облак.

Изпита импулсивно желание да ядоса Стефи. Но естествено не го направи.

Изтри с ръкав лицето си.

— Какво има?

— Първо, защо не ми каза, че Мейсън е възложил делото на теб?

— Това не влизаше в задълженията ми.

— Глупав довод, Хамънд.

— Благодаря, Рори Смайлоу — промърмори той.

— Смайлоу ми го събщи като приятел.

— Дрън-дрън! Казал ти го е, защото е мой неприятел. Е, ще разбере ли най-сетне какво има?

— Тъй като не знаех, че ще свиря втора цигулка — напевно заговори тя, — придружих Смайлоу в болницата „Роупър“, където имахме късмет.

— Какво открихте?

— Един от онези пациенти с хранително отравяне...

— Да?

Светнаха фарове на кола, завиваща към улицата, срещу която бе паркирал. Той включи двигателя.

— Къде си, Хамънд? — нетърпеливо попита Стефи. — Слушаш ли? Като че ли прекъсна.

— Чувам те. Продължавай. Един от пациентите с хранително отравяне...

— Видял някаква жена пред апартамента на Петиджон. Е, всъщност не би се заклел, че е била именно пред неговата врата, но можем да уточним тази подробност, ако всичко останало се подреди.

Колата спря пред кабинета на доктор Лад. „Тя тръгна с някакъв тип с кола с гюрук“, беше му казал собственикът на Уинторп.

Стефи продължи:

— След доста празни приказки за някаква своя връзка...

Хамънд бавно се приближи на достатъчно разстояние, за да види, че колата е с гюрук.

— Всъщност няма смисъл да те занимавам с това — добави Стефи. — Не е важно. Повярвай ми. Както и да е, мистър Даниелс е запомнил външността на жената много по-добре, отколкото твърдеше отначало пред нас и съпругата си.

Светлината на фаровете заслепи Хамънд и той не успя да различи нищо зад тях. Но когато се изравни с открития автомобил, се обърна тъкмо навреме, за да види хората вътре. Зад волана седеше мъж, а на седалката до него — жена. Без съмнение именно тази, която търсеше.

— Сега мистър Даниелс признава, че си спомня приблизителния ръст, тегло, цвят на косите и така нататък.

Хамънд забрави за Стефи. Щом задмина другата кола, прикова поглед в огледалото за обратно виждане и видя как мъжът протегна ръка, обхвана тила на спътницата си и приближи лицето ѝ към своето.

Натисна газта, зави твърде рязко и гумите изсвистяха. Това безспорно бе наивна реакция, породена от ревност, но не можа да съдържи гнева си. Изпита желание да удари нещо. Едва не наруга Стефи.

— Действай, Стефи — прекъсна я той.

Истински изненадана, тя внезапно си пое дъх.

— Какво да правя?

Хамънд не знаеше. Не бе чул почти нищо, но не можеше да ѝ го признае. Говореше за някакъв потенциален свидетел. Някой, който бе видял някого до стаята на Петиджон и можеше да даде задоволително описание.

Може би Стефи бе споменала за полицейски художник. Хамънд бе чул нещо подобно, докато задминаваше откритата кола, но после в главата му нахлу кръв, която заглуши бърборенето ѝ. Отчасти възприемаше какво казва, но смисълът на думите ѝ бе изместен на заден план в съзнанието му от напирещото желание да сграбчи негодника от другата кола за гушата.

Едно бе сигурно: трябваше да се опомни или щеше да експлодира. Сега. Веднага. Трябваше да докаже, че Хамънд Крос все още не е загубил контрол над всичко.

— Искам рано сутринта да се видя с художника.

— Късно е, Хамънд.

Той го знаеше. От часове седеше в задушния автомобил, завладян от сексуални фантазии. За свое разочарование, накрая бе видял доктор Лад в компанията на друг мъж.

— Знам колко е късно.

— Имах предвид, че не знам дали ще мога...

— Кой номер е стаята на онзи тип?

— На мистър Даниелс? Хм!

— Искам лично да разговарям с него.

— Наистина не е необходимо. Ние със Смайлоу го разпитахме най-подробно. А и мисля, че сутринта го изписват.

— Тогава уреди ми среща рано. В седем и половина. И нека полицейският художник също да е там.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Понеделник

В седем и тридесет на следващата сутрин Хамънд влезе в болницата с новия брой на „Поуст енд Къриър“ и куфарчето си в ръка. Спря на регистратурата, за да попита за номера на стаята, който Стефи не бе му дала. Спря и до автомата за кафе.

Носеше вратовръзка, но понеже синоптичните прогнози обещаваха горещ ден, бе оставил сакото си в колата, бе навил ръкавите на ризата си и разкопчал горното копче. Походката му бе гневна, а мрачното му изражение напомняше за буреносен облак.

Стефи трябваше да бъде благодарна, че всички вече се бяха събрали, когато пристигна. Тя бе там заедно с Рори Смайлоу, една невзрачна жена в полицейска униформа, чиято големина не бе подходяща за нея, и пациента на леглото. Клепачите на Стефи бяха подпухнали, сякаш от безсъние. След размяната на поздрави тя каза:

— Хамънд, навярно помниш полицай Мери Ендикът. И преди сме работили с нея.

Той остави куфарчето и вестника на един стол, за да подаде ръка на полицейската художничка.

— Здравейте, Ендикът.

— Добро утро, мистър Крос.

След това Стефи го представи на мистър Даниелс, гост на техния град от Мейкън, Джорджия, който в момента преглъщаше блудкавата болнична закуска.

— Съжалявам, че екскурзията ви до Чарлстън не е била от най-приятните, мистър Даниелс. По-добре ли се чувствате?

— Достатъчно добре, за да си тръгна оттук. Ако е възможно, бих искал да приключим, преди жена ми да е дошла да ме вземе.

— Това зависи от точността на описанието, което ще ни дадете. Полицай Ендикът е отлична художничка, но колко сполучлив ще бъде портретът — зависи и от вас.

Даниелс изглеждаше разтревожен.

— Ще бъде ли необходимо да се явявам в съда като свидетел? Искам да кажа, ако заловите тази дама и се окаже, че тя е убиецът, ще трябва ли да го потвърдя в съдебната зала?

— Възможно е — призна Хамънд.

Той смутено въздъхна:

— Е, щом се налага, ще изпълня гражданския си дълг. —
Философски сви рамене. — Да започваме.

Хамънд каза:

— Първо бих искал да чуя разказа ви, мистър Даниелс.

— Вече го изслушахме няколко пъти — възрази Смайлоу. — Не ни помогна особено.

След равнодушния си поздрав до този момент Смайлоу бе стоял мълчалив и неподвижен като гущер на припек. Много хора намираха тази поза за спокойна, но у Хамънд създаваше впечатление за влечуго, дебнещо плячка, което всеки момент ще нападне жертвата си.

Хамънд реши, че това сравнение му е хрумнало заради непримиримата му ненавист към този човек. Беше нечестен към гущерите.

Сивият костюм на Смайлоу бе безупречно ушит и изгладен. Колосаната яка на бялата му риза не трепваше над стегнатия възел на вратовръзката. Всеки кичур от косите му бе старателно пригладен. Очите изглеждаха ясни и проницателни. След неспокойната нощ, която Хамънд бе прекарал, мятайки се в леглото, свършеният външен вид и хладнокръвното държане на Смайлоу го вбесиха.

— Естествено ти имаш думата — учтиво каза той. — Разследването е поверено на теб.

— Прав си, така е.

— Но от учтивост би могъл...

— Ти не прояви и капка учтивост към мен, като свика тази среща, без предварително да ме уведомиш. Казваш, че разследването е мое, а изглежда, че ти го ръководиш. Както обикновено, има разминаване между думите и действията ти, Хамънд.

Би било истинско чудо Смайлоу да не подхване кавга именно когато Крос и без това бе изпълнен е гняв.

— Слушай, аз бях извън града в деня на убийството на Петиджон и трябва да се запозная с това, което съм пропуснал. Прочетох

материалите във вестника, но знам, че ти никога не споделяш е медиите всичко, което си открил. Искам само да узная подробностите.

— Когато му дойде времето.

— Защо не сега?

— Хайде, момчета, мир! — Стефи застана между тях. — Все едно е кой свика тази среща, нали? Всъщност, Хамънд, снощи, когато се обадох на полицай Ендикът, Смайлоу вече бе говорил с нея. — Пълничката дама с униформа безмълвно потвърди. — Практически идеята бе негова и така би трябвало да бъде, защото случаят е негов, преди да го предаде на нас. Нали? Смайлоу, щом Хамънд също се е сетил за портрет по описание, това само потвърждава, че великите умове разсъждават еднакво, а с този случай са се заели предостатъчно умни хора. Така че да се залавяме за работа и да не задържаме хората по-дълго, отколкото е необходимо. Мистър Даниелс помоли да побързаме, а трябва да свършим и други неща. Лично аз нямам нищо против да изслушам разказа му още веднъж.

Смайлоу кимна неохотно. Даниелс повтори още веднъж цялата история. Когато завърши, Хамънд го попита дали е сигурен, че не е видял никого другого.

— Имате предвид, когато стигнах на петия етаж? Не, господине.

— Сигурен ли сте?

— Нямахше никого освен онази дама и мен. Но стоях в коридора не повече от... хм... да кажем, двадесет-тридесет секунди, след като слязох от асансьора.

— Някой пътува ли с вас в кабината?

— Не, господине.

— Благодаря ви, че повторихте разказа си специално за мен, мистър Даниелс.

Хамънд не обърна внимание на укорителния поглед на Смайлоу и позволи на Мери Ендикът да разпита пациента. Смайлоу се извини и излезе да се обади на някого по телефона. Стефи застана до рамото на художничката и внимателно изслуша въпросите, които тя задаваше на Даниелс. Хамънд отнесе изстиналото си кафе до прозореца и се загледа навън в слънчевия ден, който бе в контраст с мрачното му настроение.

След малко Стефи се приближи към него.

— Днес си ужасно мълчалив.

— Почти не мигнах цяла нощ.

— Има ли някаква причина за това безсъние?

Доловил скрития смисъл на въпроса ѝ, той извърна глава и строго я изгледа.

— Просто бях неспокоен.

— Жесток си, Хамънд.

— Защо?

— Очаквах поне да се напиеш до забрава и отново да обмислиш решението си да прекратиш връзката ни.

Той се усмихна, но тонът му бе сериозен:

— Беше единственото възможно решение за нас, Стефи. Знаеш го не по-зле от мен.

— Особено като се има предвид какво реши Мейсън.

— Той реши така, не аз.

— Но аз дори не получих възможност да се боря за това дело. Мейсън винаги е на твоя страна и не го крие. Ти го знаеш не по-зле от мен.

— Имам повече опит, Стефи.

— Да, сигурно — отегчено отвърна тя, не скривайки раздражението си.

Преди Хамънд да каже нещо в отговор, Смайлоу се върна.

— Става интересно. Един от моите хора слухти из квартала на Петиджон, за да разбере дали Лут се е карал с някого от съдружниците или съседите си. Отново задънена улица.

— Надявам се, че има някакво „но“ — каза Стефи.

Той кимна.

— Но Сара Бърч е ходила до супермаркета в събота следобед. Поръчала на месаря да приготви няколко свински пържоли, които искала да сготви за вечеря в неделя. Бил доста зает и я помолил да почака. Но тя решила в това време да обиколи останалите щандове. Магазинът бил препълнен. Месарят твърди, че се върнала при него едва след час, което означава, че ни излъга, че през целия следобед е била с мисис Петиджон.

— Щом можа да излъже за нещо толкова незначително, като ходенето на пазар, значи е възможно да продължи да ни подвежда.

— Всъщност лъжата ѝ не е толкова незначителна. Часът съвпада. Месарят си спомня, че Сара Бърч е минала да вземе пържолите малко

преди шест и половина, когато свършва смяната му.

— Значи е била в магазина, да кажем, от пет до шест и половина — замислено отбеляза Стефи. — Около времето, когато някой е почистил Петиджон. А супермаркетът се намира на две преки от хотела! По дяволите! Нима ще излезе толкова просто?

— Не — недоволно промърмори Смайлоу. — Мистър Даниелс каза, че жената в коридора на хотела не била цветнокожа. А Сара Бърч определено е.

— Но може да прикрива Дейви.

— Онази не е била и руса — напомни й Смайлоу. — Всеки би казал, че косите на Дейви Петиджон са руси.

— Шегуваш ли се? Тя е кралица на дегизировките.

Хамънд не бе изненадан, че вярната прислужница на Дейви е излъгала заради нея. Но бе смутен от ехидната забележка на Стефи и разтревожен, че приятелката му от детството наистина може да бъде заподозряна, а алибито й не е така желязно, както твърдеше.

— Тя не би убила Лут. — Другите двама се обърнаха към него. — Какъв мотив може да има?

— Ревност и пари.

Хамънд поклати глава в знак на несъгласие.

— Дейви също имаше любовници, Стефи. Защо би ревнувала Лут? Освен това разполага със собствени пари. Вероятно дори повече от неговите.

— Все пак не съм готова да я зачеркна от списъка.

Той ги остави да размишляват и се приближи към леглото. Даниелс държеше в скута си отворен скицник с множество рисунки на очи с различна форма. Хамънд погледна към листа на Ендикът, но тя все още работеше върху овала на лицето.

— Може би трябва малко да стесните тук — каза мистър Даниелс и посочи бузата си. Художничката добави няколко щриха. — Да, по-скоро така.

Когато преминаха към веждите и очите, Хамънд се върна при Стефи и Смайлоу.

— А бившите му бизнес партньори? — попита той детектива.

— Естествено ще ги разпитаме — отвърна Смайлоу с хладна сдържаност. — Тоест онези, които не са в затвора.

В случаите, когато делата не бяха предадени на федералния съд, Хамънд бе успял да вкара няколко издигнали се престъпници зад решетките. Лут Петиджон доста често бе заобикалял правилата, но се отървяваше на косъм от съдебно преследване. Играеше си със закона, но никога не бе прекрачвал границата.

— Една от последните му сделки е била свързана с остров — осведоми ги Смайлоу.

Стефи гневно въздъхна:

— Нищо ново!

— Тази е по-различна. Островът Спекъл се намира на около три километра от бреговата ивица и е сред малкото, на които строителството е забранено.

— Петиджон щеше да има неприятности заради това — отбеляза Стефи.

Смайлоу кимна:

— Погрижил се е да остане чист. Името му не фигурира в никой от документите за партньорство. Поне в тези, които открихме досега. Но ви уверявам, че ще проучим и всички останали. — Погледна Хамънд и добави! — Подробно.

Сърцето на Хамънд натежа като оловна топка в гърдите му. Смайлоу не казваше нищо за аферата на Петиджон с острова Спекъл, което да не му бе известно. Той знаеше още много. Повече, отколкото би искал.

Преди около шест месеца областният прокурор на Южна Каролина му бе възложил да направи разследване във връзка с опита на Петиджон да разработи острова. Беше стигнал до разтърсващи открития и бе истински изумен, когато видя името на баща си сред инвеститорите. Докато не разбере дали има връзка между този проект и убийството на Петиджон, щеше да пази тайна. Също както Смайлоу бе заявил пред него, и той щеше да уведоми детектива за подробностите, когато му дойдеше времето.

Стефи предположи:

— Възможно е Петиджон жестоко да е изиграл някого от тези бивши съдружници и така да го е подтикнал към убийство.

— Съществува и такава вероятност — каза Смайлоу. — Проблемът е, че Лут действаше в съдружие с важни клечки, сред които имаше и хора от всички нива на властта. Поддържаше приятелски

отношения с влиятелни личности. Това ще усложни събирането на сведения, но няма да ми попречи да ровя.

Хамънд знаеше, че ако Смайлоу започне да рови, все някога ще стигне до името Престън Крос, което чакаше като съкровище да бъде извадено на показ. Беше само въпрос на време връзката на баща му с Петиджон да бъде разкрита.

Мислено прокле баща си, че го бе поставил в такова неловко положение. Скоро щеше да бъде принуден да избира между своя дълг и предаността към семейството си. Нечистите сделки на Престън биха му коствали най-малко отстраняване от делото срещу убиеца на Петиджон. Ако се стигнеше до това, Хамънд никога нямаше да му прости.

Погледна към болничното легло, където художничката явно напредваше.

— Косите й. Дълги ли бяха или къси?

— Горедолу толкова — каза Даниелс и посочи рамото си.

— С бретон?

— На челото ли? Не.

— Прави или къдрави?

— Мисля, че къдрави. Бухнали.

Отново описа с жест какво имаше предвид.

— Ситно накъдрени?

— Да. Не разбирам много от прически.

— Прегледайте това списание. Вижте дали има снимка на жена, чиито коси приличат на нейните.

Даниелс се намръщи и тревожно погледна часовника, но изпълни молбата й и прелисти списанието за модни прически.

— Какъв беше цветът? — попита художничката.

— Червеникав.

— Червенокоса ли беше?

Думите на Даниелс привлякоха вниманието на Хамънд, сякаш двамата го бяха хванали в примка и неумолимо го теглеха;

— Не точно рижа.

— С тъмночервени коси?

— Не, мисля, че бихте ги нарекли по-скоро кафяви, но със силен червеникав оттенък.

— Кестеняви?

— Точно така — каза той и щракна с пръсти. — Знаех, че има дума за този цвят, но не се досетих. Кестеняви.

Хамънд преглътна кафето, което внезапно бе загорчало в устата му. Плахо се приближи към леглото — като турист, страдащ от асрофобия, който пристъпва към ръба на Големия каньон.

Мери Ендикът уверено и бързо направи множество линии върху листа.

— Как е? — попита тя и показа рисунката на Даниелс.

— Хей, това е доста добър портрет. Само, разбирате ли, имаше кичури около лицето.

Хамънд направи още няколко крачки.

— Така ли?

Даниелс увери Ендикът, че е улучила прическата.

— Добре. Остана само устата — каза тя. Остави списанието и отвори скицника на друга страница. — Помните ли как изглеждаше устата ѝ, мистър Даниелс?

— Беше с червило — промърмори той, докато разглеждаше скиците на различни по форма устни.

— Значи сте забелязали?

Той вдигна глава и тревожно погледна към вратата, сякаш изплашен, че мисис Даниелс може би е там и подслушва.

— Приличаше на тази. — Посочи към една от стандартните рисунки. — Но долната устна бе по-издадена.

Ендикът надникна в скицника и я прерисува. Докато гледаше, Даниелс добави:

— Когато погледна към мен, тя леко се усмихна.

— Видяхте ли зъбите ѝ?

— Не. Беше съдържана усмивка от учтивост. Както когато двама непознати пътуват заедно в асансьора.

„Или когато погледите им се срещнат над дансинга.“

Хамънд не можеше да събере достатъчно смелост, за да погледне скицата на Ендикът, но с очите на въображението си видя съблазнителната усмивка със затворени устни, която се бе запечатала дълбоко в съзнанието му.

— Нещо подобно ли?

Ендикът обърна скицника си към Даниелс, за да види по-добре.

— Удивително! — възкликна той. — Това е жената. Един бърз поглед бе достатъчен на Хамънд, за да се увери. Беше именно тя.

Досега Смайлоу и Стефи разговаряха оживено. Щом чуха тихото възклицание на Даниелс, се втурнаха към леглото. Хамънд стори път на Стефи, защото нямаше какво повече да види.

— Не е като снимка — каза им Даниелс, — но е доста сполучлива.

— Някакви видими белези?

„Една луничка.“

— Мисля, че имаше малка бенка — каза Даниелс. — Но не я загрозяваше. Беше по-скоро като луничка. Под окото ѝ.

— Спомняте ли си... — започна Стефи.

— Кое око?

Смайлоу довърши мисълта ѝ. „Дясното.“

— Хм, да видим, бях срещу нея... значи трябва да е било... лявото. Не, почакайте, дясното. Определено беше под дясното — каза Даниелс, доволен, че е успял да помогне толкова много и да си спомни дори тази подробност.

— Достатъчно близо ли бяхте, за да видите цвета на очите ѝ?

— Не, боя се, че не.

„Зелени с кафяви петънца. Раздалечени. С тъмни мигли.“

— Колко висока беше, мистър Даниелс? „Почти метър и седемдесет.“

— По-висока от вас — отговори той на Стефи. — Но няколко сантиметра по-ниска от мистър Смайлоу.

— Аз съм един и седемдесет — уточни Смайлоу.

— Значи около метър и шестдесет и шест-седем? — каза Стефи, пресмятайки наум.

— Бих казал, горе-долу толкова.

— А теглото?

„Петдесет килограма.“

— Не много.

— Петдесет и пет? — предположи Смайлоу.

— Мисля, че по-малко.

— Случайно да си спомняте с какво беше облечена? — поинтересува се Стефи. — С панталони? Шорти? Рокля?

„С пола.“

— С къси панталони или пола. Не съм сигурен, но... краката й се виждаха. — Даниелс се смути. — И някакво горнище. Не си спомням цвета.

„Бяла пола. Кафяво плетено горнище и жилетка в същия цвят. Кафяви кожени сандали. Без чорапогащник. Бежов дантелен сутиен със закопчалка отпред. Бикини в същия цвят.“

Ендикът започна да събира материалите си и да ги прибира в препълнената чанта. Смайлоу взе скицата от нея и подаде ръка на Даниелс.

— Записахме номера ви в Мейкън, в случай че трябва да се свържем с вас. Да се надяваме, че това е достатъчно. Много ви благодаря.

— Аз също — каза Стефи, усмихна му се и тръгна след Смайлоу към вратата.

Хамънд не можа да проговори и само кимна за довиждане на мистър Даниелс. Когато излязоха в коридора, Смайлоу и Стефи обсипаха с благодарности художничката, преди да се качи в асансьора.

Те спряха, за да разгледат скицата и да се поздравят с постигнатото.

— Значи това е нашата мистериозна дама — отбеляза Смайлоу. — Няма вид на убийца, нали?

— А как изглежда една убийца?

— Добър въпрос, Стефи.

Тя се засмя:

— Сега разбирам защо мистър Даниелс не искаше жена му да присъства, когато описва заподозряната. Мисля, че въпреки напрежението в червата, в сърцето си е изпитвал греховна страст. Запомнил е всяка подробност, дори луничката под дясното око на дамата.

— Трябва да признаеш, че човек не би забравил такова лице.

— Кое то не означава, че трябва да клекнеш, когато се стигне до въпроса „виновна или невинна“. Красивите жени могат да убиват също толкова хладнокръвно, колкото и грозните. Нали така, Хамънд? — обърна се тя към него. — Какво ти е, за бога?

Навярно изглеждаше така замаян, както се чувстваше.

— Кафето се оказа твърде силно — отвърна той и смачка пластмасовата чаша в ръката си.

— Е, Смайлоу, тичай да я хванеш. — Стефи потупа с пръст скицата. — Имаме лицето.

— Би било от полза, ако знаехме името ѝ.

„Доктор Алекс Лад.“

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Временният щаб на Съдебната палата се намираше в Северен Чарлстън. Представляваше неугледна двуетажна сграда, разположена в индустриалната зона. Най-близките други постройки бяха обществена тоалетна и павилион за закуски. Съдът се намираше на това затънтено място, докато траеше основната реконструкция на внушителната стара сграда в центъра на града. Тя се нуждаеше от ремонт дори преди ураганът „Хюго“ да я направи опасно нестабилна и да се наложи преместването.

С автомобил се стигаше за десет минути от центъра. Тази сутрин за Хамънд те изминаха неусетно. Паркира колата си и влезе. Спря на входа при пазача с детектора за метал, след което тръгна наляво към кантората на областния прокурор и мина покрай администраторката, без да се бави. В движение я помоли да не го свързва с никого.

— Вече имате...

— Ще се погрижа за всичко по-късно.

Енергично затвори вратата на личния си кабинет. Метна сакото и куфарчето си върху купчината книга на бюрото, които чакаха да бъдат прегледани, отпусна се на креслото с кожена тапицерия и притисна с длани слепоочията си.

Беше просто невъзможно. Навярно бе сън. Скоро щеше да се събуди уплашен, задъхан и плувнал в пот. Когато се ориентираше в познатата обстановка, с облекчение щеше да осъзнае, че е бил дълбоко заспал и този кошмар не е действителност.

Но беше. Той не сънуваше, а изживяваше всичко това. Въпреки че му се струваше невъзможно, полицейската художничка бе нарисувала доктор Алекс Лад, която бе споделила леглото на Хамънд часове след като е била забелязана на място, където бе извършено убийство.

Съвпадение? Твърде невероятно.

Очевидно съществуваше някаква връзка между нея и Лут Петиджон. Хамънд не бе сигурен дали иска да узнае каква. Всъщност

бе напълно убеден, че не желае.

Плъзна длани по лицето си, подпря се с лакти на бюрото и загледан в пространството, се опита да въведе известен ред в обърканите си мисли.

Първо, без съмнение полицай Ендикът бе скицирала образа на жената, с която бе прекарал нощта в събота. Дори ако не я бе видял отново предишната вечер, би познал лицето ѝ. Беше го привлякло от пръв поглед. Дълго го бе изучавал с възхищение, милвал и целувал в късната съботна вечер и ранните часове на неделната утрин.

— Откъде е това?

Докосна петънцето под дясното ѝ око.

— Бенката ми ли?

— Красива е.

— Благодаря.

— Моля.

— Когато бях по-млада, я мразех. Сега трябва да призная, че започна да ми харесва.

— Разбирам защо. Обожавам я.

Целуна бенката, след това още веднъж и леко я докосна с върха на езика си.

— Хм. Жалко.

— Кое?

— Че нямам други петънца.

Бе опознал лицето ѝ отблизо. Скицата на художничката бе двуизмерна и черно-бяла. При тези ограничения не бе възможно да се пресъздаде излъчването на жената, която се криеше зад този образ, но портретът бе така сполучлив, че нямаше съмнение, че доктор Лад е била видяна до стаята на жертвата, преди пътят ѝ да се кръстоса с този на човек от Областната прокуратура, и то именно Хамънд Крос, който малко по-рано същия следобед сам се бе срещнал с Петиджон.

— Господи!

Прокара пръсти през косата си, закри лице и почти се предаде на недоверието и отчаянието, които го обземаха. Какво, за бога, щеше да прави?

Не можеше изведнъж да се пръсне, което му се струваше, че ще се случи всеки момент. Какво щастие би било да се измъкне от този

офис, да напусне Чарлстън и щата, да избяга и да се скрие от надигацията се ураган и скандала, който неизбежно щеше да последва.

Но бе твърде силен, за да постъпи така. Имаше вродено чувство за отговорност и родителите му го бяха възпитавали в това качество през всеки ден от живота му. По-скоро би повярвал, че ще полети, отколкото да приеме мисълта за бягство.

Положи усилие да се изправи и срещу втората жестока истина. Тя бе скрила името си от него не за да направи изживяването по-вълнуващо, както бе успяла да го заблуди. Бяха прекарвали заедно един час на панаира, преди дори да му хрумне да я попита как се казва. Бяха се засмели, че едва тогава се сещат за това, с което обикновено започва общуването между двама души, които се срещат за първи път.

— Всъщност имената не са важни, нали? Не и когато на хората им е толкова приятно заедно.

Той се съгласи.

— Да. „Какво е името?“ — продължи да цитира по памет пасаж от „Ромео и Жулиета“.

— Звучи чудесно! Хрумвало ли ти е да напишеш този стих?

— Да, но никой не би го купил.

От този момент всеки път, когато я попиташе за името ѝ, тя избягваше отговора със същата шега. Като глупак Хамънд си бе помислил, че е фантастично да останат анонимни, докато се любят. Това правеше приключението още по-вълнуващо и той не виждаше в него нищо лошо или опасно.

Смуцаващо, но възможно бе Алекс Лад през цялото време да е знаела кой е и срещата им да не е била случайна. Да не е съвпадение, че тя бе влязла в шатрата малко след него. Може би всичко бе планирано. През останалата част от вечерта съзнателно се бе опитвала напълно да го обърка и да го накара да допусне компромис със съвестта си.

Очакваше да разбере до каква степен. Но дори най-малката проява на пристрастност би могла да се окаже фатална за процъфтяващата му кариера. И най-незначителното обвинение можеше да се превърне в непреодолима пречка. А скандал от такава величина със сигурност би го накарал да забрави всяка надежда, че ще наследи Монро Мейсън на поста му като юрист номер едно на областта Чарлстън.

Отново се наведе над бюрото си и закри лице. „Твърде хубаво, за да бъде истина.“ Банална, но неоспорима фраза. По време на следването си бе посещавал с приятели един бар, наречен „ТеНеЕСП“, съкратено от „Тук не е страната на приказките“. Невероятната нощ с най-неустоимата жена, която бе срещал, щеше да му струва скъпо. Можеше да загуби всичко.

Защо се бе държал като пълен глупак и бе попаднал във внимателно поставения капан? Не обвиняваше човека или хората — ако бе свързана по някакъв начин с Петиджон, — които го бяха заложили, а по-скоро себе си заради безразсъдната си постъпка.

Макар и с отворени очи, не бе забелязал известната от паметивека клопка за един мъж. Сексът бе надежден метод мъжът да бъде подтикнат към компромис със съвестта си. Безброй събития от историята на човечеството го доказваха. Никога не бе предполагал, че самият той може да бъде толкова наивен, но очевидно беше.

Глупостта можеше да бъде простена. Но не и възпрепятстването на правосъдието.

Защо веднага не бе признал пред Смайлоу и Стефи, че е разпознал жената от скицата?

Защото бе възможно да е напълно невинна. Онзи Даниелс можеше да е сбъркал. Ако наистина бе видял Алекс Лад в хотела, съдбоносно значение щеше да има часът. Хамънд помнеше с точност до минути кога се бе появила в шатрата за танци. Като се имаше предвид какво разстояние е трябвало да измине с колата си и задръстването, не би могла да стигне, ако бе излязла от хотела във... Бързо пресметна. След пет и половина. Ако медицинската експертиза докажеше, че смъртта е настъпила след този час, тя не можеше да е убиецът.

„Добър аргумент, Хамънд. Измисли го със закъснение. Страхотно решение.“

Но бе факт, че дори не му бе хрумнало да идентифицира Алекс Лад.

От мига, в който бе затаил дъх при вида на портрета ѝ и с абсолютна сигурност я бе познал, бе също толкова сигурен, че няма да разкрие името ѝ.

Когато видя нарисуваното лице и си спомни как бе изглеждало на възглавницата до него, не се замисли какъв избор има и не прецени

какво би спечелил или загубил, ако премълчи истината. Тайната му бе запазена. Поне засега бе успял да я защити. От този момент бе загърбил всички правила на етиката, които проповядваше. Мълчанието му бе съзнателно нарушение на закона, на който се бе закълел да служи, и предумишлен опит да възпрепятства разследването на едно убийство. Дори не осъзнаваше колко сериозни последствия би имало това за него.

Все пак нямаше да я предаде на Смайлоу и Стефи.

Чу се отчетливо почукване на вратата и след миг тя се отвори. Бе готов да се скара на секретарката, че е пусила някого след ясната му молба да не го безпокоят, но грубите думи останаха неизречени.

— Добро утро, Хамънд.

„По дяволите! Само това ми липсваше.“

Както винаги в присъствието на баща си, Хамънд мислено се подложи на нещо подобно на проверка преди полет. Как изглеждаше? Дали всички уреди и системи бяха в изправност? Дали нямаше малки повреди, които трябва незабавно да бъдат отстранени? Дали беше на ниво? Надяваше се баща му да не любопитства твърде много тази сутрин.

— Здравей, татко.

Той стана и хладно стисна ръката му над бюрото. Ако някога баща му го бе прегръщал, Хамънд явно е бил твърде малък, за да си спомня.

Вдигна сакото си и го сложи на една закачалка, свали куфарчето на пода и покани баща си да седне на единствения свободен стол в разхвърляното помещение.

Престън Крос бе доста по-нисък и набит от сина си. Но ръстът му не намаляваше въздействието, което имаше върху хората, и когато заставаше срещу мнозина, и когато разговаряше с някого насаме. Руменото му лице винаги бе загоряло от слънце в резултат на разнообразните му занимания на открито, между които тенис, голф и плуване. Сякаш с магия косите му бяха станали снежнобели още на петдесетгодишна възраст. Той ги приемаше като признак, който внушава на околните уважение.

Не бе боледувал нито ден и смяташе лошото здраве за белег на мекушавост. Бе отказал цигарите преди много години, но пушеше пури. Пиеше по три двойни бърбъна на ден. За него бе кощунство на

масата за вечеря да няма бутилка вино. Винаги си наливаше чаша бренди, преди да си легне. Въпреки тези пороци, се държеше.

Отдавна бе преминал шестдесетте, но бе в по-добра форма, отколкото повечето мъже на половината на неговите години. Но властната му осанка се дължеше не само на внушителната фигура. Повпечатляващ бе динамичният му характер. Смяташе добрия външен вид за свой дълг. Мъже, които обикновено бяха доста самоуверени, се отнасяха към него със страхопочитание. Жените го обожаваха.

И в професионалния, и в личния му живот рядко се случваше някой да се съмнява в думите му или да му противоречи. Преди три десетилетия бе обединил няколко малки здравноосигурителни фирми. Под неговото ръководство новата компания се бе разраснала и сега притежаваше двадесет и един клона в целия щат. Официално бе полупенсиониран. Въпреки това, все още се водеше главен изпълнителен директор, и то не само формално. Наблюдаваше всичко — до цената на рекламните химикалки. Нищо не му убягваше.

Членуваше в множество управителни съвети и комитети. С мисис Крос получаваша покана за всеки официален прием. Познаваше всички влиятелни личности от югоизточните щати. Престън Крос имаше завидни връзки.

Въпреки че искаше да обича и уважава баща си и да му се възхищава, Хамънд знаеше, че Престън Крос безскрупулно е използвал качествата, които Бог му е дал, за греховни дела.

Престън започна неочакваното си посещение с думите:

— Дойдох веднага щом чух.

Обикновено след подобно изказване следваше поднасяне на съболезнования. Хамънд потръпна от ужас. Нима бе възможно баща му толкова скоро да е разбрал за неговото прегрешение с Алекс Лад?

— Какво си чул?

— Че ти ще водиш делото срещу убиеца на Петиджон.

Хамънд се опита да прикрие облекчението си.

— Вярно е.

— Щеше да ми бъде приятно да науча добрата новина лично от теб, Хамънд.

— Нямах възможност да ти се обадя, татко. Говорих с Мейсън едва снощи.

Баща му продължи, сякаш не бе чул обяснението:

— Вместо това, разбрах го от един приятел, който срещнал Мейсън на някаква благотворителна закуска. Когато между другото спомена за това по-късно в клуба, естествено предполагаше, че вече знам. Бях смутен, че все още не съм научил.

— В събота ходих на вилата. Съобщиха ми за Петиджон едва снощи, когато се прибрах. Оттогава нещата се развиват така бързо, че дори самият аз все още не съм успял да ги осмисля.

Само Хамънд знаеше колко бързо. Престън отстрани невидима пращинка от съвършения ръб на панталоните си.

— Сигурен съм, че това е невероятна възможност за теб.

— Да, сър.

— Ще бъде много нашумял процес.

— Зная...

— От което би могъл да се възползваш, Хамънд. — Престън енергично вдигна ръка като вдъхновен евангелистки проповедник и я сви в юмрук, сякаш улавяйки сноп радиовълни. — Използвай медиите. Нека името ти да влезе във всички ежедневници и гласоподавателите да разберат кой си. Самоутвърждаване. Това е ключът.

— Ключът е спечелването на това дело — възрази Хамънд. — Надявам се представянето ми в съда да говори само за себе си, без да разчитам на хвалби в медиите.

Престън Крос махна с ръка с явна досада.

— Хората не се интересуват какъв ще бъде изходът на делото, Хамънд. Кого го е грижа дали убиецът ще бъде осъден на доживотен затвор, дали ще се отърве с по-лека присъда, или ще остане на свобода?

— Мен — разпалено отвърна той. — А би трябвало и гражданите.

— Може би някога хората са обръщали повече внимание на поведението на обществените личности. Сега единственото, което е от значение за тях, е представянето ти по телевизията — засмя се Престън. — Ако се направи допитване, съмнявам се дали повечето хора дори ще имат представа какви са задълженията на един областен прокурор.

— Но същите тези хора протестираха срещу ръста на престъпността.

— Прав си. Използвай настроенията им! — възкликна Престън.
— Говори за добро и зло и ще спечелиш симпатиите на обществеността. — Отпусна се в креслото. — Коткай репортерите, Хамънд, за да ги привлечеш на своя страна. Винаги прави изявления, когато те помолят. Дори ако говориш празни приказки, ще бъдеш смяян от резултата. Ще започнат безплатно да ти отпускат ефирно време. — Баща му намигна. — Първо спечели изборите, а после ще се правиш на рицар колкото щеш.

— А ако не бъда избран?

— Какво може да ти попречи?

— Остров Спекъл.

Хамънд бе хвърлил бомбата, но Престън дори не трепна.

— За какво говориш?

Той дори не направи усилие да скрие раздражението си.

— Добър си, татко, много си добър. Щом искаш, отричай всичко, но аз знам, че лъжеш.

— Мери си думите, Хамънд.

— Да си меря думите? — Хамънд гневно скочи от стола и пъхна ръце в джобовете си. — Не съм дете, татко. Аз съм втори заместник на областния прокурор. А ти си мошеник.

Лицето на Престън стана червено като рак.

— Добре, много си умен. Какво мислиш, че знаеш?

— Знам, че ако детектив Смайлоу или някой друг открие, че името ти е свързано с проекта за Спекъл, истински ще загазиш, възможно е дори да стигнеш до затвора, което ще означава край на кариерата ми. Освен ако заведе дело срещу собствения си баща. Във всеки случай връзката ти с Петиджон ме изправя пред дилема.

— Успокой се, Хамънд. Няма за какво да се безпокоиш. Аз съм вън от проекта.

Хамънд се двоумеше дали да му повярва. Изражението на баща му бе спокойно и не издаваше никакви признаци на неискреност. Но той умееше да се преструва.

— Откога? — попита Хамънд.

— От няколко седмици.

— Петиджон не го знаеше.

— Разбира се, че знаеше. Опитва се да ме предума да не се отказвам. Но аз се оттеглих и дори възвърнах парите си. Ужасно го

ядосах.

Хамънд почувства, че страните му пламват от смущение. В събота Петиджон му бе казал, че баща му до гуша е затънал в проекта за остров Спекъл. Беше му показал документи, върху които ясно се четеше подписът на Престън. Дали Петиджон се бе опитал да го изиграе?

— Един от двама ви лъже.

— Кога си разговарял с Лут на четири очи? — любопитства Престън.

Хамънд не отговори.

— Когато се оттегли, продаде ли дела си на някого?

— Би било неразумно да не го направя. Появи се кандидат, който искаше да го откупи и бе готов да приеме цената ми.

Стомахът на Хамънд се разбунтува.

— Няма значение дали сега си вън или не. Щом си бил свързан с проекта, репутацията ти вече е опетнена. А поради роднинската ни връзка — и моята.

— Не бива да правиш трагедия от това, Хамънд.

— Ако някога се разчуе...

— Няма.

— Би могло.

Престън сви рамене:

— Тогава ще кажа истината.

— Която е?

— Че не знаех какви машинации върти Петиджон. Когато разбрах, се оттеглих.

— Обмислил си всички вероятности.

— Естествено, както винаги.

Хамънд прикова гневен поглед в баща си. Престън истински го предизвикваше да разнищи случая. Но той знаеше, че би било безсмислено. Вероятно дори Лут Петиджон бе разбрал, че Престън си е оплел кошницата. Бе използвал факта, че Престън временно е бил свързан с проекта за Спекъл, за да манипулира Хамънд.

— Бих те посъветвал, Хамънд — каза Престън, — да си извлечеш поука от това. Човек може да се измъкне от всяка ситуация, ако предварително си е съставил сигурен план за бягство.

— Това ли е съветът ти към твоя единствен син? Да мисли само за собствената си кожа?

— Не аз съм измислил правилата — прекъсна го той. — Знам, че не ти харесват. — Наведе се напред и енергично размаха показалец. — Но трябва да ги спазваш, защото иначе хората, които нямат толкова висок морал, ще те оставят да дишаш прахта от подметките им.

Навлизаха в позната територия. Бяха спорили на тази тема хиляди пъти. Когато Хамънд порасна и започна да се съмнява в непогрешимостта на баща си и да не приема някои от принципите му, много скоро стана ясно колко са различни. Тогава се превърнаха във враждуващи сили. Никой не печелеше тези спорове, защото и двамата бяха непреклонни.

Сега, след като Хамънд бе видял писмено доказателство за връзката на баща си с един от незаконните проекти на Петиджон, осъзна колко различни са вижданията им. Дори за миг не повярва, че Престън не е бил наясно какво става на онзи остров. Беше се оттеглил не защото бе чул гласа на съвестта си. Просто бе изчакал възможност да извлече полза от своята инвестиция.

Хамънд разбра, че пропастта между тях е още по-дълбока. Не виждаше начин да сближат позициите си.

— След пет минути имам среща — излъга той и заобиколи бюрото. — Предай много поздрави на мама. Ще се опитам да ѝ се обадя по-късно днес.

— Следобед с няколко нейни приятелки ще посетят Дейви.

— Сигурен съм, че Дейви ще им бъде признателна — каза Хамънд и си спомни пренебрежителното отношение на Дейви към цялата идея за посрещане на гости, които щяха да се тълпят в дома ѝ по-скоро от любопитство, отколкото от уважение.

Когато стигна до вратата, Престън се обърна.

— Не скрих от никого чувствата си, когато ти напусна адвокатската кантора.

— Прав сте, сър. Ясно дадохте да се разбере, че според вас изборът ми е погрешен — равнодушно каза Хамънд. — Но аз не съжалявам за решението си. Харесва ми да работя тук, от тази страна на закона. Освен това съм добър в професията си.

— Под покровителството на Мейсън се справяш добре. Удивително добре.

— Благодаря.

Хамънд не бе поласкан от комплимента, защото отдавна не ценеше мнението на баща си. А и похвалите на Престън винаги бяха условни.

„Радвам се за всички тези шестици, Хамънд. Но това пет плюс по химия е неппростимо.“

„Грите ти сполучливи удара донесоха победата. Жалко, че не можа да спечелиш турнира. Наистина би било забележително постижение!“

„Втори в курса? Това е чудесно, сине. Но, разбира се, не е като да бъдеш първи.“

Така бе тръгнало от детството му. Баща му не изневери на традицията и тази сутрин.

— Сега имаш шанс да докажеш, че си взел правилно решение, Хамънд. Отказа се от пълноправно партньорство в престижна адвокатска кантора и постъпи на държавна служба. Само ако станеш шеф, би оправдал избора си.

Ръката му се стовари като торба цимент върху рамото на Хамънд във фалшив жест на привързаност. Вече бе забравил за скорошния им спор или бе решил да не мисли за него.

— Това е делото, което може да ти даде тласък, сине. Процесът срещу убиеца на Петиджон е отворена врата към поста областен прокурор.

— А какво ще стане, ако твоите нечисти сделки провалят шансовете ми, татко?

Баща му отвърна с явно раздражение:

— Това няма да се случи.

— Но ако все пак стане, като се имат предвид амбициите ти за мен, няма ли да бъде жестока ирония?

Доктор Алекс Лад не приемаше пациенти в понеделник.

Използваше този ден за оправяне на документацията си и за уреждане на лични въпроси. Днес бе по-особен понеделник. Днес тя щеше да плати на Боби Тримбъл и да се отърве от него — надяваше се — веднъж завинаги. Такава сделка бяха сключили предната вечер. Щеше да му даде каквото иска и той щеше да изчезне.

Но знаеше от опит, че обещанията на Боби нямат стойност.

Докато отключваше вратата на кабинета си, се запита колко ли пъти отсега нататък ще бъде принудена да отваря сейфа. През целия си живот? Това бе мрачна перспектива, но твърде вероятна. Сега, когато Боби я бе открил отново, беше почти сигурна, че няма да я остави на мира.

Приятният интериор на кабинета ѝ напомни колко много можеше да загуби, ако Боби решише да я изобличи. С мисълта единствено да предложи на пациентите си уютна обстановка бе подбрала преоценени, но скъпи мебели. Както останалите стаи в къщата, кабинетът бе обзаведен в традиционен стил, с няколко антики за акцент.

Персийският килим заглушаваше стъпките ѝ. Слънчевата светлина нахлуваше през прозорците над верандата с изглед към оградената със стена градина, чиято красота тя поддържаше през всички сезони. Разцъфналите цветя и храсти, които издържаха на субтропичния климат на Чарлстън, бяха отрупани с цвят. Влажните лехи приличаха на ярки разноцветни пътеки.

За щастие бе купила къщата напълно възстановена и оборудвана със съвременни удобства. Достатъчно бе само да направи няколко малки промени, за да я почувства своя. Някога това помещение в ъгъла на фасадната част бе представлявало приемна. Стаята до него, предназначена за трапезария, сега бе нейният хол. Когато имаше гости, водеше ги на ресторант, а когато бе сама, се хранеше в кухнята, която се намиреше във вътрешната част на първия етаж. Горе бяха двете просторни спални. Всяка от стаите имаше врата към една от сенчестите веранди. Обраслата с жасмин стена около градината я скриваше от чужди погледи.

Алекс отмести картината, зад която се намиреше сейфът ѝ. Умело набра комбинацията и когато чу сигнала, натисна ръчката надолу и отвори тежката врата.

Вътре имаше няколко пачки, прихванати с ластик. Навярно защото преди години бе живяла в лишения и бе гладувала, сега се стараеше да не остава без пари на ръка. Това бе детински навик, но тя не се упрекваше, защото знаеше причината за него. Не бе икономически изгодно да държи спестяванията си в сейф, където не ѝ

носеха лихва. Но изпитваше чувство за сигурност, като знаеше, че са там и може да посегне към тях в случай на спешна нужда. Както сега.

Преброи уговорената сума и сложи парите в чанта с цип. Струваше ѝ се невероятно тежка заради това, което символизираше.

Омразата ѝ към Боби Тримбъл бе така силна, че я плашеше. Без колебание щеше да му даде парите. С радост би платила дори повече, ако това означаваше, че никога вече няма да го види. Негодуванието ѝ не бе заради сумата, а защото бе проникнал в нейния свят, който сама бе изградила.

Беше се появил изневиделица преди две седмици. Без да знае какво я очаква, пъргаво бе изтичала да отвори вратата и го бе видяла пред прага на дома си.

В първия миг не го позна. Промените бяха впечатляващи. Евтините му ярки дрехи бяха заменени със скъп, отново ярък моден костюм. Косите му бяха леко прошарени над слепоочията, което би придало на всеки друг мъж вид, внушаващ уважение. Но Боби Тримбъл изглеждаше още по-зловец, сякаш младежката му подлост се бе превърнала в напълно осъзнато зло.

Ехидната му усмивка ѝ бе добре позната. Беше същата тържествуваща, самодоволна и похотлива усмивка, която тя с години се бе опитвала да заличи от паметта си. След многобройните терапевтични сеанси, които не бяха помогнали, и морето от сълзи, които бе изплакала, бе започнала да се моли на Бог да я избави от този спомен. Сега само от време на време изплуваше в кошмарните ѝ сънища и тя се будеше, обляна в пот и обзета от ужас. Защото тази усмивка бе символ на властта, която бе имал над нея.

— Боби.

Гласът ѝ прозвуча като предсмъртно стенание. Непредизвестената му поява в живота ѝ можеше да ѝ донесе само нещастия, особено след като леките промени в него бяха направили заплахата, която въплъщаваше, още по-очевидна.

— Като че ли не се радваш да ме видиш.

— Как ме откри?

— Е, не беше лесно. — И тембърът му бе променен. Беше поплътен, мелодичен и без някогашното носово звучене. — За малко щях да си помисля, че през всичките тези години си се крила от мен. Озовах се пред прага ти по една щастлива случайност.

Не знаеше дали да му вярва. Съдбата не би си направила толкова жестока шега с нея. От друга страна, Боби имаше доста източници. Възможно бе да я е преследвал безмилостно от години. Каквато и да бе истината, нямаше значение. Той бе тук, за да изрови най-лошите ѝ спомени и най-мрачните страхове от дълбините на съзнанието ѝ, където ги бе погребала.

— Не желая да имам нищо общо с теб.

Боби артистично сложи ръка на гърдите си, преструвайки се на наранен от думите ѝ.

— След всичко, което означавахме един за друг?

— Именно заради това.

Явно разбра, че е далеч по-твърда и решителна, отколкото в ранната си младост, и лицето му помрачня от гняв.

— Наистина ли искаш да сравняваме патилата си от миналото? Да си припомним кой какво е преживял? Не забравяй, че аз бях този, който...

— Какво искаш? Освен пари. Зная, че искаш пари.

— Не прибързвайте със заключенията, доктор Лад. Не сте единствената преуспяла. Откакто се видяхме за последен път, и аз доста се издигнах.

Похвали се за кариерата си на конференция в нощен клуб. След като чу повече, отколкото можеше да понесе, за славните му дни в „Кок енд бул“, Алекс го прекъсна:

— След петнадесет минути имам пациент.

Надяваше се новата им среща да бъде кратка. Но Боби явно възнамеряваше да я превърне в печеливш коз. Сякаш размахвайки асо, гордо ѝ разкри плана, който го бе довел в Чарлстън.

Безспорно бе луд за връзване и тя му го каза.

— Внимавай, Алекс — предупреди я той с ужасяващ тих глас. — Не съм така благосклонен, както някога. И съм много по-умен.

Тя надви страха си и успя да промълви:

— Тогава нямаш нужда от мен.

Но замисълът му изискваше нейното участие.

— Всъщност ти си ключът към успеха.

Когато ѝ каза какво иска от нея, Алекс отвърна:

— Ти си безнадежден случай, Боби. Ако си въобразяваш, че ще си губя времето с теб, жестоко се лъжеш. Върви си и не се връщай

повече.

Но той се бе върнал. На следващия ден. Както и на последващия. Преследваше я цяла седмица, появяваше се по всяко време, прекъсваше сеансите ѝ и оставяше страховити съобщения на телефонния ѝ секретар. Вкопчи се в живота ѝ като паразит, какъвто бе всъщност. Най-сетне се съгласи да се срещне с него. Самодоволството му се превърна в гняв, когато тя не оправда очакванията му да се предаде.

— Имал си възможност да станеш по-изтънчен. От по-висока класа. Но не си се променил. Същият си, както когато мамеше хората по улиците за дребни пари. Зад лъскавата ти маска все още се крие онова нищожество.

Вбесен от истината, той свали от стената една от дипломите ѝ, хвърли я на пода и рамката се пропука, а стъклото се разби на парчета.

— Слушай! — каза Боби с глас, по-близък до онзи, който тя помнеше. — По-добре помисли, преди да ми откажеш тази малка услуга. В противен случай ще вгорча живота ти. Не се шегувам.

Алекс разбра, че вече не е обикновен уличен мошеник. Бе способен не само да ѝ навреди, а да я съсипе.

Затова се съгласи да изпълни малката роля в нелепия му план... само защото вече бе измислила начин да го изиграе.

Но както всички планове на Боби, и този се бе провалил.

Ужасно.

Алекс не бе успяла да осъществи своя замисъл.

Сега първата ѝ грижа бе да се освободи от Боби. Ако за това бе необходимо да му плати сумата, която искаше, щеше да направи тази малка жертва, защото тя бе нищо в сравнение с огромната загуба, която би понесла, ако връзката между тях се разкриеше.

Убедена, че е взела правилно решение, затвори сейфа, върна картината на мястото ѝ, излезе от кабинета и заключи вратата след себе си. Точно в този миг чу звънеца. Боби идваше тъкмо навреме. Алекс пхна чантата зад една ваза на масичката в преддверието, прекоси верандата и отвори входната врата.

Но не беше Боби. На прага стояха двама униформени полицаи, а между тях — мъж със светли очи и сурови тънки устни. Сърцето ѝ подскочи, защото знаеше какво ги води при нея. Животът ѝ отново бе на ръба на хаоса.

За да прикрие смущението си, тя учтиво се усмихна.

— Мога ли да ви помогна?

— Доктор Лад?

— Да.

— Аз съм сержант Рори Смайлоу, детектив от отдел „Убийства“ на чарлстънската полиция. Бих искал да разговарям с вас относно убийството на Лут Петиджон.

— Лут Петиджон? Боя се, че не знам...

— Видели са ви пред вратата на апартамента му следобед, когато бе убит, доктор Лад. Затова, ако обичате, не ми губете времето, като се преструвате, че нямате представа за какво говоря.

Двамата приковаха погледи един в друг, преценявайки намеренията си. Най-сетне Алекс отстъпи.

— Заповядайте.

— Всъщност се надявах да дойдете с нас.

Тя преглътна, въпреки че гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Бих искала първо да се обадя на адвоката си.

— Не е необходимо. Не сте арестувана.

Алекс изгледа изпитателно двамата полицаи, които го придружаваха.

Смайлоу се усмихна снизходително.

— Ако доброволно се съгласите да дадете показания без присъствието на адвокат, шансът ви да ме убедите, че сте напълно невинна, е по-голям.

— Не ви вярвам дори за миг, детектив Смайлоу. — Спечели една точка. Прямотата ѝ явно го изненада. — С удоволствие ще ви придружа, след като уведомя адвоката си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рори Смайлоу седна на ръба на бюрото си. За разлика от останалите бюра в Отдела за криминални разследвания, неговото не бе затрупано с документи. Папките и книгата бяха старателно подредени. Сутринта се бе отбил при Смити, за да лъсне обувките му, и сега светлината на лампите се отразяваше в тях. Не бе свалил самото си.

Алекс Лад седеше спокойно, с преплетени пръсти на ръцете и елегантно кръстосани крака. Смайлоу си помисли, че има забележителна фигура и поне на външен вид не прилича на човек, който има работа в офиса на детектив от отдел „Убийства“.

От половин час очакваха адвокатата, който се бе съгласил да се срещнат тук. Дори и да изпитваше неудобство от продължителното мълчание и изпитателния поглед на Смайлоу, тя с нищо не го показва. Не даде никакъв признак на страх или безпокойство. Търпеливо понасяше смущаващата ситуация.

Франк Пъркинс се втурна в офиса със зачервено лице и се извини за закъснението. Бе с официални обувки, но по екип за голф.

— Съжалявам, Алекс. Бях стигнал до десетата дупка, когато позвъни на пейджъра ми. Не успях да дойда по-бързо. За какво става дума, Смайлоу?

Пъркинс имаше стабилна репутация и отлични постижения. Освен това бе почтен човек е неоспорими лични качества. Смайлоу бе любопитен да узнае при какви обстоятелства адвокатът се е запознал с Алекс Лад, затова го попита.

— Това е недискретен въпрос — отвърна Пъркинс. — Но не бих имал нищо против да отговоря, стига Алекс да е съгласна.

— Ако обичаш — каза тя.

— Поддържахме приятелски отношения. Запознахме се преди две години, когато Алекс и съпругата ми — Маги, членуваха заедно в комитета за „Сполето“ — обясни той, имайки предвид известния фестивал на изкуствата, който се провеждаше в Чарлстън през май.

— Това означава ли, че доколкото ти е известно, досега не са били повдигани криминални обвинения срещу доктор Лад?

— Говори по същество, Смайлоу — каза Пъркинс с характерния тон, който караше прокурорите в съда да го смятат за непоклатим противник.

— Искам да разпитам доктор Лад във връзка с убийството на Лут Петиджон.

Пъркинс зяпна от изненада. На лицето му се изписа изумление.

— Сигурно се шегуваш.

— За съжаление, не — увери го Алекс. — Благодаря ти, че дойде, Франк. Ужасно съжалявам, че прекъснах играта ти на голф. Печелеше ли?

— Хм, да, да — вяло отвърна той, все още не успял да осмисли думите на Смайлоу.

— Тогава съжалявам двойно повече. — Тя отмести поглед към Смайлоу и каза: — Всичко това е нелепо. Пълна загуба на време. Искам по-скоро да изясним въпроса и да си тръгна оттук.

Кимна в знак, че му дава разрешение да продължи. Смайлоу се наведе над бюрото си, включи касетофона и произнесе имената им, часа и датата.

— Доктор Лад, пазачът от паркинга на Ийст Бей Стрийт ви идентифицира по полицейски портрет. Паркингът не е снабден със система за автоматично таксуване, затова той записва номера на всяка кола и часа, в който е пристигнала.

За съжаление на Смайлоу, пазачът не отбелязваше часа на напускане. Заплащаше се при паркиране. За престой до два часа таксата бе пет долара. За минутите над сто и двадесет се изчисляваше надценка. Сумата бе вписана, но не и точният час, в който бе потеглила.

— Открихме ви по регистрационния номер. В събота следобед сте оставили колата си на паркинга за близо два часа.

Пъркинс, който слушаше съсредоточено, се засмя:

— Това ли е сензационното ти откритие? Големият пробив по този случай?

— Само началото.

— Адски бавно начало. И как тази история с паркинга свързва доктор Лад с убийството?

— Дадох бакшиш...

Пъркинс предупредително вдигна ръка, но тя го успокои:

— Всичко е наред, Франк. Дадох на младежа от паркинга десет долара, защото нямах по-дребни. Половината бяха за него. Сигурна съм, че затова ме е запомнил достатъчно добре, за да ме опише пред художник.

— Не той ни даде описанието — осведоми ги Смайлоу. — Получихме го от мистър Даниелс от Мейкън, Джорджия. Неговата стая в „Чарлз Таун Плаца“ е била в другия край на етаж, където се намира апартаментът, в който е отседнал Петиджон в събота следобед. Познавахте ли го?

— Не си длъжна да отговаряш, Алекс — посъветва я адвокатът. — Всъщност препоръчвам ти да не казваш нищо друго, преди да поговорим насаме.

— Всичко е наред — повтори тя, този път с лека насмешка. Отново погледна Смайлоу и каза: — Не познавам никакъв мистър Даниелс от Мейкън, Джорджия.

„Не само е хладнокръвна, но и умна“, помисли си Смайлоу.

— Става дума за мистър Петиджон. Познавахте ли го?

— В Чарлстън няма човек, който да не е чувал за Лут Петиджон — отвърна Алекс. — Името му се споменава във всички емисии.

— Значи сте разбрали, че е убит.

— Естествено.

— От телевизията ли?

— Прекарах част от уикенда извън града. Но когато се върнах, чух новините.

— Не познавахте ли лично Петиджон?

— Не.

— Тогава защо сте стояли пред вратата на апартамента му в приблизителния час на убийството?

— Не съм стояла там.

— Алекс, моля те, не казвай нищо повече. — Пъркинс я хвана под ръка и посочи вратата. — Тръгваме си.

— Ще направите лошо впечатление.

— Детектив Смайлоу, вие сте този, който прави лошо впечатление. Дължите извинение на доктор Лад.

— Готова съм да отговарям на въпросите, Франк, ако това означава, че тази глупава история ще приключи тук и сега — каза тя.

Пъркинс дълго не откъсна поглед от нея. Очевидно не бе съгласен, но се обърна към Смайлоу:

— Настоявам клиентката ми да се консултира с мен, преди да продължи.

— Добре. Ще ви оставя за малко насаме.

— Не забравяй да изключиш микрофона, преди да излезеш.

— Повярвай ми, Франк, държа да спазим протокола. Не желая един убиец да бъде пуснат на свобода заради някаква техническа подробност.

Прониза с поглед Алекс, спря касетофона и я остави насаме с адвокатата ѝ.

— Нали не е за вярване? — Стефи Мъндел стоеше в тесния коридор и надничаше през огледалното стъкло в личния офис на Смайлоу. — Художничката наистина си я бива. Как ти се струва тя?

— Нямах ли други дела, Стефи? Мислех, че всички заместници на областния прокурор са претоварени с работа и нископлатени. Поне ти създаваш такова впечатление.

— С благословията на Мейсън се освободих от всички други следствия, за да се съсредоточа върху този случай. Настоява да помагам на Хамънд с каквото мога.

— Къде е момчето-чудо?

Той видя как Алекс Лад решително поклати глава в отговор на един от въпросите на Франк Пъркинс.

— Барикадирал се е в офиса си. Не съм го виждала, откакто излязохме от болницата тази сутрин. Оставих му съобщение да дойде тук и да огледа нашата заподозряна. Впрочем поздравявам те, че успя да я хванеш толкова бързо.

— Лесна работа. Хамънд ще дойде ли?

— Имаш ли нещо против?

Смайлоу сви рамене:

— Любопитен съм да проследя реакцията му.

— Когато зърне доктор Лад?

— Ще бъде интересно да видим дали свети Хамънд е способен да поиска смъртна присъда за една красива жена.

Стефи рязко извърна глава към него.

— Значи смяташ, че е красива?

Преди Смайлоу да отговори, Франк Пъркинс отвори вратата, сухо поздрави Стефи и им махна да влязат.

Боби Тримбъл въздъхна дълбоко, за да се успокои. Сърцето му биеше учестено, откакто бе видял Алекс да разговаря с полицаи пред входа на дома си.

Лошо. Много лошо. Дали полицията знаеше за заговора срещу Петиджон? Дали Алекс им се бе обадила, за да го предаде и да спаси себе си?

Мина покрай къщата ѝ с умерена скорост, престорено безразличен. Но това, което видя с периферното си зрение, наистина го обезпокои — двама униформени, един цивилен и една жена, жадна за отмъщение, която не скриваше презрението си към него. Неоспоримо доказателство за опасност.

Но имаше и един добър знак. Алекс не го бе посочила с пръст и извикала: „Хванете го!“ Все пак не бе сигурен какви са намеренията ѝ. Възможно бе просто да не го е забелязала.

Докато обмисляше следващия си ход, безцелно се вля в потока на уличното движение в центъра на Чарлстън. Предишната вечер бе доволен. След много увещания и заплахи Алекс се бе съгласила да му даде парите, които искаше.

— Ако си въобразяваш, че можеш да откраднеш моята идея и да я използваш за собствена изгода, жестоко се лъжеш, госпожичке! — Когато бе развълнуван, акцентът му се връщаше. Раздразнен от неприятния си фалцет, замълча за миг, за да регулира тембъра. — Не си и помисляй да играеш двойна игра, Алекс — продължи той по-тихо, но със същия заплашителен тон. — Тези пари ми се полагат и ги искам.

Алекс също бе усвоила по-изтънчени маниери. Говореше по-правилно и се обличаше елегантно. Живееше добре. Но все още бе надменна вироглавка, както някога. Не се бе променила повече от него. Познаваше характера ѝ толкова добре, колкото тя неговия. Нима го смяташе за глупак? Той разбираше какво става. Надяваше се да го надхитри, за да присвои и неговата половина. Когато я бе обвинил в това, Алекс бе отвърнала:

— За последен път ти казвам, Боби. Не ти дължа никакви пари. Остави ме на мира!

— Просто няма да стане, Алекс. Няма да изчезна от живота ти, докато не получи това, за което съм дошъл. Ако искаш да се махна, трябва да платиш.

Въздишката на отегчение, която тя издаде, бе като развян бял флаг.

— Ела у дома утре по пладне.

Бе дошъл. И какво да види? Нея — в компанията на полицаи. Възможно бе вече да го издирват.

„А може би не“, внуши си той, за да се успокои. Ако бяха му заложили капан, защо патрулната кола бе паркирана на видно място? И как би могла да го натопи, без да навреди и на себе си?

Във всеки случай, докато не узнаеше със сигурност какво става, най-разумно бе Боби Тримбъл да се скрие. Въпреки че беше му омръзнало.

Когато спря на червен светофар, скръсти ръце и се замисли за близкото си бъдеще. С крайчеца на окоото си забеляза друга открита кола, която го настигна. Обърна се натам.

Гледаха го две лица, полускрити зад слънчеви очила с яркожълти стъкла. Бяха млади студентки с едри съблазнителни гърди. Разглезени богаташки щерки, които си търсеха белята в горещия летен следобед.

С други думи — бяха тръгнали на лов.

Светна зелено, гумите им изсвириха и колата им профуча напред. Свиха надясно зад следващия ъгъл. Боби също зави. Момичетата, които от време на време поглеждаха назад над голите си рамене, знаеха, че ги следва. Видя, че се смеят.

Откритото БМВ спря на паркинга пред един луксозен ресторант. Боби също. Проследи ги с поглед, докато вървяха към входа. Бяха с изрязани шорти, под които се виждаха удивително дългите им крака с приятен загар. Оскъдните горнища почти не скриваха гърдите им. Хилеха се, закачаха се и напомниха на Боби за това, което умееше най-добре.

Прекоси препълнения ресторант и ги забеляза на терасата под един чадър. Тъкмо даваха поръчката си. Когато сервитьорката се отдалечи, Боби се настани на свободния стол до масата им.

Между начервените им устни се виждаха съвършено бели и равни зъби. На ушите им блестяха обеци с диаманти. Ухаеха на скъп парфюм.

— Аз съм от нравствената полиция — каза той със съблазнителен провлачен говор. — Пълнолетни ли сте?

Те се засмяха:

— Не се безпокойте, господин полицаи.

— Отдавна не се налага да искаме разрешение.

— Разрешение за какво? — попита Боби.

— Тук сме на почивка и сме готови да опитаме от всичко.

— Наистина всичко.

Той им се усмихна дяволито.

— Така ли? А аз си помислих, че сте мисионерки.

Шегата му им хареса. Сервитьорката донесе две питиета. Боби се наведе напред.

— Какво прием, дами? — Беше му провървяло.

Администраторката най-сетне се осмели да прекрачи невидимата бариера пред офиса на Хамънд.

— Жената от портрета е идентифицирана. Доктор Алекс Лад. В момента е в участъка при Смайлоу за разпит.

По дланите му изби студена пот.

— Арестувал ли я е?

— Мис Мъндел каза, че е отишла доброволно. Но там е и адвокатът ѝ. Веднага ли тръгвате?

— Може би по-късно.

Администраторката се оттегли.

Новината се разпространяваше бързо като ехо. Хамънд бе връхлетян от нея. Тактиката на Смайлоу при разпит би изкопчила признание и от Майка Тереза. Нямаше начин да разбере как се държи Алекс Лад. Дали е враждебно настроена, или е готова да сътрудничи? Дали има какво да признае? Как ще реагира, когато го види отново? А той?

За по-сигурно бе решил да отлага неизбежната среща очи в очи колкото е възможно по-дълго. Докато не узнаеше повече за доктор

Алекс Лад и каква е била връзката между нея и Петиджон, за него бе най-добре да стои настрана.

Обикновено това бе възможно. Освен в много редки случаи, прокуратурата не се включваше в разследването, преди детективите да решат, че са събрали достатъчно доказателства за повдигане на обвинение, и Хамънд да ги предостави на съда. За разлика от Стефи, която не познаваше понятието „финес“, той оставяше полицията да свърши работата си докрай и тогава се заемаше със своята част.

Но това бе едно от редките изключения. Участието му бе неизбежно — ако не поради друга причина, то по политическа. Лица от местната и държавната власт, някои от които бяха заклет врагове на Петиджон, а други — негови съдружници, използваха убийството му като политическа платформа. Настояваха чрез медиите за незабавен арест и съдебен процес срещу убиеца.

За да увеличи тиража си, един от сутрешните вестници бе публикувал статия, посветена на жестоката истина, че никой, дори привидно неуязвим човек като Лут Петиджон, не е застрахован срещу насилието.

В обедните новини бе излъчена анкета с произволно подбрани хора, които отговаряха на въпроса дали смятат, че убиецът на Петиджон ще бъде заловен и справедливо наказан.

Случаят добиваше популярността, за която баща му мечтаеше.

А Хамънд се стремеше да избегне шумотевицата за колкото е възможно повече време. Затова прекара в офиса си още половин час, давайки си вид, че е зает.

Веднага след обедната почивка Монро Мейсън се втурна при него.

— Разбрах, че Смайлоу вече имал заподозряна. Гръмкият му глас отекна в стените като топовен изстрел.

— Новините се разчуват бързо.

— Значи е вярно?

— Преди малко получих съобщение.

— Обясни ми накратко за какво става дума.

Той му разказа за срещата с Даниелс и портрета.

— Из целия район около „Чарлз Таун Плаца“ са били разлепени копия от скицата и писмено описание. Пазачът от паркинга е разпознал доктор Лад.

— Говори се, че е известна психоложка.

— Такива слухове се носят.

— Беше ли чувал за нея?

— Не.

— Аз също. Може би жена ми е чувала. Тя познава всички. Мислиш ли, че Петиджон е бил неин пациент?

— На този етап, Монро, зная не повече от теб.

— Да видим какво ще откриеш.

— Ще те държа в течение за развитието на случая.

— Не, имам предвид сега, този следобед.

— Сега? Смайлоу не обича да му се бъркат — възрази Хамънд.
— Особено аз. Стефи вече е там. Ако отида и аз, ще се ядоса. Ще помисли, че го проверяваме.

— Ако се разфучи, Стефи ще оправи нещата. Трябва да има какво да кажа на репортерите, когато започнат да идват в офиса ми.

— Нямах право да съобщавах името на доктор Лад като заподозряна, Монро. Все още не сме сигурни. Просто е извикана за разпит, за бога!

— Но е била достатъчно разтревожена, за да се обади на Франк Пъркинс.

— Франк е неин адвокат? — Хамънд добре го познаваше и уважаваше. Винаги бе предизвикателство да спори с него в съда. Не би могла да намери по-добър защитник. — Всеки разумен човек би се обадил на адвоката си, когато бъде призован за разпит.

Мейсън не се разколеба.

— Искам да разбера що за човек е тя.

След гръмогласно „довиждане“ излезе и не остави на Хамънд никакъв избор.

Когато стигна до полицейския участък, той се качи на втория етаж и натисна звънеца до заключената двойна врата към Отдела за криминални разследвания. Отвори му жена в униформа, която знаеше причината за посещението му, и каза:

— Офисът на Смайлоу е ето там.

— Защо не в стаята за разпити?

— Мисля, че беше заета. Освен това прокурор Мъндел искаше да наблюдава през стъклото.

Хамънд почти се зарадва, че не разпитват Алекс в онази килия без прозорци, изпълнена с мириса на застояло кафе и потта на виновни престъпници. Не можеше да си я представи в същата стая, в която бе виждал педофили, изнасилвачи, крадци, сутеньори и убийци, подложени на натиск да признаят всички свои прегрешения.

Сви към по-късия коридор, в който бяха офисите на детективите. Надяваше се всичко да е свършило и когато пристигне, Алекс вече да си е отишла. Но нямаше такъв късмет. Стефи и Смайлоу надничаха през огледалното стъкло като лешояди, очакващи жертвата им да издъхне.

Чу Стефи да казва:

— Тя лъже.

— Разбира се, че лъже — съгласи се Смайлоу. — Само не знам коя част е лъжа.

Не забелязаха Хамънд, докато не попита:

— Какво става?

Стефи се обърна и го изгледа озадачено.

— Е, крайно време беше. Не получи ли съобщението ми?

— Не можах да се измъкна по-рано. Какво ви кара да смятате, че лъже?

— Обикновено ако човек е невинен, изглежда разтревожен и напрегнат — каза Смайлоу.

— Нашата докторка говори, без да й мигне окото — добави Стефи. — Нито се колебае, нито заеква, нито увърта. Отговаря директно на всеки въпрос.

Хамънд каза:

— Изненадан съм, че Франк ѝ е позволил.

— Посъветва я да мълчи. Тя настоя. Има собствено мнение.

Хамънд проследи замисления поглед на Смайлоу и най-сетне извърна глава. Видя само част от профила ѝ, но отново имаше същото въздействие върху него. Испита импулсивно желание да отмести кичура, който се бе спуснал пред лицето ѝ, след това да я сграбчи и разтърси гневно и да поиска обяснение какво, за бога, е намислила и защо въвлича и него.

— Какво знаем за нея? — попита той.

Дори Смайлоу, който прелистваше дълъг списък от сведения, изглеждаше впечатлен.

— Освен че има две публикации в „Психологията днес“, често е била канена да изнася лекции, особено свързани с паническите реакции. Призната е за експерт по темата. Преди няколко месеца е успяла да разубеди един мъж, който се готвел да скочи през прозореца.

— Спомням си случая — каза Хамънд.

— Имаше гръмко заглавие във вестника. Съпругата на нещастника благославя доктор Лад за това, че е спасила живота му. — Смайлоу надникна в бележника си и добави: — Личният ѝ живот е тайна. Знаем единствено, че е неомъжена, без деца. Франк е бесен. Твърди, че тя не е човекът, когото търсим.

— Какво ли още ще твърди? — мрачно отбеляза Стефи.

Хамънд се опита да си придаде спокоен вид и каза:

— Изглежда, доста добре се владее.

— Прав си, проявява страхотно хладнокръвие. Когато поговориш с нея, ще разбереш каква е. Сякаш е от лед.

„Колко малко знаеш, Стефи!“

— Готови ли сте за следващата серия въпроси?

Тя и Смайлоу се отправиха към вратата. Хамънд не ги последва.

— Държите ли и аз да вляза?

Двамата изненадано се обърнаха.

— Мислех, че нямаш търпение да притиснеш убийцата — каза Стефи.

— Все още не се знае дали е тя — отвърна той с раздражение. — Но не това е проблемът, а че щом и ти си тук, имаме числено превъзходство над Смайлоу. Не искам да си помисли, че го надзираваме.

— Можеше да се обърнеш направо към мен — намеси се Смайлоу.

— Добре — каза Хамънд и погледна детектива. — Нека бъдем наясно. Идеята и аз да дойда не беше моя, а на Мейсън.

— Крейн ми изнесе същата лекция по мирно съвместно съществуване. Ще те търпя, ако и ти ме търпиш.

— Дадено.

Стефи въздъхна дълбоко:

— Край на поредната битка! Може ли вече да се заловим за работа?

Смайлоу им отвори вратата. Хамънд стори път на Стефи. Детективът влезе след тях и затвори. Тясното помещение стана твърде пренаселено и Смайлоу едва успя да се добере до бюрото си.

— Сигурна ли сте, че не искате нищо за пиене, доктор Лад?

— Не, благодаря, детектив Смайлоу.

Щом чу гласа ѝ, Хамънд се развълнува, сякаш го бе докоснала. Почти почувства отново как дъхът ѝ затопля ухото му. Сърцето му биеше учестено и бе задъхан. По дяволите, едва издържаше да не я докосне!

Смайлоу официално ги представи:

— Доктор Лад, това е вторият заместник на областния прокурор Хамънд Крос. Мистър Крос, доктор Лад.

Тя извърна глава. Хамънд затаи дъх.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Вторият заместник на областния прокурор Крос може да ви каже къде съм била и какво съм правила в събота вечерта, нали, господин втори заместник на областния прокурор?“

„Не съм убила никого в събота, но ако бях го сторила, щеше да бъде при самозащита. Разбирате ли, мистър Смайлоу, прокурор Крос ме примами във вилата си в гората, където многократно ме изнасили.“

„Прокурор Крос, радвам се да ви видя отново. Колко време мина? А, спомням си. Миналата събота се любихме до забрава.“

Алекс Лад не каза нищо подобно. Нито други ужасяващи неща, които Хамънд си бе представил, че изрича. Не започна да го оскърява и изобличава пред колегите му или да премигва съблазнително. Не даде никакъв признак, че го познава.

Но когато се обърна и погледите им се срещнаха, всичко около тях сякаш изчезна и цялото му внимание бе погълнато от нея. Останаха загледани един в друг само няколко мига, но дори ако бе продължило цяла вечност, очите им не биха разкрили повече.

Искаше да попита: „Какво направи с мен?“ — и в пряк, и в преносен смисъл. В събота вечерта сякаш бе поразен от мълния. Мислеше — и дори се надяваше, — че когато я види на ярка луминесцентна светлина и в далеч не толкова романтична обстановка, въздействието ѝ няма да бъде така силно. Напротив. Копнежът да я докосне го накара да почувства физическа болка.

Всички тези мисли преминаха през съзнанието му за по-малко от секунда. С надеждата гласът му да не издаде какво изпитва, каза:

— Здравейте, доктор Лад.

— Приятно ми е.

Тя се обърна. Равнодушният ѝ отговор разсея отчаяната надежда на Хамънд, че наистина в събота е бил непознат за нея и срещата им е била напълно случайна. Ако бе така, след представянето зелените ѝ очи биха заблестели и би казала нещо от рода на: „Здравей! Не очаквах

да те видя тук.“ Но тя не бе изразила никаква изненада. Това бе доказателство, че преди да се обърне, е знаела точно кого ще поздрави.

Всъщност му се струваше, че е подготвена за срещата, както и той. Реакцията ѝ му се стори твърде сдържана. Беше се обърнала така бързо, че би могъл да го приеме като проява на неучтивост.

Вече нямаше съмнение. Тяхната среща бе планирана, но поради все още неизвестни причини: ако някой узнаеше за времето, което бяха прекарвали заедно, тя би загубила не по-малко от него.

Пръв заговори Франк Пъркинс:

— Хамънд, напразно губите времето на клиентката ми.

— Възможно е, Франк, но бих искал сам да се уверя. Изглежда, детектив Смайлоу смята, че си струва да чуя това, което доктор Лад може да ни каже.

Адвокатът се обърна към нея:

— Имаш ли нещо против да повториш всичко, Алекс?

— Не, стига да си тръгна по-скоро.

— Ще видим.

Последната реплика бе на Стефи и Хамънд едва се сдържа да не я удари. Даде думата на Смайлоу и се облегна на стената, откъдето виждаше ясно целия профил на Алекс.

Смайлоу отново включи касетофона и добави името на Хамънд към присъстващите.

— Познавахте ли Лут Петиджон, доктор Лад?

Тя въздъхна, сякаш вече бе отговаряла на този въпрос хиляди пъти.

— Не, детектив Смайлоу.

— Какво правихте в центъра в събота следобед?

— Бих ви напомнила, че живея в центъра, но в отговор на въпроса ви — бях излязла да разгледам витрините.

— Купихте ли нещо?

— Не.

— Влязохте ли в някой магазин?

— Не.

— Значи не сте се отбили никъде и не сте разговаряли с продавачки, които биха могли да потвърдят, че сте били там, за да пазарувате?

— За съжаление, не. Не се спрях на нищо.

— Само сте паркирали колата си и сте се разходили.

— Точно така.

— Не беше ли малко горещо за разходка?

— Не и за мен. Обичам топлото време.

Погледна крадешком към Хамънд, който отлично си спомняше.

„Сега, след залез, не е толкова горещо.“

Тя му се усмихна и очите ѝ отразиха светлините на въртележката.

„Всъщност обичам топлината.“

Хамънд премигна и отмести поглед към Смайлоу.

— Влязохте ли в „Чарлз Таун Плаца“?

— Да. Около пет часа. За да пийна нещо разхладително. Сигурна съм, че този мистър Даниелс ме е забелязал именно там. Това е единственото място и време, когато би могъл да ме види, защото не съм се качвала на петия етаж и не съм стояла пред стаята на мистър Петиджон.

— Той бе напълно сигурен, че около седемнадесет часа сте правили точно това.

— Заблудил се е.

— Пихте ли нещо в бара?

— Да, до фоайето. Неподсладен чай с лед.

Стефи се приближи към Хамънд и прошепна:

— Сервитьорката го потвърди. Но това само доказва, че поне двама души са я видели в хотела.

Той кимна, но не каза нищо, защото Смайлоу задаваше следващия въпрос и Хамънд искаше да чуе отговора на Алекс.

— Какво направихте, след като изпихте чая си?

— Върнах се на паркинга, където бях оставила колата си.

— В колко часа?

— Пет и петнадесет. Не по-късно от пет и половина.

Хамънд почувства слабост в коленете от облекчение. Според първоначалното предположение на Джон Медисън, смъртта бе настъпила по-късно. Затова мълчанието му бе обяснимо. Почти. Но ако бе напълно невинна, пострадала заради грешката на един човек, страдащ от хранително натравяне, защо не бе реагирала при влизането му? Защо бе предпочела да си даде вид, че никога не го е виждала?

Хамънд имаше причини да пази срещата им в тайна. Очевидно и тя имаше свои.

— Дадох на пазача от паркинга десет долара, защото нямах по-дребни — каза Алекс.

— Много щедър бакшиш.

— Помислих, че би било неприлично да искам ресто. Паркингът беше препълнен и той имаше много работа, но въпреки това бе любезен.

— Какво сторихте, след като напуснахте паркинга?

— Заминах извън Чарлстън.

— И къде отидохте?

— На острова Хилтън Хед.

Хамънд шумно преглътна. „Истината и само истината.“ Защо лъжеше? За да защити него? Или себе си?

— Хилтън Хед.

— Да.

— Спряхте ли някъде по пътя?

— На една бензиностанция.

Тя сведе поглед, но само за миг и навярно никой освен Хамънд не го забеляза.

Сърцето му едва не изскочи. Целувката. Онази целувка, която щеше да помни цял живот. Никоя друга не бе така вълнуваща, толкова свята и толкова грешна. Една целувка, която можеше да промени целия му живот, да съсипе кариерата му, да опетни името му.

— Помните ли на коя петролна компания беше?

— Не.

— „Тексако“, „Ексън“?

Алекс сви рамене и поклати глава.

— Къде се намираше?

— Някъде край магистралата — троснато отвърна тя. — Не беше в град. На самообслужване. Със заплащане на гишето. Има десетки такива. Касиерът гледаше боксов мач по телевизията. Само това си спомням.

— С кредитна карта ли платихте?

— В брой.

— Разбирам. С някоя голяма банкнота.

Хамънд усети уловката и се надяваше и тя да не се подведе. Повечето бензиностанции на самообслужване не приемаха банкноти от над двадесет долара. Особено след като се стъмнеше.

— Двадесетачка, мистър Смайлоу — спокойно отвърна Алекс и му се усмихна. — Заредих за двадесет долара. Не получих ресто.

— Забележително хладнокръвие.

Стефи мърмореше под носа си, но Алекс я чу. Извърна глава към тях и погледна първо нея, а после Хамънд, и той ясно си спомни как бе обхванал с длани лицето ѝ и го бе приближил към своето.

Не казвай „не“. Не казвай „не“.

Смайлоу отново привлече вниманието ѝ със следващия си въпрос. Хамънд въздъхна, полагайки усилия да скрие, че преди няколко мига бе затаил дъх.

— В колко часа пристигнахте на Хилтън Хед?

— Беше прекрасен ден. Нямах планове. Не се движех по график. Не гледах часовника и не следвах предварително начертан маршрут, така че не си спомням кога пристигнах.

— Приблизително.

— Около... девет.

В девет вечерта хапваха заедно варена царица и устните им блестяха от разтопеното масло. Смееха се колко цапа и забравили за добрите маниери, нахакано облизваха пръсти.

— Какво правихте на Хилтън Хед?

— Пресяхох целия остров — чак до Харбър Таун. Обикалях и слушах музиката от откритите кафенета. Гледах представление за деца под един голям дъб. Разходих се край залива и слязох на кея.

— Разговаряхте ли с някого?

— Не.

— Не вечеряхте ли в ресторант?

— Не.

— Нима не бяхте гладна?

— Явно не.

— Това е нелепо! — възпротиви се Франк Пъркинс. — Доктор Лад признава, че е била в хотела в събота, но там е имало стотици други хора. Тя е привлекателна дама. Всеки мъж... и онзи Даниелс не прави изключение... би я забелязал дори сред тълпа.

Хамънд все още не сваляше очи от нея и щом срещна погледа ѝ, се почувства както в мига, когато бе усетил, че го гледа от другия край на шатрата. Неволно направи връзката и усети остра болка в стомаха.

Пъркинс продължи да спори:

— Алекс твърди, че не е била близо до стаята на Петиджон. Не разполагате с никакво сериозно доказателство. Действате напосоки, защото нямате улики. Разбирам стремежа ви по-скоро да посочите на обществото предполагаемия извършител, но няма да допусна моята клиентка да понесе последствията.

— Само още няколко въпроса, Франк — каза Смайлоу. — Дай ми възможност.

— Давай накратко — рязко отвърна адвокатът.

Смайлоу прониза с поглед психоложката.

— Бих искал да зная къде доктор Лад е прекарала нощта.

— У дома.

Изглежда, бе изненадан от отговора ѝ.

— За съжаление няхах резервация в хотел на Хилтън Хед. Когато стигнах, реших да остана. Бих се радвала, но се отбих на няколко места и всички стаи бяха заети. Затова се върнах в Чарлстън и спах в собственото си легло.

— Сама ли?

— Не се боя да шофирам по тъмно.

— Сама ли спяхте, доктор Лад?

Тя го изгледа студено.

Франк Пъркинс промърмори:

— Кажи му да върви по дяволите, Алекс. Ако не желаш, аз ще го сторя.

— Чухте съвета на адвокатата ми, детектив Смайлоу

Устните му леко се разтвориха в подобие на усмивка.

— Докато бяхте в Харбър Таун, разговаряхте ли с някого?

— Посетих една художествена галерия, но не говорих с никого. Купих си сладолед близо до фара, но мястото е оживено и сервитьорките имаха доста работа. Не бих познала момичето, което прие поръчката ми. Онази вечер имаше много клиенти и сериозно се съмнявам, че и тя ще ме познае.

— Значи няма кой да потвърди, че сте били там?

— Предполагам, че не.

— И направо сте се прибрали у дома. Без да спирате по пътя?

— Да.

— Кога пристигнахте?

— След полунощ. Не обърнах внимание. Бях много уморена и ми се спеше.

— Достатъчно. — Франк Пъркинс учтиво ѝ помогна да стане и нито Смайлоу, нито тя възрази. — Доктор Лад заслужава извинение. И ако името ѝ стигне до медиите във връзка с този случай, ще трябва да се справиш не само с неразрешено убийство, а и с дело за клевета.

Той побутна Алекс към вратата, но преди останалите да им сторят път, влезе друг детектив. Протегна напред ръка, в която държеше папка.

— Наредихте да ви донеса това веднага щом бъде готово.

— Благодаря — каза Смайлоу и пое папката. — Как мина?

— Медисън се извинява, че му отне толкова време.

— Най-сетне някакъв резултат.

— Всичко е вътре.

Полицаят се оттегли. Смайлоу се обърна към останалите:

— Това беше детективът, който присъства на аутопсията. Донесе доклада на Медисън.

Когато започна да изважда документите, Стефи се приближи, за да ги прегледа заедно с него.

Без да вдигне поглед от доклада, Смайлоу попита:

— Доктор Лад, притежавате ли оръжие?

— Много неща биха могли да послужат за тази цел, нали?

— Причината да ви задам този въпрос... — Смайлоу вдигна глава и я погледна — ...е това, че първоначалното ни предположение се потвърди. Лут Петиджон не е умрял от удара в главата. Смъртта е причинена от изстрелите.

— Петиджон е застрелян?

— Мисля, че този път беше искрена.

Стефи изстиска лимоновия резен в питието, което току-що бяха сервирали на масата им.

— Хайде, Хамънд. Бъди реалист.

— За първи и единствен път даде спонтанен израз на емоциите си — настоя той. — Мисля, че наистина беше изненадана. До този момент дори не знаеше как е умрял Петиджон.

— А аз се изненадах, когато прочетох, че е получил мозъчен удар.

Това бе единственият изумителен факт, открит при аутопсията. Лут Петиджон бе претърпял инсулт. Не го бе убил, но Джон Медисън бе стигнал до заключението, че е бил достатъчно тежък, за да предизвика падането, при което е получена раната на главата. Според експертизата бе възможно, ако Петиджон бе оживял, да остане парализиран или с друг физически недъг. Едва когато Франк Пъркинс изведе Алекс от офиса на Смайлоу, успяха да прочетат внимателно доклада и да добавят тази нова информация към все по-заплетената мистерия.

— Как мислите, дали инсултът е бил предизвикан от някакво събитие? — попита Стефи. — Или от здравословен проблем, за който не е знаел?

— Трябва да разберем дали му е било предписано някакво лечение за съществуващо заболяване — каза Смайлоу и постави салфетката под високата си чаша със сода. — Въпреки че няма значение. Инсултът не е бил фатален, за разлика от изстрелите. От тях е умрял.

— Алекс Лад не знаеше това — отбеляза Хамънд. — Научи го от нас.

Стефи замислено отпи глътка джин с тоник, решително поклати глава и злорадо му се усмихна.

— Напротив. Престори се на учудена. Жените са добри актриси, защото често им се налага да се преструват, че получават оргазъм.

Целта ѝ бе да засегне Хамънд, но той не се почувства обиден. Само се ядоса.

— Особено жените с комплекси.

— Я, ти си можел да отговаряш — каза тя насмешливо и вдигна чашата си като за тост. — Ако тренираш, може да станеш голям устатко.

Смайлоу, който досега слушаше размяната на реплики с половин ухо, каза:

— Колкото и да ми е неприятно, този път съм съгласен с Хамънд.

— Нима и ти смяташ, че страдам от комплекси?

Той дори не се усмихна.

— Съгласен съм, че изненадата на доктор Лад беше искрена.

— Споделяш мнението на Хамънд? Това е почти толкова удивително, колкото че седите на една маса — каза тя.

Барът във фойето на „Чарлз Таун Плаца“ бе препълнен със следобедни посетители. Въпреки че се намираше на другия край на града, бяха решили, че е подходящо място да обсъдят разпита на Алекс.

В бутиците покрай фойето пазаруваха множество туристи, не само регистрирани гости на хотела. Правеха снимки на внушителното стълбище и полилея над него, както и един на друг.

Две боси жени, загърнати с халати от хотела, с кърпи на главите, се захиха, докато внимаваха да не влязат в кадър. Стефи проследи замисления поглед на Хамънд и каза:

— Глупаво е да се разхождаш в такъв вид само заради някаква козметична процедура. Представяш ли си как е изглеждал Петиджон, когато е обикалял из хотела в подобно облекло?

— А?

— Къде си, Хамънд, като че ли витаеш в облаците? — гневно попита тя.

— Съжалявам, бях се разсеял.

Той не бе забелязал жените по халати. Откакто бяха излезли от офиса на Смайлоу, не обръщаше внимание на нищо около себе си. Непрекъснато мислеше за нея. За Алекс Лад и реакцията ѝ, когато бе разбрала как е умрял Петиджон.

Изглеждаше истински изненадана и това му даде известна надежда предположението ѝ, че мистър Даниелс я е видял в хотела, но не си спомня правилно кога и къде, да се окаже вярно.

Доволен, че Смайлоу е на същото мнение, той се наведе и се подпря с лакти на масата.

— Каза, че си съгласен с мен. Кое те кара да смяташ, че съм прав?

— Мисля, че е достатъчно хитра, за да се престори на изненадана, така че да ѝ повярваме. Все още не знам. Но не учудената ѝ реакция ме кара да се замисля, а по-скоро разказът ѝ.

— Слушаме — насърчи го Стефи.

— Ако тя е убила Петиджон, тогава нима веднага не би напуснала хотела, за да си осигури алиби?

С престорена небрежност Хамънд вдигна чашата си с разреден бърбън.

— Интересно хрумване. Искаш ли да го обсъдим?

— Определили са момента на смъртта с удивителна точност. До минути.

— Между седемнадесет и четиридесет и пет и осемнадесет часа — каза Хамънд. Когато бе прочел доклада от аутопсията, бе изпитал неописуемо облекчение. Невъзможно бе Алекс да е убиецът, защото не би могла да бъде едновременно на две места. — Доктор Лад каза, че си е тръгнала не по-късно от пет и тридесет.

— Часът е твърде близък — каза Смайлоу. — Добър прокурор като теб не би се ограничил с този времеви отрязък. Но ако се има предвид, че не знаем точно кога е потеглила от паркинга, Франк Пъркинс би се възползвал, за да събуди значително съмнение. Това би му помогнало само ако...

— Разбирам накъде биеш — намеси се Стефи.

— Ако доктор Лад има неоспоримо...

— Алиби.

Докато Стефи и Смайлоу говореха почти в един глас, Хамънд отпи глътка бърбън. Почувства парене в гърлото.

— Има смисъл — дрезгаво промълви той.

Смайлоу се намръщи.

— Проблемът е, че нейната история не ѝ осигурява алиби. Казва, че е била на Хилтън Хед, но никой не може да го потвърди.

— Озадачена съм — каза Стефи. — Мислиш ли, че като не се е постарала да си създаде алиби, има по-голяма вероятност да е невинна?

Детективът срещна погледа ѝ.

— Не точно. Но ми се струва, че иска да провери докъде ще стигнем, преди да ни предостави сериозно алиби.

— Като че ли го пази в резерв за всеки случай.

— Нещо подобно.

Хамънд, който безмълвно слушаше как несъзнателно си играят с най-дълбокия му страх, най-сетне се включи в обсъждането:

— Какво те кара да мислиш, че има такава алиби?

— Ще спориш ли? — попита Стефи.

— Не — ядно отвърна той, нетърпелив да чуе разсъжденията на Смайлоу. — Какво искаше да кажеш?

— Това, което повтарям от самото начало — обясни Смайлоу. — Не изглеждаше напрегната. От мига, в който отвори вратата и видя мен с двамата полицаи на прага, допреди половин час, когато тръгна с Франк, се държа твърде хладнокръвно за напълно невинен човек. Невинните бързат да те убедят, че няма какво да крият — продължи той. — Говорят развълнувано и всеки път, когато разказват историята си, добавят нови подробности. Без да си ги питал. Умелите лъжци се придържат към една версия и обикновено са най-спокойни. — Добра хипотеза — каза Хамънд. — Но не и неоспорима. Щом доктор Лад е психолог, нима не е естествено да владее емоциите си по-добре от повечето хора? Навярно е чувала ужасяващи неща по време на сеансите си с пациенти. Нима умението да реагира съдържано не е част от професията ѝ?

— Възможно е — каза Смайлоу.

Хамънд не хареса усмивката на детектива. След броени секунди разбра причината за неговата загадъчност. — Но доктор Лад наистина лъже. Това е факт.

Стефи се наведе над масата така развълнувано, че едва не разля чашата си.

— Какъв факт?

Смайлоу извади от куфарчето си вестник.

— Сигурно е пропуснала да прочете тази статия в колонката за сутрешни новини.

Беше оградил материала с червен маркер. Не бе дълъг, но за Хамънд четирите абзаца бяха унищожителни.

— Евакуация от Харбър Таун — прочете Стефи на глас. Смайлоу преразказа накратко съдържанието:

— В събота вечерта избухнал пожар на една от яхтите в пристанището. Духал силен вятър. Искрите се разлетели към дърветата и хангарите край залива. От съображения за сигурност противопожарните служби призовали всички да напуснат района. Дори хората от другите яхти и гостите на близките хотели били евакуирани. Пожарът бил потушен, преди да нанесе големи щети. Но това е един от най-скъпите недвижими имоти. Пожарникарите не

искали да рискуват. Затворили пътя към фара и поставили под надзор целия район. С две думи, няколко часа е било невъзможно да се проникне в Харбър Таун.

— Откога докога?

— От девет вечерта нататък. Собствениците на ресторанти и барове не виждали смисъл да отворят отново заведенията си, когато пътят бил освободен около полунощ. Останали затворени до неделя сутринта.

Стефи прошепна:

— Значи не е била там.

— Ако наистина беше ходила, щеше да спомене за това.

— Поздравления.

Стефи повдигна чашата си към Смайлоу.

— Мисля, че не бива да прибързваме с наздравниците — гневно каза Хамънд. — Може би тя има логично обяснение.

— А може би папата не е католик.

Той не обърна внимание на остроумието на Стефи.

— Смайлоу, защо не показва това на доктор Лад, докато я разпитваше?

— Искан да видя докъде ще стигне.

— Сякаш й подаде въже, за да се обеси.

— Когато заподозреният сам падне в собствения си капан, улеснява работата ми.

Хамънд напрегна ума си, за да потърси друга гледна точка.

— Добре. Явно не е ходила в Харбър Таун. Какво доказва това? Нищо, освен че желае да запази личния си живот в тайна. Отказва да сподели с нас къде е била.

— Или с кого.

Той прониза Стефи с леден поглед и отново се обърна към Смайлоу:

— Все още не разполагаш с нищо срещу нея, с никакво доказателство, че е била в стаята на Петиджон или дори наблизо. Когато я попита дали притежава огнестрелно оръжие, тя отрече.

— Естествено — възрази Стефи. — Все пак имаме показанията на Даниелс.

Хамънд не бе изчерпал аргументите си.

— Според доклада на Медисън, куршумите, извадени от тялото на Петиджон, са 38-и калибър. Най-разпространените куршуми от най-разпространения вид револвер. Само в този град има стотици пистолети 38-и калибър. Дори в твоя сейф за съхранение на доказателства, Смайлоу.

— Какво означава това?

— Че ако не открием оръжието у собственика, би било невъзможно да го намерим — каза Смайлоу, следвайки мисълта на Хамънд.

— Що се отнася до Даниелс — продължи Хамънд, преди Стефи да го изпревари, — Франк Пъркинс ще го изпоти на свидетелската скамейка.

— Вероятно и за това си прав — каза Смайлоу.

— Тогава какво ти остава? — попита Хамънд. — Нищо.

— Изпратих няколко веществени доказателства от местопрестъплението в Отдела за борба с противозаконните прояви.

— По пратеник до Колумбия?

— Точно така.

Този отдел се намираше в главния град на щата. Доказателствата — събрани, опаковани и описани от полицейските екипи — обикновено се отнасяха там лично от представител на участъка, за да бъде избегната загуба или подмяна.

— Да видим какво ще излезе — равнодушно каза Смайлоу и това напомни на Хамънд колко неспокоен се чувства самият той. — Не успяхме да съберем много неща от онзи апартамент, но взехме влакна, косми и други частици. Да се надяваме, че нещо...

— Да се надяваме? — Хамънд нервно въздъхна. — Разчиташ на късмет? Нужно е нещо повече, за да заловиш един убиец, Смайлоу.

— Не се безпокой за мен — отвърна той, ядосан почти колкото Хамънд. — Гледай си работата и ме остави да върша своята!

— Просто не искам да се изправя пред съдиите, без да разполагам с нещо съществено.

— Колкото и да не ти се вярва, ще открия връзката между доктор Алекс Лад и Петиджон.

— А ако не успееш — почти извика Хамънд, — винаги можеш да я измислиш.

Смайлоу стана от стола си така рязко, че крачетата му изскърцаха по пода. Хамънд също скочи с разтуптяно сърце.

Стефи се изправи и прошепна:

— Момчета, всички ви гледат.

Хамънд забеляза, че наистина са привлекли вниманието на останалите посетители. Бяха прекъснали разговорите си и ги наблюдаваха.

— Трябва да тръгвам. — Остави на масата петдоларова банкнота за питието си. — До утре.

Откъсна поглед от Смайлоу едва когато се отправи към изхода. Чу зад гърба си как Стефи помоли детектива да ѝ поръча още един джин, каза, че веднага ще се върне, и го настигна. Хамънд нямаше желание да разговаря с нея, но щом излязоха, тя сграбчи ръката му и той бе принуден да се обърне.

— Имаш ли нужда от компания?

— Не — каза той по-грубо, отколкото би искал да прозвучи. След това прокара пръсти през косите си и бавно въздъхна. — Съжалявам, Стефи. Просто имах напрегнат ден. Сутринта ненадейно дойде баща ми. Делото няма да бъде никак леко, а Смайлоу е негодник.

— Сигурен ли си, че в това е проблемът?

Хамънд отпусна ръка и я изгледа изпитателно, разтревожен, че може би се е издал. Но в очите ѝ не се четеше подозрение или укор. Погледът ѝ бе спокоен, нежен и съблазнителен. Той се успокои.

— Да, сигурен съм.

— Хрумна ми, че може би... — Тя замълча и леко повдигна рамене. — ...че може би съжаляваш, задето не поговорихме, преди да прекратим връзката си. — Докосна гърдите му. — Ако търсиш начин да се освободиш от напрежението, помня нещо, което действаше чудесно.

— Не съм забравил — усмихна ѝ се приятелски, като предполагаше, че това ще задоволи самолюбието ѝ. Нежно притисна ръката ѝ, преди да я отмести. — Най-добре се връщай вътре. Смайлоу те чака с питието ти.

— Да върви по дяволите!

— В това отношение може би няма да останеш разочарована. До утре.

Продължи към изхода на хотела, но Стефи извика след него:

— Хамънд! — Когато отново се обърна, тя попита: — Какво е мнението ти за нея?

— За кого, за доктор Лад? — Той смръщи вежди, придавайки си замислен вид. — Спокойна. Хладнокръвна. Но за разлика от Смайлоу, не съм готов да...

— Имам предвид, какво мислиш за нея като жена?

— Какво да мисля? — попита Хамънд с престорена насмешка. — Красива е и очевидно е много интелигентна.

Небрежно махна с ръка и се обърна.

Понеже не притежаваше забележителното умение на Алекс Лад да се преструва, реши, че е по-безопасно да бъде искрен.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Цитаделата, смятана за едно от най-престижните висши учебни заведения в Америка, се намираше само на няколко пресечки от локала „Шейди Рест“. Въпреки близостта си, барът и Военната академия бяха два различни свята във всяко отношение.

За разлика от известната академия, с охраняван портал и грижливо поддържани тревни площи, „Шейди Рест“ нямаше впечатляващ вид. Отворите във фасадата, които някога бяха представлявали прозорци, бяха запълнени и приличаха на пепеляво сиви кръпки. Входът бе метална врата, на която някой вандал бе издраскал неприлични думи. Явно бе направен опит набързо да бъдат заличени с тънък пласт некачествена боя, която за съжаление нито бе същият цвят като вратата, нито закриваше написаното. Ето защо сега вулгарният израз привличаше вниманието повече, отколкото ако не се бяха опитвали да го скрият. Единственият знак, че сградата е питейно заведение, бе неоновата табела е името му, която непрестанно бръмчеше и светеше само от време на време.

Въпреки славата на своя съсед и собствените си недостатъци, барът „Шейди Рест“ се вписваше в обстановката на квартала — невзрачни улици, из които господстваше престъпността. Прозорците на къщите бяха с решетки и тези, които носеха видими белези на благополучие, неизбежно се превръщаха в изкушение за крадците.

За да не привлича внимание, Хамънд бе сменил официалния си костюм с джинси и тениска, бейзболна шапка и маратонки. Някога тази част от града бе имала по-приятен облик. Но сега само смяна на облеклото не бе достатъчна. За да оцелее тук, човек бе принуден да усвои определен вид поведение.

Когато отвори обезобразената врата и влезе в заведението, не стори учтиво път на двете момчета, с които трябваше да се размине. Вместо това, самоуверено се промъкна между тях, надявайки се да не го сметнат за твърде агресивен и да предизвикат спречкване, което

най-вероятно щеше да загуби. Отърва се само с цветиста ругатня, в която се споменаваше майка му.

Бяха му нужни няколко секунди, за да привикне към слабото осветление. „Шейди Рест“ бе тъмно място, на което се сключваха тъмни сделки. Той никога по-рано не бе влизал в този бар, но от пръв поглед разбра какво представлява. Във всеки град имаше подобни заведения и Чарлстън не бе изключение. Смути се при мисълта, че ако дори един от редовните клиенти открие, че е представител на Областната прокуратура, не би оцелял дълго.

Щом очите му свикнаха и се ориентира в обстановката, забеляза човека, когото търсеше. Тя седеше сама до бара и унило се взираше във висока чаша. Давайки си вид, че не обръща внимание на предпазливите враждебни погледи, които го преценяваха, Хамънд се отправи към нея.

Косите на Лорета Буут бяха по-прошарени, отколкото при последната им среща, и явно отдавна не бяха мити с шампоан. Бе направила опит да сложи грим, но или не се бе справила, или го бе сторила преди няколко дни. Спиралата бе потекла по бузите ѝ и моливът за вежди бе размазан. Червилото бе попило в бръчките около устата ѝ, но по устните не бе останала и следа. На едната ѝ буза имаше розов руж, а другата бе бледа и жълтеникава. Трогателно лице.

— Хей, Лорета!

Тя се обърна и втренчи премрежен поглед в него. Въпреки бейзболната шапка, веднага го позна и явно се зарадва. Подпухналите ѝ клепачи още повече се сбръчкаха, когато се усмихна широко, и между устните ѝ се показа преден долен зъб, който очевидно се нуждаеше от вниманието на зъболекар.

— За бога, Хамънд! — Тя надникна зад него, сякаш предполагаше, че е дошъл с придружители. — Ти си последния човек на света, когото очаквах да видя в такава дупка. Какво те води насам тази вечер?

— Дойдох да се срещна с теб.

— Сигурно — каза тя със сподавен смях. — Мислех, че не си говорим.

— Така беше.

— Имаше пълното право да ми бъдеш сърдит.

— Все още съм ядосан.

— Какво те накара внезапно да ми простиш?

— Извънреден случай. — Той погледна почти празната ѝ чаша.
— Да те почерпя нещо?

— Някога да съм отказвала?

Хамънд реши, че би се чувствал по-спокоен, ако седнат в някое сепаре, затова внимателно ѝ помогна да слезе от табуретката. Ако не ѝ бе предложил подкрепата си, навярно коленете ѝ щяха да се подкосят, когато стъпеше на пода. Питието, което бе оставила на бара, не бе нито първото, нито второто за вечерта.

Докато залиташе до него, Хамънд призна пред себе си, че съществува голяма вероятност да съжалява за това, което правеше. Но както ѝ каза, бе възникнал извънреден случай.

Настани я в едно сепаре, върна се на бара, поръча два пъти уиски „Джак Даниелс“ — едното чисто, а другото с вода и лед. Подаде първото на Лорета и седна до нея.

— Наздраве! — Тя вдигна чашата си и отпи голяма глътка. Ободрена от питието, съсредоточи вниманието си върху Хамънд. — Добре изглеждаш.

— Благодаря.

— Наистина. Естествено винаги си бил привлекателен, но сега просто нямаш равен. Страхотно тяло. Защо вие, мъжете, се разхубавявате с възрастта, а ние, жените, така бързо грохваме?

Той се усмихна, въпреки че за съжаление не можа да отвърне на комплимента ѝ. Лорета бе едва на петдесет години, но изглеждаше доста по-възрастна.

— По-хубав си от баща си — отбеляза тя. — А винаги съм смятала Престън Крос за красавец.

— Още веднъж благодаря.

— Част от проблема между вас...

— Няма такъв.

Лорета се намръщи, сякаш искаше да му каже, че няма смисъл да отрича.

— Част от проблема е, че той ти завижда.

Хамънд нервно подсмъркна.

— Вярно е — заяви тя е властния тон на пияница или мъдрец. — Твоето татенце се бои, че може да го надминеш. Да постигнеш повече

от него. Възможно е да станеш по-влиятелна и уважавана личност. Не би го понесъл.

Хамънд прикова поглед в чашата си, изгубил желание да отпие. Все още му се виеше свят от бърбъна, който бе изпил преди два часа със Смайлоу и Стефи. Или от спазмите в стомаха, породени от напрежението. Във всеки случай нямаше намерение да се налива с още уиски.

— Не съм дошъл да разговаряме за баща ми, Лорета.

— Добре, добре. Извънреден случай. — Тя отпи нова глътка. — Как ме намери?

— Обадох се на последния номер, който ми беше дала.

— Сега там живее дъщеря ми.

— Апартаментът е твой.

— Но от месеци Бев плаща наема. Каза ми, че ако не се стегна, ще ме изхвърли. — Присви рамене. — И ето ме тук.

Хамънд изведнъж разбра причината за изпадналия ѝ вид и това го накара да се почувства още по-замаян.

— Къде живееш сега, Лорета?

— Не се безпокой за мен, хлапе. Мога да се грижа за себе си.

Реши да ѝ остави частица гордост и не я попита дали живее на улицата или в някой дом за безпризорни.

— Когато говорих с Бев, тя ми каза, че този бар е станал едно от любимите ти убежища.

— Бев е старша медицинска сестра — похвали се Лорета.

— Чудесно. Сигурно не живее зле.

— Въпреки проблемите, които ѝ създавам.

Това бе неоспорима истина и Хамънд не каза нищо. Почувства се неловко заради нея и прикова поглед в ръкописния надпис „повреден“, залепен върху бутоните за джукбокса, който стоеше безмълвен и потънал в мрак в ъгъла, сякаш предал се на разрухата, която обхващаше всичко в „Шейди Рест“.

— Гордея се с нея — каза Лорета. Явно ѝ бе приятно да говори за дъщеря си.

— Както би трябвало.

— Но тя не може да ме понася.

— Съмнявам се.

— Не, наистина ме мрази и не я виня. Аз я разочаровах, Хамънд.
— Очите ѝ се наляха със сълзи на разкаяние и безнадеждност. —
Разочаровах всички. Особено теб.

— Накрая пипнахме негодника, Лорета. Три месеца след като...

— След като се издъних.

Отново неоспорим факт. Лорета Буут бе служила в чарлстънския полицейски участък, преди да се пристрасти към алкохола и да бъде уволнена. Всички смятаха, че причината за нейната слабост е смъртта на съпруга ѝ. Бе загинал внезапно по ужасен начин, когато неговият „Харлей“ се бе блъснал в подпорите на един мост. Случаят бе регистриран като злополука, но веднъж, пияна до умопомрачение, Лорета бе споделила с Хамънд какво я измъчва. Дали съпругът ѝ не бе предпочел да се самоубие, отколкото да живее с нея? Този въпрос не преставаше да я терзае.

Почти по същото време беше започнала да пренебрегва задълженията си. Възможно бе и това да е резултат от трудностите в личния ѝ живот. Както и да е, след редица провали остана без работа.

Получи разрешително за частен детектив и известно време имаше успех. Хамънд винаги я бе харесвал. При постъпването му в престижната кантора веднага след като бе завършил юридическия колеж, тя бе първият човек, който се обърна към него с „господин адвокат“. Това бе нещо незначително, но никога нямаше да забрави как повдигна самочувствието му.

Откакто се бе преместил в прокуратурата, често ѝ възлагаше разследвания, въпреки че имаха достатъчно детективи на щат. Дори когато започна да се съмнява в нейната надеждност, продължи да ползва услугите ѝ от чувство на признателност и съжаление. Но веднъж тя измами доверието му и последствията бяха ужасни.

Обвиняемият по делото бе непоправим агресивен младеж, пребил майка си почти до смърт с уред за смяна на автомобилни гуми. Представляваше заплаха за обществото и единственият начин да бъде спряен бе изпращането му в затвора с дългосрочна присъда.

За да спечели делото, Хамънд отчаяно се нуждаеше от показанията на втория братовчед на обвиняемия, който не само отказваше да свидетелства срещу свой роднина, но и се страхуваше от отмъщение. Въпреки че получи призовка, той напусна града. Носеха се слухове, че се укрива при близки в Мемфис. Щатните детективи вече

бяха заети с други случаи и затова Хамънд се обърна към Лорета. Даде ѝ пари в аванс, за да покрие разходите си, и я изпрати в Мемфис да открие братовчедата. Но вместо да доведе свидетеля, Лорета също изчезна. По-късно той разбра, че е пропила парите за пътуването. Съдията, който не проявяваше съчувствие към жертвата, отхвърли молбата на Хамънд за отлагане и го принуди да разчита само на това, с което вече разполагаше, а единственото му основание за повдигане на обвинение бяха твърденията на пребитата майка. Страхувайки се от възмездие от страна на сина си, тя промени показанията и увери съда, че раните ѝ са получени при падане от задната веранда.

Подсъдимият бе оправдан. Три месеца по-късно същият човек нападна съседа си по подобен начин. Жертвата не умря, но получи сериозни и трайни увреждания на мозъка. Този път престъпникът бе осъден на няколко години затвор. Но прокурор по делото бе Стефи Мъндел.

Оттогава бяха изминали месеци, но Хамънд все още не бе простил на Лорета за предателството ѝ, след като ѝ бе дал възможност, която не би могла да получи отникъде другаде. Беше го изоставила, когато най-много се нуждаеше от нея, и по нейна вина бе изглеждал като глупак в съда. Най-лошото от всичко бе, че поради безотговорната ѝ постъпка един човек бе понесъл тежък побой и в резултат на това бе останал инвалид за цял живот.

Когато не пиеше, Лорета Буут бе невероятно добра в работата си. Притежаваше инстинкт на ловджийска хрътка и вродена способност да извлича информация. Изглежда, имаше силно развита интуиция, която ѝ подсказваше къде да отиде и към кого да се обърне. Собствените ѝ човешки слабости бяха така очевидни, че хората доброволно ѝ се доверяваха. Лесно ги предразполагаше да бъдат откровени. Освен това умееше да отсява съществената информация.

Въпреки дарбата ѝ, когато я видя в окаяното състояние, в което бе тази вечер, Хамънд се запита дали е разумно отново да потърси помощ от нея. Само отчаян човек би поискал услуга от жена, страдаща от хроничен алкохолизъм, доказала своята безотговорност.

Но при мисълта за Алекс Лад осъзна, че е истински отчаян.

— Имам малко работа за теб, Лорета.

— Какво, да не би днес да е първи април?

— Не. Сигурно напълно съм оглупял, щом реших отново да ти се доверя.

Сбръчканото ѝ лице доби развълнуван израз.

— Все още не е късно да се откажеш, Хамънд. Бих се възползвала от всяка възможност да изкупя вината си за това, което ти причиних, но ще бъде лудост от твоя страна отново да разчиташ на мен.

Той мрачно се усмихна.

— Е, и по-рано са ме обявявали за луд.

Очите ѝ отново се насълзиха, но леко се покашля и решително изправи гръб.

— Какво... какво си намислил?

— Навярно си чула за Лут Петиджон.

Тя зяпна от изненада.

— Искаш да се захвана с нещо толкова важно?

— Косвено. — Хамънд нервно се размърда върху твърдата пейка. — Ще те помоля да свършиш нещо неофициално за Областната прокуратура. Строго поверително е. Между мен и теб. Никой друг не бива да узнае. Ясно?

— Аз съм отрепка, Хамънд. Вече си се убедил в това. Но истински те харесвам. Възхищавам ти се. Ти си един от малкото добри хора и за мен е чест да те смятам за свой приятел. Помогна ми, когато всички избягваха да разговарят с мен. Възможно е да те разочаровам, но по-скоро бих позволила да отрежат езика ми, отколкото да издам твоя тайна.

— Вярвам ти. — Съсредоточи поглед право в очите ѝ. — Колко си пила?

— Порядъчно, но утре ще си спомня всичко.

— Добре. — Хамънд замълча за миг и въздъхна дълбоко. — Искам да събереш сведения за... да ти напиша ли името?

— Нима си готов да рискуваш?

Тези думи го накараха да се замисли.

— Не.

— Тогава не го пиши, за да няма никакви доказателства.

— Доказателства? Хей, Лорета! — възкликна той и протегна ръце напред. — Услугата, която искам от теб, е лична. Донякъде

противоречи на етиката, но няма нищо незаконно. Просто ми е нужна по-подробна информация за едно заподозряно лице.

Тя наклони глава встрани и любопитно го изглежда.

— Може би съм по-пияна, отколкото мислех. Нима току-що каза...

— Правилно си чула.

— Искаш да дадеш шанс на заподозрян в убийството на Петиджон?

— Би могло да се каже.

— Как така?

— Не си достатъчно пияна, за да ти обясня.

Лорета искрено се засмя и все още с известно недоверие каза:

— Добре. Кой е заподозреният?

— Доктор Алекс Лад.

— А той в Чарлстън ли е?

— Всъщност е жена.

Тя примигна няколко пъти и го изглежда строго.

— Значи жена.

Хамънд си даде вид, че не обръща внимание на въпросително повдигнатите ѝ вежди.

— Психоложка от Чарлстън. Проучи всичко за нея. Произход, семейство, учение — всичко. Но най-вече дали е имала някаква връзка с Петиджон.

— Имаш предвид — интимна?

— Да — промърмори той. — Нещо такова.

— Останах с впечатление, че Стефи Мъндел ще поеме делото за Петиджон.

— Откъде ти хрумна?

Лорета сподели, че е видяла Стефи и Рори Смайлоу в спешното отделение на болницата в нощта след убийството.

— Бях отишла да видя Бев. Всъщност се канех да ѝ поискам пари. Както и да е, онази досадница Стефи и темерутът Смайлоу нахълтаха като разбойници. Но нямаха късмет. Едно сукалче с докторска титла не ги пусна, колкото и да го убеждаваха. За мое щастие. — Тихо се захили, но след миг се обърна към Хамънд със сериозен израз: — Все още ли спиш с нея?

Той не можа да скрие изненадата си, но не попита откъде е разбрала за тайната му връзка със Стефи. Това бе ново доказателство колко е добра в професията си.

— Не.

Лорета го изглежда изпитателно, сякаш да се увери, че и казва истината.

— Добре. Защото би ми било неприятно да говоря лоши неща за любовницата ти.

— Не харесваш Стефи?

— Нима някой би харесал отровна змия?

— Не е толкова лоша.

— Напротив. Тя е усойница. — Хвърли ти око още когато дойде в Чарлстън. Но не ѝ е достатъчно, че ти е смъкнала панталоните. Исква сама да ги носи.

— Ако намекваш, че за пореден път сме съперници за едно и също дело, не ми казваш нищо ново.

— А хрумвало ли ти е, че може би Стефи те е прелъстила, за да си осигури място в прокуратурата?

— Нима искаш да кажеш, че е спала с мен само за да напредне в кариерата? За бога, благодаря ти, Лорета! Това беше истински удар по мъжкото ми самочувствие.

Тя подбели очи.

— Боях се, че тази вероятност ти е убягнала. Мъжете често си въобразяват, че под панталоните им се крие Вълшебна пръчка, с която омагьосват благодарните жени. Затова толкова лесно ви водят за носа.

В съзнанието на Хамънд внезапно изплува Алекс Лад. Ако Лорета знаеше колко лекомислено е бил изигран в събота, навярно би го нахокала.

Тя продължи:

— Стефи Мъндел би спала и с ротвайлер, ако смята, че така ще получи това, към което се стреми.

— Имай малко милост към нея. Наистина е амбициозна. Но за всичко, което е постигнала, се е борила със зъби и нокти. Имала е властен баща, свикнал да преценява хората по големината на тестисите им. Според него Стефи би трябвало да готви, чисти и слугува на мъжете в семейството — отначало на баща си и братята си, а по-късно на своя съпруг. Благочестиво източноправославно семейство. Тя не

само не спазвала нормите за благочестие, а дори не била вярваща. И все още не е. По време на учението и следването си не е получила помощ или насърчение от никого. А когато завършила право с най-висок успех в курса, баща ѝ казал нещо от рода на: „Е, дано сега най-сетне да престанеш с тези глупости и да се омъжиш.“

— Господи, сърцето ми се къса! — саркастично каза Лорета.

— Слушай, може да е адски досадна. Но добрите ѝ качества имат превес над лошите. Аз съм голямо момче. Знам какви са намеренията на Стефи.

— Да, добре... — промърмори тя с явно несъгласие. — А какво ще кажеш за Смайлоу?

Посегна към чашата си, но Хамънд внимателно я взе от ръцете ѝ.

— Не мога ли поне да довърша това? — умолително изхленчи Лорета. — Да не хабим хубавото уиски.

— Започваш още сега. Двеста долара на ден и никакъв алкохол. Това са условията на споразумението.

— Доста са тежки, прокурор Крос.

— Ще покрия разходите ти и когато свършиш работата, ще получиш солидна премия.

— Не съм казала нищо за парите. Предложението ти е твърде щедро. Повече, отколкото заслужавам. — Изтри с ръка устните си. — Клаузата за алкохола ме кара да потръпвам.

— Това е правилото, Лорета. Ако изпиеш дори чашка и разбере за това, сделката се отменя.

— Добре, разбрах — отвърна тя с раздражение. — Просто ще бъда на сух режим. Трябват ми пари, за да върна дълга си на Бев. Иначе за нищо на света не бих се съгласила с това условие.

Хамънд се усмихна, сигурен, че е готова да приеме предизвикателството.

— Какво се канеше да кажеш за Смайлоу?

— Този кучи син! — гневно просъска Лорета. — Заради него ме уволниха. Постави ми неизпълнима задача. И Дик Трейси не би се справил за времето, което ми даде. Не успях и той заяви, че причината е пиенето ми, а не невъзможният му краен срок. Отиде при шефа и каза, че не е достатъчно да бъда отстранена от криминалния отдел. Настоя да бъда изхвърлена. Точка. Нарече ме „позор за целия участък, петно върху репутацията му“. Всъщност заплаши, че самият той ще

напусне, ако не бъда уволнена. При такъв ултиматум кого мислиш, че биха предпочели началниците? Една полицайка с малък алкохолен проблем или първокласния детектив от отдел „Убийства“?

Твърденията на Смайлоу можеха да се приемат за основателни, а проблемът на Лорета далеч не бе „малък“. Детективът просто бе намерил начин да принуди по-висшестоящите да вземат решение, което бяха обмисляли, но се колебаеха дали да осъществят поради страх от дело за дискриминация или нещо също толкова ужасяващо.

За Лорета това бе голямо нещастие, но може би ултиматумът на Смайлоу бе предотвратил истинска катастрофа. През последните четири месеца преди уволнението си тя постоянно бе пияна. Опасно бе да работи като въоръжен полицай, разследващ нападения и престъпления срещу личността, защото самата тя представляваше заплаха.

Но Хамънд разбра копнежа ѝ да излее чувствата си.

— Смайлоу не прощава никоя човешка слабост.

— Но и той има свои.

— Например?

— Обичта към сестра си и омразата към Лут Петиджон.

Хамънд си спомни краткия разказ на Дейви от предишната вечер и попита:

— Какво знаеш по въпроса?

— Само това, което е известно на всички. Маргарет Смайлоу беше малко чалната. Мисля, че страдаше от раздвоение на личността. Смайлоу бе по-големият брат, който я закриляше. Когато тя хлътна по Лут Петиджон, Рори от самото начало бе против връзката им. Може би е ревнувал сестра си от новия ѝ покровител или просто е прозрял истинската същност на Петиджон, за която всички останали бяха слепи. Но каквато и да е била причината, Рори не одобри брака им.

— Разбрах, че са имали доста ожесточени кавги.

Лорета потвърди:

— Една вечер със Смайлоу разследвахме обир на магазин и убийство. Получи съобщение по пейджъра незабавно да позвъни на сестра си. Маргарет беше в истерия и го помоли веднага да отиде при нея. Той толкова се разтревожи, че повери разследването на придружаващия екип и аз го откарах. Знаеш ли, Хамънд — недоверчиво поклати глава, — докато пристигнем, беше преобърнала

цялата къща. Като че ли я бе връхлетял ураганът „Хюго“. Не бе останало нито едно здраво стъкло, нито една неразпорена възглавница. Всичко бе съборено от рафтовете. По пода не можеше да се стъпва от отломки. Очевидно бе разбрала, че Петиджон ѝ изневерява. Когато пристигнахме, Маргарет беше в банята, държеше бръснач до китките си и заплашваше, че ще се самоубие. Смайлоу я разубеди с ласкави думи. Повика лекар, който бе така любезен да дойде и да ѝ назначи лечение. После Рори поиска да отидем до мястото, където Петиджон се срещаше с любовницата си. С две думи... нахълта в стаята и разкара малката мръсница, която клечеше над лицето на Лут. Дватамата си размениха по няколко жестоки удара, преди аз да се намеся. Трябваше да усмиря Смайлоу със сила, защото каквото и да кажех, не стигаше до ума му. Честна дума, мисля, че ако не бях там, в онази нощ щеше да убие Петиджон. Никога не съм виждала мъж... или жена... да изпадне в такава ярост.

Лорета присви очи и забарабани по издрасканата пластмаса с неравните си мръсни нокти.

— До последния си ден ще вярвам, че именно тогава Рори Смайлоу се настрои против мен. Показва на света тази маска на хладнокръвие. Мнозина го смятат за безчувствен. Студен. Безстрастен. Но аз видях с очите си, че е човек като всички останали. Дори по-лошо. Видях го да губи самообладание. Не можеше да понесе присъствието ми край себе си всеки ден, защото му напомнях за това.

Хамънд не се съмняваше в искреността ѝ. Въпреки пороците ѝ, не си спомняше някога да е лъгала или дори да е изопачила разказ.

— Защо ми каза това?

— Просто изтъквам една вероятност.

— Вероятност? Мислиш, че Смайлоу е убил Петиджон?

— Твърдя само, че би могъл. Не зная за възможност, но определено имаше мотив. Никога не прости на Лут за самоубийството на Маргарет. Това не са измислици на една стара пияница. На приятелката ти Стефи също ѝ хрумна. Чух какво каза миналата нощ в болницата. Намекна му колко би се радвал да види Петиджон мъртъв.

— Какво отговори Смайлоу?

— Не призна, но и не отрече. — Тя се засмя. — Всъщност избегна отговора. Доколкото си спомням, прехвърли топката на нея.

— На Стефи?

— Подхвърли, че Петиджон би могъл да й осигури поста на Мейсън след пенсионирането му.

Хамънд се засмя:

— Навярно тогава Смайлоу не е бил в състояние да разсъждава. Ако Лут е обещал на някого услуга, защо този човек би посегнал на живота му?

— Точно това каза и Стефи. Така свърши разговорът им. Всъщност той само я дразнеше, защото Стефи бе на мнение, че Дейви е отървала света от Петиджон.

— Дейви беше първата й заподозряна. Но сега е набелязала друга жертва.

— Онази доктор Лад?

Хамънд кимна и й подаде плик с авансовата сума.

— Ако ги пропиеш...

— Няма, кълна се!

— Открий каквото можеш за Алекс Лад. Искам да получа информацията възможно най-скоро.

— Може би ще прозвучи нагло, но...

— Сигурно.

Лорета не обърна внимание на репликата му и продължи:

— Арестувана ли е?

— Все още не.

— Но очевидно мислиш, че Смайлоу и компания са по петите й.

— Не съм сигурен. — Разказа й накратко за събитията от деня, като започна с показанията на Даниелс и завърши с твърдението на Алекс, че дори не е познавала Петиджон. — Не са открили връзка. Като прокурор смятам, че не могат да повдигнат обвинение.

— А иначе?

— Няма „иначе“.

— Ха! — Лорета го изгледа недоверчиво, но не добави нищо по въпроса. — Тогава Бог да е на помощ на тази доктор Лад, ако не е убила Петиджон.

— Искаш да кажеш, Бог да й е на помощ, ако го е сторила?

— Не, правилно ме чу.

— Не разбирам — озадачено каза Хамънд.

— Ако доктор Лад е била на местопрестъплението, но не е убила Лут, може да бъде призована като свидетел.

— Свидетел? Нима не би ни казала?

— Не, ако се е бояла.

— От какво би се страхувала повече, отколкото от обвинение в убийство?

Лорета отвърна:

— От убиеца.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато караше, Алекс тревожно се взираше в огледалото за обратно виждане. Знаеше, че това е симптом на параноя, но реакцията ѝ бе оправдана, след като през по-голямата част от деня бе подложена на разпит във връзка с убийство. В присъствието на Хамънд Крос, който знаеше, че тя лъже.

Естествено и той бе излъгал, като бе пропуснал да спомене, че я познава. Но защо? От любопитство? Може би искаше да види докъде ще стигне с измислиците за местонахождението си в събота вечерта. Но когато бе завършила скалъпената история за Хилтън Хед, бе сигурна, че ще я разобличи като лъжкия.

Не го бе направил. Тя прие това като опит да запази собствената си репутация. Навярно Хамънд не искаше колежката му Стефи Мъндел и страховитият детектив Смайлоу да разберат, че е спал с единствената им заподозряна в убийството на Петиджон, и то в нощта след извършването на престъплението. Поне за днес бе по-заинтересован да запази срещата им в тайна, отколкото да я посочи като главна заподозряна.

Но това можеше да се промени, което я правеше уязвима. Докато не разбере какви ходове ще предприеме Хамънд, се налагаше да направи всичко възможно, за да се предпази от обвинение. Възможно бе да не се стигне дотам, но ако се случеше, трябваше да бъде подготвена.

Когато пристигна, подмина помощниците и носачите и спря на обществения паркинг. Боби наистина се бе издигнал. Преди нощуваше в евтини приюти. Сега бе отседнал в луксозен хотел близо до центъра. Не се бе обадила, за да го предупреди, че идва. Изненадата можеше да ѝ даде известно предимство в безспорно неприятната среща.

Качи се в асансьора, затвори очи и изпъна шия. Бе изтощена. И ужасно изплашена. Искаше ѝ се да върне стрелките назад и да изживее по друг начин деня, в който Боби Тримбъл отново се бе появил в

живота ѝ след двадесет години свобода. Ако можеше, би заличила този ден и всички след него.

Но тогава би загубила и спомена за нощта с Хамънд Крос.

Не бе имала много щастливи дни в живота си. Дори като дете. Особено тогава. Коледа бе просто още един ден от календара. Никога не бе имала торта за рождения си ден, кошничка с великденски яйца или карнавален костюм за Деня на вси светии. Едва няколко години преди да навърши пълнолетие бе разбрала, че и обикновените хора имат право да участват в празнични веселби, както онези от списанията и телевизията.

Бе прекарала младостта си в усилия да се пребори с миналото и да се превърне в нова личност. Жадно поглъщаше всичко, от което по-рано бе лишена. В университета се бе посветила на учението си с такова старание, че почти не ѝ оставаше време да се среща с младежи.

По-късно бе вложила цялата си енергия в своята работа. При доброволното си участие в благотворителни прояви бе срещала забележителни необвързани мъже, с някои от които се беше сприятелила, но не бе имала интимни отношения с тях. Сама бе направила този избор.

Чувстваше се достатъчно доволна от своите постижения и възможността да помага на хората да разрешат проблемите си и да се убедят в собствената си значимост.

Но истинското щастие, буйната, опияняваща радост, която бе изживяла с Хамънд онази нощ, винаги ѝ убягваше. Сякаш непрестанно се криеше от нея и тя не бе познала завладяващата ѝ сила. Или риска, който носеше. Сега се запита дали за щастieto винаги трябва да се заплаща такава цена.

Щом вратите на асансьора се отвориха, тя чу музика и предположи, че идва от стаята на Боби. Оказа се права. Приблужи се към вратата, почука, изчака няколко секунди и повтори, този път по-силно. Музиката спря.

— Кой е?

— Боби, трябва да говоря с теб.

Малко по-късно вратата се отвори. Беше гол, само с хавлиена кърпа около кръста.

— За бога, ако водиш ченгетата, ще...

— Не бъди глупав. Последното, което бих искала, с полицията да открие връзката между мен и теб.

Той огледа коридора. Най-сетне повярвал, че е сама, каза:

— Това ми носи облекчение, Алекс. Днес се изплаших, че отново си ме изиграла.

— Аз...

Вниманието ѝ бе привлечено от леко движение зад него и тя надникна над рамото му. Забеляза едно момиче, а след това второ. Боби извърна глава, усмихна им се и обгърна талиите им. Навярно и двете скоро бяха навършили осемнадесет години. Едната бе по изрязани бикини и без сутиен, а другата бе увита с чаршаф, вероятно взет от леглото.

— Алекс, това е...

— Не ме интересува — прекъсна го тя. — Трябва да поговорим.

Прониза го е поглед.

— Добре. — Боби въздъхна. — Но нали знаеш какво казват за хората, които само работят и не отделят време за развлечения?

Даде знак на двете момичета да влязат в стаята, потупа стегнатите им ханшове и ги помоли да го оставят насаме с Алекс за няколко минути.

— Имам някои сметки за уреждане. После наистина започва купонът. Съгласни ли сте? Сега вървете.

Момичетата глезено го предупредиха да не ги кара дълго да чакат и той притвори вратата зад себе си. Алекс попита:

— Дрогиран си, нали?

— Нямам ли право? Когато дойдох при теб тази сутрин, не очаквах да видя ченгета пред вратата ти.

— Откъде купи дрогата?

— Не се наложи да я купувам. Просто зная как да избирам приятелите си.

— По-скоро жертвите си. Той се усмихна самодоволно.

— Тези момичета имаха в изобилие. Първо качество. Не искаш ли малко? — Протегна ръка и стисна стегнатото ѝ рамо. — Много си напрегната, Алекс. Какво ще кажеш за малко разтоварване?

Тя удари ръката му.

— Както желаеш — каза Боби и небрежно сви рамене. — Къде са парите ми?

— Не ги нося.

Усмивката му изчезна.

— Будалкаш ме, нали?

— Сам видя полицаите пред къщата ми, Боби. Как можех да ти ги донеса сега? Дойдох да те предупредя да не ме търсиш повече. Не искам да те виждам. Не искам да минаваш с колата покрай дома ми. Не те познавам.

— Почакай за минута, по дяволите! Имахме споразумение, не помниш ли? — Той посочи към себе си, а след това към нея. — Сключихме сделка.

— Сделката се отменя. обстоятелствата се промениха. Днес ме разпитваха във връзка с убийството на Лут Петиджон.

— Аз нямам нищо общо, Алекс. Не можеш да ме обвиняваш за собствения си гаф.

— Снощи ти казаха...

— Знаем какво ми каза. Това не означава, че ти вярвам.

Безсмислено бе да спори с него. Вчера не беше й повярвал, нямаше да й повярва и сега. Всъщност това нямаше значение за нея. Искаше само да се отърве от него.

— Както се разбрахме, ще ти дам стотен хиляди.

— Тази вечер.

Тя поклати глава.

— След няколко седмици. Когато съм на чисто. Би било лудост да ти ги донеса сега, когато полицаите не ме изпускат от очи.

Боби сложи ръце на стегнатите си хълбоци, наведе се напред и доближи лице до нейното.

— Предупредих те да внимаваш, нали?

— Да, предупреди ме.

— Тогава как са стигнали до теб?

Алекс нямаше намерение да стои в коридора на семейния хотел с един полугол мъж и да обсъжда разпита. Освен това й бе все едно как полицаите са я свързали с убийството на Петиджон. Интересуваше я само едно.

— Ще си получиш парите — каза тя. — Ще ти се обадя, когато се уверя, че е безопасно да се срещнем. Дотогава стой далеч от мен. Ако не ме послушаш, ще съжаляваш.

Очевидно самообладанието му се изчерпа, защото изражението му вече не бе спокойно и подигравателно, а войнствено.

— Сигурно ме смяташ за прекалено дрогиран. Нима наистина вярваш, че можеш да се отървеш от мен само защото искаш, Алекс? — Щракна с пръсти на няколко сантиметра от носа ѝ. — Помисли отново. Докато не получи парите си, ще те следвам като сянка. Длъжница си ми.

— Боби — равнодушно каза тя. — Отплатата, която ти дължа, е да те убия.

— Това заплаха ли е, Алекс? — проточи той. — Не мисля. — За нейна изненада, силно я побутна с показалец и тя политна назад. — Нямах полза да ме заплашваш. Ти си тази, която може да загуби най-много. Не го забравяй. За последен път ти казвам. Дай ми тези пари!

— Не разбираш ли, че не мога? Не сега.

— Напротив. Иначе към името ти ще бъдат прикачени редица епитети. Достатъчно умна си, за да разбереш какво имам предвид. — Боби ехидно присви очи. — Дай ми тези пари. Само така ще ме накараш да изчезна.

Омразата я изгаряше отвътре.

— Тези момичета знаят ли, че утре сутринта ще се събудят без пари и бижута?

— В замяна ще получат това, което искат. — Той ѝ намигна. — Дори повече.

Обзета от отвращение, Алекс се обърна и се отправи към асансьора.

— Стой далеч от мен, докато не ти се обадя.

Боби извика след нея:

— Не можеш да избягаш от сянката си, Алекс. Оглеждай се. Ще те следвам неотлъчно.

Хамънд включи нощната лампа и топлата ѝ матова светлина обля пастелните шарки на стените. Трябваше да признае, че Петиджон е наел добър декоратор за своя хотел „Чарлз Таун Плаца“ и е създал всички удобства. Поне в луксозния апартамент на последния етаж.

Стаята бе просторна и уютна. В една от нишите на секцията имаше телевизор със седемдесетсантиметров екран, по-голям от

стандартния за хотелска стая, видео и компакт-дискосва уредба, както и разнообразие от дискове, последното издание на списанието за телевизия и дистанционно управление. Нищо друго.

Влезе в банята. Хавлиените кърпи изглеждаха недокоснати, откакто камериерката ги бе сложила на декоративната закачалка. В едно сребърно панерче на мраморната тоалетка все още стояха флаконите с шампоан и други козметични средства, пакет с принадлежности за шиене, кърпа за лъскане на обувки и шапка за душ.

Хамънд угаси лампата, върна се в спалнята и пристъпи по мекия плюшен килим. В стаята имаше отделен бюфет, освен онзи в хола. Съдържанието му вече бе отнесено от полицейския екип. Все пак той взе в ръка носна кърпичка и отвори хладилника. Прегледа набързо менюто от напитки и установи, че нищо не липсва. Когато затвори вратата, моторът се включи и забръмча.

Звукът му се стори успокояващ. Разкошният апартамент с безброй удобства сега представляваше местопрестъпление. Злокобната тишина го изпълваше с тягостно чувство.

Бе тръгнал от „Шейди Рест“ с намерението да се прибере у дома и да сложи край на този ужасен понеделник. Но нещо го бе накарало да дойде тук. Нямаше смисъл да се опитва да си обясни причината. Последните думи на Лорета не преставаха да звучат в съзнанието му.

Дали Алекс Лад наистина бе идвала в събота? Дали бе видяла нещо, за което не желаше да разкаже, защото би изложила живота си на риск? По-скоро би повярвал в това, отколкото да приеме версията, че тя е убиецът, въпреки че и първата не му носеше утеха. Подсъзнателно се надяваше да открие тук нещо, незабелязано досега, нещо, което би оневинило Алекс Лад и би насочило разследването към друг човек. Необяснимо защо, чувстваше се длъжен да защити една жена, която бе доказала, че е умела и непоколебима лъжкиня.

Не бе лесно да се върне в този апартамент, където в събота се бе срещнал с Лут и разгорещено бяха спорили. Тогава бе влязъл само в хола, на няколко крачки от прага. Оттам бе изкрещял това, което искаше да каже.

Лут седеше на канапето, отпиваше от чашата си и самодоволно предупреди Хамънд, че ако е решил да започне съдебно преследване срещу него, ще се наложи да повдигне обвинение и срещу собствения си баща.

— Разбира се — бе добавил Петиджон с усмивка, — има начин да избегнем този скандал. Ако приемете моето предложение, всички ще получат това, което искат, и ще се приберат у дома щастливи.

Бе предложил на Хамънд да продаде душата си на дявола. Той категорично бе отказал. Естествено Лут не бе приветствал решението му.

Обезпокоен от този спомен, Хамънд се приближи към гардероба — единствената мебел в помещението, която не бе изследвал. Зад високите огледални врати имаше празен шкаф и свободни закачалки. Все още с вързан колан, там висеше бял хавлиен халат. Чехлите в същия цвят не бяха извадени от целофановия плик. Сякаш всичко бе непокътнато.

Плъзна обратно вратите и видя нечие отражение в огледалото.

— Търсиш ли нещо?

Хамънд рязко се обърна.

— Не знаех, че има някой тук.

— Очевидно — каза Смайлоу. — Подскочи, сякаш си чул изстрел. — Погледна към кървавите петна на пода. — Извинявай за подбора на думи.

— Хайде, Рори! — саркастично отвърна Хамънд, за да прикрие раздразнението си, че го бяха хванали да тършува. — Винаги си имал дарба да се изразяваш точно.

— Прав си. Е, какво правиш тук, по дяволите?

— Какво те интересува, по дяволите? — отговори Хамънд със същия гневен тон.

— На вратата има полицейска лента, за да не влиза никой.

— Имам право да посетя мястото на престъплението, чийто извършител ще изправя пред съда.

— Протоколът изисква да уведомиш полицията и някой да те придружи.

— Знам.

— Тогава?

— Бях излязъл — троснато каза Хамънд. Смайлоу бе прав, но той не искаше да отстъпи. — Късно е. Не виждах смисъл да безпокоя ченгетата. Не съм докосвал нищо. — Размаха кърпичката, която все още държеше. — Нищо не съм взел. Впрочем мислех, че сте приключили с огледа.

— Така е.

— Тогава какво правиш тук? Търсиш доказателства? Или се каниш да сложиш някакви?

Приковаха гневни погледи един в друг. Смайлоу пръв се овладя.

— Дойдох да обмисля някои резултати от аутопсията.

Хамънд бе обзет от любопитство.

— Например?

Смайлоу се върна в хола и Хамънд го последва. Детективът застана до петната от кръв.

— Раните. Трудно е да се определи траекторията на куршумите, защото са причинили значителни увреждания на тъканите, но Медисън предполага, че дулото на пистолета е било насочено отгоре, вероятно на не повече от половин метър от него.

— Нямало е начин да не улучи.

— Убиецът се е подсигурил.

— Когато се е появил, не е знаел, че Лут е получил мозъчен удар.

— Но е дошъл с намерението да го убие.

— От близко разстояние.

— Което означава, че Петиджон е познавал убиеца си. Двамата останаха загледани в грозното петно на килима.

— Има нещо, което ме притеснява — каза Хамънд след малко. — Едва сега се сетих какво. Шумът. Как е възможно да стреляш с 38-и калибър, без никой да чуе?

— Само няколко от гостите са били в стаите си. Вечерната смяна започва работа след шест. Камериерките все още не са били по коридорите. Възможно е убиецът да е използвал някакъв заглушител, дори подръчно средство, въпреки че Медисън не откри никакви следи тук или около раните. Освен това, мисля, че прехвалената шумоизолация на стаите е истинска, за разлика от охранителните камери.

— Току-що ми хрумна още нещо. — Смайлоу му даде знак да продължи. — Онзи, който е очистил Петиджон, не само го е познавал добре, но е знаел и доста за хотела му. Като че ли убиецът е наясно с всичко, което е вършел Петиджон. Сякаш е бил обсебен. — Хамънд срещна студения поглед на детектива. — Разбираш ли за какво намеквам?

Смайлоу дълго остана замислен, но раздразнен, че не бе стигнал до този извод сам, кимна към входната врата:

— След вас, господин прокурор.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вторник

В завещанието си Лут Петиджон настояваше да бъде кремиран. Веднага щом доктор Джон Медисън позволи на близките му да вземат тялото — в понеделник следобед, то бе откарано до погребалния дом. Вдовицата вече се бе погрижила за необходимите документи. Отказа да види мъртвеца, преди да бъде внесен в крематориума.

Възпоменателната церемония щеше да се състои във вторник сутринта, което някои намираха за твърде скоро, особено като се имаха предвид обстоятелствата около кончината на Петиджон. Но вдовицата често бе нарушавала общоприетите нрави и никой не бе изненадан от решението ѝ.

Утрото бе влажно и горещо. Малко преди десет часа епископалната църква „Сейнт Филип“ се изпълни с известни и скандални личности, както и с множество зяпачи, дошли да видят известните и скандалните, сред които бяха многоуважаемият сенатор от Южна Каролина и една филмова звезда, която живееше в Бюфорт.

Някои от тях не бяха познавали Петиджон, но държаха да присъстват на погребението му. Почти всички приживе бяха злословили за покойника. Въпреки това, сега се тълпяха в църквата, клатеха глави и твърдяха, че скърбят за трагичната му внезапна смърт. Олтарът едва побираше траурните венци и букети.

Точно в десет вдовицата бе съпроводена до първия ред. Беше облечена в черно от главата до петите. Само на шията ѝ блестеше неизменната перлена огърлица. Косите ѝ бяха вързани отзад на конска опашка, а широката периферия на черната сламена шапка скриваше лицето ѝ. По време на цялата служба не свали тъмните си слънчеви очила.

— Дали крие очите си, защото са подпухнали от плач? Или тъкмо обратното?

Стефи Мъндел седеше до Смайлоу. Щом чу въпросите ѝ, той се намръщи. Бе навел глава, сякаш наистина слушаше встъпителната

молитва.

— Извинявай — прошепна тя. — Не знаех, че си религиозен.

Стефи почтително мълча, докато траеше останалата част от службата, въпреки че не изповядваше никаква религия. Не се интересуваше от задгробния живот толкова, колкото от земния. Искаше да осъществи амбициите си тук, в този свят. Звездите в небесната корона не бяха нейната представа за високо постижение.

Текстовете от Светото писание и хвалебствените слова не достигаха до съзнанието ѝ. Прекара времето в размисъл за най-важните за нея аспекти на случая — онези, които би могла да използва като свое предимство.

Делото бе поверено на Хамънд, но не той, а Стефи бе позвънила на прокурор Мейсън предишната вечер. Извини се, че прекъсва вечерята му, но когато му каза за лъжите на Алекс Лад за местонахождението ѝ в събота, получи благодарност от него, че го държи в течение. Бе доволна, че с това обаждане е спечелила няколко червени точки. Позволи си да увери началника им, че навярно Хамънд би му съобщил тези последни сведения... ако бе намерил време. Подтекстът на думите ѝ бе, че Хамънд не отдава достатъчно голямо значение на това дело.

Най-сетне свещеникът завърши службата. Когато станаха, Стефи каза:

— Трогателно, нали?

Сред гълпата опечалени, които наобиколиха Дейви Петиджон, за да изразят съболезнования, тя забеляза Хамънд. Вдовицата нежно го прегърна. Той я целуна по бузата.

— Приятели от детинство — отбеляза Смайлоу.

— Колко близки приятели?

— Защо?

— Струва ми се, че той се опитва да отклони подозренията от нея.

Продължиха да наблюдават, докато мистър и мисис Крос на свой ред прегърнаха Дейви. Стефи се бе срещала с двойката само веднъж на игрището за голф. Хамънд я бе представил на родителите си не като своя интимна приятелка, а като колежка. Възхищаваше се на Престън. Бе видяла в него силна и властна личност. Амелия Крос, майката на Хамънд, бе пълна противоположност на съпруга си — дребничка

миловидна южнячка, която навярно никога в живота си не бе изразявала собствено мнение. Може би дори не бе имала такава.

— Виждаш ли? — попита Смайлоу. — Семейство Крос са като родители на Дейви, откакто няма истински.

— Разбирам.

Бяха им нужни няколко минути, за да си проправят път сред множеството хора.

— Какво имаш против Дейви? — попита Смайлоу, докато вървяха към колата. — Тя вече не е в твоя списък на заподозрени.

— Кой ти го каза?

Стефи отвори дясната врата и се качи. Смайлоу седна зад волана.

— Мислех, че си се спряла на Алекс Лад.

— Вярно е. Но не съм зачеркнала и веселата вдовица. Нямах ли климатик? — попита тя и размаха ръка пред лицето си. — Запита ли Дейви защо домашната ѝ помощница лъже?

— Изпратих един от хората си. Твърдят, че и двете са забравили за посещението на Сара Бърч в магазина.

С фалшива искреност Стефи каза:

— О, сигурна съм, че е така.

Когато изминаха няколко пресечки, Смайлоу изненадващо сподели:

— Открихме човешки косъм.

— В апартамента ли?

— Върху ръкава на сакото на Петиджон. — Погледна я и се засмя гласно, щом видя изражението ѝ. — Не се вълнувай твърде много. Възможно е да се е залепил от мебелите. Може да е на предишен гост, отседнал в същия апартамент, на някоя камериерка или сервитьор от румсървиса. На всеки. — Но ако носи ДНК на Алекс Лад...

— Явно си я набелязала.

— Знаем, че тя излъга! — възкликна Стефи.

— Може да има хиляди причини за това.

— Този път говориш също като Хамънд.

— Онзи любител-детектив.

Разказа на Стефи за срещата си с Хамънд в апартамента предишната вечер.

— Какво е правил там?

— Оглеждаше.

— Какво?

— Мисля, че всичко. Хрумнало му, че може да съм пропуснал нещо.

— Тези мъжки хормони! — гневно извика тя. — Ето какво правят с иначе разумни човешки същества. — След миг добави: — Виж например как влияят на мнението ти за Алекс Лад.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако Алекс Лад не беше уважавана лекарка с дълъг списък от заслуги, ако не беше толкова образована, привлекателна и възпитана, а вместо това бе грубовато момиче с щръкнали коси и татуировки по гърдите, нима така упорито щеше да отказваш да я притиснеш?

— Дори няма да удостоя този въпрос с отговор.

— Тогава защо действаш така плахо?

— Защото една лъжа не е достатъчно основание да я арестувам. Необходимо е много повече от това, Стефи, и ти го знаеш. Най-важното е да докажа, че е била в онази стая. Нужно ми е вещественно доказателство.

— Например оръжие?

— Работя по въпроса.

Тя проследи с поглед профила му и бавно се усмихна.

— Хайде, Смайлоу, какво има? Изплюй камъчето.

— Ще научиш последните подробности не по-късно от всички нас.

— Кога ще бъде това?

— Днес следобед. Повиках доктор Алекс Лад за нов разпит. Въпреки съвета на адвокатата си, тя се съгласи да дойде.

— Без да осъзнава, че ще попадне във внимателно поставена клопка. — Отново въодушевена, Стефи се засмя. — Нямам търпение да видя лицето ѝ, когато капанът щракне.

На лицето ѝ се изписа искрена изненада, която сякаш отрази удивлението на Хамънд.

Това бе странно стечение на обстоятелствата.

Хамънд, Стефи, Смайлоу и Франк Пъркинс се бяха събрали пред офиса на детектива, очаквайки да пристигне Алекс. Стефи недоволно

промърмори, че е оставила някаква папка при дежурния сержант. Хамънд, който се чувстваше ужасно напрегнат в тесния коридор, бързо предложи да слезе и да ѝ я донесе.

Излезе от Отдела за криминални разследвания на втория етаж и спря пред асансьора. Вратите се отвориха. Вътре бе само Алекс, която явно отиваше към офиса на Смайлоу. За миг и двамата застинаха, преди Хамънд да влезе и да натисне бутона за партера.

Вратите се плъзнаха и те останаха заедно в тясното затворено пространство. Той вдъхна аромата на парфюма ѝ. Едновременно забеляза всичко — косите, лицето и фигурата ѝ. Небрежно разпуснатите ѝ коси, лекият грим и стройната ѝ фигура излъчваха женственост, въпреки деловия костюм, с който бе облечена. Горната част бе без ръкави. Виждаше се гладката ѝ нежна кожа. Спомни си допира на ръцете ѝ, гърдите ѝ, коленете ѝ. Цялото ѝ тяло.

Тя също не сваляше очи от него, изучаваше чертите на лицето му, както миг преди да я целуне на бензиностанцията. Този поглед бе част от неустоимото ѝ въздействие. Сякаш жадно се съсредоточаваше върху всичко, което привлечеше вниманието ѝ. Начинът, по който се взираше в него, го караше да се чувства така, сякаш лицето му е най-примамливата гледка на света.

Хамънд заговори:

— В събота вечерта...

— Моля те, не ме питай...

— Защо излъга къде си била?

— А нима би предпочел да им кажа истината?

— Коя истина? Вярно ли е, че онзи човек те е видял пред стаята на Петиджон?

— Не мога да обсъждам това с теб.

— Не можеш значи!

Асансьорът спря на първия етаж. Никой не чакаше. Хамънд излезе, но сложи ръката си на гуменото уплътнение, за да не се затворят плъзгащите се врати.

— Сержант, мис Мъндел оставяла ли е някаква папка тук?

— Папка? Не съм виждал нищо подобно, мистър Крос — отвърна полицаят. — Ако я намеря, ще изпратя някого да я донесе.

— Благодаря.

Хамънд се върна в асансьора и натисна горния бутон. Вратите се затвориха.

— Не можеш значи — задъхано повтори той.

— Разполагаме с няколко ценни секунди. За това ли искаш да разговаряме?

— Не. Не, за бога! — Приблужи се и нежно прошепна: — Искам да те докосвам.

Тя повдигна ръка към шията си.

— Дъхът ми спира.

— Така каза втория път. Или беше третия?

— Престани. Моля те, престани!

— Тогава не те чух да изричаш тази дума. През цялата нощ. Е, защо избяга от мен?

— По същата причина, поради която излъгах.

— Петиджон? Знам, че не си го убила ти. Времето не съвпада. Но по някакъв начин си замесена.

— Трябваше да си тръгна онази сутрин. А сега не бива да чуят, че разговаряме.

— Ако нямаш нищо общо — каза той и застана още по-близо до нея, — защо се опита да си осигуриш алиби, като спа с мен?

Очите ѝ гневно светнаха. Разтвори устни, сякаш се канеше да му отвърне. Но асансьорът спря. Вратите се отвориха. На етажа чакаше Стефи Мъндел.

— О! — тихо възкликна тя, когато ги видя заедно. Погледна Алекс, а след това отново Хамънд. — Бях тръгнала да ти кажа, че я открих — промълви Стефи и вяло вдигна ръка, за да му покаже папката, която по погрешка го бе изпратила да търси. — Съжалявам.

— Няма нищо.

— Извинете — каза Алекс и се промъкна между тях.

— Мистър Пъркинс вече е тук, доктор Лад — осведоми я Стефи, докато минаваше покрай нея.

Тя учтиво благодари и продължи по коридора към двойната блиндирана врата.

— Къде се засякохте?

Въпросът на Стефи го накара да стисне зъби, но се опита да го прикрие.

— Чакаше асансьора долу — излъга той.

— Е, щом вече всички са налице, можем да започваме.

— Кажи им да почакаат още няколко минути. Трябва да отида до тоалетната.

Хамънд влезе в умивалнята и бе доволен, когато откри, че няма никой. Наплиска лицето си със студена вода, а след това се подпря на хладния фаянс, наведе се и изчака капките да се стекат по страните му. Пое си Дълбоко дъх няколко пъти и тихо изруга.

Бе помолил за минути, но щеше да му бъде нужно повече време да се опомни. Всъщност може би никога нямаше да се освободи от примката на вината, която стягаше гърдите му и го задушаваше.

Какво щеше да прави? Само преди седмица дори не бе чувал за тази жена. Сега Алекс Лад бе като център на водовъртеж, който всеки момент щеше да го повлече надолу и да го удави.

Не виждаше изход. Бе извършил нарушение, което не преставаше да се усложнява. Ако бе споделил истината, когато за първи път видя скицата, може би прегрешението му щеше да бъде простено.

„Смайлоу, Стефи, няма да повярвате! Аз прекарах нощта в събота с тази жена. Нима сега ще кажете, че е затрила Петиджон, преди да ме примами в леглото?“

Може би щеше да понесе бурята, ако по-рано бе признал своята уязвимост. Все пак, когато я бе завел във вилата си, дори не предполагаше, че е замесена в престъпление. Беше станал невинна жертва на внимателно съставен план да бъде съблазнен.

Може би щяха да му се подиграват, че е прекарал нощта с напълно непозната жена. Може би щяха да го упрекнат за неговата недискретност. Баща му би го нарекъл глупак. Нима не го бе възпитал достатъчно добре, за да не преспива с непознати? Нима не го бе предупреждавал какво може да сполети един млад мъж, когато попадне в ръцете на непочтена жена?

Положението щеше да бъде смущаващо за него, за семейството му и за прокуратурата. Случилото се щеше да се превърне в клюката на деня, а той — в герой на сума ти неприлични вицове, но би го преживял.

Нямаше смисъл да се предава на угризенията. Не бе разкрил самоличността ѝ и не я бе разобличил, когато бе съчинила историята за пътуването си до Хилтън Хед. Луташе се между дълга и желанието —

и второто бе надделяло. Съзнателно и умишлено бе скрил информация, която можеше да се окаже ключова за разследването на едно убийство, точно както и фактът, че бе пропуснал да съобщи на Монро Мейсън за срещата си с Петиджон. Според правилника на всеки прокурор, поведението му през последните няколко дни бе непростимо.

Дори по-лошо. Ако имаше възможност да обмисли отново тези решения, боеше се, че би направил същия избор.

Учтивостта, с която Смайлоу издърпа един стол и я покани да седне, изпълни Алекс със съмнение. Дори я попита дали ѝ е удобно и ѝ предложи питие.

— Мистър Смайлоу, ако обичате, престанете да се държите с мен като с гостенка. Единствената причина да бъда тук е, че вие ме повикахте и сметнах за свой граждански дълг да откликна на молбата ви.

— Похвална постъпка.

Франк Пъркинс се обади:

— Да престанем с любезностите и да говорим по същество.

— Щом настояваш.

Смайлоу се подпря на ръба на бюрото си, както предния ден. Тази поза му даваше предимство, защото така гледаше Алекс от високо.

Когато вратата се отвори зад гърба ѝ, бе сигурна, че влиза Хамънд. Неговата енергичност раздвижваше въздуха по особен начин. Все още не се бе свързала след миговете, прекарани насаме с него. Бяха кратки, но въздействието им бе неповторимо.

Реакцията ѝ бе физическа и осезаема: щом я видя, Франк Пъркинс забеляза пламналите ѝ страни и я попита дали се чувства добре. Тя го увери, че причината е горещината навън. Но времето нямаше нищо общо с нейната руменина, както и е лекия гъдел в ерогенните ѝ зони.

Този сексуален и емоционален трепет се смесваше с чувството за вина, тлеещо у нея, заради непочтения начин, по който бе поставила Хамънд пред дилема. Съзнателно го бе накарала да направи компромис със съвестта си.

„Отначало — мислено подчерта тя. — Само отначало.“ После желанията на тялото ѝ бяха надделели.

Усети как отново се пробудиха, когато той влезе в стаята.

Възпря импулса си да се обърне и да го погледне, защото се боеше, че Стефи Мъндел може да долови нещо. Погледът ѝ бе доста изпитателен, когато ги видя заедно в асансьора. Алекс се опита да изглежда хладнокръвна, докато слизаше, но когато тръгна по коридора, почувства втренчения взор на Стефи като допир на нажежено желязо до раменете си. Ако някой засечеше сигналите, които с Хамънд неволно изпращаха един към друг, това щеше да бъде Стефи. Не само защото явно бе много проникателна, а поради вродената способност да улавя романтични послания, която всяка жена притежаваше.

Алекс отново се съсредоточи, когато Смайлоу включи касетофона и изрецитира датата, часа и имената на всички присъстващи. След това ѝ подаде ламинирана изрезка от вестник.

— Бих искал да прочетете това, доктор Лад.

Тя хвърли любопитен поглед към краткото заглавие. Не бе нужно да чете по-нататък, за да разбере, че е направила ужасна грешка, която ще ѝ струва скъпо.

— Бихте ли го прочели на глас? — предложи Смайлоу. — Искам и мистър Пъркинс да го чуе.

Осъзнала, че детективът се стреми да я унизи, зачете равнодушно и монотонно статията за евакуацията и затварянето на Харбър Таун на остров Хилтън Хед точно в часа, когато им бе казала, че е наблюдавала атракциите. Щом свърши, настъпи дълго, напрегнато мълчание.

Най-сетне Франк Пъркинс съвсем тихо помоли да погледне изрезката. Тя му я подаде, без да откъсва очи от Смайлоу, който настойчиво и заплашително се взираше в нея.

— Е?

— Какво, детектив Смайлоу?

— Излъгахте, нали, доктор Лад?

— Не си длъжна да отговаряш — предупреди я Франк Пъркинс.

— Къде бяхте в събота — късно следобед и вечерта?

— Не отговаряй, Алекс — отново я посъветва адвокатът.

— Но аз бих искала, Франк.

— Настоявам да не казваш нищо.

— Няма какво да загубя, ако отговоря. — Въпреки съвета му, тя започна: — Имах намерение да отида на Хилтън Хед, но в последния момент промених решението си.

— Защо?

— Каприз. Вместо това, отидох на един панаир край Бюфорт.

— Панаир?

— Карнавал, лесно можете да проверите, мистър Смайлоу. Сигурна съм, че е имало реклами. Беше голямо събитие. Там отидох, след като излязох от Чарлстън.

— Може ли някой да го потвърди?

— Съмнявам се. Имаше стотици хора. Малко вероятно е някой да ме е запомнил.

— Като сладоледаджията на Хилтън Хед.

Смайлоу, изглежда, не хареса забележката на Стефи повече, отколкото Алекс. И двамата я изгледаха гневно, преди детективът да продължи:

— Ако сте видели рекламите за панаира, бихте могли да измислите това, нали?

— Да, предполагам, но не е така.

— Как да ви повярваме, след като веднъж вече ви хванахме в лъжа?

— Какво значение има къде съм била? Казах ви, че дори не съм познавала Лут Петиджон. Не знам нищо за убийството.

— Тя дори не знаеше как е умрял — намеси се Франк Пъркинс.

— Всички си спомняме удивлението на клиентката ти, когато чу, че Петиджон е застрелян.

Ироничният поглед на Смайлоу я изгаряше, но Алекс запази самообладание.

— Тръгнах от Чарлстън с намерението да отида на Хилтън Хед. Когато стигнах до панаира, взех спонтанно решение да се отбия.

— Щом сте толкова невинна, защо ни излъгахте?

„За да се защитя. И за да защитя Хамънд Крос.“

Щом искаха истината, тя бе именно тази. Но дългът на Хамънд Крос да говори истината бе по-обвързващ, отколкото нейният, а той продължаваше да мълчи. Разстроена от срещата си с Боби Тримбъл, цяла нощ бе лежала будна и бе размишлявала за своето положение.

Накрая бе стигнала до извода, че ако успее да държи Боби Тримбъл на разстояние, няма да има проблеми. Никой не би могъл да направи връзка между нея и Петиджон. Докато Хамънд вярваше в невинността ѝ, местонахождението ѝ в събота вечерта щеше да остане тяхна тайна, защото според него не би имало значение за разследването.

Но ако се убедеше, че е виновна, като прокурор щеше да бъде длъжен...

Не смееше да мисли за това. Засега щеше да продължи да съдейства на Смайлоу, докато, както се надяваше, той се откаже да търси връзка с убийството и промени посоката на разследването си.

— Беше неразумно от моя страна да ви лъжа, мистър Смайлоу — каза тя. — Хрумна ми, че ако разкажа за пътуване до Хилтън Хед, би прозвучало по-убедително, отколкото да споделя, че съм се отбила на селски панаир.

— Защо сте чувствали, че трябва да ни убеждавате?

Франк Пъркинс вдигна ръка, но Алекс отвърна:

— Защото не съм свикнала да бъда разпитвана от полицията. Бях напрегната.

— Извинете, доктор Лад — вяло я прекъсна Смайлоу, — но вие сте най-хладнокръвния човек, когото съм разпитвал. Всички сме на това мнение. Мис Мъндел и мистър Крос също смятат, че сте твърде спокойна за заподозряна в убийство.

Алекс не бе сигурна дали това е обида или комплимент и не отвърна. Смути се при мисълта, че са я обсъждали. Запита се какво ли е „коментирал“ Хамънд. Определено я бе опознал доста добре.

— Знаеш ли, че си измамница?

— Моля?

Преструвайки се на обидена, го сграбчи за косите и се опита да повдигне главата му. Но бе твърде силен.

— На пръв поглед изглеждаш спокойна, решителна и сдържана жена. — Наболата му брада леко одраска корема ѝ. — Точно това си помислих, когато те избавих от войниците. Че си хладнокръвно парче.

Тя се засмя:

— Не съм сигурна кое е по-обидно — „измамница“ или „парче“.

— Но в леглото — настойчиво продължи той — няма и следа от твоята сдържаност.

— Мисля, че е...

— Права си — простена Хамънд. — Но може да почака.

— ...че е трудно да запазиш хладнокръвие, когато...

— Кога?

— Когато...

Езикът му докосна нейния и хладнокръвието ѝ се изпари.

— Сама ли отидохте на този панаир?

— Моля?

За миг изпита ужас, че гласът ѝ е прозвучал задъхано и това е издало сладостния ѝ копнеж. Още по-ужасена бе, когато осъзна, че неволно е извърнала глава и гледа Хамънд. Очите му имаха топъл блясък, сякаш бе прочел мислите ѝ. Една вена на слепоочието му пулсираше.

Рязко се обърна към Смайлоу, който повтори въпроса си:

— Сама ли отидохте на този панаир?

— Да, сама. Точно така.

— И останахте сама през цялата вечер?

Трудно бе да изрече нова лъжа, докато пронизателните очи на Смайлоу се взираха в нея.

— Да.

— Не срещнахте ли някой приятел? Не разговаряхте ли с някого?

— Както казах, мистър Смайлоу, бях сама.

Той помълча малко.

— В колко часа си тръгнахте? Сама.

— Когато свършиха атракциите. Не си спомням точния час.

— Къде отидохте?

Франк Пъркинс отново се намеси:

— Няма връзка. Целият разпит е безсмислен и неоснователен. Няма значение къде е била Алекс Лад и дали е била сама или не. Не е длъжна да дава отчет как е прекарала съботната вечер, защото все още не можеш да докажеш, че е била в стаята на Петиджон. Каза ти, че дори не го е познавала. Срамота е човек с нейната безупречна репутация и обществено положение да бъде подложен на разпит. Някакъв тип от Мейкън твърди, че я е видял в момент, когато е имал мъчителни спазми. Нима наистина го смяташ за надежден свидетел, Смайлоу? Ако е така, значи си принизил строгите си изисквания за

криминално разследване. Във всеки случай причини на клиентката ми достатъчно неудобства.

Адвокатът даде знак на Алекс да стане.

— Чудесна реч, Франк, но не сме свършили. Моите детективи откриха, че доктор Лад е изрекла още една лъжа, която има връзка с оръжието на убийството.

Гневно, но предпазливо Франк Пъркинс сниши глас:

— Навярно отново не е нещо сериозно.

— Напротив. — Смайлоу се обърна към нея: — Доктор Лад, вчера ни казахте, че не притежавате оръжие.

— Така е.

Детективът извади от една папка формуляр за регистрация, който Алекс позна. Прегледа го и го подаде на Франк Пъркинс.

— Бях си купила пистолет за самозащита. Както личи от датите, това беше преди години. Вече не го притежавам.

— Какво стана с него?

— Алекс?

Франк Пъркинс се приближи към нея и я изгледа с недоумение.

— Всичко е наред — увери го тя. — Взех няколко урока по стрелба, но не съм го използвала. Държах го в кобур под шофьорската седалка на колата си и рядко се сещах за него. Дори бях забравила, когато я продадох, за да си купя по-нов модел. Едва няколко седмици по-късно си спомних, че револверът е останал под седалката. Обадох се в автосалона и обясних на управителя какво се е случило. Предложи да разпита персонала, но всички твърдяха, че не знаят нищо. Предположих, че някой, който е почиствал колата, или купувачът е открил оръжието и е решил да го задържи.

— Калибърът е същият като на револвера, е който е убит Петиджон.

— Трийсет и осми. Съвсем не е колекционерска рядкост, мистър Смайлоу.

Той отвърна с неизменната си студена усмивка:

— Права сте. — Потърка вежди, сякаш бе притеснен. — Но имаме доказателство, че притежавате пистолет, а разказът ви как сте го загубили звучи неправдоподобно. Забелязали са ви на местопрестъплението малко преди приблизителния час на смъртта. Установихме, че сте ни излъгали за местонахождението си в онази

вечер. Нямаме алиби. — Повдигна рамене. — Опитайте се да прецените нещата от моята гледна точка. Всички тези важни елементи сочат едно.

— Какво?

— Че вие сте нашият убиец.

Алекс отвори уста, за да възрази, но за свое изумление не успя да промълви нито дума. Франк Пъркинс попита вместо нея:

— Готов ли си да я арестуваш, Смайлоу?

За миг детективът задържа поглед върху нея.

— Все още не.

— Тогава си тръгваме.

Този път адвокатът не му даде възможност да спори. Алекс нямаше желание да продължава. Бе изплашена, въпреки че се стараеше да не издава страха си.

Важна част от работата ѝ бе да разгадава израженията на пациентите си и държането им, за да прецени какво мислят, а то в много случаи бе различно от това, което казваха. Позата и жестовете им противоречаха на словесните твърдения. Освен това интонацията им често бе по-изразителна, отколкото самите думи.

Сега приложи уменията си, за да разбере Смайлоу. Лицето му бе като изсечено от мрамор. Беше я погледнал в очите и напълно откровено я бе обвинил в убийство. Само човек, напълно уверен в това, което прави, би могъл да се държи така решително и сурово.

А Стефи Мъндел изглеждаше готова да заподскача и радостно да запляска с ръце. Уповавайки се на опита си да разгадава поведението на хората, Алекс можеше да каже, че и двамата са убедени, че нещата се развиват в тяхна полза.

Но реакциите им не бяха така важни за нея, както тази на Хамънд Крос. Със смесено чувство на очакване и ужас тя се обърна към вратата и го погледна.

Стоеше, облегал рамо на стената, кръстосал крака. Ръцете му бяха отпуснати, с преплетени пръсти. Леко бе събрал вежди. Неопитен наблюдател би го сметнал за спокоен и дори безразличен.

Но за Алекс бе очевидно, че едва сдържа чувствата си. Съвсем не бе така нехаен, както искаше да изглежда. Издаваха го притворените клепачи и стиснатите устни. Отпуснатите ръце и кръстосаните крака не бяха признак на отегчение.

Може би съзнателно бе заел тази поза.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Мечтата на всеки театрален режисьор бе да го наеме за ролята на „смешника“. Първо заради името му — Харви Нъкъл. Винаги бе подтиквало околните да измислят подигравателни прякори. Съучениците, а по-късно колегите му съчиняваха хиляди шеги за него и бяха безмилостни.

Освен името си, Харви Нъкъл имаше удивително подходяща външност за ролята. Всичко в него съответстваше на стереотипа: очилата с дебели стъкла, бледото лице, хилавото тяло и вечно сополивият нос. Всеки ден носеше папионка. Когато времето в Чарлстън захладнееше, обличаше пуловери с V-образно деколте под вълнените си сака. През лятото ги заменяше с тениски и кадифени костюми.

Единственото му достойнство — по ирония на съдбата също типично — беше това, че бе компютърен гений. Служителите от градската администрация, които го обсипваха с подигравки, започваха да любезничат, когато възникнеше проблем е компютрите. В такъв случай винаги изричаха една и съща фраза: „Повикайте Нъкъл. Доведете го веднага.“

Във вторник вечерта той влезе в бара „Шейди Рест“, тръсна мокрия си чадър и разноголедите му очи примигнаха от гъстия цигарен дим.

Лорета Буут, която го очакваше, изпита съчувствие. Харви бе дребничък, невзрачен червей, но мястото му съвсем не бе в „Шейди Рест“. Като че ли леко се успокои, когато я видя да идва срещу него.

— Помислих, че съм записал грешен адрес. Какво ужасно място! Прилича на гробница.

— Благодаря ти, че дойде, Харви. Радвам се да те видя. — Преди да избяга, което сякаш се канеше да стори, Лорета го сграбчи за ръката и го повлече към едно сепаре. — Добре дошъл в моя офис.

Все още треперейки, той разтвори мокрия си чадър под масата, оправи реверите на самото си и намести очилата над дългия си тесен

нос. Когато свикна с полумрака и огледа останалите клиенти, потръпна.

— Не се ли боиш да идваш тук сама? Клиентелата, изглежда, е измета на обществото.

— Харви, аз също съм част от клиентелата.

Той се засрами и пелтечейки, започна да се извинява. Лорета се засмя:

— Не се чувствам обидена. Отпусни се. Имаш нужда от питие.

Даде знак на бармана.

Харви скръсти малките си ръце на масата.

— Много любезно от твоя страна. Благодаря. Нека бъде малко. Не мога да остана дълго тук. Алергичен съм към цигарения дим.

Поръча му уиски и бутилка сода за себе си. Когато забеляза изненадата му, обясни:

— На сух режим съм.

— Наистина ли? Чух... чух друго.

— Отскоро не пия.

— Е, радвам се за теб.

— А аз никак, Харви. Не ми харесва.

Откровеността ѝ го накара да се засмее.

— Винаги си удряла право в целта, Лорета. Не си се променила. Мъчно ми е, че не те виждам често. Липсва ли ти полицейският участък?

— Понякога. Не толкова хората. По-скоро работата.

— Все още ли се занимаваш с частни разследвания?

— Да, на свободна практика съм. — Тя се поколеба. — Именно затова те повиках.

Той промърмори:

— Знаех си. Дори си казах: „Харви, ще съжаляваш, ако приемеш тази покана.“

— Но любопитството ти надделя, нали? — подкачи го Лорета. — И спомените за доброто старо време.

— Лорета, моля те, не искай услуга от мен.

— Харви, за бога, не бъди такъв лицемер!

Официално той бе на държавна служба, но компютърните умения му даваха възможност да прониква в архивите на града и щата. Достъпът му до толкова информация караше много хора, готови да

платят щедро, да се обръщат към него, когато искаха да разберат какво възнаграждение получават колегите им или нещо подобно. Но Харви не желаше да се замесва в неетични или незаконни дела. Упорито отказваше на всеки, който се опиташе да измоли услуга.

Затова прямотата на Лорета го изненада. Примигна няколко пъти зад дебелия лещи на очилата си.

— Знам, че не си доброто момченце, за което се представяш.

— Истинска наглост е да ми напомняш за единственото ми малко прегрешение.

— Единственото, за което знам — многозначително каза тя. — Все още мисля, че ти си скроил онзи жесток номер на идиота, който те направи за смях на коледното тържество. Хайде, Харви, признай си! Не си ли отмъсти, като обърка всичките му програми?

Той се нацупи.

— Все едно — засмя се Лорета. — Не ти се сърдя, че не желаш да бъдеш искрен с мен. Ще запазя тайната ти. Всъщност се радвам, че и ти имаш слабо място. Специалистка съм по човешките недостатъци. — Размаха пръст срещу него. — Обичаш тръпката, която чувстваш, когато нарушаваш правилата. Така се забавляваш.

— Какъв ужасен израз! Освен това не е вярно. — Въпреки многобройните си клетви, че е въздържател, Харви изпи уискито на един дъх и не възрази, когато Лорета поръча още едно.

Като полицаи, работещ извънредно в Областния архив, една вечер тя бе заварила Харви Нъкъл в офиса на началника да тършува из файловете с личните му финанси и да отпива от бутилката бренди, която бе скрил.

Дребничкият човечец бе застинал от ужас, защото го бяха хванали да върши нещо, което винаги се бе клел, че няма да стори по ничия молба. Едва сдържайки смеха си, Лорета го увери, че няма намерение да го издава и му пожела успех в търсенето на съкровища.

Следващия път, когато му поиска услуга, той без колебание се съгласи. След онази нощ, винаги когато имаше нужда от сведения, Лорета се обаждаше на Харви. Всеки път ги получаваше. Оттогава поддържаше приятелски отношения със своя ценен информатор.

— Знам, че мога да разчитам на теб, Харви.

— Не давам никакви обещания — сухо каза той. — Вече не си полицаи. Това значително променя нещата.

— Много е важно. — Лорета се наведе над масата и прошепна:
— Работата ми е свързана с убийството на Петиджон.

Той втренчи поглед в нея, разсеяно благодари на бармана, който поднесе питието му, и бързо отпи глътка.

— Шегуваш ли се?

— Тихо! Нито дума никому за това.

— Знаеш, че можеш да ми имаш доверие — шепнейки, отговори Харви. — За кого работиш?

— Нямам право да казвам.

— Все още не са заловили убиеца, нали? Ще арестуват ли някого скоро?

— Съжалявам, Харви, не мога да го обсъждам. Обещах на клиента си пълна дискретност.

— Разбирам.

Съвсем не изглеждаше разочарован. Тази загадъчност събуди интереса му към приключения. Щеше да бъде посветен, макар и не напълно, в една тайна, която би го приобщила към тесен кръг от избрани хора, а повечето му познати не желяеха да имат нищо общо с него. Лорета имаше известни угризения, че го манипулира по този начин, но бе решила да стори всичко възможно, за да изкупи вината си пред Хамънд.

— Трябва ми всичко, което можеш да откриеш, за доктор Алекс Лад. Второто й име започва с Е. Имам и номера на осигуровката й, на шофьорската й книжка и така нататък. Тя е психоложка, която практикува тук, в Чарлстън.

— Психо? Това ли е връзката й с Петиджон?

— Не мога да ти кажа.

— Лорета! — умолително изхленчи той.

— Защото и аз не знам, кълна се! Нещата, до които се добрах досега, са дреболии. Данъчни квитанции, бележки от банки, кредитни карти. В тях няма нищо нередно. Собственичка е на дома си, няма големи дългове. Не е извършвала никакви нарушения. Дори не е пътувала без билет. Дипломите й за висше образование и квалификация са впечатляващи. Била е отличничка и е получила предложения за работа от няколко престижни клиники. Но предпочела да започне частна практика.

— Как е започнала? Явно е разполагала с пари.

— Наследила е имуществото на осиновителите си — доктор Марион Лад, общ лекар от Нешвил, и съпругата му — Синтия, бивша учителка. Не са имали други деца. Загинали преди няколко години при катастрофа с малък самолет по време на ски екскурзия в Юта.

— Имало ли е подозрения за саботаж?

За да скрие усмивката си, Лорета отпи глътка сода. Харви наистина бе въодушевен.

— Не.

— Хм. Струва ми се, че вече си открила доста.

Лорета поклати глава:

— Не знам нищо за детството ѝ. Била е осиновена чак на петнадесет години.

— Толкова късно?

— Странно защо, като че ли животът ѝ започва оттогава. Обстоятелствата около осиновяването ѝ и времето преди това са черна дупка. Не излиза никаква информация. Когато се опитах да проникна, нямах късмет.

— Ха! — възкликна Харви и отново бързо сръбна глътка уиски.

— Учила е в частна гимназия. Хората, с които се свързах там — от ръководството до най-нисшите служители, — бяха любезни, но предпазливи. Дори не се решиха да ми изпратят протокола на випуска ѝ. Не желаят да смущават покоя на семейство Лад и избягват да говорят за тях. Според всички материали, които прочетох, са били високоуважавани и с безупречна репутация. Преди да се откаже от професията си, Синтия Лад спечелила наградата „Учител на годината“. Пациентите на доктор Лад скърбели за него, когато загинал. Бил е и пастор. Тя... Няма значение, сам разбираш. Нищо скандално.

— Какво мога да сторя?

— Да се добереш до сведения за детството ѝ.

Харви артистично въздъхна:

— Страхувах се, че ще кажеш точно това.

— Навярно и там няма нищо. Искам само да надзърнеш.

— Това е достатъчно, за да ме уволнят. Знаеш как е в областната администрация — захленчи той. — Пазят онези архиви като свещени реликви. Никой не бива да се доближава до тях.

— Никой, освен един неуловим компютърен гений. Трябва ми информация и от Тенеси.

— Забрави!

— Знам, че можеш да се справиш — каза Лорета, протегна се над масата и потупа ръката му.

— Ако Организацията за защита на децата открие какво правя, може здравата да си изпатя.

— Имам доверие в теб, Харви.

Той нервно хапеше устната си, но Лорета се убеди, че е изкушен от предизвикателството.

— Съгласен съм да опитам, но нищо повече. Ще опитам. Но толкова деликатна работа изисква време.

— Разбирам. Бъди внимателен. Все пак побързай. — Тя остави чашата със сода и тихо се оригна. — Но, Харви, докато се занимаваш с това...

Харви направи недоволна гримаса.

— Ох!

— Ще те помоля за още една услуга.

— Обажда се Смайлоу.

— Говори по-силно — каза му Стефи. — На клетъчния телефон съм.

— И аз. Току-що се обади човек от Отдела за изследване на вещественни доказателства.

— Добри новини?

— За всички, освен за доктор Лад.

— Какво? Какво?! Кажи ми.

— Спомняш ли си за неидентифицираната частица, която Джон Медисън взе от дрехите на Петиджон?

— Ти ми каза.

— Карамфил.

— Подправката?

— Кога за последен път си виждала карамфил?

— На Великден. Върху печеното на майка ми.

— А аз видях вчера, когато надникнах в коридора на Алекс Лад. На масичката имаше стъклена купа с пресни портокали. Бяха набодени с карамфилови пъпки.

— Пипнахме я!

— Все още не, но сме близо.

— А онзи косъм?

— Човешки е. Не е на Петиджон, но нямаме проба за сравнение.

— Все още.

Той се засмя:

— Бъди нащрек, Стефи.

— Почакай, ще съобщиш ли на Хамънд тази последна подробност?

— А ти?

След кратко мълчание Стефи каза:

— До утре.

Хамънд почти реши да не вдига слушалката. Промени намерението си малко преди телефонът да престане да звъни. В следващия миг съжали.

— Започнах да си мисля, че няма да вдигнеш.

Тонът, с който баща му изрече тази проста реплика, я превърна в упрек.

— Бях в банята — излъга Хамънд. — Какво има?

— В колата съм, на път за дома. Току-що оставих майка ти в бриджклуба. Не исках да кара в този дъжд.

Родителите му имаха старомоден брак. Ролите им бяха традиционни и ясно разграничени. Баща му сам вземаше повечето важни решения. На Амелия Крос дори не й бе хрумвало да оспори това негово право. Хамънд не разбираше сляпото й подчинение на една архаична система, която я лишаваше от индивидуалност, но тя изглеждаше напълно доволна. Никога не бе изтъквал неравнопоставеността в тяхната връзка, защото не желаше да разгневи баща си или да нарани майка си. Освен това неговото мнение нямаше значение. Така бяха живели повече от четиридесет години.

— Как върви случаят „Петиджон“?

— Добре — отвърна Хамънд.

Престън се засмя:

— Би ли обяснил малко по-подробно?

— Защо?

— Любопитен съм. Днес следобед играх голф с шефа ти, преди да завали. Каза, че Смайлоу два пъти е разпитвал някаква заподозряна и ти си присъствал.

Баща му не бе просто любопитен. Интересуваше се дали синът му постъпва както подобава.

— Не мога да говоря за това по телефона.

— Не бъди глупав. Искам да знам какво става.

Хамънд се опита да му разкаже за разпитите на Алекс, без да издаде пристрастие.

— Адвокатът й...

— Франк Пъркинс. Добър човек.

Престън бе осведомен за подробностите. Хамънд знаеше, че не нарушава правилата за пазене на поверителна информация, защото вече са били нарушени. Приятелството между баща му и Монро Мейсън бе започнало още в ученическите им години. Щом днес бяха играли заедно голф, Монро със сигурност му бе разказал за последните събития и той почти нямаше какво да добави.

— Пъркинс смята, че нямаме доказателства против нея.

— А ти какво мислиш?

Хамънд внимателно подбираше думите си, защото не знаеше кога нещо, което е казал, ще се превърне в заплаха или дори капан за него. За разлика от Алекс, той не бе изкусен лъжец. Нямаше навик да лъже и мразеше дори най-малкото отклонение от истината. Но вече бе премълчал два важни факта. Откри, че сравнително лесно може да заблуди баща си.

— Установиха, че е изрекла две лъжи, но Франк Пъркинс е професионалист и може би няма да бъдат взети предвид.

— Защо?

— Защото все още не можем да намерим връзка между нея и убийството.

— Мейсън каза, че е излъгала къде е била онази нощ.

— Не е пропуснал нито една подробност, нали? — промърмори Хамънд под носа си.

— Какво?

— Нищо.

— Защо ще лъже, ако няма какво да крие?

Хамънд дръзко отвърна:

— Може би онази нощ е имала тайна среща и скри истината, за да защити мъжа, с когото е била.

— Може би. Но все пак е излъгала и Смайлоу го е доказал. Знам, че не го харесваш, но трябва да признаеш, че е отличен детектив.

— Безспорно.

— Впрочем той е завършил право. — Хамънд бе наясно с навика на баща си постепенно да променя посоката на разговора, за да подготви събеседника си за болезнен удар. — Надявам се никога да не се премести от полицията в прокуратурата. Възможно е да останеш без работа, сине.

Хамънд стисна зъби, за да не изрече ругатнята, която му хрумна.

— Казах на майка ти...

— Говорил си за този случай с мама?

— Защо не?

— Защото... не е честно.

— Към кого?

— Към всички засегнати. Полицията, прокуратурата и заподозряната. А ако тази жена е невинна, татко? Репутацията ѝ ще бъде поставена на карта без причина.

— Защо си толкова разстроен, Хамънд?

— Надявам се, че мама няма да разкаже на партньорките си по бридж всички пикантни подробности.

— Прекаляваш.

Сигурно бе така, но колкото повече продължаваше този телефонен разговор, толкова повече го вбесяваше. Главно защото баща му следеше всяка негова стъпка във връзка със случая. Дело за убийство от такава величина обсебваше живота на всеки юрист. Посвещаваше на него часове, дни, седмици и дори месеци, през които не мислеше за нищо друго. Хамънд можеше да се справи. С удоволствие би посрещнал предизвикателството. Но не му бе приятно да понася критики в края на всеки ден. Това щеше да попречи на душевното му равновесие и да го накара постоянно да се съмнява дали стратегията му е правилна.

— Татко, знам какво върша.

— Никога не съм се съмнявал...

— Глупости! Ти поставяш под съмнение способностите ми всеки път, когато разговаряш с Мейсън и го молиш да те осведомява. Ако не

беше доволен от работата ми, никога не би ми възложил това дело. Определено не би ме посочил за свой наследник.

— Всичко това е вярно — каза Престън с дразнещо спокойствие.

— Още една причина да се тревожа, че ще се провалиш.

— Защо мислиш, че ще се проваля?

— Разбрах, че заподозряната е красавица.

Хамънд бе очаквал този удар. Ако бе дошъл изненадващо, дълго нямаше да се опомни. Баща му постигна целта си. Винаги знаеше кое би го накарало да се почувства дълбоко засегнат.

— Това е най-жестоката обида, която съм чувал от теб.

— Слушай, Хамънд, аз...

— Не, ти слушай! Ще свърша работата си. Ако деянието заслужава смъртна присъда, ще поискам именно такава.

— Нима?

— Абсолютно! Както не бих се поколебал да заведа дело срещу теб, ако разкрия злоупотребите ти.

След кратко мълчание Престън тихо каза:

— Не си играй с мен, Хамънд.

— Наричай го както искаш, татко. Ще видиш, че не си играя.

— Тогава го направи. Но преди това не забравяй да помислиш какво основание имаш.

— По-точно?

— Не прибързвай, преди да си събрал достатъчно доказателства, и не го прави от злоба. Би ни струвало много време, усилия и срам само защото ми се сърдиш, че съм строг с теб. Никога няма да бъда осъден. Опитвайки се да ми отмъстиш, ще навредиш само на себе си.

Кокалчетата на Хамънд бяха побелели и чувстваше болка в пръстите, с които силно стискаше слушалката.

— Затварям. Довиждане.

Въпреки дъжда, Алекс реши да потича. Пое с равномерни крачки през пороя. Стараеше се да не нарушава режима си за поддържане на форма, когато във всичко останало в живота ѝ цареше хаос. Освен това се надяваше, че така ще се освободи от напрежението след сеансите, които бе принудена да отложи за вечерта, физическото усилие проясняваше съзнанието ѝ и я освобождаваше от грижи.

Тревожеше се за пациентите си. Какво щеше да стане с тях, когато се разчуеше, че е заподозряна в убийство? Какво щяха да си помислят за нея? Дали мнението им щеше да се промени? Естествено. Безсмислено бе да се надява, че няма да обърнат внимание на факта, че е разпитвана от полицията.

Може би още утре трябваше да започне да ги насочва към свои колеги, за да не бъде прекъснато лечението им, ако тя отиде в затвора.

От друга страна, възможно бе да не се наложи да изпраща пациентите си при други психотерапевти. Когато научат, че тяхната психоложка е обвинена в убийство, може би сами щяха да престанат да посещават сеансите ѝ.

Мина покрай кола, паркирана до бордюра на една пресечка от дома ѝ, и забеляза, че стъклата са замъглени, което означаваше, че вътре има някой. Двигателят не бе изключен, въпреки че фаровете не светеха и чистачките не работеха.

Едва когато пробяга още двадесетина метра, погледна назад. Сега фаровете бяха запалени. Колата завиваше към друга улица.

„Може би няма нищо“, каза си тя. Просто бе станала параноичка. Но не успя да се отърси от тревожните мисли. Дали някой я следеше?

Например полицията. Може би Смайлоу бе наредил денонощно да я наблюдават. Нали такава бе обичайната практика? Или Боби я държеше под око, за да е сигурен, че няма да изчезне с „неговите“ пари. Не бе видяла познатата кола с гюрук, но той лесно можеше да се снабди с друга.

Съществуваше още една вероятност. Доста по-страшна. Дори не смееше да мисли за нея, но знаеше, че би било глупаво да я отхвърли. Боеше се, че убиецът на Лут Петиджон може да е по петите ѝ. Ако показанията на човека, който я бе забелязал в хотела, бѣдеха огласени, извършителят би предположил, че е станала свидетелка на убийството.

Тази мисъл я накара да потръпне не само защото се боеше от убиеца. Бе загубила контрол над живота си. А именно от това се страхуваше най-много. Да живее без избор и свободна воля за нея бе по-лошо от смъртта.

Преди двадесет години бе решила никога повече да не позволява друг човек да се разпорежда с живота ѝ. Почти толкова време ѝ бе нужно, за да повярва, че най-сетне е, свободна от оковите и може сама да решава съдбата си.

Но Боби се бе появил отново и всичко се бе променило. Сега ѝ се струваше, че животът ѝ зависи от волята на всички около нея, а тя е безсилна да стори каквото и да е.

След половин час тичане влезе в дома си през вратата откъм верандата. Свали мокрите дрехи в пералното помещение и продължи навътре, загърната с хавлиена кърпа.

Откакто бе пълнолетна, живееше сама и бе свикнала да не се бои от престъпници. Повече я плашеше чувството за самота. Не изпитваше нужда да се защитава от крадци, но ѝ бе необходима твърдост, за да понася пустотата по време на празници, когато и компанията на най-добрите ѝ приятели не можеше да компенсира липсата на семейство. Дори когато седеше пред камината в уютния си дом в студена вечер, я обземаше тъга. Понякога внезапно се будеше нощем, не от въображаем шум, а от напълно реалната тишина на своето уединение. Единственото, от което се страхуваше в самотата си, бе да не прекара така целия си живот.

Но тази вечер почувства странна тревога, когато угаси лампите на долния етаж и се качи по стълбите. Стъпалата изскърцаха под тежестта ѝ. Бе свикнала със звука, който издаваше старото дърво. Обикновено ѝ се струваше приятен, но тази вечер прозвуча някак зловещо. Спря се на площадката и погледна към мрачното стълбище. Коридорът и стаите долу бяха пуссти точно както когато бе излязла, за да потича.

Докато вървеше към спалнята, опита да си внуши, че е неспокойна заради дъждовното време. Дъждът бе донесъл прохлада след няколко дни непоносима горещина, но бе пороен. Тежките капки барабаняха по стъклата на прозорците и покрива. По олуците се стичаха обилни струи.

Отвори вратата на горната веранда и излезе, за да придърпа саксия с гардении под сенника, фонтанът в средата на градината преливаше. Цветовете бяха обрулени и стърчаха само голите клони на храстите. Гледката навяваше меланхолия. Тя се прибра, залости вратата и спусна капаците на всички прозорци.

Пороят навън бе достатъчно изнервящ. Тази вечер алеята Батъри бе пуста. Без обичайните бегачи, колоездачи и хора, излезли да разходят кучетата си, Алекс се бе почувствала изоставена и уязвима.

Клоните на огромните дървета в Уайт Пойнт Гардънс изглеждаха заплашително надвиснали, а обикновено ги бе смятала за закрилници.

Когато влезе в банята, метна кърпата върху металната закачалка и се наведе над ваната, за да развърти крановете. Докато чакаше да потече топла вода, изми зъбите си. Щом вдигна поглед от мивката, видя отражение в огледалото и рязко се обърна.

Беше халатът ѝ, който висеше на закачалката.

Алекс почувства слабост в коленете, облегна се на ръба и мислено си заповяда да престане с тези глупави страхове. Съвсем не бе в стила ѝ да се бои от сянката си. Какво ставаше с нея?

Единствената причина бе Боби. „По дяволите! Проклет да е!“

Въпреки че ѝ се струваше глупаво, се бе предала на същите слабости, които помагаше да преодолеят пациентите ѝ. Когато светът на един човек рухва, той има право на някои естествени реакции, включително и гняв, дори ярост и, разбира се, детински страх.

Спомняше си от какво се бе страхувала като дете. Но; таласъмните не можеха да съперничат на Боби Тримбъл. Той бе способен да съсипе живота на много хора. Някога почти бе съсипал нейния и заплашваше да го стори отново. Затова се боеше от него. Сега дори повече, отколкото преди.

Затова подскачаше, щом видеше халата си, лъжеше и безотговорно бе въвлякла един почтен човек като Хамънд Крос в нещо ужасно.

„Но само отначало, Хамънд. Само отначало.“

Влезе във ваната и придърпа завесата. Дълго време стоя под струята с наведена глава. Чувстваше как горещата вода докосва челото ѝ, а надигащата се нара постепенно я обгръща.

Измислената история за една съботна вечер в Харбър Таун ѝ се бе сторила толкова правдоподобна. Нормално бе да остане незабелязана в едно селище далеч от Чарлстън, сред многолюдна тълпа. Дяволски лош късмет!

Това, което бе разказала за пистолета си, бе самата истина, но сега вероятността да ѝ повярват изглеждаше нищожна. След като бе уличена в една лъжа, всичко, което кажеше по-нататък, щеше да бъде прието за нова измислица.

Стефи Мъндел искаше да бъде доказано, че е виновна. Прокурорката мразеше другите представителки на своя пол. Алекс се

бе убедила в това още при първата им среща. Бе изучавала характери като този на Стефи Мъндел. Тя бе амбициозна, хитра и готова на всичко, за да постигне целите си. Хора като Стефи рядко бяха щастливи, защото никога не се чувстваха доволни от другите и особено от себе си. Очакванията им никога не се оправдаваха, защото не преставаха да вдигат летвата все по-високо. Удовлетворението бе непостижимо за тях. Стефи Мъндел се стремеше да постигне и невъзможното, поемайки всякакви рискове.

По-трудно бе да разбере Рори Смайлоу. Той бе хладнокръвен и Алекс не се съмняваше, че е способен на жестокост. Но долови в него някаква вътрешна борба, сякаш се опитваше да потисне демонични страсти. Явно този човек не можеше да живее в мир със себе си. Стремеше се да преодолее собствените си комплекси, като измъчваше други хора и ги караше да страдат не по-малко от него. Тази непримиримост го правеше уязвим, но той се съпротивляваше с отмъстителност, която го превръщаше в заплахата за противниците му — например заподозрените.

Не бе лесно да реши от кого да се страхува повече.

Не знаеше и какво да очаква от Хамънд. Останалите я смятаха за убийца. А той може би имаше още по-лошо мнение. Ако се замислеше за него, скоро щеше да изпадне в отчаяние и угризения, а нямаше излишно време да съжالياва за това, което можеше да се получи между тях, ако се бяха срещнали в друг момент и на друго място.

Ако някой мъж бе успял да стигне до сърцето и душата ѝ, където се криеше истинската Алекс Лад, то това бе Хамънд. Можеше да бъде единственият, на когото би дала възможност да я избави от самоналоженото ѝ уединение, да запълни празнотата и да сподели живота ѝ.

Но романтиката бе лукс, който тя не можеше да си позволи. Сега най-важното бе да се спаси от положението, в което се намираше, да запази работата, репутацията и живота си непокътнати.

Капна обилно ароматен гел върху дунапреновата гъба и го разпространи по тялото си. Обръсна краката и изми с шампоан косите си. Дълго време ги плакна, надявайки се горещата вода да отпусне мускулите ѝ, но и това не успя да разсее тревогата ѝ.

Най-сетне завъртя крановете, изтри с ръка ръба на ваната и отметна завесата.

Въпреки че никога не бе пиццала, сега го стори.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Боби бе успял да намери изход от поредното затруднение.

Само въпрос на време бе да получи парите си от Алекс. Рано или късно тя щеше да му ги даде. Би рискувала твърде много, ако не го направеше.

Междувременно не бе останал без средства. Благодарение на студентките, с които бе прекарал нощта, бе забогатял с няколкостотин долара. Докато блажено спяха в леглото му, той бе събрал багажа си и се бе измъкнал. Би трябвало да си вземат поука от преживяното. Почти чувстваше, че е извършил едно добро дело.

Не бе необходимо голямо усилие, за да се настани на друго място, а си струваше наградата. Когато отседна в хотел далеч от този, в стая с изглед към реката, поръча за закуска яйца, шунка, овесена каша и пържено пилешко, което поиска не толкова за да засити глада си, а защото бе в приповдигнато настроение.

Следващата точка от плана му за деня бе да посети няколко магазина. Един нов костюм нямаше да му бъде излишен. Това бе инвестиция. Ако плащаше данък върху приходите си, би отбелязал сумата, похарчена за костюми, като производствен разход. Човек от неговия бранш трябваше да бъде елегантен.

Бе прекарал останалата част от следобеда край плувния басейн на хотела, полагайки грижи за тена си.

Сега, облечен е новия си светлобежов костюм и тъмносиня копринена риза, влезе в един бар, който шофьорът на таксито горещо му бе препоръчал.

— Къде мога да се позабавлявам?

— Да се позабавлявате? — Мъжът бе преценил Боби по отражението му в огледалото за обратно виждане и бе казал провлачено: — Тръгнал си да сваляш женски, нали, приятел?

Поласкан, Боби кимна усмихнато.

— Знам кое е най-доброто заведение.

В мига, когато влезе в бара, Боби се увери, че шофьорът е прав. Беше идеалното място за запознанства. Музиката бе оглушително силна. Светлините примигваха над запотените танцьори. Сервитьорките едва смогваха да изпълнят всички поръчки на хората, дошли тук в отчаяно търсене на развлечения. Множество жени без партньори. Честна игра.

След две питиета, разредени с вода, Боби избра своята жертва. Беше сама на масата си. Никой не я бе поканил на танц. Усмиваше се на всеки, който минеше покрай нея, което бе доказателство, че съзнателно търси компания. И най-важното — три пъти погледна към него, докато той си даваше вид, че не забелязва.

Най-сетне я удостои с чаровна усмивка.

Тя смутено извърна глава. Пръстите ѝ заиграха със сребристите пайети по яката ѝ.

„Бинго“, каза си Боби, когато уреди сметката с бармана.

Застана зад нея така, че да не го види, и попита:

— Извинете, свободно ли е мястото?

Дамата рязко се обърна. Широко отвори очи и това издаде задоволството ѝ, което се опита да прикрие с кокетна забележка:

— Вече да.

Той се усмихна и седна срещу нея до тясната масичка. Съзнателно докосна коленете ѝ със своите, за което бързо се извини. Предложи ѝ питие и тя прие е удоволствие.

Казваше се Елън Роджърс. Беше от Индиана и за първи път бе дошла на юг. Сподели, че всичко ѝ харесва, освен жегата, но дори в нея имало нещо примамливо. Нарече храната божествена и се оплака, че е наддала два килограма от пристигането си в Чарлстън.

Въпреки че не би ѝ навредило, ако отслабнеше поне с пет, Боби каза любезно:

— Определено няма причина да се безпокоите за теглото си. Искам да кажа, имате страхотна фигура.

Тя потупа ръката му и промърмори:

— Работата ми е свързана с много движение.

— Инструкторка по аеробика ли сте? Или треньорка?

— Аз? Боже опази! Учителка съм в прогимназия. Преподавам английска граматика и правоговор. Вероятно изминавам по петнадесет километра на ден по коридорите.

Дамата позна, че е от Юга. Приятният му, леко провлачен и мелодичен говор го бе издал. Както и южняшката непринуденост.

Той се усмихна и се доближи към нея.

— Стараем се да бъдем гостоприемни, госпожо.

Потвърди думите си с покана за танц. След няколко бързи песни диджеят избра блус. Боби я притегли към себе си и се извини, че е леко изпотен. Тя го успокои, че няма нищо против. Бе на мнение, че от потта лъха мъжественост. В края на танца дланите му притискаха ханша ѝ и мис Елън Роджърс безспорно усещаше, че е възбуден.

Когато я освободи от прегръдката си, страните ѝ бяха зачервени и изглеждаше развълнувана.

— Съжалявам за... — запелтечи той. — Толкова е... Господи, чувствам се неловко. Не съм бил с жена... ако искате, ще си отида, аз...

— Не е нужно да се извинявате. Това е естествено. Не можете да го контролирате.

— Права сте, госпожо, не можах да се овладея. Бяхте толкова близо до мен.

Хвана ръката му и го поведе обратно към масата. Следващите питиета бяха по нейна поръчка. Когато ги изпиха до половината, Боби ѝ разказа за съпругата си:

— Почина от рак. Преди две години, през октомври.

Очите ѝ се премрежиха.

— Съжалявам.

Увери я, че едва наскоро е започнал да излиза и отново да се наслаждава на живота.

— Отначало си мислех: „Добре че не създадохме деца.“ сега като че ли ми се иска да имахме. Знаете ли, човек се чувства самотен, когато си няма никого на света. Хората не бива да живеят сами. Това е против природата ни.

Тя плъзна ръка под масата, потупа го по бедрото в знак на съчувствие и я остави там.

„Господи, колко съм добър!“, помисли си Боби.

От другата страна на завесата стоеше Хамънд.

— Изплаши ме до смърт! — задъхано призна Алекс. — Какво правиш в дома ми? Как влезе? Откога си тук?

— И ти ме изплаши.

— Аз? Как?

— Досетих се защо лъжеш. Страхуваш се от убиеца на Петиджон.

— Да, хрумна ми, че животът ми може да е в опасност.

— Исках да те предупредя, а е рисковано да се обаждам по телефона.

Тя погледна към спалнята.

— Подслушват ли ме?

— Боя се, че това е в стила на Смайлоу. Дори без да е получил съдебно нареждане.

— Мисля, че е заповядал да ме следят.

— И така да е, аз не знам. Впрочем покатерих се по задната стена. Не бих имал полза да ме видят в дома ти, нали? Пет минути чуках на вратата на кухнята. Видях, че лампите на горния етаж светят, а ти не отвори и започнах да си въобразявам какво ли не. Хрумна ми, че съм дошъл твърде късно, че се е случило нещо... — Той замълча. — Трепериш.

— Студено ми е.

Хамънд свали кърпата, наметна я върху раменете ѝ, притегли краищата един към друг и ги задържа.

— Какво те кара да мислиш, че си под наблюдение?

— Докато тичах, видях кола, която ми се стори подозрителна. С включен двигател и угасени фарове.

— Тази вечер си тичала? В това време? Сама?

— Обикновено тичам сама. Но винаги внимавам.

Той вяло се усмихна.

— Извинявай, че те изплаших.

— Вече бях настръхнала.

— Не можех да позвъня на входната ти врата, нали?

— Прав си.

— Щеше ли да ме пуснеш?

— Не знам. — Добави по-тихо: — Да.

Хамънд погледна към шията ѝ, където блестяха капчици вода. Пусна кърпата и се отдръпна на крачка от нея, за което заслужаваше

орден за доблест.

— Трябва да поговорим.

— Ще изляза след малко.

Той сковано пристъпи към спалнята. Не виждаше нищо около себе си, но чувстваше, че всичко носи отпечатъка на Алекс. Вещите в стаята бяха подбрани с вкус. Когато дойде при него, беше загърната с халат. Въпреки че бе старомоден, с припокриващи се предници и копан, който се завързваше на кръста, Хамънд го намери за невероятно секси, защото под него се криеше влажното ѝ голо тяло.

— Ръката ти кърви.

Погледна раната на палеца си, на която досега не бе обърнал внимание.

— Мисля, че съм се порязал, когато се опитах да разбия ключалката ти.

— Да го превържа ли?

— Няма нужда.

Последното, което искаше, бе да разговарят. Копнееше да я докосне. Искаше да разтвори халата и да притисне лице към гърдите ѝ, да усети вкуса на кожата ѝ, да вдъхне от нейната чувственост. Цялото му тяло пулсираше от физическо желание, но положи усилие да го овладее. Не можеше да бъде обвинен за поведението си в събота. Но носеше отговорност за всяка своя стъпка след това.

— От самото начало знаеше името ми, нали? Знаеше кой съм.

— Да.

Той бавно кимна, докато осмисляше това, което отдавна подозираше, но не желаше да приеме.

— Не искам да продължаваме този разговор.

— Защото?...

— Защото знам, че отново ще ме излъжеш. Това ще ме разгневи, а не желая да изпитвам гняв към теб.

— Аз също не искам да ми се сърдиш. Може би не трябва да разговаряме.

— Бих искал да чуя отговора ти на един въпрос. Дори да е лъжа.

— И какъв е той?

— Дали и за теб... онази нощ ще остане незабравима.

Тя леко наклони глава.

— Не само страстта — добави Хамънд. — А... всичко.

Алекс преглътна и гласът ѝ прозвуча задъхано:

— Никога няма да забравя онази нощ. Именно това се бе надявал да чуе, но изражението му стана още по-мрачно.

— Независимо дали желаем или не, трябва да поговорим.

— Не с необходимо.

— Напротив. Когато влязохме в шатрата почти по едно и също време, не беше случайност, нали?

Тя се поколеба няколко мига и поклати глава.

— Как, за бога, разбра, че ще бъда там? Самият аз нямах намерение да се отбивам.

— Моля те, не ми задавай повече въпроси!

— Беше ли при Лут Петиджон по-рано през деня?

— Не мога да разговарям с теб за това.

— Отговори ми, по дяволите!

— Не мога.

— Въпросът е толкова прост.

Алекс поклати глава с унила усмивка.

— Напротив.

— Тогава обясни ми.

— Ако го направя, ще стана твърде уязвима.

— Странно е, че употребяваш тази дума за себе си, когато аз съм този, чиято съдба е поставена на карта.

— Не ти си заподозрян в убийство.

— Права си, но не можеш да отречеш, че положението ми е неловко. Ще се изправя срещу убиеца на един от най-видните жители на нашия град, който при това е съпруг на най-добрата ми приятелка.

— Твоята най-добра приятелка?

— Дейви Бъртън, вдовицата на Лут Петиджон. Познаваме се от деца. Тя е настояла да ми възложат това дело. Много хора разчитат на мен, хора, които не бих искал да разочаровам. Можеш ли да си представиш какво ще стане с репутацията ми, с кариерата и бъдещето ми, ако някой разбере, че тази вечер съм бил тук с теб?

— Затова си тръгнах в неделя сутринта. — Алекс нервно закрочи из стаята. — Искях да остана анонимна. За да не се чувстваш застрашен, както сега.

— Но в неделя сутринта бе твърде късно за благоразумие и загриженост. Щом толкова си се разтревожила за репутацията ми,

просто не биваше да ме заговаряш.

Тя го изгледа изумено.

— Извинявай, но паметта ти изневерява. Ти ме заговори.

— Да, права си — промърмори Хамънд.

— Кой искаше да си тръгне? Два пъти. Два пъти се опитах да си отида, но ти ме настигна и ме помоли да остана с теб. Кой кого проследи след панаира? Кой спря и...

— Добре — каза той и енергично размаха ръце. — Но откакто свят светува, най-известната женска тактика е да се правите на недостъпни. Ти много добре знаеше какво правиш.

— Да — извика тя. Преплете пръсти и го погледна с насълзени очи. — Знаех какво правя. Напълно си прав. Отначало исках само... да установя контакт е теб.

— Защо?

— Като застраховка.

— С други думи, за да си осигуриш алиби.

Алекс сведе глава и каза тихо:

— Не знаех, че ще ми харесаш. Не бях предвидила, че между нас ще възникне привличане. Започнах да съжалявам, че съм те използвала. Затова се опитах да избягам от теб. Не исках да те подтикна към компромис със съвестта ти заради една връзка... макар и толкова кратка... с мен. Но ти ме настигна. Целуна ме и след това... — Отново срещна погледа му. — След онази целувка причината, поради която бях решила да се срещнем, вече нямаше значение. Исках само да бъда с теб. — Изтри сълзите от страните си. — Това е истината. Независимо дали вярваш или не.

— Защо ти трябваше алиби?

— Знаеш, че не съм убила Петиджон. Каза го в асансьора.

— Така е. Затова повтарям: защо ти трябваше алиби?

— Моля те, не ме разпитвай.

— Каж ми само това.

— Не мога.

— Защо?

— Защото не искам да помислиш... — Тя замълча и въздъхна дълбоко. — Просто не мога, това е.

— Има ли нещо общо с онзи мъж?

Въпросът я изненада. Тя бързо примигна.

— С кого?

— Причаках те тук в неделя вечерта. Видях те с един мъж в открит мерцедес, приблизително дванадесет часа след като беше се любила е мен.

— О, в неделя вечерта? Това беше... един стар приятел. От колежа. Дошъл е в Чарлстън по работа. Обади се и ме покани да изляза с него.

— Лъжеш.

— Защо не ми вярваш?

— Защото част от работата ми е да разпознавам лъжите и лъжците, а ти със сигурност лъжеш.

Алекс изправи гръб и скръсти ръце.

— Нека всичко между нас приключи. Сега. Тази нощ. Положението е непоносимо. Съществува риск за кариерата ти. Не искам да я съсипя. И определено не желая да се виждам с човек, който ме смята за лъжкиня.

— Кой... беше... той?

— Какво значение има кои са приятелите ми, когато твоите приятели Стефи и Смайлоу нямат търпение да ме пратят в затвора за убийство?

— Нима е чудно, че не ти вярвам, когато продължаваш да избягваш отговора на най-простия въпрос?

— Въпросите ти съвсем не са прости! — изкрещя Алекс. — Нямах представа колко ми е трудно. Свързани са с неща, които се опитвам да забравя, но те ме преследват... — Замълча, осъзнала, че вече е разкрила твърде много. — Не можеш да ми имаш доверие. Това е основателна причина да си отидеш и никога повече да не ме търсиш. Никога!

— Добре.

— Когато бяхме в леглото...

— Беше дяволски прекрасно.

— Но щом не ми вярваш...

— Вярвам ти.

— Тогава...

— Спеше ли с Петиджон?

Чертите ѝ се изкривиха в гневна гримаса.

— Какво?

— Любовници ли бяхте?

Хамънд се приближи към нея и я принуди да отстъпи заднишком към стената. Това бе въпросът, който го измъчваше и го караше да се държи като безумец, да постъпва безразсъдно, без да мисли за кариерата си и всичко друго, което по-рано бе считал за важно. Желанието да узнае отговора бе така непреодолимо, че едва не доведе предпазливия, разумен и сдържан Хамънд Крос до лудост.

— Имала ли си любовна връзка с Лут Петиджон?

— Не! — извика тя и добави почти шепнешком: — Кълна се!

— Ти ли го уби? — Притисна раменете ѝ и доближи лицето си до нейното. — Каж ми истината за това и ще ти простя всички лъжи. Ти ли уби Лут Петиджон?

Алекс поклати глава:

— Не.

Хамънд удари с юмруци по стената зад нея и остана подпрян на тях. Наведе глава и докосна бузата ѝ със своята. Дишането му бе учестено и се чуваше по-силно и от шума на капките по стъклата.

— Иск ми се да ти вярвам.

— Можеш да бъдеш сигурен в това. — Тя се обърна встрани и каза: — Но не ми задавай други въпроси, защото не мога да ти кажа нищо повече.

— Защо, кажи ми защо?

— Защото отговорите биха ми причинили твърде много болка.

— Болка, как така?

— Не ме подлагай на това изпитание, моля те. Ще ме накараш да страдам.

— А аз страдам заради лъжите ти.

— Моля те, ако изпитваш поне малко уважение към мен, не ме принуждавай да те разочаровам. Бих предпочела никога вече да не те видя, отколкото да узнаеш...

— Какво? Каж ми!

Алекс енергично поклати глава и той осъзна, че е безсмислено да настоява. Щом личното ѝ страдание нямаше връзка с делото, бе длъжен да уважи правото ѝ да има свои тайни.

— Това не е всичко — продължи тя. — Бихме се озовали от двете страни на надигаща се буря.

— Значи все пак е свързано със случая — мрачно отбеляза Хамънд.

— Знаех, че ако дойда с теб, ще настъпи истинска бъркотия и все пак позволих да се случи. Искях да се случи. Дори на бензиностанцията можех да ти кажа „не“, но не го сторих.

Той вдигна глава и я погледна.

— А сега, когато знаеш последствията, би ли постъпила...

— Не е честно.

— Би ли постъпила по същия начин?

В отговор тя прикова поглед в очите му и една сълза се търкулна по бузата ѝ.

Хамънд простена:

— Аз също, за бога! — След миг я обгърна и я целуна. Влагата от косите ѝ намокри ризата му. Устните ѝ бяха топли и нежни.

Когато се отдели от нея, за първи път се обърнаха един към друг с имената си, засмяха се и последва нова целувка, по-страстна от първата. Той развърза колана, плъзна ръце под халата и погали гладката кожа на корема ѝ. Алекс тихо простена при допира на пръстите му.

Кръвта бучеше в ушите на Хамънд, както дъждовните капки удряха по покрива. Заглушаваше всичко останала Предупрежденията на здравия разум и съвестта нямаха шанс да надделеят при подобна атака.

Отнесе я на ръце до леглото. Обзет от нетърпение, граничещо с лудост, свали дрехите си. Когато се озова върху нея, въздъхна от копнеж, примесен с отчаяние. Бедрата ѝ се разтвориха и след миг бе завладян от топлотата на тялото ѝ.

Докато проникваше все по-дълбоко, Хамънд изрече тихо проклетие със задъхан от вълнение глас.

— Не спях с теб, защото имах нужда от алиби, Хамънд.

Притисна лицето ѝ между дланите си и не откъсвайки поглед от очите ѝ, продължи да се движи.

— А защо?

Алекс изви гръбнак, за да отвърне на чувствения му порив.

— Заради това.

Отпусна глава до нейната. Усещането бе невероятно. През цялото му тяло премина вълна на опиянение и той потръпна. Всичко друго

изчезна от съзнанието му. Остана само насладата от близостта ѝ. Но връхната точка щеше да настъпи твърде скоро, затова замря и прошепна:

— Не желая да бързам. Искам да го постигнем заедно.

— Докосни ме.

Ръката му се промъкна между телата им и се спря там, където бяха слети. Алекс отвърна на ласката на пръстите му. Обхвана гърдите си и ги доближи до устните му. Хамънд погали с език зърното ѝ. Звукът, който тя издаде, бе почти стенание. Едновременно изживяха мига на блаженство.

Лежаха един до друг под завивките. Той я притегли по-близо и притисна гърба ѝ към скута си. Едва сега осъзна, че не са взели предпазни мерки. Но странно защо, не бе обезпокоен. Каква полза имаше да се упреква? Не можеше да промени случилото се. Искаше само да я държи в прегръдките си, да усеща уханието ѝ. Да бъде до нея и да споделя топлината на тялото ѝ.

Чувстваше се щастлив, докато я гледаше, отпуснала глава върху ръката му. Помисли, че е заспала, защото очите ѝ бяха затворени, но забеляза, че крайчецът на устните ѝ се изви в усмивка. Целуна клепачите ѝ.

— За какво мислиш?

Тя тихо се засмя и го погледна. Проследи с нокът извивката на устните му.

— Опитвам се да си представя какво би било, ако можехме да се облечем официално и да излезем някъде. На ресторант. На кино. Или на обществено място, където целият свят да ни види.

— Може би и това ще стане. Някой ден.

— Може би — прошепна тя, но тонът ѝ не издаде повече оптимизъм, отколкото неговият.

— С удоволствие бих се разходил с теб из Чарлстън и бих те представил на всички свои приятели.

— Наистина ли?

— Като че ли си изненадана.

— Малко е необичайно. За една неравностойна връзка...

— Не е такава, Алекс.

— Нима?

— Не е.

— Тук съм сравнително отскоро, но добре знам как стоят нещата в Чарлстън.

— Кои неща?

— С обществените прослойки.

— Тези глупости не ме интересуват.

— Но за повечето граждани на Чарлстън са важни. Аз нямам благородно потекло. А ти произхождаш от една от най-известните фамилии.

— На съвременен чарлстънски език бих ти казал: „Скъпа, честна дума, пет пари не давам за това.“ Но дори да имаше някакво значение за мен, бих предпочел теб пред всяка друга жена в този град. Вече направих избора си.

— Дори пред Стефи Мъндел?

Изражението му я накара да се засмее.

— Да можеше да видиш физиономията си.

— Как разбра?

— Женска интуиция. Намразих я от пръв поглед. Чувството беше взаимно и нямаше нищо общо с това, че аз съм заподозряна, а тя е прокурор. Причината беше много по-проста. Днес, когато ни видя заедно в асансьора, се досетих. Били сте любовници, нали?

— Бяхме. Наблягам на миналото време. Продължи повече от година.

— Кога скъсахте?

— Преди два дни.

Този път на нейното лице се изписа изумление.

— В неделя? — Той кимна. — Заради онова, което се случи в събота?

— Не. Нещата отдавна не вървяха. Но след нощта с теб напълно се убедих, че като двойка Стефи и аз сме безнадежден случай. — Прокара пръсти през косите ѝ. — Въпреки склонността ти да лъжеш, ти си най-прекрасната жена, която познавам. Във всяко отношение. Не само във физическо.

Поласкана от думите му, тя се усмихна.

— Например?

— Умна си.

— А ти си мил с възрастните и животните.

— Забавна си.

— Спокоен и уравновесен. През повечето време.
— Тридесетгодишна, смела, честна и почтена.
— Сигурна съм, че си бил бойскаут.
— От отряда на орлите. Докъде бях стигнал? О, гърдите ти са прекрасни.
— Говорехме за нещата освен физическото влечение. Въпреки забележката ѝ, той страстно я целуна. Когато устните им се разделиха, тревожното ѝ изражение го смути.
— Какво има?
— Внимавай, Хамънд.
— Никой няма да разбере, че съм идвал тук.
Тя поклати глава:
— Нямам предвид това.
— А какво?
— Възможно е да се стигне до процес и животът ми да е в твоите ръце. Моля те, не ме карай преди това да се влюбя в теб.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сряда

— Благодаря, че се съгласихте да ме приемете.

Прокурор Монро Мейсън покани Стефи Мъндел да седне.

— Разполагам само с минута. Какво те води при мен?

— Случаят „Петиджон“.

— Така и предполагам. По-точно?

Колебанието на Стефи бе планирано и отрепетирано. Преструвайки се на смутена, тя каза:

— Неприятно ми е да ви безпокоя за нещо, което би ви се сторило незначителен служебен въпрос.

— Свързан с Хамънд и детектив Смайлоу? Нима са започнали да се държат като побойници, вместо като професионалисти?

— Имаше няколко словесни престрелки. Чух обиди и от двете страни, но мога да се справя с това. Безпокои ме нещо друго.

Той погледна часовника на бюрото си.

— Трябва да ме извиниш, Стефи. След десет минути имам среща.

— Става дума за цялостното отношение на Хамънд — заяви тя. Мейсън се намръщи.

— Отношението му? Към какво?

— Струва ми се... не зная... — Стефи си даде вид, че се опитва да намери точната дума, и накрая я изрече: — Безразличен.

Мейсън се облегна назад и я изгледа недоверчиво.

— Трудно ми е да повярвам. Това дело е като дар божи за него.

— Аз също мислех така! — възкликна тя. — Обикновено не проиграваш шанса си. Предполагам, че ще следва Смайлоу по петите, за да се добере до всяко доказателство, което може да представи в съда. Очаквах веднага да започне да се подготвя за процеса. Подобни дела винаги са го амбицирали. Затова съм истински объркана — продължи тя. — Сякаш му е все едно дали мистерията ще бъде разгадана. Аз го държа в течение за всичко, което науча от Смайлоу. Осведомявам го,

когато полицията попадне на гореща следа или стигне до задънена улица. Хамънд не проявява никакъв интерес.

Мейсън замислено се почеса по бузата.

— Какъв извод правиш от това?

— Не знам какво да мисля — каза Стефи с тон, който създаваше впечатление за гняв и озадаченост. — Затова дойдох при вас. За съвет. Аз съм само помощник в този случай, не искам да превишавам правата си. Моля ви, кажете ми как да постъпя.

Монро Мейсън приближаваше седемдесетте. Беше се уморил да бъде обществена фигура и през последните две години прехвърляше голяма част от отговорностите си на своите по-млади и енергични заместници. Когато бе необходимо, им даваше съвети, но през повечето време ги оставяше да разчитат на собствените си способности и да действат както намерят за добре. С нетърпение очакваше пенсионирането, за да прекара старините си в спокойствие и риболов, далеч дори от политическите аспекти на работата.

Но не случайно бе останал на поста областен прокурор цели двадесет и четири години. Бе избран благодарение на мъдро преценени ходове и не бе загубил някогашната си проникателност. Инстинктите му бяха все така остри. Усещаше, когато някой не е напълно искрен с него.

Стефи не бе подценила интуицията на своя началник.

— Сигурна ли си, че не знаеш какво го безпокои? — басово изръмжа той.

С престорено смущение тя прехапа долната си устна.

— Нямам избор, нали?

— Не искаш да говориш лошо за колега?

— Нещо такова.

— Разбирам защо се чувстваш неловко. Възхищавам се на лоялността ти към Хамънд. Но този случай е твърде важен, за да проявяваме сантименталност. Ако пренебрегва задълженията си...

— О, не исках да кажа това — побърза да го увери Стефа — Не би изпуснал топката, но мисля, че играе без хъс.

— Имаш ли представа защо?

— Всеки път, когато повдигна този въпрос, реагира, сякаш съм го настъпила по мазола. Много е чувствителен и избухлив. — Стефи

замълча и се престори на дълбоко замислена. — Но ако искате да изкажа предположение какво го мъчи...

— Попитах те.

Тя си даде вид, че обмисля как да се изрази и най-сетне каза:

— На този етап единственият ни заподозрян е жена. Алекс Лад е интелигентна преуспяла дама, образована и възпитана, и някои я намират за привлекателна.

Мейсън се засмя гласно:

— Мислиш, че Хамънд е хлътнал по нея?

Стефи се присъедини към смеха му.

— Не, естествено.

— Но твърдиш, че полът ѝ оказва влияние върху подхода му към делото.

— Изтъкнах го само като вероятност. Странно, но мисля, че предположението ми е основателно. Вие познавате Хамънд по-добре от мен. Израснал е пред очите ви.

— В семейство, което държи на традиционните ценности.

— В което ролите са ясно разграничени — добави тя. — Той е южняк до мозъка на костите си. Склонен е към сантименталност и рицарски жестове.

Мейсън се замисли върху последните ѝ думи.

— Боиш се, че би проявил мекушавост, ако се стигне до настояване за смъртна присъда за жена като доктор Алекс Лад.

— Това е само предположение.

Тя сведе очи и си придаде по-спокоен вид, сякаш от раменете ѝ бе паднал огромен товар.

Скришом наблюдаваше как началникът ѝ замислено потърква долната си устна. Изминаха няколко секунди. Нейната теория и изразът на неохота, с който я бе изложила, бяха свършени. Пропусна да му съобщи, че предишната вечер Хамънд е бил на местопрестъплението. Мейсън можеше да го приеме за добър признак. Стефи не бе сигурна какво да мисли. Обикновено Хамънд не се бъркаше в работата на детективите, затова постъпката му ѝ се струваше странна. Трябваше да потърси обяснение, но по-късно.

Точно сега нямаше търпение да чуе мнението на Мейсън за опасенията, които бе споделила. Ако добавеше още нещо, би решил, че

прекалява, затова остана мълчалива и му даде достатъчно време да размисли.

— Не съм съгласен.

— Какво?

Стефи рязко вдигна глава. Беше напълно уверена, че успешно е изиграла ролята си и неговото възражение истински я изненада.

— Всичко, което каза за възпитанието на Хамънд, е вярно. Семейство Крос непрекъснато учеше това момче на добри маниери. Сигурен съм, че е получил и някой урок как да се държи с жените, да бъде кавалер. Но родителите му, особено Престън, му внушаваха, че трябва да има непоклатимо чувство за отговорност. Вярвам, че второто ще надделее.

— А как си обяснявате неговата незаинтересованост?

Мейсън сви рамене.

— Трябва да работи и върху други дела. Графикът му е претоварен. Може би има зъбобол. Или нещо в личния му живот не е наред. Съществуват безброй възможни причини за тази разсеяност. Но от убийството са изминали едва няколко дни. Разследването все още е в предварителен етап. Смайлоу признава, че не разполага с достатъчно доказателства, за да издаде заповед за арест. — Той се усмихна и отново заговори гръмогласно: — Убеден съм, че когато Смайлоу повдигне обвинение срещу доктор Лад или когото и да било за това престъпление, Хамънд ще се съсредоточи върху играта и ще я спечели.

Въпреки че бе готова да изскърца със зъби, Стефи издаде въздишка на облекчение.

— Радвам се, че приемате нещата така. Неприятно ми бе да ви ги съобщя.

— Затова съм все още тук.

След недвусмисления намек, че вече му е отнела достатъчно време, той свали сакото си от закачалката.

Стефи го последва до вратата на офиса му и продължи, опитвайки се да бъде убедителна:

— Боях се, че ще се разочаровате от Хамънд и ще поверите делото на някой друг. Тогава и аз вече нямаше да работя върху него, а страшно бих съжалявала, защото случаят е изключително интересен. Нямам търпение полицията официално да ни посочи заподозрян. Искам час по-скоро да започнем да се готвим за процеса.

Впечатлен от нейния ентузиазъм, Мейсън каза с насмешка:

— Тогава ще се зарадваш, когато чуеш какво е намислил Смайлоу тази сутрин.

— Времето ми почти изтича...

В препълнената аудитория, където Алекс изнасяше лекция пред студенти по медицина, прозвуча недоволно мърморене.

— Благодаря — каза тя с усмивка. — Оценявам вниманието ви. Преди да се разделим, искам да изтъкна колко важно е пациент, страдащ от пристъпи на паника, да не бъде обявяван за хипохондрик. За съжаление това се случва твърде често. Членовете на семейството, разбираемо защо, не проявяват толерантност към постоянните му оплаквания. Понякога симптомите са толкова странни, че им се струват нелепи и често ги приемат за измислица. Затова — дори когато на пациента е предписано лечение и е получил указания как да преодолява честите състояния на напрегнатост — близките му също трябва да бъдат посъветвани как да се отнасят към тези пристъпи. А сега наистина трябва да завършвам, защото иначе редовните ви преподаватели ще ме линчуват. Благодаря за вниманието.

Студентите бурно я аплодираха, преди да се отправят към изхода. Няколко останаха да поговорят с нея, да стиснат ръката ѝ и да споделят колко интересна и полезна е била лекцията ѝ. Един от тях дори ѝ подаде копие от нейна статия и я помоли за автограф.

Домакинът ѝ се приближи едва когато и последният студент си тръгна. Доктор Дъглас Ман бе преподавател в Медицинския университет на Южна Каролина. С Алекс се бяха запознали като студенти и оттогава бяха приятели. Беше висок, слаб и плешив, отличен играч на баскетбол и заклет ерген поради причини, които никога не бе споделял с Алекс.

— Може би трябва да основа твой фенклуб — отбеляза той, когато стигна до нея.

— Радвам се, че успях да задържа вниманието им.

— Шегуваш ли се? Те поглъщаха жадно всяка твоя дума. Сега няколко дни ще бъде център на вниманието — каза доктор Ман с широка усмивка. — Доволен съм, че имам известни приятели.

Тя се засмя на неуместния според нея комплимент.

— Приятна публика. И ние ли бяхме толкова будни на тяхната възраст?

— Кой знае? Бяхме дрогирани.

— Ти беше дрогиран.

— А, да. — Сви костеливите си рамене. — Права си. Ти никога не се забавляваше. Само работа и никакви развлечения.

— Извинете, доктор Лад?

Алекс се обърна и се озова лице в лице с Боби Тримбъл. Сърцето ѝ се сви.

Боби хвана ръката ѝ и енергично я разтърси.

— Доктор Робърт Тримбъл. Монтгомъри, Алабама. Дойдох в Чарлстън на почивка, но тази сутрин видях съобщение за лекцията ви и реших да се запозная с вас.

Дъг, който нямаше представа за неудобството ѝ, се представи и стисна ръката на Боби.

— Колегите винаги са добре дошли на нашите лекции.

— Благодаря. — Боби отново се обърна към Алекс: — Проявявам особен интерес към изследванията ви върху паническите реакции. Любопитен съм да узная какво ви насочи именно към този синдром. Може би нещо от личния ви живот? — Той ѝ намигна. — Страх от възмездие за минали грехове?

— Съжалявам, доктор Тримбъл — студено каза тя. — Имам пациенти.

— Извинете за безпокойството. Беше удоволствие да се запозная с вас.

Алекс рязко се обърна и тръгна към изхода. Дъг тихо се сбогува с Боби и се втурна да я настигне.

— Твърде настойчив почитател, а? Добре ли си?

— Разбира се — закачливо отвърна тя. Но всъщност съвсем не се чувстваше добре. С неочакваната си поява Боби целеше да ѝ докаже, че може да се промъква в живота ѝ по всяко време. Лесно. За него нямаше недостъпни места.

— Алекс? — Дъг я покани на късна закуска. — Нека вместо благодарност те почерпя порция скариди.

— Звучи примамливо, Дъг, но не мога да приема. — Не бе в състояние да преглътне и хапка, дори ако от това зависеше животът ѝ. Бе потресена и разстроена след срещата си с Боби тук, където бе

смятала, че може да бъде спокойна. Нямахте съмнение, че именно това е била целта му. — След петнадесет минути имам сеанс. Едва ще успея да стигна навреме.

— Веднага тръгваме.

Дъг бе настоял да я откара до медицинския център на университета и обратно, защото бе почти невъзможно да се намери свободно място на паркинга до забележителния комплекс. По пътя към центъра отново ѝ благодари.

— Няма за какво. Беше ми приятно. — „Преди Боби да развали всичко“, помисли си тя.

— Ако имаш нужда от услуга, помни, че ти дължа една — сериозно каза той.

— Няма да забравя.

Опитвайки се да прикрие тревогата си, тя започна шеговит разговор. Споделиха няколко клюки за общи приятели и колеги. Попита го за статиите на тема СПИН, върху които работеше. Дъг се поинтересува дали в живота ѝ има нещо ново и вълнуващо.

Ако му кажеше, не би ѝ повярвал. „Или може би ще разбере“, каза си Алекс, когато завиха към нейната улица.

— Какво е това, по дяволите? — извика Дъг. — Сигурно са обрали къщата ти.

С чувство на непоносим ужас тя веднага се досети, че полицейската кола, паркирана пред дома ѝ, не е пристигнала след получен сигнал за обир. Двама униформени полицаи стояха до входната ѝ врата като стражи. Един цивилен надничаше през предните прозорци. Смайлоу разговаряше с пациентката ѝ, която явно бе подранила.

Дъг паркира и понечи да слезе от колата, но Алекс го спря:

— Не се замесвай в това, Дъг.

— В кое? Какво става, за бога?

— Друг път ще ти обясня.

— Но...

— Моля те! Ще ти се обадя.

Стисна ръката му, слезе и бързо се изкачи по стълбите срещу портата. Докато вървеше, забеляза, че сцената, която се разиграваше пред входната врата на дома ѝ, бе привлякла вниманието на няколко минувачи. Един турист снимаше къщата, която не представляваше

нищо необичайно. Макар и с подобна архитектура, останалите сгради на улицата носеха поне по един отличителен белег с историческо значение. Тази сутрин нейната къща бе станала по-интересна от другите заради полицейската кола отпред.

— Доктор Лад! — Пациентката се втурна към нея. — Какво става? Дойдох точно когато пристигнаха тези полицаи.

Алекс гневно изгледа Смайлоу над рамото на разстроената жена.

— Ужасно съжалявам, Ивлин, но трябва да отложим сеанса ти.

Обгърна раменете на жената и я придружи до колата ѝ. Бяха ѝ нужни няколко минути, за да я увери, че всичко е наред и ще я приеме в най-скоро време.

— Добре ли си? — приятелски попита Алекс.

— А вие, доктор Лад?

— Всичко ще бъде наред, обещавам. Ще ти се обадя по-късно днес. Не се безпокой.

Едва когато тя потегли, Алекс се върна обратно. Този път, докато пристъпваше по пътеката, погледът ѝ бе прикован в Смайлоу.

— Какво правите тук, по дяволите? Имах пациентка, а...

— А аз имам заповед за обиск.

Извади документа от вътрешния джоб на сакото си. Алекс погледна останалите трима полицаи, които крачеха по площадката пред входа, а след това отново Смайлоу.

— Последният ми сеанс за днес свършва в три следобед. Не можете ли да почакате дотогава?

— Боя се, че не.

— Ще се обадя на Франк Пъркинс.

— Както желаете. Но нямаме нужда от неговото разрешение, за да влезем. Всъщност не ни е нужно дори вашето.

Без да губи време, той даде знак на подчинените си да започнат.

Най-унизително за Алекс бе това, че всички сложиха латексови ръкавици, преди да влязат в дома ѝ, сякаш тя и вещите ѝ носеха зараза, от която трябваше да се предпазят.

Отначало заплака.

Когато се събуди и откри, че изживява най-ужасния кошмар за една самотна жена — или поне за неомъжена учителка от

предградията на Индианаполис, — Елън Роджърс изправи гръб, притисна чаршафа към гърдите си и зариде.

Замаяна. Гола. Унизена. Изоставена.

Когато си спомни преживяванията си от изминалата нощ, стори ѝ се, че се е впуснала в поредната си фантазия, в която един привлекателен непознат бе избрал именно нея, въпреки че в нощния клуб имаше безброй по-млади, по-красиви и по-слаби момичета. Той бе заговорил. Беше я почерпил и танцувал с нея. Привличането бе внезапно и взаимно, както винаги си бе представяла, че ще бъде, когато „то“ най-сетне ѝ се случи.

Освен това не бе повърхностен и вятърничав. Имаше минало. Беше ѝ разказал една история за любов и загуба, която дълбоко я бе развълнувала. Обичал съпругата си до полуда. Когато се разболяла, изцяло се посветил на грижи за нея — до самия край. Въпреки трудностите в работата си, поел домакинските задължения. Сам се грижел за личните нужди на жена си, макар и понякога да било неприятно. Дори я гримирал в редките случаи, когато била достатъчно добре, за да я изведе навън.

Каква саможертва! Ето това бе истинската любов. Заслужаваше си да познава този мъж. Той заслужаваше цялата любов, която Елън бе таила в себе си с години и отчаяно копнееше да сподели.

Беше и фантастичен любовник.

Въпреки че опитът ѝ в любовната игра се ограничаваше с една страстна целувка, която бе получила против волята си от по-голям братовчед, два непохватни опита за интимен акт в колата на съученик, който през цялото време ѝ бе говорил за любов, а след това я бе изоставил, и вълнуващ флирт с женен колега, когото бяха преместили в друго училище, тя разбра, че Еди — така се казваше — е изключително умел в леглото. Бе сторил с нея неща, за които само бе чела в романите, събрани в кашони с етикети в мазето ѝ. Беше я накарал да се почувства изтощена от страст.

Но сега розовият романтичен блясък постепенно отстъпваше на мрачните страхове, които обикновено обземаха една жена след мимолетно приключение с напълно непознат. Бременност. (Можеше да се случи и на четиридесетгодишна.) Венерическа болест. СПИН.

Всяко от тези последствия бе достатъчно, за да разсее мечтата ѝ един ден да се омъжи. Надеждата ѝ за брак ставаше все по-слаба с

всяка изминала година, а безразсъдството от предишната нощ я бе направило още по-непостижима. Кой би я пожелал сега? Нито един почтен мъж. Защото вече бе жена с минало.

Положението ѝ не можеше да стане по-тежко.

Но стана.

Освен всичко останало, тя бе ограбена.

Разбра го, когато най-сетне се измъкна от леглото и тръгна към банята, за да измие следите от греха. Тогава забеляза, че чантата ѝ я няма на стола, върху който я бе оставила през нощта. Отлично си спомняше. Не би забравила, защото за първи път ѝ се случваше някой мъж да се приближи зад нея и чувствено да потърка тялото си в гърба ѝ. Беше плъзнал ръце под роклята, за да погали гърдите ѝ. Краката ѝ се бяха подкосили и бе изпуснала чантата на този стол. Бе сигурна.

Въпреки това, отчаяно претърси стаята и гневно се упрекна, че не се бе вслушала в съвета от телевизионните реклами никога да не напуска дома си без пътни чекове.

Измъчвана от угризения на съвестта и спомени за убедителните лъжи на Еди, Елън Роджърс изведнъж прекрати безсмисленото търсене на дамската чанта и застана неподвижно в средата на хотелската стая. Все още гола, сложи ръце на ханша си и изневерявайки на доброто възпитание, изруга като каруцар.

Вече не изпитваше самосъжаление, а гняв.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Хамънд влезе в Съдебната палата почти по обяд. Докато минаваше покрай администраторката, я помоли да му донесе чаша кафе. Не се зарадва, когато видя Стефи, която го дебнеше в офиса му.

Сякаш за да го смути още повече, тя го погледна и попита:

— Бурна нощ, а?

Беше се прибрал у дома едва призори. Спа неспокойно няколко часа. Когато най-сетне се събуди, прокле будилника заради часа, който сочеше. Не беше нужно и Стефи да изтъква колко късно започва денят му.

— Какво е станало с палеца ти?

Бе покрил раната с две лепенки.

— Порязах се, докато се бръснях.

— Да нямаш косми по палците?

— Какво има, Стефи?

— Смайлоу изпрати още доказателства в лабораторията. Косми, които се надява да се окажат от един и същи човек.

Хамънд едва не подскочи от уплаха, но с привидно спокойствие се залови с работата си. Сложи куфарчето на бюрото, свали сакото си и го закачи, а след това започна да преглежда куп писма и бележки с телефонни обаждания. Задържа една от тях и попита:

— За кой случай става дума?

Истински ядосана, Стефи скръсти ръце.

— За убийството на Лут Петиджон, Хамънд.

Той седна зад бюрото си и благодари на секретарката, която му донесе кафе.

— Искаш ли и ти, Стефи?

— Не, благодаря. — Гневно тръшна вратата, когато администраторката излезе. — Е, щом вече седиш на бюрото си и пиеш кафе, може ли да обсъдим новините?

— Смайлоу е открил някакъв косъм в апартамента на Петиджон?

— Точно така.

— И се надява да докаже, че е на?

— Ще го сравнят с онези, които взе от четката за коса на Алекс Лад при обиска тази сутрин.

Хамънд бе поразен.

— Обиск?

— Снабдил се е със заповед рано сутринта. Вече приключиха.

— Дори не знаех, че е поискал разрешение. А ти?

— Разбрах едва преди малко.

— Защо не ми се обади?

— Реших, че няма смисъл, докато не открием нещо. — Това дело е поверено на мен, Стефи.

— Но определено не се държиш както трябва в подобен случай — почти извика тя.

— А как се държа?

— Знаеш какво имам предвид. Първо, човек би си задал въпроса защо се довлече тук толкова късно. Не ми се сърди, защото ти не беше на мястото си, когато нещата потръгнаха.

Втрещиха погледи един в друг над бюрото му. Хамънд бе ядосан, че е бил изключен от здравия възел, който двамата със Смайлоу заплитаха. Сякаш се бяха съюзили да му отнемат това дело. Но въпреки че му бе неприятно да признае, аргументите ѝ бяха неоспорими. Бе обзет от гняв към себе си и ситуацията, а го изливаше върху нея.

— Нещо друго? — попита той с по-спокоен тон.

— Взе и проба от подправката.

— Каква подправка? За какво говориш?

— Спомняш ли си, че върху ръкава на Петиджон имаше някаква прашинка?

— Смътно.

Стефи го осведоми, че частицата се е оказала карамфил, а в коридора на Алекс Лад е била открита купа с портокали, набодени със същата подправка.

— Има много силен аромат. Освен това са открили пачки пари в домашния ѝ сейф. Хиляди долари.

— Какво би трябвало да доказва това?

— Все още не зная, Хамънд. Но трябва да признаеш, че е необичайно и подозрително да се държат толкова пари у дома.

Той попита с пресипнал глас:

— А оръжието?

— За съжаление не го намериха.

Телефонът му иззвъня и секретарката съобщи, че се обажда детектив Смайлоу.

— Навярно търси мен — каза Стефи и вдигна слушалката. — Предупредих го, че ще бъда в твоя офис.

Задържа я до ухото си няколко секунди, погледна часовника си и каза развълнувано:

— Веднага тръгваме.

— Закъде? — попита Хамънд, когато затвори.

— Мисля, че доктор Лад вече разбира, че е загазила. Призована е за нов разпит.

Въпреки че бюрото му бе затрупано с недокоснати документи, бележки и съобщения, на които бе длъжен да отговори, дори не му хрумна да изпрати Стефи сама. Трябваше да присъства, за да изслуша показанията на Алекс — дори ако кажеше нещо, което не би искал да чуе.

Неговият кошмар продължаваше. Ставаше все по-ужасен. Смайлоу бе безмилостен, въпреки че не можеше да се отрече, че е отличен професионалист. А Алекс... за бога, не знаеше какво да мисли за нея! Бе признала, че съзнателно се е опитала да го подтикне към компромис, като преспи с него, но бе отказала да обясни защо. Каква друга причина можеше да има, освен връзка с Петиджон и/или убийството му?

Измъчван от неизвестността, докато вървяха към изхода на сградата, Хамънд пристъпваше тежко, сякаш газеше през плаващи пясъци. Слънчевите лъчи пареха като нажежено желязо. Въздухът бе задушен и неподвижен. Той плувна в пот, докато се изкачваше по стълбите към входа на полицейския участък. Днес по пътя към територията на Смайлоу до него бе Стефи.

Тя почука на вратата на офиса и без да изчака отговор, рязко я отвори.

— Пропуснахме ли нещо?

Смайлоу, който бе започнал без тях, добави в микрофона:

— Пристигнаха заместниците на областния прокурор Мъндел и Крос.

Съобщи часа и датата.

Алекс се обърна към Хамънд, който бе влязъл след Стефи. Рано тази сутрин, когато се бе навел над леглото ѝ, за да я целуне за довиждане, бе обгърнала врата му и разтворила устни за дълга пламенна целувка. Хамънд бе помърморил в израз на съжаление и тя му бе отвърнала с неустоима сънена усмивка и съблазнителен поглед изпод натежалите си клепачи.

Сега очите ѝ издадоха тревога, както и неговите.

След формалностите Франк Пъркинс каза:

— Преди да започнеш, Смайлоу, клиентката ми би искала да промени част от досегашните си показания.

Стефи се намръщи. Без да покаже никаква реакция, Смайлоу даде знак на Алекс да говори. Плътният ѝ глас наруши напрегнатата тишина:

— Излъгах, че не съм била в стаята на мистър Петиджон в хотела. Бях там в събота следобед. Докато чаках да отвори вратата, видях онзи човек от Мейкън да влиза в стаята си, както ви е казал.

— Защо излъгахте?

— От лоялност към пациент.

Стефи недоверчиво изсумтя, но Смайлоу я изгледа строго, което бе знак да замълчи.

— Продължете, ако обичате, доктор Лад.

— Посетих го по молба на свой пациент.

— По какъв повод?

— За да предам съобщение. Нямам право да ви кажа повече.

— Професионалната етика е много удобно прикритие.

Тя леко кимна в знак на съгласие.

— Прав сте, но бях там именно поради тази причина.

— Защо не ни го казахте по-рано?

— Боях се, че ще поискате да ви разкрия името на пациента. Реших да сторя най-доброто за интересите на този човек, без да мисля за своите.

— Досега.

— Положението стана по-тежко, отколкото бях очаквала. Бях принудена да кажа това, което се надявах да запазя в тайна.

— Винаги ли сте толкова всеотдайна към пациентите си? Да предавате съобщения от тяхно име и така нататък?

— Обикновено — не. Но една среща очи в очи с Петиджон дълбоко би разстроила човека. Беше дребна услуга.

— Значи сте се видели е мистър Петиджон?

Тя кимна.

— Колко време останахте в апартамента му?

— Няколко минути.

— По-малко от пет? Или повече от десет?

— По-малко от пет.

— Една хотелска стая не е ли необичайно място за подобна среща?

— Така си и помислих, но мистър Петиджон настоя да се срещнем там. Каза, че в хотела било най-удобно, защото по-късно очаквал някого.

— Кого?

— Не бях осведомена. Във всеки случай нямах нищо против да отида, защото, както ви казах, през останалата част от деня бях свободна. Нямах други ангажименти. Обиколих магазините около „Чарлз Таун Плаца“, а след това напуснах града.

— И отидохте на панаира.

— Да. Потвърждавам всичко останало, което ви казах.

— Коя версия?

Франк Пъркинс се намръщи, когато чу остроумната забележка на Стефи.

— Тук няма място за ирония, мис Мъндел. Вече е ясно защо доктор Лад не пожела да ви каже за кратката си среща с Петиджон. За да не предаде доверието на пациента си.

— Колко благородно от нейна страна!

Преди адвокатът отново да упрекне Стефи, Смайлоу продължи:

— Как ви се стори мистър Петиджон, доктор Лад?

— Какво имате предвид?

— В какво настроение беше?

— Не го познавах и нямах представа, с която да сравня настроението му в онзи следобед.

— Е, добре, шегуваше ли се или беше заядлив? Весел или тъжен? Доволен или потиснат?

— Никоя от тези крайности.

— За какво се отнасяше съобщението, което предадохте?

— Не мога да ви кажа.

— Предизвикателно ли беше?

— Искате да кажете, дали го ядоса?

— Именно.

— Дори и да е изпитал гняв, не го показа.

— Но не го разстрои до такава степен, че да получи удар?

— Не. Ни най-малко.

— Стори ли ви се напрегнат?

Тя се усмихна.

— Мистър Петиджон не правеше впечатление на човек, който лесно се нервира. Нещата, които съм чела за него, ме навеждат на мисълта, че съвсем не е бил боязлив.

— Приятелски ли се държа с вас?

— Учтиво. Не бих казала приятелски. Все пак бяхме непознати.

— Учтиво значи. — Смайлоу се замисли над тази дума. — Накара ли ви да се почувствате като негова гостенка? Например покани ли ви да седнете?

— Да, но останах права.

— Защо?

— Защото нямах намерение да оставам дълго и предпочетох да не сядам.

— Предложи ли ви питие?

— Не.

— А секс?

Въпросът изненада всички в стаята, но най-смаян бе Хамънд. Подскочи, сякаш стената, на която се бе облегал, го бе ухапала.

— Какво, по дяволите? — извика той. — Откъде ти хрумна това?

Смайлоу изключи касетофона и се обърна към Хамънд.

— Не се бъркай. Аз провеждам този разпит.

— Въпросът беше неуместен и ти много добре го знаеш.

— Напълно съм съгласен — каза Франк Пъркинс, разгневен почти колкото него. — Не си открил нищо, което да буди съмнения, че Петиджон е имал интимна среща онзи следобед.

— Това, че леглото в спалнята беше непокътнато, не доказва, че не е имало сексуален акт. Какво ще кажеш например за орален секс?

— Смайлоу...

— Правихте ли орален секс с мистър Петиджон, доктор Лад?
Или той с вас?

Хамънд се втурна към него и силно го блъсна.

— Копеле!

— Махни ръцете си от мен — каза Смайлоу и се освободи.

— Хамънд! Смайлоу!

Стефи се опита да застане между тях, но бе грубо избутана.

Франк Пъркинс не помръдна от мястото си.

— Това е прекалено.

— Ходът ти беше евтин, Смайлоу! — изкрещя Хамънд. — Дори ти не беше паднал толкова ниско досега. Щом ще прилагаш отвратителни номера като този, поне не изключвай касетофона.

— Нямам нужда от уроци как се разпитва заподозрян.

— Това не е разпит, а издевателство над личността. Без причина.

— Тя е заподозряна, Хамънд — намеси се Стефи.

— Не и в неморално поведение — яростно отвърна той.

— А какво стана с онзи косъм, Смайлоу? — попита Стефи.

— Щях да стигна и до това. — Дватамата с Хамънд бяха настръхнали един срещу друг като разявени питбули. Смайлоу първи се опомни. Приглади косите си назад и изпъна маншетите си. Върна се до бюрото и отново включи касетофона. — Доктор Лад, в хотелската стая открихме косъм. Току-що от лабораторията съобщиха, че е идентичен с онези, които взехме от вашата четка за коса.

— И какво от това, детектив Смайлоу? — Вече не изглеждаше безразлична към всичко, което ставаше. По страните ѝ се забелязваше руменина, а в зелените ѝ очи проблясваха гневни искри. — Признах, че съм била в стаята и обясних защо по-рано избягвах да ви кажа истината. Паднал е от главата ми, което е напълно естествено биологично явление. Сигурна съм, че това не е единствения човешки косъм, който сте взели от онази стая.

— Така е.

— Но аз бях единствената, срещу която избрахте да отправите обиди.

Хамънд изпита желание да изкрещи: „Браво, Алекс!“ Тя имаше пълното право да изрази негодувание. Смайлоу бе задал въпроса си с цел да я извади от равновесие, да я накара да избухне и да каже нещо, с което би се издала, че лъже. Това бе стар трик, използван от опитните

полицаи, който обикновено помагаше. Но не и този път. Смайлоу не бе успял да я разтърси, само я бе изпълнил с ужасен гняв.

— Можете ли да обясните как частицата карамфил се е озовала върху ръкава на мистър Петиджон?

Изражението ѝ стана по-спокойно и тя избухна в смях

— Мистър Смайлоу, можете да откриете карамфил почти във всяка кухня на света. Защо сте решили, че е именно от моята? Сигурна съм, че в кухнята на „Чарлз Таун Плаца“ също има предостатъчно от тази подправка. А може би мистър Петиджон я е пренесъл от дома си в хотелския апартамент.

Франк Пъркинс се усмихна и Хамънд се досети какво си мисли адвокатът. При кръстосан разпит в съда той би следвал същата логика, когато прокурорът заяви, че карамфилът е от дома на доктор Лад.

— Мисля, че си длъжник на клиентката ми, Смайлоу — каза Пъркинс. — Въпреки съветите ми, доктор Лад ти оказа пълно съдействие, а ти причини ужасно неудобство и на нея, и на пациентите, чиито сеанси бе принудена да отложи. Преобърна къщата ѝ с главата надолу и ѝ нанесе непростима обида. Трябва неколкократно да ѝ се извиниш.

Дори и да бе чул думите на адвоката, Смайлоу не реагира по никакъв начин. Студеният му поглед остана прикован в лицето на Алекс.

— Бих искал да узная нещо за парите, които открихме в сейфа ви.

— По-точно?

— Откъде ги имате?

— Не си длъжна да отговаряш, Алекс.

Тя не се вслуша в съвета на адвоката си.

— Проверете бележките ми за платени данъци, мистър Смайлоу.

— Вече го направихме.

Алекс повдигна вежди, сякаш искаше да попита: „Тогава защо ми задавате този въпрос?“

— Не е ли по-разумно да държите спестяванията си в банка, където биха ви носили лихва, отколкото в домашен сейф?

— Финансовото ѝ състояние и това как съхранява парите си нямат абсолютно никаква връзка със случая — каза Пъркинс.

— Ще видим дали е така. — Преди адвокатът отново да възрази, Смайлоу вдигна показалец. — Още само едно нещо, Франк, и приключвам.

— Така няма да стигнеш доникъде.

— Кога разбиха вратата ви, доктор Лад?

Хамънд съвсем не бе очаквал този въпрос. Явно и Алекс. Реакцията ѝ бе очевидна и издайна.

— На кухнята ли?

Без да откъсва очи от нея, Смайлоу кимна:

— Да, откъм верандата.

— Доколкото си спомням, преди няколко месеца.

— Обраха ли ви?

— Не, мисля, че са били пакостници от махалата.

— Хм. Добре, благодаря.

Той изключи касетофона. Пъркинс ѝ помогна да стане.

— Твърде много си позволяваш, Смайлоу.

— Никакви извинения, Франк. Разследвам убийство.

— Сбъркал си посоката. Тормозиш доктор Лад, докато истинският убиец заличава следите си.

Адвокатът я побутна към вратата. Хамънд се опита да не поглежда натам, но не можа да устои на изкушението. Навярно Алекс го усети, защото очите им се срещнаха, когато минаваше покрай него. Останаха загледани един в друг, докато Смайлоу попита:

— Кой е интимният ви приятел?

Тя рязко извърна глава към детектива.

— Какъв приятел?

— Любовникът ви.

Този път грубата тактика успя. Алекс загуби самообладание. Не прояви обичайната си сдържаност, нито пък послуша съвета на адвоката да не отговаря. Реагира импулсивно:

— Нямам любовник.

— Тогава какво ще кажете за чаршафите, които намерихме в коша ви за мръсно бельо? По тях имаше кръв и сперма.

— Историята за услуга на пациент беше чиста измислица — подсмивайки се, каза Стефи. — Съветвам те да не отлагаш ареста.

Тя, Смайлоу и Хамънд бяха останали в офиса, след като Франк Пъркинс бе извел клиентката си и бе тръгнал вратата. Но двамата мъже сякаш не я слушаха. Изглеждаха настървени като гладиатори, които всеки момент ще влязат в смъртоносна схватка. Побеждава онзи, който умре последен.

Хамънд нападна първи:

— Нямах ли задръжки, по дяволите...

— Все ми е едно какво мислиш за тактиката ми. Ще свърша работата си, както намеря за добре.

— Като я унижаваш? — изкрещя Хамънд. — Ако не престанеш с тези глупости за личния й живот, Франк Пъркинс няма да те остави на мира. Някакъв чаршаф в коша й за пране? Господи! — възкликна той и мрачно се усмихна.

— Не забравяй и халата — намеси се Стефи. Тази част й се струваше най-забавна. — Мис Добродетелност се чука, без да съблече халата си.

Хамънд я погледна и в очите му се изписа ярост, но Смайлоу отново привлече вниманието му.

— Защо излъга, че няма любовник?

— Откъде да знам, по дяволите? — извика Хамънд. — А ти откъде си толкова сигурен, че лъже? Тя обясни, че в момента не е обвързана с никого. Достатъчно ясно.

— Едва ли — подхвърли Стефи. — Следите по чаршафа...

— Няма нищо общо със срещата й с Петиджон в събота!

— Може би — троснато каза тя. — Възможно е да е порязала крака си с бръснача, както твърди. Това обяснява петната от кръв, въпреки че можем да определим групата. Но какво ще кажеш за спермата? Защо ще отрича, че има интимна връзка, ако това няма нищо общо с Петиджон?

— Съществуват хиляди възможни причини.

— Назови поне една от тях.

Хамънд доближи лицето си до нейното.

— Добре, ето ти една: не е твоя работа с кого спи доктор Лад.

Жилите на врата му бяха изпъкнали. Лицето му бе почервеняло и слепоочията му пулсираха. Беше го виждала да води ожесточен спор с полицаи, съдии, с нея и със самия себе си. Но никога по-рано не бе изпадал в афект. Това я накара да си зададе някои въпроси, върху които

щеше да размишлява, когато останеше сама и имаше време добре да ги обмисли. Но сега каза:

— Не разбирам защо си толкова разстроен.

— Защото знам на какво е способен той. — Посочи Смайлоу. — Да изфабрикува доказателства, за да обяви разследването си за успешно приключило.

— Тези доказателства бяха събрани при законен обиск — процеди Смайлоу през зъби.

Хамънд се засмя ехидно:

— Няма да се отървеш безнаказано, ако продължиш да раздухваш историята с онези чаршафи.

Смайлоу изглеждаше готов да разкъса Хамънд. Направи усилие да си поеме дъх през ноздрите, които бе стиснал от гняв.

Стефи реши, че е разумно да се намеси:

— Според вас колко често пере чистница като Алекс Лад?

— Поне веднъж на три-четири дни — сухо отвърна Смайлоу, без да отмести гневен поглед от Хамънд.

— Не мога да повярвам.

Хамънд се отдалечи, отказвайки да участва в този разговор. Стефи продължи:

— Това означава, че през последните няколко дни Алекс Лад е правила секс, а излъга. Когато ѝ спомена за любовник, вместо просто да откаже да го идентифицира, да попита какво общо има интимният ѝ живот с разследването или да ни прати по дяволите, тя пребледня и започна да дрънка врели-некипели. Когато я хванахме в лъжа, се опита да я завоалира: „Исках да кажа, че в момента не съм обвързана с никого.“

И двамата я слушаха или просто се преструваха. Понеже никой от тях не изказа мнение, Стефи добави:

— Вероятно разликата в смисъла е малка. Някои биха нарекли това елегантно измъкване. Не точно лъжа, но не и точно истината. А може би няма сериозен приятел, но от време на време прави секс за удоволствие.

Смайлоу смръщи вежди.

— Не мисля. В аптечката не намерихме нито противозачатъчни таблетки, нито спирала или дори презервативи. Нищо, което би ни

накарало да предположим, че води полов живот. Затова бях истински изненадан, когато открихме онези петна по чаршафите.

— Но навярно ти е минало през ум, че не е света вода ненапита, Смайлоу. Иначе как би ти хрумнал онзи въпрос дали е правила секс с Лут Петиджон?

— Случайно — призна той. — Мислех по-скоро за Лут, отколкото за нея.

— Беше подъл опит да я стреснеш.

Стефи не обърна внимание на враждебната забележка на Хамънд.

— Значи всъщност не вярваш, че е обслужила Петиджон в онази хотелска стая?

Смайлоу се захили:

— Може би това е причинило удара.

Хамънд буквално отскочи от стената.

— Нима основната тема на този разговор ще бъде сексуалният живот на доктор Лад? Защото ако е така, мен ме чака истинска работа.

Смайлоу кимна към вратата:

— Никой не те задържа насила.

— Какво друго има за обсъждане?

— Разбитата задна врата.

— Тя обясни как е станало.

Наивното упорство на Хамънд все повече изнервяше Стефи.

— Нима повярва на това обяснение? Очевидно беше поредната ѝ лъжа. Какво ти става? Обикновено надушваш лъжците от километри.

— Твърди, че вратата ѝ е била разбита преди месеци — каза Смайлоу. — Но разпилените трески не са изсъхнали. Пресни са. Както и драскотините по металната част. Освен тези следи от скорошно влизане с взлом, като се има предвид с какво старание се грижи за външния си вид и къщата, съмнявам се, че би чакала месеци, преди да я поправи.

— Отново догадки — отбеляза Хамънд. — Както всичко досега.

— Не би трябвало да ги пренебрегваме — възрази Стефи.

— Но не би трябвало и да се уповаваме на куп несвързани, необосновани предположения, вместо на факти.

— Някои от тях наистина са факти.

— Защо толкова държиш да се окаже виновна?

— А ти защо държиш да се окаже невинна?

Внезапно настъпи толкова напрегната тишина, че почукването на вратата прозвуча като топовен изстрел.

Монро Мейсън отвори и надникна вътре.

— Чух, че доктор Лад отново е повикана за разпит и реших да дойда, за да видя как вървят нещата. Струва ми се, не особено добре. Още от портала чух викове.

Всички вяло го поздравиха и останаха мълчаливи около минута.

Най-сетне Мейсън се обърна към Стефи:

— Обикновено си толкова приказлива. Какво има? Езика ли си глътна? Какво прекъснах?

Тя погледна Хамънд и Смайлоу, преди да отговори на Мейсън:

— При обиска на къщата на доктор Лад бяха открити няколко интересни неща. С Хамънд спорехме доколко са свързани със случая. Мнението на Смайлоу, което споделям, е, че представляват неоспоримо доказателство срещу нея.

Той се обърна към Хамънд:

— А ти очевидно не си съгласен.

— Според мен не разполагаме с нищо, което бихме могли да представим пред съдебните заседатели.

Стефи осъзна, че следващите няколко минути може да се окажат решаващи за бъдещето ѝ. Хамънд бе протече на Монро Мейсън. Тази сутрин, когато бе споделила опасенията си заради очевидното му безразличие към случая, Мейсън бе скочил да го защитава. Сега не би било разумно да противоречи на неговия помазаник.

От друга страна, не можеше да допусне една идеална заподозряна да се измъкне само защото Хамънд бе станал докачлив. Ако изиграеше добре ролята си, бе възможно Мейсън да долови признак на слабост у своя очевиден наследник. Да открие недостатък, който би попречил на неговата безпристрастност като прокурор.

— Мисля, че това, което събрахме досега срещу доктор Лад, е достатъчно основание, за да бъде арестувана — заяви тя. — Не разбирам какво чакаме.

— Доказателства — отчетливо каза Хамънд. — Знаеш какво означава тази дума.

— Вече имаме.

— Нищожни косвени улики, меко казано. И най-некадърният адвокат в Южна Каролина лесно би ни оборил. А Франк Пъркинс е един от най-добрите. Съмнявам се, че съдът ще вземе под внимание някакъв косъм и прашинка мерудия.

— Каква мерудия? — попита Мейсън.

— Карамфилът е подправка — гневно го поправи Стефи

— Както и да е — изкрещя Хамънд.

— Прав е.

Тихите думи на Смайлоу ги накараха внезапно да замълчат. Стефи не можеше да повярва, че детективът е съгласен с Хамънд, а бившият ѝ любовник изглеждаше смаян почти колкото нея.

Мейсън бе заинтригуван от думите на Смайлоу.

— Съгласен си с Хамънд?

— Не напълно. Мисля, че доктор Лад е замесена. По какъв начин и до каква степен — все още не знам. Посетила е Петиджон в събота. Нещо ми подсказва, че не с добри намерения. Иначе защо ще съчинява лъжа след лъжа? Но от правна гледна точка Хамънд е прав. Оръжието не е налице. Нямаме и...

— Мотив — добави Хамънд.

— Именно. — Смайлоу кисело се усмихна. — Ако не е имала интимна връзка с Петиджон, личният ѝ живот няма значение, даже и да е спала с половината мъже в Чарлстън. Какво ни засяга и това, че вратата ѝ е била разбита без явна причина? Въпреки че ни се струва странно, не е незаконно да държиш пачки долари в домашния си сейф дори когато живееш на две крачки път от няколко банки. Всичко, което успях да науча за характера ѝ, ме кара да вярвам, че по-скоро би позволила да бъде осъдена на смърт, отколкото да предаде доверието на свой пациент, дори и това да е единствената ѝ възможност да се защити. Макар и да не вярвам на историята, че е трябвало да предаде някакво съобщение. Не вярвам и на глупостите, че е била на панаир и всичко останало. Но — подчерта той — длъжен съм да изтъкна, че досега не съм открил какъв мотив може да е имала да убие Петиджон. Дори не съм засякъл връзка между тях в личния или професионалния им живот. Ако е бил неин пациент, защо не ѝ е написал нито един чек? Ако е инвестирала в някой от проектите му, защо няма сведения за това? Даже не ми е известно да са присъствали на един и същ прием. Изпратих човек да направи проучване в Тенеси, където е родена, но

досега разполагам само с оценките ѝ от гимназията. Дори някога да е ходил в Тенеси, Петиджон не е оставил там никаква следа.

— Значи — каза Мейсън — тя или казва истината, или умело прикрива следите си.

— Мисля, че е по-скоро второто — сподели детективът. — Крие нещо. Само не знам какво.

Стефи каза:

— Но ако имаше...

— Тя няма.

— Ако имаше мотив...

— Но няма.

— Млъкни, Хамънд, и ме остави да говоря — ядосано го прекъсна тя. — Моля те! — Хамънд махна с ръка в знак, че ѝ дава думата. Стефи се обърна към Смайлоу: — Ако можеше да откриеш връзка и мотив, би ли действал въз основа на събраните досега доказателства?

Смайлоу погледна Крос.

— Това зависи от него.

Хамънд сурово изгледа детектива, а след това Стефи. Спря погледа си върху Мейсън, който изглеждаше нетърпелив да чуе отговора му, и най-сетне каза:

— Да. Бих могъл да се опра на доказателствата, които имаме, но мотивът трябва да е изключително сериозен.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Знаеш ли, Дейви, това е проява на много лош вкус.

— Така е. — Дейви Петиджон буквално замърка от задоволство, когато подаде празната си чаша на сервитьора, който ѝ донесе ново питие. — Както вече ти казах, Хамънд, отказвам да бъда лицемерка.

— Погребението на покойния ти съпруг беше едва вчера.

— За бога, не ми напомняй! Беше ужасно отегчителна церемония. Не умря ли от скука?

Въпреки настроението си, Хамънд се усмихна и благодари на сервитьора за питието.

— Ще говорят за събитието с години.

— Именно това е смисълът, скъпи — каза Дейви. — Целта: на малкото ми соаре е да стресне всички онези кучки, които клюкарстват за мен, каквото и да правя. Да вървят по дяволите!

Събирането едва ли би могло да се нарече малко соаре. Целият първи етаж на къщата на Петиджон бе пълен с приятели, познати и зяпачи, които твърде шумно изразяваха мнението си дали е редно вдовицата да организира прием ден след погребението на съпруга си или не. Нямахше човек, който да не е разбрал, че целта е отрезвяване. Това бе безспорно неуместна вакханалия в най-неподходящия момент, което естествено бе основната идея.

— Не мислиш ли, че Лут би побеснял? Сигурно би получил удар.

— Той получи — отбеляза Хамънд.

— А, да, почти бях забравила.

— Имаше ли изгледи, че ще се случи нещо такова?

— Доста високо кръвно.

— Не вземаше ли лекарства?

— Трябваше да взема. Но понижаваха потентността му спря.

— И ти знаеше?

Тя се засмя:

— Какво си мислиш, Хамънд? Че аз съм предизвикала удара му? Слушай, Лут имаше един неизкореним недостатък. Казваше, че ако

трябва да избира, би предпочел да умре, отколкото да се откаже от чукането.

— Смъртта му не е причинена от удара, Дейви.

— Вярно. Копелето е било застреляно. В гръб. Пия за онзи, който го е направил.

Дейви вдигна чашата си.

Хамънд не можа да отвърне на тоста и бе смутен от това, че е способна на подобна постъпка. Отново насочи вниманието си към гостите. Дватамата стояха на площадката на втория етаж, откъдето отлично се виждаше как се забавлява компанията.

— Не виждам никого от Старата гвардия.

— Не бяха поканени. — Тя отново отпи глътка и закачливо се усмихна. — Защо да развалям удоволствието им да обсъждат порочното ми поведение?

Приемът щеше да осигури на клюкарките достатъчно материал. Огромните усилватели работеха е пълна мощност. Имаше предостатъчно храна и изобилие от напитки. Намираха се и наркотици. По-рано Хамънд бе разпознал един известен пласъор, който многократно се бе отървавал без присъда.

Забеляза и прочут писател, който наскоро отново бе започнал да се появява сред обществото. Празнувайки това свое решение, открито разсъбличаше партньорката си за вечерта. Безсрамната им демонстрация би привлякла вниманието на повечето гости, ако не бе зашеметяващата млада дама наблизо, която показваше току-що уголемените си гърди на група обожатели, като ги подканваше да ги докоснат и вкусят.

— Доста е платила за операцията — заядливо отбеляза Дейви.

— Познаваш ли пластичен хирург, който да взема евтино?

— Не, но познавам един, който би свършил по-добра работа.

Хамънд я погледна учудено и тя отвърна с характерния си заразителен смях:

— Не, скъпи, моите са напълно естествени. Но спях с него. Като любовник не струваше, но в професията си беше невероятен.

Изражението на Хамънд стана сериозно.

— Откакто дойдох, се каня да те попитам нещо.

— Какво?

— Защо си се издокарала като ориенталска танцьорка?

— Не изглеждам ли божествено?

Дейви разпери ръце и направи пирует, за да покаже тоалета си — червен копринен комплект от прилепнали в ханша панталони, смъкнати под пъпа, и блуза, завързана точно под бюста ѝ. Талията ѝ бе пристегната с тънък златист колан. На ръцете си бе сложила поне по десетина златни гривни.

Приблужи се с танцова стъпка към стената и чувствено се отърка в нея. Хамънд се засмя:

— Божествено.

Тя отпусна ръце и го изгледа намръщено.

— Радвам се, че мислиш така. Хамънд, защо не станем любовници?

— Кой номер ще бъде в списъка?

— Майната ти! — Той се засмя, но Дейви още повече се намръщи. — Как можа да кажеш нещо толкова подло, когато дори нямам гадже за собствения си купон?

— Къде е масажистът?

— Сандро? Наложил се да го разкарам.

— След неделя? Много си бърза.

— Знаеш, че когато ми хрумне нещо, не се двоумя.

— Не ти хареса как пипа?

В отговор на наглата му шега Дейви саркастично се захили.

— Болна тема?

— Не, за бога! Нищо сериозно. Просто беше добър в леглото. Пенисът му е доста по-голям от мозъка.

— Мечта за всяка жена.

— За известно време може би. Но започнах да се отегчавам.

— А за теб скуката е най-голямото зло.

— Точно така. — Тя погледна компанията долу и въздъхна: — а сега скучая. — Хвана ръката му. — Ела, искам да ти покажа нещо.

Поведе го по коридора към спалнята си. Тръшна вратата и когато музиката заглъхна, се облегна и блажено затвори очи.

— Достатъчно. Главата ми ще се пръсне.

— Не можеш да изоставиш гостите си, Дейви.

— Само шепа от онези хора ме познават. Останалите просто търсеха развлечения и надушиха, че тук има купон. Няма значение дали ще бъде сред тях или не. Освен това всички са пияни почти до

забрава. — Прекоси стаята и докато вървеше, събу високите сандали и остави чашата си на масичката до дивана. — Искаш ли още едно?

— Не, благодаря.

Взе запотената чаша от ръката му и я сложи до своята. Това, което се случи след миг, истински го изненада. Дейви хвана ръцете му, постави ги на голата си талия, повдигна се на пръсти и го целуна. Повтори движението, с което преди малко бе завършила танца си — не толкова артистично, но още по-съблазнително, триейки тялото си в неговото.

Той рязко извърна глава и се отдръпна назад.

— Какво правиш?

— Нима не се досещаш?

Дейви обгърна врата му и се опита отново да го целуне, но Хамънд не отвърна. Тя се отдръпна и го погледна с нескрито разочарование.

— Значи отказваш?

— Недей, Дейви.

— Защо, по дяволите? Щом не можеш да чукаш една стара приятелка, с кого би го направил?

— Искаш да кажеш — с коя.

Дейви се усмихна широко и отново сви устни, но Хамънд извърна глава.

— Вече не сме деца, Дейви. Преминали сме възрастта на експериментите.

— Ще бъде прекрасно — съблазнително обеща тя. — Много похубаво от първия път.

— Не се и съмнявам. — Усмихна ѝ се и леко притисна талията ѝ, преди да отмести ръце от нея. — Но не мога.

— Искаш да кажеш, че не желаш.

— Да.

— Господи! — простена Дейви. Бавно плъзна ръце по гърдите му и ги задържа върху колана му, преди да ги отпусне. — Каж ми, че не е истина.

— Кое?

— Влюбен си в нея.

Хамънд затаи дъх.

— Как разбра?

— О, стига, Хамънд! От месеци се говори, че вие двамата не сте само колеги.

— Със Стефи! — извика той, не успявайки да скрие облекчението си. — Значи говориш за Стефи.

Дейви озадачено вдигна глава.

— А за коя друга?

По-безопасно бе да признае за връзката си със Стефи, отколкото да отговори на въпроса ѝ.

— Имахме връзка, но приключи.

— Би ли се заклел?

Очите ѝ подозрително се присвиха.

— Честна скаутска!

— Е, не мога да ти опиша колко се радвам да го чуя. В неделя вечерта ти дадох достатъчно възможности да кажеш някоя лоша дума за мис Мъндел. Ти не го направи и реших, че слуховете са верни. Бях смаяна. Искам да кажа, Хамънд с какво те привлече тя? Тази жена не притежава нито стил, нито чувство за хумор, а е толкова недодялана, та бих се обзаложила, че е отраснала на село.

Хамънд се засмя:

— Ти си непоправима снобка. Съвсем не си бунтарката, за която искаш да те смятат.

Тя зае надменна поза.

— Има неща, които са непростими.

— И липсата на стил е едно от тях.

— Но проявяваш интерес към някоя жена, нали? — изненадващо попита Дейви. — Не се опитвай да отричаш, защото знам, че съм права.

Отговорът му бе уклончив.

Дейви ядосано сложи юмруци на хълбоците си.

— Можеше да се насладиш на това — говореше за стройното си тяло, — сама ти се предложих, без никакви задръжки, а ти ме отблъсна. Значи или си станал гей, или си хлътнал по друга жена, или напълно съм загубила сексапила си и е най-добре още тази нощ да се самоубия. Кое от трите неща?

— Е, добре. Не съм станал гей и не си загубила сексапила си.

Тя не възкликна тържествуващо: „Видя ли, че познах!“ или „Не можеш да ме измамиш, Хамънд Крос!“. Вместо това каза тихо и

сериозно:

— Така си и помислих. Кога се запозна е нея?

— Наскоро.

— Ново лесно завоевание? Или е по-специална?

Хамънд остана загледан в нея за миг, докато се двоумеше дали да излъже. Преди връзката си със Стефи бе излизал с много жени, но с никоя не бе издържал дълго. Беше известен в целия окръг като виден ерген, богат по наследство и с многообещаваща кариера. Множество неомъжени жени дръзко му предлагаха компанията си. Бъдещите тъщи го намираха за отлична партия.

Майка му често му представяше дъщери и племенници на свои приятелки: „Тя е прекрасна млада дама от добро семейство.“ „Наследница е на стар род от Джорджия. Родителите ѝ се занимават с дърводобивен бизнес. Или притежават компания за производство на автомобилни гуми. Нещо подобно.“ „Чудесно момиче. Мисля, че двамата имате много общи неща.“ Може би един небрежен отговор щеше да убеди Дейви, че става дума за поредната кандидатка и нищо по-сериозно.

Но Дейви бе най-старата му приятелка, а и вече му бе омръзнало да лъже и увърта. Седна на ръба на дивана и притисна ръце между коленете си. Леко се прегърби.

— Господи! — каза тя и взе чашата си. — Нима е толкова трагично?

— Не е лесно завоевание. Колкото до другия въпрос — дали е по-специална, все още не знам.

— Твърде рано ли е да се каже?

— Положението е сложно.

— Да не би да е омъжена?

— Не.

— Тогава какво сложно има?

— По-лошо. Невъзможно е.

— Не разбирам.

— Не мога да говоря за това, Дейви.

Думите му прозвучаха по-рязко, отколкото би искал, но навярно тонът не остави у нея и следа от съмнение колко чувствителен е на тази тема.

Във всеки случай тя отстъпи:

— Добре. Но ако имаш нужда от приятел...

— Благодаря. — Хамънд хвана ръката ѝ, отмести гривните и целуна китката ѝ. След това вяло прокара пръст по линиите, гравирани върху една гривна, и попита: — Какво ме издаде?

— Държането ти.

Той внезапно пусна ръката ѝ.

— Как се държа?

— Като че ли са издали заповед за масова кастрация и приближава твоят ред. — Дейви отиде до подвижното барче и си направи коктейл. — В мига, когато те видях на погребението вчера, разбрах, че нещо те мъчи. С кариерата ти — донякъде благодарение на мен — всичко върви страхотно. Затова реших, че страдаш от любовна мъка.

— Тръпки ме побиват при мисълта, че съм така прозрачен.

— Успокой се. Може би никой друг не е забелязал. Освен че те познавам толкова добре, съвсем не са ми чужди симптомите на тази странна болест, наречена любов.

Хамънд повдигна вежди.

— Не вярвам.

— Хм.

— Никога не си ми казвала.

— Завърши зле. Тъкмо се опитвах да се съвзема онова лято, когато бяхме заедно на сватбата. Сватба — каза тя с огорчение, — точно атмосферата, от която се нуждаех, за да се почувствам истински нещастна. Затова на предсватбените тържества се държах като идиотка. И затова се нуждаех от приятел в онази вечер. Много близък приятел — добави Дейви с нежна усмивка, на която той отвърна. — Малкото ни прегрешение в плувния басейн възвърна самочувствието ми.

— Радвам се, че съм успял да помогна.

— Успя — и още как.

Усмивката на Хамънд бавно изчезна.

— Нямах представа за това, Дейви. Добре си го прикривала. Какво се случи?

— Запознахме се в университета. Той бе син на пастор. Можеш ли да повярваш? Аз и синът на един проповедник. Беше истински джентълмен. Умен. Чувствителен. Не се отнасяше с мен като с

уличница и колкото и да ти е трудно да повярваш, когато бях с него, не се държах като такава.

Тя допи питието и си наля ново.

— Но естествено вече си бях създала име. Преди да го срещна, бях спала с половината момчета в общежитието и дори бях имала кратко приключение с един от преподавателите ми. Като по чудо, той бе в блажено неведение за репутацията ми. Но на някои от бившите ми приятели им хрумнало да се пошегуват, като му кажат. — Дейви отиде до прозореца и се загледа навън през процепите в капаците. — Беше отличник. Сред първите по успех. Много старателен. Не излизаше често. Затова повечето му колеги не го харесваха. Доставяше им удоволствие да му се подиграват. Правеха го от завист. Не са спестили нито една подробност. Дори му показали снимки от купон, на който бях една от най-дръзките. Когато разбрах, че е узнал истината за мен, бях отчаяна. Помолих го да ми прости, да се опита да прояви разбиране. Да повярва, че откакто съм е него, съм се променила. Но отказа дори да ме изслуша.

Дейви се наведе напред и опря чело до прозореца. — Същата вечер, за да ме нарани, той спа с друго момиче. И тя забременя.

Остана така неподвижна, че дори гривните ѝ престанаха да дрънчат.

— От морална и религиозна гледна точка и дума не можеше да става за аборт. Дори не би му хрумнало да постъпи по друг начин, вместо да стори това, което е редно. И той се ожени за момичето. Колкото и да е странно, Хамънд, тогава го обикнах още по-силно. Толкова исках аз да бъда майка на децата му.

Хамънд изчака, докато се увери, че е свършила. Едва когато тя отново се раздвижи, за да повдигне чашата към устните си, каза:

— Имаш ли вести от него?

— Да.

— Все още ли е женен?

— Не.

— Виждали ли сте се?

Дейви се обърна с лице към него.

— Вчера. На погребението на Лут. Седеше на последния ред със Стефи Мъндел. Все още малко хора го харесват.

Когато направи връзката между нещата, които току-що бе чул, Хамънд загуби ума и дума. Без да издаде звук, устните му произнесоха името: „Рори Смайлоу?“

Тя унило се засмя:

— Няма правило в кого да се влюбиш, нали?

Хамънд прокара пръсти през косата си.

— Нищо чудно, че толкова мразеше Лут. Първо заради сестра си. А след това и заради теб.

— Всъщност беше по-различно. Лут се ожени за Маргарет няколко години по-късно. Спомням си кога Рори се премести в Чарлстън, за да започне работа в полицейския участък. Прочетох за това във вестника. Искях да му се обадя, но гордостта ми не позволи. Съпругата му умря при раждане. И детето бе мъртво. — Няколко секунди остана замислена за иронията на съдбата. — Родителите им бяха починали и той бе поел отговорността за Маргарет. Доведе я тук със себе си. Постъпи на работа като чиновничка в съда. Занимаваше се с областните регистри и подобни неща. Там се запозна с Лут. Не бях изненадана, че започнаха да излизат заедно, след като тя му направи услуга — даде му копие от описа на нечие имущество или нещо подобно.

— И аз не бих се изненадал — отбеляза Хамънд. — Чух, че бракът им бил истински кошмар.

— Маргарет беше емоционално лабилна. Определено не биваше да се обвързва с копеле като Лут. — Тя пресуши чашата си. — Понякога не издържах, преглъщах гордостта си и уж случайно, намирах повод да се срещна с Рори. Но той ме отминаваше с безразличие, сякаш никога не сме се познавали. Бях наранена, Хамънд. И изпълнена е гняв. Затова след самоубийството на Маргарет започнах да преследвам Лут и не го оставих на мира, докато не се ожени за мен. Рори бе разбил сърцето ми. Опитах се да му отмъстя, като се омъжих за човека, когото той най-дълбоко презираше. — Тъжно добави: — Но по-скоро навредих на себе си, нали?

— Съжалявам, Дейви.

— Няма нищо — каза тя с престорена закачливост. — Все още съм привлекателна. Това — повдигна чашата — не унищожи красотата на мама. Изглежда прекрасно, както някога, и се надявам да съм наследила гена, който я правя неподвластна на алкохолния демон.

Имам и доста пари. Когато отворят завещанието на Лут, ще притежавам още повече. Впрочем, като заговорихме за документи... — Тя пристъпи към старинното писалище и отвори чекмеджето под плота. — Увлякох се в тези спомени и едва не забравих. Виж какво открих, докато ровех из книгата на Лут. Написано е с неговия почерк. — Подаде му бледозелен лист за писмо. — Тази дата беше събота, нали?

Погледът на Хамънд се премрежи.

— Лут е записал твоето име и час — пет следобед. Струва ми се, че сте имали уговорка. Убедена съм, че ти не би искал никой да узнае.

Хамънд се втренчи в нея.

— Нали не мислиш...

Дейви се засмя:

— Хамънд, скъпи, по-скоро бих повярвала, че кремове против целулит помагат, отколкото, че си способен да извършиш убийство. Нямам представа какво означава това и не искам да зная. Просто си помислих, че трябва да ти го дам.

Той погледна втората бележка на листа.

— Отбелязал е и друг час. Шест. Никакво име. Напомня ли ти нещо?

— Не. Но в официалния му бележник няма часове за срещи в събота с теб или с когото и да било.

Очевидно Лут си бе уговорил и друга среща след разговора им. „С кого ли?“, запита се Хамънд. Замислено сгъна малкия лист и го прибра в джоба си.

— Беше редно да го дадеш на Смайлоу.

— Спомняш ли си някога да съм постъпвала както е редно? — Дяволитата ѝ усмивка стана печална. — От горчив опит зная, че е безполезно да се опитвам да нараня Смайлоу. Мисля, че няма начин човек да го накара да страда. — Усмивката ѝ напълно изчезна. — Но не се чувствам длъжна и да му правя услуги.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Беше тук с мен снощи — изкрещя Елън Роджърс, за да надвика силната музика. — Седяхме на онази маса с часове и поръчахме по няколко питиета. Трябва да си спомните.

Барманът — привлекателен младеж с пригладени коси, вързани на конска опашка, и халка на веждата — я изгледа по начин, който недвусмислено ѝ показва, че не би запомнил жена с нейната външност.

— Всяка вечер виждам безброй хора. Не мога да помня всички лица. Като че ли образите се сливат в съзнанието ми, нали разбирате?

На съседната табуретка седна дългокрака блондинка с прилепнала черна рокля. Барманът побърза да ѝ подаде запалка.

— Какво ще пиете?

— Какво бихте ми препоръчали?

Той се облегна с лакти на плота и се наведе към нея.

— Зависи какво харесвате.

— Извинете — прекъсна го Елън. Трябваше да го потупа по рамото, за да ѝ обърне внимание. — Ако дойде отново... мъжът, с когото бях снощи... бихте ли ми се обадили? — Въпреки че почти не се надяваше да постигне нещо, подаде му къс хартия. — Това е номерът на хотела ми.

— Добре.

Видя как той прибра телефонния номер в джоба си, но бе сигурна, че в следващия миг ще е забравил за нея. Бе влязла в клуба с горда крачка на завоевател. Тя бе жена с мисия.

Сутринта, след като превъзмогна първоначалния шок и успя да се опомни, взе твърдо решение да открие лъжливия негодник и да го предаде на полицията.

След здрач излезе от хотела с ялната цел да обиколи всички нощни клубове в Чарлстън само за да го намери и изобличи. Този тип владееше изкуството да очарова жените до съвършенство. Когато размисли, Елън осъзна, че е твърде умел, за да е била първата му жертва. Нямахше да бъде и последната. Главозамаян от успеха си

предишната нощ, нейният прелъстител щеше да опита късмета си и тази вечер.

Но сега, когато излизаше от клуба, решителността ѝ бе започнала да чезне. Вече разбираше колко наивно е да броди из Чарлстън в търсене на един лъжец и крадец, когото познаваше само под името Еди, а съществуваше голяма вероятност и то да е измислено.

Новите лачени обувки, които си бе купила специално за тази почивка, стягаха пръстите ѝ и едва пристъпваше. Беше гладна, но при всеки опит да хапне нещо днес стомаха ѝ се бунтуваше заради погълнатото предишната вечер количество алкохол и мъчителната самоненавист, която изпитваше от сутринта.

С огорчение си спомни, че не би могла да си позволи и прилична вечеря в ресторант. Бе уведомила кредитните компании за кражбата, но щяха да минат няколко дни, преди да получи нови карти. За щастие бе сложила малко пари в брой в джоба на едно сако. Сумата беше нищожна в сравнение с онова, което бе откънал Еди, но щяха да ѝ стигнат да се прибере у дома.

Тогава защо не преглътне обидата и не си тръгне?

Почивката ѝ бе провалена. Горещото задушно време, което правеше атмосферата в града още по-романтична, сега само я изпълваше с раздразнение и ѝ причиняваше главоболие. Дори и да останеше, колкото бе възнамерявала, не можеше да си позволи никакви разходки и развлечения. Колкото по-малко нощи прекараше тук, толкова по-малка щеше да бъде хотелската ѝ сметка.

Здравият разум ѝ казваше още утре да се върне в Индианаполис. Щеше да плати надценка за смяната на полета, но си струваше. В малкия си дом, при своите две котки и познатите мебели, можеше спокойно да бъде раните си до началото на учебната година. По-късно работата и всекидневните грижи постепенно щяха да заличат неприятния спомен от съзнанието ѝ.

Във всеки случай скитането из Чарлстън в търсене на Еди бе губене на време и усилия.

От друга страна, дори сега, докато Елън вървеше, накуцвайки заради неудобните си лачени обувки, той навярно демонстрираше чара си пред друга самотна дама, която на сутринта щеше да се събуди с намалели финанси и понижено самочувствие. Никой нямаше да разбере за престъплението, защото жертвата щеше да се срамува да

съобщи на полицията. Именно затова Еди бе толкова нагъл: защото знаеше, че ще се отърве безнаказано.

Е, този път нямаше да му се размине.

— Няма да позволя — каза си Елън Роджърс на глас. В прилив на самоувереност, влезе в следващия клуб.

Хамънд седна в сепарето срещу Лорета.

— Какво имаш за мен?

— Няма ли „Здравей, как си“?

— Днес не съм в настроение за любезности.

— Изглеждаш ужасно.

— И ти не си особено любезна. — Хамънд мрачно се усмихна.

— Всъщност за втори път ми казват колко зле изглеждам. Така започна денят ми.

— Какво има?

— Не разполагаш с много време. Аз също, затова казвай: имаш ли нещо за мен или не?

— Нали ти се обадох? — отвърна тя с раздражение.

Не можеше да я вини за тона ѝ. Знаеше, че се държи като глупак. След разговора си с Дейви бе още по-объркан от преди. Когато се качи в колата си и извади клетъчния телефон, за да провери има ли съобщения, се зарадва да чуе гласа на Лорета, която настояваше възможно най-скоро да отиде в „Шейди Рест“. Срещата с нея би удължила деня, който и без това му се струваше безкраен. Все пак нямаше търпение да узнае до какво се е добрала.

Поклати глава, въздъхна дълбоко и се извини.

— Вбесен съм, Лорета, но не биваше да изливам яда си върху теб.

— Имаш нужда от питие.

— Твоето решение за всички проблеми.

— Не за всички. Но това е най-бързото лекарство за лошо настроение.

Поръча му бърбън с вода.

След по-малко от минута Хамънд отпи първата глътка.

— Добре изглеждаш.

Тя се засмя, докато преглъщаше студената сода.

— Може би, като ме гледаш през дъното на чашата.

Значително се бе променила от понеделник. Беше доста по-добре сресана, а дрехите ѝ бяха чисти и изгладени. С правилно сложен грим бръчките по лицето ѝ не бяха така очевидни. Погледът ѝ бе ясен и съсредоточен. Въпреки че се бе засмяла на комплиментата му, той бе сигурен, че е поласкана.

— Просто съм малко по-чиста.

— Боядисала си косите си?

— Идеята беше на Бев.

— Добра е.

— Благодаря. — Преднамерено вдигна ръка и докосна новата си прическа. — Зарадва се, когато разбра, че имам работа. Казах ѝ, че е само временна, но все пак беше доволна. Позволи ми да се върна в апартамента при едно условие... вечно поставя условия, като теб... да посещавам редовно сбирките на анонимните алкохолици.

— Как си?

— Ръцете ми треперят сутрин, но ще се оправя.

— Браво, Лорета! Чудесно — каза той и беше искрен. Замълча за миг, което бе знак да приключат с тази тема и да преминат към истинската причина за срещата. — Какво откри?

Тя му намигна.

— Златна жила. Заслужавам да ми предложиш работно място в прокуратурата. Или да бъда майка на децата ти.

— Толкова ли е ценно?

Хамънд остави чашата си. Бърбънът щеше да го замае след питието, което бе изпил у Дейви. Освен това имаше чувството, че сведенията, които ще получи, ще го разстроят и е по-добре да ги приеме с бистър ум.

— Имам информатор, чието име няма да ти кажа, истински компютърен гений...

— Нъкъл.

— Познаваш ли го?

— Помага и на мен. Той е информатор на всички.

— Подиграваш ли ми се? — попита Лорета, учудена и доста раздражена.

— Значи си въвлякла и него?

— По дяволите! — възкликна тя и удари по масата. — Не мога да повярвам, че този малък негодник ме накара да се чувствам виновна за това, че извих ръката му и го подтикнах към компромис с професионалната етика.

— Нъкъл е ужасно продажен тип. Затова не се обърнах директно към него. Нямам му доверие.

Хамънд не се безпокоеше, че някой ще разбере за връзката му с ровенето в миналото на Алекс. Бе повярвал на Лорета, когато му се бе заклела, че по-скоро би позволила да отрежат езика ѝ, отколкото да издаде тайната му. Но се запита дали и още някой не се е опитал да примами Нъкъл със същата цел.

— Когато се обърна към Харви, той знаеше ли нещо за случая?

— Стори ми се, че не. Но започвам да се съмнявам в него, както и в собствените си инстинкти. Защо?

Хамънд сви рамене:

— Любопитен съм дали и още някой не му е поръчал да направи проучване за доктор Лад.

— Например Стефи Мъндел?

— Или Смайлоу.

— Щом Харви работи за всички, мисля, че е възможно. Но честна дума, Хамънд, изглеждаше изненадан и доволен, че съм решила да го включа в разследването си.

Той кимна към плика под дясната ѝ ръка.

— Да видим какво е надушил.

Лорета отвори пакета и извади няколко сгънати листа. Хамънд предположи, че са напечатани бележки. Лорета бе прегледала информацията толкова пъти, че почти я бе запаметила. Поглеждаше към записките само за да провери дали правилно е запомнила датите.

— Впечатляващо — промърмори Хамънд, когато тя изброи научните постижения на Алекс Лад, за повечето от които вече знаеше. Но облекчението, което изпита, трая кратко.

— Имай търпение. Все още не съм стигнала до хубавата част.

— Искаш да кажеш — до лошата?

— Миналото ѝ в Тенеси съвсем не е така бляскаво.

— Какво е преживяла там?

— Какво ли не.

Разказа му какво е изровил Харви Нъкъл от недостъпните архиви за детството ѝ. Не бе никак приятно за слушане. Когато Лорета свърши, бе изминал половин час и Хамънд съжали, че е изпил толкова уиски тази вечер. Беше почти сигурен, че ще повърне. Сега разбра какво бе имала предвид Алекс снощи, когато каза, че ще бъде разочарован и, че обясненията биха ѝ причинили твърде много болка. Не желаше да му се довери и той вече знаеше защо.

Лорета прибра листовете в плика и му го подаде с тържествуващо изражение.

— Не открих връзката между нея и Петиджон. Това си остава загадка.

— Мисля... мислех — поправи се той, — че е под достойнството ѝ да има нещо общо с Лут. Очевидно съм се лъгал.

Пъхна плика с изобличаващите сведения във вътрешния джоб на самото си. Лорета долови отчаянието му.

— Не изглеждаш въодушевен.

— Не мога да се надявам на по-изчерпателна информация. Трябва да се чувстваш горда, че толкова бързо успя да се стегнеш и да свършиш това, за което те помолих. Напълно заслужи прошката ми. Благодаря ти!

Хамънд се приготви да стане, но тя протегна ръка и го спря.

— Какво ти е, Хамънд?

— Не зная какво имаш предвид.

— Мислех, че ще заподскачаш от радост.

— Безспорно си свършила добра работа.

— При това само за два дни.

— Не мога да отрека, че се справи невероятно бързо.

— Сега определено има за какво да се заловиш, нали?

— Права си.

— Тогава защо си толкова мрачен?

— Признавам, че съм смутен.

— От какво?

— От това — каза той и потупа джоба на самото си. — Сега разбирам, че изобщо не умея да преценявам хората. Честна дума, не мислех, че е способна на...

Не довърши мисълта си.

— За Алекс Лад ли говориш? — Хамънд кимна. — Мислиш, че е невинна? Че Смайлоу е тръгнал по погрешна следа? Тя представи ли алиби?

— Слабо е. Казва, че била на някакъв панаир в Бюфорт. Няма кой да го потвърди. — Сега му бе по-лесно да лъже. Дори близките си приятели. — Във всеки случай, като се имат предвид тези нови сведения, липсата на солидно алиби изглежда несъществена подробност.

— Бих могла...

— Извинявай, Лорета. Както ти казах, денят ми беше тежък и съм уморен.

Опита да ѝ се усмихне, но не успя. Мрачната атмосфера в бара го задушаваше. Димът му се струваше още по-гъст. Постепенно се предаваше на отчаянието. Чувстваше пулсираща болка в слепоочията и гадене. Лорета беше изключително проникателна. Не се осмеляваше да я погледне в очите, защото се боеше, че ще издаде твърде много.

— Утре ще получиш парите си.

— Търсих под дърво и камък, Хамънд.

— Свършила си страхотна работа.

— Но се надяваше да открия повече.

Всъщност не знаеше какво се бе надявал да узнае, но със сигурност не това, което чу.

— Не, не. Тези сведения са достатъчни, за да дам ход на делото.

В трогателен стремеж да го окуражи Лорета стисна ръката му.

— Мога да продължа.

— Първо ми дай време да помисля. Сигурен съм, че вече разполагам с достатъчно материал. Ако имам нужда от още нещо, ще ти се обадя.

Хамънд едва издържаше без свеж въздух. Издърпа ръката си, напомни на Лорета, че не бива да пие, благодари ѝ за чудесно свършената работа и бързо се сбогува.

Когато излезе, нощният въздух навън не бе нито свеж, нито прохладен. Беше задушен и неподвижен и го караше да чувства дробовете си като натъпкани с памук.

Дори часове след залез слънце тротоарът излъчваше топлина, която изгаряше краката му през подметките на обувките. По кожата му бе избила пот и дрехите му бяха залепнали. Както като дете, когато бе

болен. След пристъп на, треска майка му събличаше мократа му пижама, сменяше чаршафите на леглото и го уверяваше, че потта е признак, че скоро ще оздравее. Но той не се чувстваше по-добре. Предпочиташе високата температура пред непоносимата влага по кожата си.

Край улицата бе пълно с хора, които се шляеха безцелно край къщите. Търсеха интересно занимание, което означаваше да се напият в някоя кръчма, да откраднат нещо, от което се нуждаят, да обезобразят нечия къща или кола само защото им доставя удоволствие или да подготвят кърваво отмъщение някому. Друг път Хамънд се чувстваше напрегнат заради опасностите, които застрашаваха човек, чието място очевидно не бе в този квартал. И бели, и цветнокожи ехидно се подсмиваха с откровено презрение. За тях той бе богат натрапник, попаднал сред мизерстващите, и негодуванието им бе очевидно. Обикновено бе нащрек, докато вървеше към колата си, почти в очакване да я намери опустошена. Но тази вечер съзнанието му бе заето с други грижи и не обръщаше внимание на враждебните погледи, отправени към него.

Докладът на Лорета за Алекс го бе накарал да се почувства в безизходица. Компрометиращата информация бе унищожителна. Емоционалното ѝ въздействие върху него бе жестоко. Всичко му се струваше така невероятно, че все още не можеше да направи разлика между отделните аспекти.

Когато Смайлоу узнаеше историята ѝ — а бе само въпрос на време сътрудниците му да я разкрият, — щеше да подскочи от радост. Стефи щеше да полее събитието с шампанско. А за него и Алекс — в професионален и личен план, разкритията щяха да бъдат разтърсващи. Сякаш над главата му висеше огромна топка олово. Кога ли щеше да се стовари? Днес? Утре? Колко дълго щеше да трае това напрежение? Докога щеше да се бори със собствената си съвест? Въпреки че часът на смъртта я елиминираше като извършител на убийството, нямаше съмнение, че до известна степен е замесена.

Тези мисли бяха толкова мрачни и завладяващи, че не бе на себе си. Беше загубил представа къде се намира. Страхуваше се за професионалното си оцеляване, а бе забравил, че трябва да се погрижи и за физическото. Когато стигна до уличката, в която бе паркирал

колата си, отвори предната врата, без дори да провери дали всичко е наред.

Стреснат от внезапно движение зад себе си, бързо се обърна. Трескаво размаха ръце, готов да се отбранява.

Опомни се миг преди да удари Алекс.

— Какво, по дяволите! — Инстинктивно се огледа и едва сега осъзна колко страховита е обстановката. — Какво, по дяволите, правиш в този квартал?

— Проследих я дотук.

— Кого си проследила?

Зелените ѝ очи гневно светнаха.

— Кого мислиш, Хамънд? Жената, която си наел да следи мен.

— По дяволите!

— И аз бих казала същото — разпалено заговори Алекс. — Стори ми се странно, че една и съща туристка два пъти в един и същи ден дойде да фотографира къщата ми. Първо сутринта и още веднъж малко след като вандалите на Смайлоу си тръгнаха. Следобед, докато се прибирах у дома от онзи унизителен разпит, се отбих в супермаркета. Тя също беше там и се преструваше, че любопитно разглежда дините. Тогава най-сетне ми хрумна, че съм под полицейско наблюдение.

— Не точно.

— Прав си. Полицаяте са професионалисти. Докато това беше най-долно и безсрамно шпиониране.

— Алекс...

— И така, реших да я надхитря — да си разменим ролите — и започнах аз да я следя. Мислех, че зад тази работа стои детектив Смайлоу. Представи си колко бях изненадана, когато не той, а ти дойде тук, за да се срещнеш с нея.

— Не ме поставяй на едно ниво със Смайлоу.

— Всъщност стоиш много по-ниско от мистър Смайлоу — каза тя, задъхана от напирещ гняв. — Ти си подъл използвач. Първо преспа с мен.

— Не е така.

— Нима? А как е? Коя част не е вярна? Полицайка ли е?

— Частен детектив.

— Още по-лошо. Наел си я, за да се рови в живота ми.

— Добре, хвана ме — отвърна той със същия тон. — Много си умна, доктор Лад.

— Добре ли си поговорихте за мен?

— Разговорът не беше особено приятен, но това, което е открила за теб, е адски интересно. Особено сведенията от Тенеси.

Алекс затвори очи и леко потръпна. Но бързо възвърна самообладанието си, погледна го и избълва проклятие.

Завъртя се на пети, но Хамънд я хвана за ръката и я принуди отново да се обърне.

— Не съм виновен за разкритията й, Алекс. Когато я наех, мислех, че правя услуга и на двама ни.

— Как, за бога?

— Колкото и да е наивно, надявах се да откроя нещо, което да те оневини. Но това беше, преди да започнеш да лъжеш полицията и сама да попаднеш в капана си.

— Нима би предпочел да им кажа истината?

Беше му задала същия въпрос, когато се бяха срещнал в асансьора. Не бе отговорил. Но оттогава бе имал достатъчно време да помисли.

— Това, че бяхме заедно в събота вечерта, означава нещо.

— Тогава защо все още не си им казал? Когато бях подложена на онова унижително ровене в мръсните ми чаршафи — в буквалния смисъл, защо просто стоеше и наблюдаваше? Защо не им разказа всичко, включително и кой разби вратата ми снощи и изцапа чаршафите?

— Защото няма връзка.

Алекс иронично се засмя:

— Трогателен сте, прокурор Крос. Въпреки че съм чувала за блестящите ви способности, мисля, че няма да ви бъде лесно да убедите когото и да било, че няма връзка. Впрочем, като засегнахме тази тема, намерих отговор за кръвта. Но съществува едно-единствено обяснение за спермата. Онези следи нямаше да ги има, ако бе ползвал презерватив.

— Не помислих за това. — Приблужи лицето си към нейното и ядно прошепна: — Както и ти. — Тя смутено извърна глава и Хамънд разбра, че е спечелил спора. — Освен това, едното няма нищо общо с другото.

Алекс отново го погледна.

— Не разбирам за какво говориш.

— Фактът, че спяхме заедно, няма нищо общо със случая. — Ако убедеше нея, би успял да го постигне и с други хора. Дори със себе си. — Имах време да помисля. Всъщност възможно е ти да си убила Петиджон, преди да напуснеш Чарлстън.

Тя бързо си пое дъх, скръсти ръце и леко се прегърби, сякаш бе почувствала внезапна болка.

— До такъв извод ли стигна? Нали каза, че часът на смъртта не съответства?

— Защото исках да вярвам, че е така.

— А сега?

— Ти си го убила, а след това си планирала срещата ни, за да си осигуриш алиби.

— Снощи ти казах, че не съм убила Петиджон.

— Точно така. Каза и, че не си спала с него.

Алекс отново понечи да си тръгне. Хамънд я спря. Този път тя се възпротиви:

— По дяволите! Пусни ме!

Той я завъртя и я притисна до отворената врата на колата. За да избяга, трябваше или да заобиколи, или да мине през него. Твърдо бе решил първо да я накара да го изслуша.

— Не искам да остана с това впечатление, Алекс.

— Е, все пак благодаря. Толкова се радвам, че не искаш да мислиш за мен като за уличница и убийца.

— А в какво друго трябва да вярвам?

— В каквото искаш, само ме остави на мира.

— През цялото време, дори когато беше очевидно, че лъжеш, аз продължих да се съмнявам. До тази вечер.

Широко разтвори предниците на самото си, за да ѝ покаже плика във вътрешния джоб.

Изведнъж тя застина. За миг остана загледана в пакета и Хамънд видя как устните ѝ трепнаха, което му се стори признак на угризение. Но когато вдигна очи, Алекс го погледна дръзко и гордо.

— Пикантно четиво?

— Съсипващо. Безспорно съсипващо. Това е оръжието, с което ще те притиснат до стената.

— Тогава какво чакаш?

— Когато Смайлоу се добере до това, ще действа незабавно.

— Защо не му се обадиш? Дай му компрометиращите записки.

Нали получи това, което искаше и за което плати.

— Давам ти възможност да обясниш.

— Мисля, че фактите са достатъчно красноречиви.

— Значи трябва да приема всичко за истина?

— Не ме интересува как го приемаш.

— Добре. Мога да го изтълкувам по един-единствен начин. —

Притисна я с тялото си. — Явно доста си преживяла, скъпа.

Хладнокръвното ѝ надменно изражение изчезна. Опита се да го отблъсне с ръце.

— Пусни ме!

Той не отстъпи.

— Сега разбирам, че онова, което направи в събота, не беше просто съблазняване.

— Не съм те съблазнила.

— Сигурно, но тези номера са ми познати. Замесена си в углавно престъпление и нарочно въввече и мен. Защо, Алекс? Съзнателно ме изправи пред дилема като прокурор. Накара ме да участвам в това... без да знам какво е то.

— Няма никакво „то“. И не е имало. Докато Петиджон не се окажа мъртъв.

— Той участваше ли?

— Не слушаш ли? — извика Алекс.

— Срецу мен ли беше скроена последната му интрига? Моето падение ли планираше, преди да бъде убит?

— Не знам. Убийството му няма нищо общо с мен.

— Искан ми се да можех да ти повярвам. Срещата ни не беше случайна, Алекс. Ти сама призна.

Тя се опита да се измъкне, но Хамънд препречи пътя ѝ и сложи ръце на раменете ѝ.

— Няма да си тръгнеш, докато не узная истината. Как разбра, че ще бъда на панаира?

Алекс поклати глава.

— Как разбра?

Упорито продължи да мълчи.

— Кажи ми, Алекс. Как разбра, че отивам там? Не е възможно да си знаела предварително. Единственото обяснение е, че си ме...

Хамънд не довърши мисълта си. Изглежда я проникателно и стисна раменете ѝ.

Очите ѝ му разкриха достатъчно.

— Проследила си ме — тихо каза Хамънд.

Алекс се поколеба, както му се стори, цяла вечност. Най-сетне бавно кимна:

— Да, проследих те от „Чарлз Таун Плаза“.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Значи през цялото време си знаела, че съм бил там?

— Да!

— С Петиджон?

— Точно така.

— А не каза нищо. Защо?

— Ако ти кажа сега, няма да повярваш.

Тя втренчи поглед в сакото му, сякаш виждаше през тъканта плика във вътрешния джоб. Беше ядосана. Но изглеждаше и дълбоко натъжена.

— Това е грозна история, но нямаш представа колко ужасна беше действителността. — Очите ѝ отново срещнаха неговите. — Значи мнението ти за мен ще зависи от някакъв доклад, а не от това, което представлявам сега.

— Аз няма да...

— Напротив! — разгорещено го прекъсна тя. — Издават го начинът, по който ме гледаш, и наглите ти инсинуации. Лесно е да съдиш от високото място, на което стоиш, нали? Ти произхождаш от известна и богата фамилия. Гладувал ли някога дни наред, Хамънд? Стоял ли си на студено, защото сметката за отопление не е била платена? Знаеш ли какво е да не можеш да се изкъпеш, защото няма пари за сапун?

Той се опита да хване ръката ѝ, но Алекс я издърпа.

— Не, не ме съжалявай. Понякога се радвам, че животът беше тежък, защото ме направи силна. Затова станах такава а, каквато съм, и умея да помагам на хората. Защото нищо, което ми разказват, не ме шокира. Напълно приемам околните с техните странности, защото докато не преживееш нещо, което друг човек е преживял, нямаш право да го съдиш за поведението му. Докато не погладуваш и не понесеш унижение, което да те накара да намразиш себе си заради това, което вършиш... докато не повярваш, че си измет, че не заслужаваш ничия любов, любовта на един човек...

Тя замълча и бързо си пое дъх, при което гърдите ѝ потрепериха. След това сви ноздри и дръзко вдигна глава, опитвайки се да спре сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Приятно четене, Хамънд.

Отблъсна го и решително тръгна към ъгъла. Хамънд я проследи с поглед, сигурен, че каквото и да кажеше, не би стигнало до обсебеното ѝ от гняв съзнание. Изруга, подпря се с лакът на покрива на колата и отпусна глава върху ръката си. Но остана така само няколко секунди.

Приглушен писък го накара рязко да се обърне.

Алекс тичаше обратно към тясната уличка. Преследваше я някакъв мъж.

— Има нож! — извика тя.

Нападателят я сграбчи за косите и я принуди внезапно да спре. Вдигна ръка и Хамънд видя блясъка на стоманеното острие. Без да мисли, се втурна към мъжа, удари го с рамо в ребрата и го накара да загуби равновесие.

За да не падне, нападателят неволно я пусна. Тя, залитайки, се отдръпна. Хамънд едва успя да осъзнае, че за момента Алекс е във от опасност, но забеляза сребрист отблясък близо до корема си. Неволно се предпази е ръка. Автоматично отварящият се нож я разряза от лакътя до китката.

Невъоръжен срещу човек с нож — безспорно щеше да загуби. Единствената отбранителна хватка, която знаеше, бе научил на тренировка по футбол. За да достави удоволствие на баща си, беше станал доста агресивен играч.

Сега инстинктивно приложи тактиката, която се бе оказвала ефективна, ако реферът не вдигнеше флаг. Наведе глава напред, сякаш се готвеше да удари противника си по гръкляна, но спря малко преди да го докосне. Негодникът реагира, както се очакваше: отметна глава назад и адамовата му ябълка остана открита, от което Хамънд се възползвай я удари с ръка. Знаеше, че предизвиква адска болка и нападателят ще има нужда от няколко секунди, за да се опомни.

— Качвай се в колата! — изкрещя той на Алекс.

Хамънд вдигна крак към слабините на мъжа, но не улучи и го ритна по бедрото. Ударът не бе много болезнен, но спечели още секунда, в която се затича назад към колата, избягвайки движенията на

острието. Алекс се бе качила през отворената врата откъм шофьорската седалка и се бе прехвърлила от другата страна. Той буквално се строполи по гръб на седалката и заби пета в корема на нападателя. Негодникът залитна назад, но успя да нанесе още един удар. Хамънд чу как разпори тъканта на панталона му.

Пресегна се към дръжката на вратата и успя да я затвори и заключи. Противникът му, който бе възстановил равновесието си, блъскаше с юмруци по стъклото и сипеше ругатни и смъртни заплахи.

Дясната ръка на Хамънд бе хлъзгава от кръвта, но той успя да пъхне ключа и да запали двигателя. Придвижи лоста за скоростите и рязко натисна газта. Гумите изсвистяха, когато колата му се понесе по уличката и сви зад ъгъла.

— Хамънд, ранен си!

— А ти? — За миг отмести поглед от пътя към Алекс. Беше седнала на колене и се бе навела да види ръката му.

— Аз съм добре, но не и ти.

Остатъците от десния му ръкав бяха напоени с кръв, която продължаваше да се стича от ръката му, и воланът бе станал толкова хлъзгав, че едва успяваше да го държи. Бе принуден да управлява само с лявата ръка, но това не го забави. Мина на червено.

— Може би са цяла банда. Ще ни ограбят и ще откраднат колата. Трябва да се измъкнем от този квартал.

— Не се опитваше да открадне нищо — каза тя със забележително хладнокръвие. — Причакал ме е. Извика ме по име.

Хамънд втренчи поглед в нея. Колата се отклони от пътя и едва не се блъсна в телеграфен стълб.

— Хамънд! — извика тя.

Когато той овладя волана, каза:

— Към спешното отделение. Имаш нужда от няколко шева.

Той пушна кормилото за секунда, за да изтрие челото си с левия ръкав. Бе плувнал в пот. Чувстваше влагата по лицето и косите си. Стичаше се по гърдите му и се събираше в слабините. Сега, след като приливът на адреналин бе отминал, усети въздействието от случилото се и от това, което би могло да се случи. С Алекс имаха късмет, че са живи. „Господи, можеше да я убие!“ Мисълта колко близо е била до смъртта го накара да се почувства слаб и да затрепери.

На първото голямо кръстовище, до което стигнаха, трябваше да спре на червен светофар. Няколко пъти вдиша дълбоко, за да проясни съзнанието си от шума, който напомняше бръмчене на рояк пчели.

— И кракът ти кърви, но повече се тревожа за ръката — каза Алекс. — Мислиш ли, че мускулът е засегнат?

Зелено. Хамънд силно натисна газта и колата профуча като ракета. След секунди превиши ограничението за скоростта. Болницата се виждаше на няколко пресечки пред тях.

— Хамънд, добре ли си?

Гласът на Алекс му се стори далечен.

— Чудесно.

— Можеш ли да караш?

— Ммм.

— Не мисля. Спри тук. Аз ще карам.

Опита се да ѝ каже, че е добре, но не можа да подреди думите и изрече нещо безсмислено и неразбираемо.

— Хамънд? Хамънд?! Трябва да завиеш тук. Спешното отделение...

— Не.

— Губиш много кръв.

— Ти си лекар.

Господи, едва движеше езика си.

— Не такъв, от какъвто се нуждаеш — извика тя. — Трябва ти болница. Инжекция против тетанус. Може би дори кръвопреливане.

Той поклати глава и промърмори:

— У дома.

— Моля те, прояви разум!

— Ние двамата... — Погледна я и отново тръсна глава. — Ще загазим.

Алекс се поколеба няколко секунди, но очевидно стигна до същото заключение. Пресегна се и хвана окървавения волан.

— Добре, но аз ще карам.

Успя да придвижи колата до бордюра и да спре. Беше необходимо известно усилие и настойчивост, за да придума Хамънд да разменят местата си. Слезе, заобиколи, отвори вратата и му помогна да стане. Едва се държеше на краката си. Настани го на другата седалка и

закопча предпазния колан. Веднага щом се намести, Хамънд отпусна глава назад и затвори очи.

Не можеше да го остави да заспи.

— Хамънд, какъв е адресът ти? — Взе клетъчния му телефон и започна да набира номера. — Хамънд!

Той измърмори името на улицата и номера.

— Срещу яхтклуба. Точно...

Извърна глава във върнатата посока. За щастие Алекс знаеше коя е улицата. Намираще се на няколко пресечки. Щяха да стигнат за минути.

Друг въпрос бе дали ще успее да убеди доктор Дъглас Ман да направи посещение на пациент.

Истинско чудо бе, че помнеше домашния му телефон. Вдигна след второто позвъняване.

— Дъг, Алекс е. Слава богу, че си у дома!

Описа му положението, докато шофираше, но пропусна да каже, че нападението не е било случайно.

— Струва ми се, че трябва да го откараш в болница.

— Дъг, моля те за услуга.

Макар и с неохота, той попита за адреса. Продиктува му го, докато завиваше към улицата.

— Стигнахме. Ела колкото е възможно по-скоро. Бутонът за вратата на гаража бе до огледалото. Натисна го, вкара колата и затвори веднага щом угаси двигателя.

Слезе и я заобиколи. Очите на Хамънд все още бяха затворени. Беше блед. Когато се опита да го събуди, той простена.

— Няма да бъде лесно, но трябва да те пренеса вътре. Можеш ли да прехвърлиш краката си отвън?

Едва ги вдигна, сякаш тежаха цял тон, но успя. Тя плъзна ръце под мишниците му.

— Стани, скъпи, и се облегни на мен.

Той го направи, но когато раздвижи дясната си ръка, потръпна от болка.

— Съжалявам — сериозно каза Алекс.

Сякаш трябваше да пренесе осемдесеткилограмова парцалена кукла. Хамънд не можеше да контролира движенията си, но последва

указанията ѝ и успя да се изправи на крака. Повлече го към задната врата.

— Залючена ли е? Има ли алармена инсталация?

Той поклати отрицателно глава.

Влязоха в кухнята.

— Къде е най-близката баня?

Хамънд посочи с лявата си ръка. В един къс коридор между кухнята и хола имаше малка тоалетна с душ. Стовари го върху капака на чинията и натисна ключа за осветлението. Едва сега успя добре да огледа раните му.

— Господи!

— Добре съм.

— Напротив, не си.

Кожата на ръката му бе разтворена. Трудно бе да се каже колко дълбок е разрезът, защото раната бе обляна в кръв. Трябваше незабавно да стори нещо. Свали сакото му и откъсна разпорения ръкав до рамото. Грабна няколко кърпи от декоративната закачалка и пристегна ръката му с надеждата да намали кръвотечението.

Застана на колене и се опита да разкъса крачола, но платът бе твърде здрав и тя нервно го повдигна до коляното му. Раната на прасеца не бе така дълбока, но също изтичаше доста кръв. Част от нея бе попила в чорапа. Обърна празното кошче за смет, повдигна крака му върху него и го стегна с кърпи, както ръката.

Изправи се, отмести с окървавената си длан един кичур и погледна часовника си.

— Къде се бави? Досега трябваше да е дошъл.

Хамънд хвана ръката ѝ.

— Алекс?

Тя престана да нервничи и го погледна.

— Онзи можеше да те убие — задъхано промълви той.

— Но не успя. Тук съм.

Стисна ръката му.

— Защо не им каза?

— Че си бил при Петиджон?

Хамънд кимна.

— Защото след първия разпит помислих, че ти си го убил. Лицето му стана още по-бледо.

— Помислила си...

— Не мога да ти обясня всичко сега, Хамънд. Твърде заплетено е. В това състояние дори се съмнявам, че ще запомниш нещо. Засега ще ти кажа само, че отначало лъжех, за да защитя себе си. Но след като разбрах, че Петиджон е бил застрелян, продължих да лъжа, за да защитя...

Хамънд премигна и я изгледа озадачено.

— ...теб.

На вратата се позвъни. Тя освободи ръката си.

— Докторът пристигна.

Той се събуди и уплашено прошепна името ѝ. Имаше нещо, което трябваше да ѝ каже. Нещо, за което се налагаше незабавно да поговорят.

— Алекс.

Бе останал без глас и това го разтревожи. Направи опит да стане. Не можеше да движи ръката си и внезапно си спомни какво се бе случило.

Отвори очи. Лежеше в своето легло. Стаята бе полутъмна. Светеше само малката нощна лампа, преместена от хола в спалнята.

— Тук съм.

Алекс дойде до леглото, наведе се и сложи ръка на рамото му. Докато спеше, тя бе взела душ и бе измила косите си. Вече не бе изцапана с кръвта му и бе облякла една от най-старите му меки тениски. Точно както във вилата.

— Можеш да вземеш още една обезболяваща таблетка, ако искаш.

— Добре съм.

— Да ти донеса ли вода?

Той отказа.

— Тогава заспивай отново.

Зави го с чаршафа, но когато понечи да се отдалечи. Хамънд притисна ръката ѝ към гърдите си.

— Колко е часът?

— Малко след два. Поспа два часа.

— Кой беше докторът?

— Един приятел. Добър приятел. Можем да му имаме доверие.

— Сигурна ли си?

— Да кажем, че ми върна професионална услуга. Настоячиво ме посъветва да те откарам в спешното отделение, но го предумам.

— Какво му каза?

— Че не желаяш да давам показания в полицията и да се замесиш в скандал.

— Задоволи ли се с това обяснение?

— Не, защото тази сутрин видях Смайлоу и тайфата му пред къщата ми. Знае, че става нещо, но не му дадох възможност да възрази. Ако раните ти изискваха по-сериозни грижи, сама бих настояла да отидем в болницата, каквото ще да става. Но след като ги почисти, се убедих, че ще може да се справи и тук. Всъщност може би получи по-добра медицинска помощ, отколкото биха ти оказали в спешното отделение. При това много по-бързо.

— Спомените ми за него са смътни.

— Инжектира ти упойка, която почти те приспа, затова не съм изненадана, че не си спомняш много. Имаше сериозни наранявания. Беше изтощен и немощен от загубата на кръв. — Тя се усмихна и го погали по челото. — Доста трудно успях да те кача по стълбите. Искане ми се някой да ни беше снимал с видеокамера. Бихме могли да го изпратим в „Най-смешните домашни клипове“.

— Все още ли имам дясна ръка?

Алекс отвърна на шегата му със сериозен тон:

— Лекарят искаше да я отреже, но ми каза, че ще го стори само през трупа ми.

— Благодаря ти.

— Пак заповядай. Всъщност раната не е твърде дълбока. Кожата беше разрязана, но — слава богу! — нямаше засегнати мускули или нерви. Кракът ти не се нуждаеше от шев. Той каза, че сам ще заздравее след няколко дни. Направи ти инжекция против тетанус и още една с антибиотик. Ще те наболява. Остави антибиотици за пиене и обезболяващи таблетки, които можеш да вземаш на всеки четири часа.

Бинтованата му ръка бе положена върху възглавница.

— Тежи като олово, но не ме боли.

— Заради местната упойка. Когато действието премине, ще чувстваш болка. Утре ще се радваш, че имаш таблетките. Другата седмица ще отстранят конците ти. Дотогава трябва да я държиш отпусната или вдигната високо и да я пазиш от мокрене.

- Целият бях в кръв.
- Изкъпах те легнал.
- Жалко, че съм го проспал.

Усмихна се, но му струваше голямо усилие да държи очите си отворени.

- Почистих колата ти и банята. Не остана нито едно петно.
- Ти си ангел на милосърдието.
- Само донякъде. Трябваше да сляза долу и да изпера кърпите.
- Просто ги изхвърли.
- Предположих, че ще го кажеш, затова го направих. Освен това предпочитам да стоя до теб и да те наглеждам.

Нежно прокара пръсти през косата му. Той леко се размърда, търсейки по-удобно положение. Но след миг се смръщи.

- Все пак ще ти дам таблетка.

Този път не възрази. Почти бе задрямал отново, когато тя сложи хапчето в устата му, внимателно повдигна главата му и поднесе към устните му чаша вода. Преглътна обезболяващото.

Когато отново го отпусна на леглото, той се възпротиви и притисна лице към гърдите ѝ. Примамваха го през меката тъкан на тениската. Обхвана с устни зърното ѝ.

— Трябва да спиш — прошепна тя и нежно положи главата му върху възглавницата.

Хамънд въздъхна недоволно, но очите му бързо се затвориха. Усети лека целувка по веждата си. И нещо друго. Когато отново отвори очи, видя сълзите ѝ. Дори докато я гледаше, по бузата ѝ се търкулна още една.

Укорявайки себе си, попита:

— Заради онези проклетни бележки ли плачеш? Или заради начина, по който реагирах? За бога, Алекс, извинявай! — Беше искрен. Съжаляваше за всичко. За ужаса, който бе преживяла в детските и юношеските си години, и за подигравателното си държане. — Постъпих като истински негодник.

Тя поклати глава:

— Спаси живота ми. Раниха те заради мен. Ако не бях дошла там...

— Шшт.

Протегна лявата си ръка и докосна бузата ѝ. Алекс я хвана и я притисна към гърдите си, наведе се и обсипа с целувки пръстите му.

— Толкова се страхувах, Хамънд. — Устните ѝ се плъзнаха по ръката му. Притисна я към влажната си буза. — Толкова пострада заради мен. И ще продължиш да страдаш.

Той направи усилие да остане буден, защото това бе важно.

— Алекс... обичам те.

Тя внезапно пусна ръката му, сякаш я бе опарила.

— Какво?

— Обичам...

— Не, грешиш, Хамънд — подвикна Алекс тихо, но решително. — Не го казвай. Дори не ме познаваш.

— Познавам те. — Хамънд затвори очи за няколко скъпоценни секунди и се опита да събере сили да изрече това, което искаше да каже. — Обикнах те още...

„...вечерта, когато те срещнах. Оpozнах те в мига, когато те видях от другата страна на дансинга.“

Мислено прошепна тези думи, но не бе сигурен дали ги е изрекъл на глас. Отвори очи, погледна я и тъжно промълви:

— Защо всичко трябва да е така дяволски объркано?

Тя облиза сълзата, достигнала крайчеца на устните ѝ. Разтвори ги, сякаш да каже нещо, но не успя да намери думи. Навярно и на нея ѝ се струваше невероятно, че за първи път в живота си той бе наистина влюбен — въпреки ужасното положение.

Потупа леглото от лявата си страна. Алекс отрицателно поклати глава:

— Може да те нараня.

— Легни.

Колебанието ѝ продължи само миг. Тя заобиколи и се мушна до него. Внимаваше да не го докосне и само отпусна ръка на гърдите му.

— Не бива да се приближавам повече, защото, без да искам, ще ударя крака ти.

Желаеше да ѝ каже още толкова неща, но действието на лекарството бе неумолимо. Близостта ѝ му носеше известна утеха. Искеше да ѝ се наслади, но въпреки волята си, отново се унесе.

След известно време се пробуди. Отчасти. Не напълно. Не искаше истински да се събужда. Не чувстваше болка. Всъщност това

състояние бе приятно. Добре че съществуваха болкоуспокояващи средства.

Алекс се размърда до него. Усети как се надигна.

— Хамънд, буден ли си?

— Ммм.

— Да ти донеса ли нещо?

Явно прие мърморенето му за отказ, защото отново се отпусна на леглото. Но след миг той промълви нещо, което и сам не можа да разбере.

— Моля? — Алекс вдигна глава. Или поне така му се стори. Все още не бе отворил очи. — Хамънд? — Тя разтревожено сложи ръка на гърдите му. — Боли ли те? Искаш ли вода?

Обхвана ръката ѝ със своята и я плъзна надолу под чаршафа.

След това потъна в унес, който бе по-сладостен и от най-красивите еротични сънища. Както във фантастично приключение, не бе необходимо да полага никакво усилие. Можеше спокойно да се предаде на усещанията. Да остави нещата да следват естествения си ход. Да се понесе по течението на нежния поток от чувства.

Пътуването към насладата бе бавно. Нямаше разписание и краен срок, нито страх за бъдещето. Един блажен сън не можеше да има последствия.

Усети как тя промени позата си, но няколкото леки, нежни целувки не го подготвиха за топлатата мекота, която г обгърна. Чувствените ѝ ласки бяха несравними. Затаи дъх и сладостна вълна завладя всички негови сетива. Не можеше да помръдне тялото си, изпълнено с горещ копнеж.

Инстинктивно протегна ръка към нея. Потърси. Откри. Копринена мекота. Загадъчни дълбини. Центъра на вселената. Пулса на човечеството. Пътя към живота.

Леко раздвижи пръсти и тя потръпна от възбуда. Достигна с палеца си до древна истина. Тихите ѝ стонове на наслада бяха несравним дар. Не точно звуци. По-скоро вибрации в тялото ѝ, които улавяше при нейните ласки.

Този реален сън, тази забрава бе толкова сладка, че не искаше да я напусне. След бавно достигнатите мигове на блаженство се почувства така, сякаш бе започнал да се топи.

В съзнанието му смътно проблеснаха признаци на нещо злокобно и грозно, но не им позволи да изплуват. Не сега. Не тази нощ. Утре.

Неговото „утре“ започна няколко часа по-късно с уплашен вик:
— Мили боже!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Четвъртък

Стефи продължи да крещи, докато тичаше нагоре по стълбите. Когато стигна до спалнята на Хамънд, той седеше на леглото, изправил гръб и притиснал глава между дланите си. Изглеждаше така, сякаш сърцето му всеки миг щеше да се пръсне.

— Помислих, че си убит. Видях окървавените кърпи...

— По дяволите, Стефи! Едва не получих удар.

— Ти? А аз! Добре ли си?

Тревожно се огледа из стаята, сякаш търсеше нещо.

— Колко е часът? Какво правиш тук? Как влезе?

— Все още имам ключ. Какво ти се е случило?

— Ами... — Той погледна превързаната си ръка, сякаш я виждаше за първи път. — Снощи ме нападнаха. — Посочи към шкафа. — Ще ми подадеш ли слипове?

— Нападнали са те? Къде?

Бельото му беше във второто чекмедже. Тя му подаде боксерки. Хамънд стъпи на пода от другата страна на леглото.

— И в крака ли си ранен?

— Да, но не толкова тежко, колкото в ръката.

Наведе се, нахлузи бельото и го плъзна нагоре към бедрата си. Преди да се изправи, хвърли ѝ строг поглед.

— О, за бога, Хамънд! Виждала съм те гол.

Той отметна чаршафа, стана и придърпа боксерките си, а след това вдигна бутилката вода от нощното шкафче и я пресуши.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило или не?

— Казах ти, че бях...

— Нападнат. Разбрах това. Какво е станало с ръката ти?

— Раниха ме с нож. Както и в крака.

— Господи, можело е да те убият. Къде беше? — Когато ѝ съобщи мястото, Стефи отбеляза: — Е, нищо чудно. Какво си търсил в онази част на града?

— Помниш ли Лорета Буут?

— Алкохоличката?

Хамънд се намръщи, но кимна:

— Престанала е да пие и има желание отново да се занимава с частни разследвания. Помоли ме да се срещнем в едно от нейните убежища. Този тип ме сгаци, докато вървах към колата си. Съпротивлявах се, но той имаше автоматичен нож. Едва спечелих време да се кача. Карах дотук и повиках лекар. Той заши ръката ми.

— Уведоми ли полицията?

— Не исках още повече да ме стреснат. Но ти го направи вместо тях.

— Защо не отиде в болницата?

— Поради същата причина. — Отправи се към банята, накуцвайки с десния крак. — Раните не бяха чак толкова тежки.

— Не били тежки! Хамънд, кошчето за смет е пълно догоре с окървавени кърпи.

— Изглежда много по-ужасно, отколкото беше в действителност. Две обезболяващи таблетки бяха достатъчни.

— Имаш ли нещо против?

Беше го последвала в банята. Излезе, затвори вратата и извика отвън:

— Виждала съм те и да пикаеш.

Стефи се върна до леглото и седна там, откъдето Хамънд бе станал. Освен празната бутилка от минерална вода и една чаша, върху шкафчето имаше превръзки и опаковка болкоуспокояващи. Бяха с етикет на фармацевтична фирма. Името на лекаря не бе отбелязано.

Хамънд излезе от банята, докуцука до нея, избута я от леглото си и уви чаршафа около кръста си.

— Откога си толкова срамежлив? — попита тя.

— А ти откога си толкова любопитна?

— Не мислиш ли, че имам право да се интересувам? Хамънд, първото, което видях, когато влязох тук, бяха цяла торба кърпи, напоени с кръв. Може би ти се струва твърде сантиментално, но се запитах дали моят колега, да не кажа бивш любовник, към когото все още съм много привързана, не е станал жертва на психопат-убиец.

Той недоверчиво повдигна вежди.

— Кой убиец разчиства след себе си?

— Някои от тези типове държат на реда. Но явно не разбираш какво имам предвид.

— Напротив, Стефи. Проявила си загриженост. Ако ти беше пострадала, и аз бих реагирал по същия начин. Но както виждаш, все още дишам. Ранен съм и имам силни болки, но дишам. Ще се почувствам доста по-добре след един горещ душ и няколко чаши още по-горещо кафе.

— Това намек да си тръгна ли е?

— Правилно схващаш.

Тя погледна превръзката на дясната му ръка.

— Кой беше лекарят?

— Не го познаваш. Стар приятел от студентските години. Дължеше ми услуга.

— Как се казва?

— Какво значение има? Не го познаваш.

— Хм.

— Какво?

— Нищо.

— Питай.

— Защо не искаш да подадеш оплакване в полицията?

— Не си струва да вдигам шум. Негодникът не ми взе нищо.

— Но те е нападнал със смъртоносно оръжие.

С нескрито раздражение той й заговори като на слабоумна:

— Няма да има полза. Не мога да го идентифицирам. Честна дума, дори не зная бял ли беше, чернокож или мексиканец, висок или нисък, слаб или дебел, с коса или плешив. Беше тъмно. Всичко стана за броени секунди и единственото, което успях да видя, беше как острието на ножа се приближава към мен. Само това ми направи впечатление, така че побързах да се разкарам оттам. Би било пълна загуба на време да се обаждам в полицията, защото щяха да съставят някакъв доклад и нищо повече. Имат по-важна работа, аз също. — Направи измъчена гримаса и отпусна дясната си ръка върху лявата. — А сега би ли излязла, за да взема душ и да се облека?

— Имаш ли нужда от помощ?

— Благодаря, но ще се справя сам.

— Защо не вземеш един ден отпуск? Мога да дойда отново по обяд, да ти приготвя нещо за ядене и да ти кажа какво сме научили от

онзи приятел.

Хамънд отвори чекмеджето с тениските си. Често му се бе подигравала заради колекцията от износени фланелки, които често обличаше у дома. Взе най-горната. „Навярно е любимата му“, помисли си Стефи, защото той я приближи към лицето си и вдиша дълбоко.

— Какъв приятел?

— Не съм ли ти казала! — Плесна се по челото. — Когато те видях в това състояние, забравих за какво съм дошла. Докато отивах на работа, Смайлоу позвъни по клетъчния ми телефон. Има един чешит в градския затвор.

Стефи не можа да си обясни какво го кара толкова дълго да съзерцава тениската си. Хамънд отбеляза разсеяно:

— В градския затвор е пълно с чешити.

— Но само един от тях твърди, че е брат на Алекс Лад.

Хамънд внезапно се обърна. Лицето му още повече преbledня. Тя предположи, че е от остра болка. Беше се завъртял толкова бързо, че бе ударил лакътя на ранената си ръка в ръба на отвореното чекмедже. Протегна лявата и се подпря с нея.

— Мисля, че е лудост да ходиш в кантората днес, Хамънд. Погледни се. Едва се държиш на краката си и си блед като платно. Ръката ти...

— Забрави за проклетата ми ръка!

— Престани да крещиш.

— А ти престани да се правиш на майка.

— Ранен си.

— Добре съм. Какво казва онзи тип?

— Казва се Боби Търнбул. Не, не беше така. Нещо подобно.

— За какво е в затвора?

— Смайлоу не успя да ми каже, защото побързах да затворя и да дойда тук.

— Какво е...

— Хамънд, честна дума! Нямам представа. Всичко, което знам, е, че онзи Тримбъл... това беше името. Боби Тримбъл. Арестували са го снощи и се е обадил на Алекс Лад по мобифона си. Не била у дома. Един от полицаите слушал внимателно и когато чул, че се опитва да се свърже с нея, си спомнил, че е свързана с убийството на Петиджон. Веднага се обадил на Смайлоу.

Хамънд прибра тениската обратно в чекмеджето и шумно го затвори.

— Размислих. Не бързай да тръгваш. Ще ми бъде трудно да шофирам с една ръка, затова ще дойда с теб в твоята кола. Почакай ме пет минути.

Докато се приготвяше, Стефи слезе по стълбите и позвъни на Смайлоу, за да го предупреди, че ще закъснее.

— Нападнат?

— Така казва.

След кратка пауза Смайлоу попита:

— Не ти ли се струва съмнително?

— Не особено. Само... — Тя замислено прикова поглед във вратата на тоалетната, затисната с голямата торба, пълна с окървавени кърпи. — Не е в стила на нашия борец за справедливост да си трае, след като е бил нападат с автоматичен нож. Опитва се да ме убеди, че раните не са сериозни, но изглежда така, сякаш се е борил с гризли.

— Може би просто се срамува, че е бил толкова непредпазлив.

— Може би. Както и да е, идваме след петнадесетина минути.

Не му каза за неправдоподобното обяснение на Хамънд защо не е отишъл в болницата. Историята за „стария приятел от студентските години“ очевидно бе измислена. Хамънд никак не умееше да лъже. Би трябвало да взема уроци от Алекс Лад. Явно се възхищаваше на дарбата на тази жена да...

В съзнанието на Стефи се прокрадна една мисъл.

Остана загледана в пространството и постепенно бе завладяна от невъобразими хрумвания, които се надпреварваха със скоростта на светлината. Да се опита да ги удържи бе все едно да гони комети.

Хамънд, залитайки, слезе по стълбите.

Тръгна след него към входната врата, но едва след като грабна една от напоените с кръв кърпи и я пхна в чантата си.

Боби Тримбъл бе изплашен до смърт. Но за нищо на света не би показал страха си. Проклети ченгета!

Бе изпаднал в това положение заради някаква старомодна и дебела учителка, стара мома. Не можеше да се примири, че

нещастница като нея му бе причинила това. Толкова лесно бе успял да я съблазни. Едва не задряма от отегчение, докато разговаряше с нея.

Кой би предположил, че такова невзрачно създание ще се окаже фатална жена в буквалния смисъл?

Миналата вечер му бе провървяло с богата вдовица от Денвър, която имаше обеци и пръстени с огромни диаманти. Щяха да му осигурят охолен живот за доста дълго време. Веднага бе доловил у нея слабост към циничния хумор и жажда за приключения и бе преценил коя е най-подходящата тактика. Тъкмо бе плъзнал ръка под полата ѝ и бе започнал да ѝ описва колко е възбуден, без да пести анатомични подробности, когато двама полицаи го сграбчиха за ръцете и го повлякоха навън.

Пред входа на нощния клуб го принудиха да опре ръце в покрива на полицейската кола, претърсиха го, сложиха ми белезници като на обикновен престъпник и му прочетоха правата. С крайчеца на окото си забеляза смешната учителка от Индиана, която стоеше наблизко и държеше в ръка чифт лачени обувки.

— Проклетата кучка — промърмори той сега и в същия миг вратата се отвори.

— Какво има, Боби? Казахте ли нещо?

Лицето на човека, който влезе, му бе смътно познато, но Боби не можа да си спомни къде го е виждал. Не бе висок, но създаваше впечатление за внушителен ръст, докато крачеше из стаята. Беше облечен с костюм от три части, който Боби веднага прецени като качествена стока. Явно използваше и скъп одеколон.

Подаде ръка на служебния защитник, който се бе представил с името „Хайнц, като марката кетчуп“ и имаше вид на неудачник. Засега единственият му съвет към Боби бе да държи езика си зад зъбите, докато не разберат какво точно става. Бе седнал на ръба на ниската маса и учтиво прикриваше прозевките си с ръка. Но когато влезе мъжът с елегантния костюм, адвокатът внезапно изправи гръб и втренчи поглед в него.

Той седна отсреща и се представи като детектив Рори Смайлоу. Усмивката му никак не хареса на Боби. Детективът каза:

— Дошъл съм, за да направя живота ви доста по-лесен, Боби.

Обещанието също не го зарадва.

— Наистина ли? Щом е така, чуйте моята версия на историята. Онази кучка лъже.

— Не сте я изнасилили?

Боби прие спокойно изражение, но изпъкналите жилия на врата му издадоха, че е напрегнат.

— Дали съм я изнасилил?

— Мистър Смайлоу, клиентът ми и аз останахме с впечатлението, че сте обвинен в кражба. В оплакването си мис Роджърс не споменава за изнасилване — нервно изтъкна Хайнц.

— В момента разговаря с жена полицай — обясни Смайлоу. — Била е твърде смутена, за да обсъжда подробностите с мъжете, които ви арестуваха.

— Ако твърди, че е изнасилена, необходимо е отново да се консултирам с клиента си.

Боби, който се бе опомнил от шока, презрително погледна адвоката.

— Няма за какво да се консултираме. Не съм я изнасилил. Всичко стана по взаимно съгласие.

Смайлоу отвори една папка и погледна писмените показания.

— Запознали сте се в нощен клуб. Според мис Роджърс съзнателно сте я напили.

— Поръчахме по няколко питиета. Да, беше замаяна. Но не съм я принуждавал да пие алкохол.

— Придружили сте я до хотела и сте преспали с нея. — Погледна го право в лицето. — Вярно ли е?

Боби не устоя на предизвикателството, което се четеше в очите на детектива.

— Да, вярно е. И през всяка минута й беше приятно.

Хайнц смутено се покашля.

— Мистър Тримбъл, съветвам ви да не казвате нищо повече. Всяка ваша дума може да бъде използвана срещу вас. Не забравяйте това.

— Нима мислите, че ще позволя някаква уличница да ме обвинява в изнасилване, без да се защитя?

— Именно затова ще има процес.

— Процесът да върви по дяволите! И вие също! — Боби отново се обърна към Смайлоу: — Онази зъбата повлекана лъже.

— Не правихте ли секс с нея, докато беше под въздействието на алкохола?

— Правих естествено. С насърчаване от нейна страна.

Смайлоу издаде въздишка на раздразнение и потърка вежди.

— Вярвам ви, мистър Тримбъл. Наистина. Но от правна гледна точка, сериозно сте загазили. Законите стават все по-строги. Всички правила са максимално ясни и точни. Поради нарастващото обществено негодувание срещу унижителното отношение към жертви на изнасилване прокурорите и съдиите са безмилостни. Не желаят върху тях да бъде стоварена отговорността за пускането на един изнасилвач...

— Никога не ми се е налагало да насилвам жена — извика Боби.
— Тъкмо обратното.

— Разбирам — спокойно отвърна Смайлоу. — Но ако мис Роджърс твърди, че поради голямото количество алкохол, което сте я принудили да погълне, не е била в състояние да се контролира, от техническа и правна гледна точка това е достатъчно основание за един добър областен прокурор да заведе дело за изнасилване.

Боби скръсти ръце, за да създаде впечатление за нехайство, докато всъщност почти бе обзет от паника. Когато бе осемнадесетгодишен, бяха го осъдили и изпратили в проклетия затвор. Никак не бе приятно. Беше се закълел никога вече да не попада там. Опасяваше се, че ако заговори, ще издаде страха си, затова не каза нищо.

Смайлоу продължи:

— Били сте под въздействието на наркотици, когато са ви арестували.

— Няколко цигари с марихуана. Не съм давал на онази... как й беше името?

Смайлоу го изгледа строго.

— Нима?

— Не бих хабил качествената стока за нея. Беше твърде лесна.

— Все пак положението ви е сериозно. На кого смятате, че ще повярват съдебните заседатели? На една скромна, миловидна дама като нея или на нахалник като вас?

Докато Боби се опитваше да измисли задоволителен отговор, вратата се отвори и влезе някаква жена. Беше дребничка, с късо

подстригани тъмни коси и проникателни черни очи. Стройни крака. Малки стегнати гърди. Но безспорно бе истинска фурия.

Тя каза:

— Предполагам, че това животно не си е признало.

Смайлоу му я представи като Стефи Мъндел от Областната прокуратура. Хайнц изглеждаше неспокоен и често преглъщаше. Не бе добър знак, че адвокатът му трепери при вида на тази кучка и изглежда готов да се предаде.

Смайлоу ѝ предложи стол, но тя предпочете да остане права.

— Няма да се бавя тук. Искрах само да предупредя мистър Тримбъл, че делата за изнасилване са моята специалност и, че съм привърженик на идеята за кастрация още при първото подобно провинение. При това не по химически път. — Подпря се с длани на масата и носът ѝ почти докосна неговия. — След всичко, което си причинил на Елън Роджърс, нямам търпение да видя топките ти под ножа.

— Не съм я изнасилвил.

Искреното му изявление явно не впечатли мис Мъндел, която му се усмихна ехидно и каза:

— Ще се видим в съда, Боби.

Завъртя се на пети, излезе и тръшна вратата след себе си. Смайлоу потъркваше брадичка и тъжно поклащаше глава:

— Съчувствам ти, Боби. Боя се, че ако делото бъде възложено на Стефи Мъндел, ще си изпатиш.

— Може би мистър Тримбъл ще предпочете да се признае за виновен, за да получи по-малка присъда.

Боби гневно изгледа Хайнц, който предпазливо бе изрекъл предложението си.

— Кой те пита? Няма да се призная за виновен в нищо, разбра ли?

— Но кражбата...

— Господа — прекъсна ги Смайлоу, — току-що ми хрумна, че щом мис Мъндел ще се заеме със случая, можем да намерим разрешение на проблема.

С престорено спокойствие Боби попита:

— Какво сте намислили?

— Тя ще води делото срещу убиеца на Петиджон.

„Туш!“

Изведнъж си спомни къде е виждал лицето на Смайлоу преди. В телевизионния репортаж вечерта след убийството на Петиджон. Той беше детективът от отдел „Убийства“, който бе поел разследването. Боби се облегна на стола си и направи опит да скрие, че нервите му са обтегнати до крайност.

— Петиджон е убит?

Смайлоу дълго задържа смразяващия си поглед върху лицето му. След това въздъхна и затвори папката.

— Мислех, че можем взаимно да си помогнем, Боби. Но ако ще се правиш на идиот, не ми остава друг избор, освен да те предам в ръцете на мис Мъндел.

Краката на стола му изскърцаха по пода, когато стана и без да каже нито дума повече, излезе и затвори вратата.

Боби погледна „Хайнц, като марката кетчуп“ и сви рамене:

— Какво толкова сторих?

— Опитва се да заблудиш Рори Смайлоу. Лоша идея.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Половин час Смайлоу и Стефи се поздравяваха за отлично свършената работа. Бяха успели да манипулират Боби Тримбъл. Хамънд едва издържаше да слуша самодоволните им подмятания.

— Дадох му повече от час време да помисли — каза Смайлоу най-малко за десети път.

— Както беше решил.

— Веднага щом отново влязохме в стаята, той се разприказва.

— Навярно добре си изиграл ролята на лошото ченге.

— Смятам — похвали се Стефи, — че напълно успях да убедя Боби, че ще бъде обвинен в изнасилване.

Елън Роджърс дори не бе споменавала за изнасилване. Напротив, бе признала собствената си вина за изчезването на кредитните карти и парите си. Бе казала само, че иска да види Боби Тримбъл зад решетките, за да спести на други жени подобно унижително изживяване.

Незабавно уреди завръщането си в Индианаполис, въпреки че ясно заяви, че е готова да свидетелства срещу Тримбъл в съда, ако се стигне до процес. Напусна града, без да осъзнава колко ценен подарък е направила на чарлстънския полицейски участък.

— Нямам търпение да видя изражението на Алекс Лад, когато чуе записа. Хамънд, няма да повярваш — развълнувано продължи Стефи. — Нали искаше мотив? Вече го имаме. Страхотен коз!

Хамънд си пое дъх през устата, за да разсее гаденето, което чувстваше още от мига, в който бе чул, че полубратът на Алекс е в ареста. Стефи и Смайлоу дяволски се гордееха със своя запис. С нетърпение очакваха да му го пуснат, а той вече знаеше съдържанието му. Снощи бе чул изобличаващата история от Лорета Буут.

Дори само голите факти представяха Алекс в ужасна светлина. Преди да изслуша признанията на Боби Тримбъл, направени от страх за собствената му кожа, би имал право да нарече отношението към нея

„издевателство над личността“. А сега, както бе отбелязала Стефи, вече разполагаха с нужния мотив. Това наистина бе невероятен коз.

Хамънд се бе надявал детективите на Смайлоу да не проявят такова старание и отговорност, както Лорета, за да може да продължи самостоятелното си разследване, докато не изясни същността на връзката между Алекс и Петиджон и не ѝ обясни причината за своята среща с Лут.

Щеше да ѝ предложи да кажат на Смайлоу истината. Веднага щеше да разкаже на детектива за разговора си с Петиджон. Но въпросът бе деликатен и се надяваше никой друг да не узнае. Щеше да посъветва и Алекс да осведоми Смайлоу за миналото си, преди да е успял сам да го разкрие и да стигне до заключение каква връзка има то с разследването на убийството на Петиджон.

За съжаление загуби тази възможност. Алекс си бе отишла, преди Стефи да нахълта при него. Благодареше на Бога, че бе излязла рано и за късмета, който имаха, че тя не ги завари заедно в леглото. Тогава Смайлоу трудно би приел признанията им за истина.

Сега пък това.

Неочаквано се бе появил Боби Тримбъл. Във възможно най-неподходящия момент. Алекс нямаше представа какъв капан ѝ е заложен. Хамънд бе безсилен да я предупреди.

Чу се позвъняване на пейджър. И тримата провериха.

— Моят е — каза Хамънд.

Смайлоу плъзна телефона на бюрото към него. Той провери номера.

— Благодаря, ще говоря по мобифона си.

Извини се, излезе от офиса и тръгна по коридора, където — ако внимаваше — можеше да разговаря, без да бъде подслушан.

— Лорета, какво има?

— Снощи си тръгна кисел.

— Какво искаш да кажеш?

— Изглеждаше толкова разочарован.

— Не се безпокой.

— Разтревожих се. Искях да направя нещо за теб и затова тази сутрин се отбих в областния архив и хванах Харви, докато си купуваше кифла с мед от автомата.

— Имам само минута, Лорета.

— Ще побързам. Попитах го дали още някой се е обръщал към него за информация във връзка със случая на Петиджон.

— По-точно — с Алекс Лад.

— Не, само поставих примамка, за да видя дали ще се хване.

— И?

— Целият плувна в пот. Гащите му затрепериха.

— Кой е искал услуга от него?

— Малкият смешник не казва.

— Лорета...

— Опитах всичко, Хамънд. Повярвай ми. Заплаших, че ще го издам. Говорих за физически мъчения. Убеждавах го, пазарих се, подмазвах се. Обещах му цял живот да го черпя, предложих му наркотици и секс с професионалистка, която сам си избере. Нищо не помогна. Онзи, който го е вербувал, здравата го е изплашил. Мълчи като гроб.

— Добре, благодаря.

Хамънд чу шум зад себе си и извърна глава, Франк Пъркинс и Алекс свиваха по коридора.

— Искаш ли да направя още нещо? — попита Лорета.

— Засега не. Благодаря. Трябва да свършвам. — Изключи телефона и се обърна точно когато Пъркинс и Алекс стигнаха до офиса на Смайлоу. Щом видя Хамънд, адвокатът широко отвори очи.

— Какво ти се е случило?

— Нападнаха ме.

— Господи! Изглежда, било е доста жестоко нападение.

— Ще се оправя. — Отмести поглед към Алекс. — Добре се погрижиха за мен.

Очите им се срещнаха само за част от секундата. Хамънд се опита безмълвно да я предупреди, но адвокатът я побутна към вратата на офиса.

— Е, какво ново, детектив Смайлоу?

— Имаме един запис, който искаме клиентката ти да чуе.

— Запис на какво?

— На разпит, който проведохме рано тази сутрин в ареста. Повярвай ми, показанията имат връзка с разследването на случая „Петиджон“.

Пъркинс издърпа единствения стол за Алекс. Другите останаха прави и заеха удобни места в малкото помещение. Смайлоу предложи на Хамънд да му донесе стол, но той отказа. Докато седеше, Алекс успя скришом да хвърли въпросителен поглед към него, но нямаше начин да я подготви за това, което предстоеше.

Смайлоу преразказа накратко преживяванията на Елън Роджърс.

— За наше щастие мис Роджърс е проявила упоритост. Сама открила мъжа и се обадила в полицията.

— Не разбирам...

— Името му е Боби Тримбъл.

Хамънд не откъсваше поглед от лицето на Алекс. Още когато Смайлоу заговори, тя явно разбра какво ще последва. Затвори очи за миг и вдиша дълбоко, за да събере кураж. Но при споменаването на името Тримбъл не реагира по никакъв начин.

Смайлоу попита:

— Познавате мистър Тримбъл, нали, доктор Лад?

Франк Пъркинс се намеси:

— Искам да разменя няколко думи с клиентката си.

— Всичко е наред, Франк — тихо каза тя. — За съжаление не мога да отрека, че познавам Боби Тримбъл.

Преди Пъркинс да добави още нещо, Смайлоу се намеси:

— Записът е достатъчно красноречив, Франк. Включи касетофона.

Гласът на детектива съобщи имената на присъстващите на разпита, часа, мястото и датата, както и условията, при които Тримбъл дава показания. Бе признал, че е съблазнил мис Елън Роджърс с цел да я ограби. Въпреки че не му бе гарантирано снизходително отношение от страна на съда, Стефи Мъндел го увери, че прокуратурата ще прояви благосклонност към всеки, който предостави информация, свързана с убийството на Петиджон.

Първият въпрос на Смайлоу бе:

— Боби... мога ли да те наричам Боби?

— Не се срамувам от името си.

— Боби, познаваш ли доктор Лад?

— Тя е наполовина моя сестра. Една и съща майка. Различни бащи. Не познавам никого от двамата.

— Тримбъл фамилията на майка ти ли е?

— Да.

— Вие със сестра ти сте отраснали заедно, в един дом?

— Ако искате, наричайте го така. Всъщност съвсем не беше дом. Майка ни не беше Марта Стюърт, въпреки че умееше да се забавлява.

— За какви забавления говориш?

— С мъже, детектив Смайлоу. Все водеше в дома ни разни мъже. Когато бе с някого, ни гонеше от къщи. Ако беше горещо или студено, едва издържахме навън. Ако бяхме гладни, още по-зле. Понякога успявахме да изпросим по някой хамбургер от една стара чернокожа продавачка. Не ме харесваше особено, но изпитваше симпатия към Алекс. Но когато шефът ѝ беше наблизно, забравете. Оставахме си гладни.

— Майка ви жива ли е сега?

— Кой знае? Кого го е грижа? Тя ни изостави, когато бях на около... четиринадесет. Мисля, че Алекс беше на дванадесет. Бе хлътнала здравата по някакъв тип и когато той замина за Рино, го последва. Не зная дали го е открила. Оттогава нито я видяхме, нито чухме нещо за нея.

— Социалните служби не се ли погрижиха за вас?

— По-скоро бих отишъл в затвора, отколкото да позволя на банда бюрократи да си пъхат носа в живота ми. Затова предупредих Алекс да не казва на никого, че майка ни вече не живее с нас. Преструвахме се, че не ни е напуснала. Ходехме на училище и заблуждавахме всички, че няма нищо нередно. И — той се захили — наистина всичко си беше, както преди. Не мисля, че някога майка ни се е появявала в училището. Тя мислеше с онази си работа, както всички жени.

— Без обиди — строго каза Смайлоу.

— Съжалявам, госпожо. Не исках да ви засегна.

Хамънд разбра, че извинението е отправено към Стефи. Прозвуча фалшиво. Навярно и Алекс си бе помислила същото, защото гледаше към касетофона с израз на отвращение.

Смайлоу попита:

— Съседите ви не забелязаха ли, че майка ви вече не се появява из квартала?

— С Алекс отдавна сами се грижехме за себе си и не им се струваше необичайно, че тя носи дрехите ни в пералнята, а аз търся работа.

— Работил си, за да издържаш себе си и сестра си?

Той се покашля.

— Известно време. — Помълча. — Преди да продължа... нека да се разберам... Аз вече изпълних дълга си към обществото за нещата, които се случиха по-късно. Нали няма отново да бъда преследван заради тях? Всичко стана много отдавна. В Тенеси. Тук е Южна Каролина. В този щат съм свободен и чист.

— Кажи ни какво знаеш за убийството на Петиджон, Боби, и ще си тръгнеш.

— Не звучи зле.

До този миг Алекс не бе помръднала. Сега се обърна към Пъркинс:

— Необходимо ли е да слушаме това?

Адвокатът помоли Смайлоу да спре записва, за да поговори с нея. Детективът учтиво изпълни молбата му. Пъркинс шепнешком я попита нещо. Тя тихо отвърна. Разговорът им продължи около половин минута.

Най-сетне Пъркинс каза:

— Не можеш да приемеш показанията на този човек за истина. Той просто се пазари за снемане на обвиненията срещу него. Очевидно ти е казал това, което си искал да чуеш.

Смайлоу отвърна:

— Ако лъже, думите му няма да имат значение за доктор Алекс Лад, нали?

— Но навярно целта ти е да я поставиш в неудобно положение.

— Ако се получи така, съжалявам. Но мисля, че доктор Лад би искала да чуе какво твърди Тримбъл за нея. Има право да скочи и да отрече всичко, което казва, във всеки момент.

Пъркинс се обърна към нея:

— От теб зависи.

Алекс нервно кимна на адвоката.

— Добре, Смайлоу — каза той. — Но това е евтин номер и ти го знаеш.

Укорителният намек накара Смайлоу да се намръщи, докато пускаше записа от мястото, където повтаряше въпроса как Тримбъл е издържал себе си и сестра си.

— Известно време работех това-онова — отвърна той. — Но си скъсвах задника, за да осигуря прехраната ни и дрехи за Алекс. Тя растеше. Нали разбирате, като всички тийнейджърки. Разцъфтяваше. — Тримбъл сниши гласа си до тайнствен шепот. — Виждах колко бързо се развива и ми хрумна идеята.

— Каква идея?

— Ще ви разкажа — тросна се той, раздражен от нетърпението на Смайлоу. — Започнах да забелязвам как приятелите ми гледат малката ми сестричка. Бих казал, по съвсем нов начин. Чувах какво си говорят. Точно тогава се замислих за тази идея.

Хамънд се подпря с левия лакът върху юмрука на ранената си ръка и закри с длан устата си. Испита желание да запуши уши или да запрати касетофона към стената. Едва се сдържаше да не удари плесница на Стефи, която злорадо се усмихваше на Алекс. Бе безсилен да стори каквото и да е, освен да слуша това, което и тя бе принудена да чуе.

Разликата в говора и начина на изразяване на Тримбъл бе осезаема. Връщайки се мислено към миналото си, бе започнал да използва фразите, с които си бе служил като юноша. Звучеше по-грубо. По-грозно и цинично.

— Първия път стана случайно. Искам да кажа, не бях го планирал. Алекс и аз бяхме с един мой приятел. Той беше откраднал половин каса бира и се срещнахме в един изоставен гараж, за да я изпием. Започна да закача Алекс и... — Тримбъл се размърда и столът му изскърца. — Накрая я накара да повдигне блузата и да му покаже гърдите си. Алекс му рече: „За нищо на света, Хосе.“ Но всъщност й беше приятно. Хилеше се, разиграваше го, нали разбирате? Проклет да съм, ако лъжа, но накрая го направи. В замяна на това, че видя циците... извинете, гърдите на сестричката ми, му поисках още една бира. Той не се съгласи, защото бил видял само сутиена й. Но следващия път...

Хамънд протегна лявата си ръка и спря касетофона.

— Всички получихме представа, Смайлоу. Братът на доктор Лад я е експлоатирал. Съмнително е дали тя се е подчинявала доброволно. Във всеки случай това е стара история.

— Не чак толкова стара.

— Двадесет-двадесет и пет години! Какво общо има с Лут Петиджон, за бога?

— Ще стигнем и до тази част — отговори Стефи. — Всичко е свързано.

— Вие можете да останете тук и да изслушате останалата част от записа — каза Франк Пъркинс. — Но няма да позволя клиентката ми да бъде подложена на това.

— Боя се, че доктор Лад не може да си тръгне — отвърна Смайлоу.

— Да не би да възнамеряваш официално да й предявиш обвинение? — Пъркинс саркастично добави: — За престъпление, извършено през това десетилетие.

Смайлоу избегна да му даде ясен отговор.

— Ако не искате да изслушате записа до края, ще ви помоля да почакате отвън, докато мистър Крос го чуе.

— Добре.

— Не — тихо, но решително каза Алекс. Всички приковаха погледи в нея. — Боби Тримбъл е отрепка. През последните двадесет години е усвоил изтънчени маниери, но си остава нищожество. Искам да чуя всичко, което е казал. Имам право да знам какво твърди за мен. Въпреки че изпитвам ужас дори когато чуя гласа му, трябва да изслушам това, Франк.

Стефи попита:

— Отричате ли някое от досегашните му твърдения?

— Не си длъжна да отговаряш, Алекс.

Тя не се вслуша в съвета на адвоката си и срещна настойчивия поглед на Стефи.

— Всичко това се случи преди много време, мис Мъндел. Бях дете.

— Били сте достатъчно голяма, за да отговаряте за действията си.

— Бях принудена да избирам между няколко злини. Спомените са ужасни. Преди години ги прогоних от съзнанието си и продължих да живея. Създадох си нов живот.

— Много добър отговор, доктор Лад — отбеляза Стефи. — Но с други думи — не. Не отричате това, което чухте досега.

Ако след миг Франк Пъркинс не бе предупредил Алекс да не казва нищо повече, Хамънд сам би го сторил. Този път тя послуша адвокатата си. Пъркинс, който изглеждаше отвратен от цялата процедура, каза:

— Да продължим.

Смайлоу отново пусна касетата. Хамънд пристъпи от крак на крак, привидно за да разсее болката в левия си прасец. Всъщност едва се сдържаше да не направи нещо напълно безразсъдно — да сграбчи Алекс за ръката и да я изведе оттук. Случилото се снощи бе доказателство, че се нуждае от закрила. Сам щеше да се погрижи за нея. Бе почти готов да разкрие всичко, без да го е грижа за скандала.

„Почти“. В случая тази дума бе изключително важна.

Все още не бяха чули най-лошата част от историята, а именно в нея би могла да се долови връзка с настоящето. Според доклада на Лорета, Боби Тримбъл бе напуснал Флорида, където бил преследван от полицията за кражба и от някакъв лихвар за неизплатен дълг, и потънал вдън земя. Появата му в Чарлстън няколко дни след убийство, в което бе замесена сестра му, беше дяволски смущаващо съвпадение.

Определено бе предостатъчно да направи Стефи и Смайлоу още по-подозрителни. Макар Хамънд да знаеше, че е практически невъзможно Алекс да е убила Петиджон, а след няколко минути да е пристигнала на панаира, имаше неизяснени подробности и въпроси без отговор, които го измъчваха. Особено след като бе научил за скандалното ѝ минало.

Безспорно някой виждаше в нея опасност, която трябва да бъде отстранена. Но каква заплаха представляваше тя? Свидетелка? Или участница в заговор, превърнала се в пречка за партньорите си? Докато не узнаеше със сигурност дали Алекс е напълно невинна, или носи цялата вина за каквото и да е престъпление, бе раздвоен между дълга си на прокурор и желанието да бъде неин закрилник.

На записа Смайлоу питаше Тримбъл за хитрината, с която е измъквал пари от приятелите си.

— Ето как действах: набелязвах някого и започвах да му говоря колко е пораснала Алекс. Казвах му, че няма търпение да опита от удоволствията в живота, че изгаря от желание — такива неща. Подхвърлях му примамката и го карах да се замисли за нея и за възможностите. Понякога ми бяха нужни няколко дни, а друг път беше

само въпрос на часове да постигна целта си. Имах усет, шесто чувство, което ми помагаше да преценя кой е най-подходящият момент да сключи сделката. Назовавах цената. И знаете ли какво, никой от онези типове не се опита да се пазари — засмя се той. — Определях часа и мястото. Плащаха ми и Алекс трябваше да свърши работата си.

— Каква работа?

— Да стори всичко възможно, за да ги направи... нали разбирате, уязвими.

— Да ги възбуди?

— Точно така. Когато се разгорещяха, аз се втурвах в стаята и исках всичките им пари, иначе...

— Иначе какво?

— Заплашвах, че ще подам оплакване срещу тях за блудство с малолетна. Ако те също ме заплашеха със закона, казвах, че полицията ще разпита и тях, и нас, а кой не би повярвал на едно дванадесетгодишно момиче? И си траеха. Така се задържах в бизнеса толкова дълго. Никой не искаше да стане за смях пред приятелите си, затова си траеха.

— Сестра ти доброволно ли участваше?

— Какво си мислите? Че съм я принуждавал? Всяка жена обича да показва прелестите си. Не искам да обидя мис Мъндел, но се обзалагам, че мистър Смайлоу е съгласен с мен, въпреки че не би го признал. Всички жени са екзхибиционистки по природа. Знаят какво имат и как могат да омайват мъжете. Обожават да ни примамват.

— Благодаря за общия психологически портрет.

Сарказмът в думите на Стефи Мъндол не му убягна.

— Не аз съм измислил правилата, мис Мъндел. Просто казвам как стоят нещата и вие знаете, че съм прав.

Смайлоу продължи разпита:

— Не се ли свършиха глупаците?

— Започнахме да действаме в други квартали. Алекс изглеждаше толкова свежа и невинна, та всеки клиент си мислеше, че е първият. Затова бях сигурен, че ще успеем и с по-възрастни мъже.

— Разкажете ми за това.

— Алекс бе идеалната стръв. Знаеше как да им завърти главите. Това беше нейната специалност. Правеше се на невинна и уплашена. Като по правило, мъжът не може да устои на една жена, която се

преструва на недостъпна. Алекс изпълняваше тази роля по-добре от всяка друга, която съм познавал.

Хамънд изтри с ръкав запотеното си чело, облегна глава на стената и затвори очи. Чу щракването, когато детективът спря касетофона.

— Добре ли си?

Осъзна, че въпросът на Смайлоу е отправен към него, и отвори очи. Всички, освен Алекс, го гледаха. Тя бе свела поглед към ръцете си, отпуснати в скута ѝ.

— Да, защо?

— Изглеждаш ужасно блед, Хамънд. Защо не искаш да ти донесем стол?

— Ще ви отстъпя своя, мистър Крос.

Алекс стана и се приближи.

— Не — припряно каза той. — Добре съм.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Благодаря, Стефи. Добре съм.

Алекс все още стоеше и го наблюдаваше и той разбра, че знае, че всъщност никак не е добре. През целия си живот не се бе чувствал по-нещастен.

— Колко остава? — попита Хамънд.

— Не много — отвърна Смайлоу. — Доктор Лад?

Тя се върна на мястото си и детективът пусна записа. Настъпи тишина, нарушавана само от тихото бръмчене на касетофона и гласа на Боби, който самодоволно описа как са започнали да привличат по-възрастни и заможни мъже, които заговарял във фойета на хотели и барове. Винаги Боби осигурявал клиентите. Бизнесът потръгнал.

— Когато ги заведях при нея, свивах портфейлите им, а те бяха доста по-тлъсти от онези на момчетата от махалата.

— Изглежда, двамата сте били страхотен тандем.

— Така беше. — В гласа на Боби прозвуча носталгична нотка. — Докато един тип не развали всичко.

— Опитал си се да го убиеш, Боби.

— Беше самозащита! Онова копеле ме подгони с нож.

— Ти си го ограбил. Човекът е защитавал собствеността си.

— А аз защитавах себе си. Не съм виновен, че докато се борех с него, ножът се завъртя и го прободеше в корема.

— Съдията е решил, че си виновен.

— Онзи проклет съдия ме изпрати в дранголника.

— Имаш късмет, че човекът е оживял. Ако беше умрял, положението ти щеше да бъде много по-тежко.

Хамънд бе чул останалата част от историята от Лорета. Тримбъл бил изпратен в затвора. Алекс получила условна присъда и била поверена за превъзпитание на семейство Лад. Дватама се привързали към нея. За първи път в живота си разбрала какво е обич, разбиране и здрави семейни връзки. Грижите им оказали благотворно влияние върху нея. Официално я осиновили и тя приела тяхната фамилия. Независимо дали заслугата е била на покойните мистър и мисис Лад или на самата Алекс, животът ѝ коренно се променил.

Както сам признаваше, Боби не могъл да се примири с невероятния ѝ късмет.

— Аз отидох в затвора, а Алекс се отърва. Не беше честно. Не аз се събличах пред онези негодници, нали разбирате?

— Това ли правеше тя? Събличаше се?

— Как мислите? — изсумтя Тримбъл. — Отначало да. Но по-късно — най-безсрамно спеше с тях. Харесваше ѝ. Някои жени просто са създадени за това и Алекс е една от тях. Дори сега, когато се занимава с онези психоглупости, ѝ липсва старият занаят.

— Какво искаш да кажеш, Боби?

— Петиджон. Ако не ѝ липсваше проституирането, защо би опитала отново с Петиджон?

Алекс скочи от стола си и изкрещя:

— Лъже!

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Франк Пъркинс кипна:

— Никога не съм чувал по-долна клевета. — Адвокатът даде знак на Алекс да стане. — Боби Тримбъл е лъжлив и подъл крадец, който безсрамно е експлоатирал сестра си, когато е била почти дете, а сега отново я използва, за да се отърве от обвинение в изнасилване. При това мнимо обвинение, измислено от теб, за да изфабрикуваш това. Подобна манипулация е под достойнството дори на човек като теб, Смайлоу. Ще отведе клиентката си.

— Ако обичате, не напускайте участъка.

Пъркинс настръхна.

— Нима вече си готов да арестуваш доктор Лад?

Смайлоу хвърли въпросителен поглед към Стефи, а след това към Хамънд. Но никой от двамата не изрази мнение и той каза:

— Трябва да обсъдим някои неща. Моля ви, почакайте отвън.

Хамънд постъпи като страхливец. Дори не погледна Алекс, преди да излезе с адвоката от офиса. Изражението му би я накарало да се убеди колко сериозно е положението ѝ. Безспорно всички доказателства бяха срещу нея. Някогашното ѝ съучастие с Тримбъл никак не говореше добре за поведението ѝ. При това престъпленията им не бяха леки. Прободената с нож жертва бе оцеляла като по чудо.

След дългогодишна раздяла с Тримбъл отново се бяха събрали няколко седмици преди убийството на Лут Петиджон. Малката Алекс бе примамвала жертвите, които Тримбъл бе ограбвал. Сега домашният ѝ сейф бе пълен с пари в брой. Съвпаденията бяха ужасяващи.

Действието на болкоуспокояващото бе отминало преди часове. За да остане с бистър ум, Хамънд не бе взел друга таблетка. Навярно страданието му бе очевидно, защото веднага щом Алекс и адвокатът ѝ излязоха, Стефи се обърна към него:

— Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш. Боли ли те?

— Едва издържам.

— С радост бих ти донесла нещо.

— Добре съм.

Това не бе истина. С ужас очакваше да чуе как Смайлоу приема показанията на Тримбъл и какви ще бъдат последиците за Алекс, но нямаше друг избор, освен да даде думата на детектива и да изслуша обобщението на информацията.

— Ето какво се е случило. Миналата пролет Боби Тримбъл се сбил в някакъв бар. Победил всички. Един от „търсачите на таланти“ на Петиджон, така да се каже, станал свидетел на схватката и препоръчал Тримбъл за работа на остров Спекъл, където имали нужда от рекетъор.

— За да принуди собствениците на земя да продадат имотите си.

— Точно така, Стефи. Петиджон целял да закупи целия остров, но срещнал неочаквана съпротива. Собствениците са наследили тези имоти от своите прадеди — роби, които са я получили от бившите си господари. Поколения наред са обработвали земята си. Това е единственото, което умеят. Единственото им наследство. За тях тя е по-важна от парите, но Лут не могъл да го проумее. Както и да е, не желаели техният остров да бъде „разработен“.

— Може би Петиджон не е имал намерение да го разработва — предположи Стефи. — Просто е искал да стане негова собственост, да изчака цената му да се покачи и да го продаде изгодно. — Обърна се към Хамънд: — Имаш ли какво да добавиш?

— И двамата сте прави. Досега не съм чул нищо, с което да не съм съгласен. Безскрупулен тип като Тримбъл не би се поколебал да посегне на правото на шепя трудолюбиви хора спокойно да живеят живота си. Навярно тактиката му е била доста по-груба, отколкото признава.

— Така е — потвърди Смайлоу. — Получих сведения за изгаряне на кръстове, побои и други действия в стила на ку-клукс-клан. Тримбъл ръководел здравеняците, които ги извършвали.

— Господи! — каза Хамънд с негодувание.

Не можеше да приеме мисълта, че собственият му баща е бил замесен в такава жестокост. Престън твърдеше, че не е знаел за терора на Петиджон. Казваше, че когато научил за това, продал дела си. Хамънд се молеше да е вярно.

Връщайки се на темата за Боби Тримбъл, отбеляза иронично:

— И това е нашият надежден свидетел?

Без да обърне внимание на многозначителната му забележка, Стефи продължи:

— Тримбъл твърди, че осъзнал грешките си и отказал повече да върши мръсната работа на Петиджон. По-вероятно е просто да му е омръзнало. Островът не му е носел голяма печалба. Освен това, едва ли е било така вълнуващо, както работата му като водещ на програмата в стриптийз-клуб.

— Лут беше стиснато копеле — каза Смайлоу. — Сигурно не е плащал щедро на Тримбъл. А и на Спекъл няма много места, където Боби би могъл да се перчи с шикозните си дрехи.

Стефи погледна ръкописните бележки, които си бе водила.

— Не спомена ли, че хората от острова били твърде упорити? Може би не се е справял с работата и Петиджон е заплашил, че ще го уволни.

— Във всеки случай Тримбъл е бил недоволен служител, чийто шеф е нарушавал закона. По странно съвпадение скоро се оказва доста богат.

— С други думи — несъмнено го е изнудвал.

— Точно така. Това е бил сигурен източник на доходи — отбеляза Смайлоу с унила усмивка. — Тримбъл решил, че не си струва да работи толкова усилено, щом може да изкара далеч повече пари, като заплаши Петиджон, че ще разкрие какво става на Спекъл.

— Как мислиш, дали Петиджон е наредил онези хора да бъдат измъчвани, или Боби е действал на своя глава?

— Сигурен съм, че е прекалявал — каза Смайлоу. — Но ако ме питаш дали смятам, че Лут е бил способен на подобна жестокост, отговорът е да. Не би се спрял пред нищо, за да постигне това, към което се стремеше.

— Каквото и да е вършил, явно е било незаконно, щом се е съгласил да плати на Боби сто хиляди долара, за да си мълчи.

Смайлоу продължи да разказва:

— Но според думите на Боби, той „не бил вчерашен“. Лут твърде бързо се съгласил да удовлетвори исканията му. Боби станал подозрителен заради лекотата, с която успял да го предума. Било рисковано да отиде да прибере парите. Дори Боби е достатъчно умен, за да прозре, че му готвят капан.

— Тук започва участието на сестра му.

— Полусестра — поправи я Хамънд. — И не се е включила по своя воля.

— Добре, поразтършувал се и я намерил.

— Открил я е случайно. Видял снимката ѝ в „Поуст енд Къриър“.

Навярно Алекс проклинаше деня, в който бе решила да участва в организацията на десетдневния филмов фестивал, който се провеждаше в Чарлстън през ноември всяка година. Една привидно незначителна вестникарска статия, придружена с обща снимка, бе сложила началото на новите ѝ страдания.

На записа Тримбъл казваше:

— Не можах да повярвам на очите си, когато видях снимката на Алекс във вестника. Два пъти прочетох имената и най-сетне се досетих, че е сменила фамилията си. Потърсих адреса ѝ в телефонния указател, разходих се до къщата ѝ и естествено доктор Лад се оказа моята отдавна изчезнала сестра.

Хамънд им напомни:

— Преди да забележи онази статия, дори не е знаел, че тя живее в Чарлстън. След като толкова години се е крила от него зад новата си самоличност, не е била доволна да го види.

— Или поне така твърди.

— Ако беше твой брат, би ли се радвала отново да се появи в живота ти?

— Може би, ако по-рано сме имали успех като партньори.

— Партньори?! Той е използвал тялото ѝ по най-долния начин, Стефи.

— Нима вярваш, че е невинна?

— Да, вярвам.

— Хамънд, тя е била проститутка.

— Била е на дванадесет години!

— Добре, значи малолетна проститутка.

— Не мисля.

— Предлагала е сексуални услуги срещу заплащане. Не е ли това определението за проституция?

— Деца — укорително каза Смайлоу и сложи край на препирнята им. Събра куп писмени материали в папката си и я подаде

на Хамънд. — Това е всичко, което е необходимо да предоставиш на съдебните заседател. Ще се съберат във вторник.

— Знам кога се събират — троснато отвърна Хамънд. — Чакат ме и други дела. Не може ли това да почака един месец, до следващото им заседание? Защо да бързаме?

— И питаш? — саркастично отбеляза Смайлоу. — Аз ли трябва да ти обяснявам колко важно е делото?

— Именно затова трябва да изпипаме всичко, преди да изложим становището си пред съдиите. — Опитва се да измисли друг аргумент. — Ти предложи на Тримбъл съблазнителна сделка. Дребна кражба. Най-много една нощ в затвора. Сигурно се залива от смях.

— За какво намекваш?

— Възможно е Тримбъл да е убил Петиджон и да използва сестра си като изкупителна жертва.

Смайлоу се замисли за малко, но поклати глава:

— Няма улики, че е бил на местопрестъплението, докато разполагаме с веществени доказателства, че Алекс Лад е влизала в стаята на Петиджон. Според показанията на Даниелс, била е там около приблизителния час на смъртта

— Франк Пъркинс лесно може да оспори последното. Освен това, не си открил оръжието.

— Ако разполагахме с револвера, щях да я арестувам още днес — каза Смайлоу. — Но напомни на съдиите, че Чарлстън е заобиколен с вода. Можела е да се отърве от него по всяко време.

— Съгласна съм — каза Стефи. — Възможно е да търсим цяла вечност и да не открием онзи пистолет. Всъщност не ти е нужен, Хамънд — уверено добави тя.

Хамънд прокара длан по лицето си. Едва сега си спомни, че сутринта не бе успял да се обръсне.

— Ще ми бъде трудно да ги убедя, че е имала мотив.

— Това не е толкова важно — възрази Стефи. — Ще разполагаш с показанията на Тримбъл за миналото й.

— Бъди реалистка, Стефи — каза той. — Оттогава са изминали повече от двадесет години. Но дори да беше се случило вчера, Франк Пъркинс не би позволил да използваме записа по време на процеса. Ще оспори връзката на детството й с обвинението и всеки почтен съдия би приел възражението му. Съдебните заседатели няма да

изслушат тази гадост. Дори ако чрез някаква машинация мога да издействам материалът да бъде представен в съда, не съм сигурен, че бих се възползвал. Ще има обратен ефект и нещата ще се обърнат против нас.

Смайлоу изгледа Хамънд с присвити очи.

— Всъщност, господин прокурор, може би трябва да представлявате другата страна. Правите всичко възможно да осуетите това дело, нали?

— Знам какво може да се случи в съда, Смайлоу. Просто съм реалист.

— По-скоро страхливец. Може би Стефи трябва да уведоми Мейсън, че нарочно си създаваш пречки.

Хамънд не изрече ругатнята, която бе на езика му. Смайлоу съзнателно го предизвикваше и един гневен изблик би дал на детектива точно това, на което се надяваше. Отговорът му бе съвсем тих:

— Имам идея. Защо да се съобразяваме със законните правила за спечелване на едно дело? Да видим какви подмолни средства можем да използваме? Знам. — Щракна с пръсти. — Можеш да скриеш оневиняващи доказателства. Няма да ти бъде за първи път, нали?

Гладко обръснатото лице на Смайлоу се изкриви от гняв.

— За какво говориш? — попита Стефи.

— Питай него — каза той, без да откъсне поглед от Смайлоу. — Попитай го за случая „Барлоу“.

— Ако не беше изгърмял патроните си...

— Нека това не те притеснява, Смайлоу.

— Момчета, престанете с тези глупости — нетърпеливо се намеси Стефи. — Нямаме ли твърде много грижи, за да си губите времето в караници? — Обърна се към Хамънд: — Какво имаше предвид, като каза, че ако изложим на показ миналото на доктор Лад, нещата ще се обърнат против нас?

Едва след няколко секунди Хамънд откъсна очи от детектива и съсредоточи вниманието си върху Стефи.

— Трябваше да наблюдавате лицето на доктор Лад, докато слушаше записа, за да видите колко дълбоко презира Тримбъл. Съдебните заседатели също ще я гледат.

— Може би не толкова съсредоточено, колкото ти.

Дори ако го бе пробела с нажежено желязо, не би реагирал по-яростно.

— Какво има, по дяволите?

— Нищо.

— Нещо — ядосано настоя той.

— Просто забелязах как реагираш, Хамънд — отвърна Стефи с влудяващо спокойствие. — Днес не сваляше очи от нашата заподозряна.

— Ревнуваш ли, Стефи?

— От нея? Не се и надявай.

— Тогава ми спести намеците. — Мислено си напомни, че не бива да се отклонява твърде много в тази посока, защото положението можеше да стане опасно. Върна се към основната тема и продължи разговора оттам, където го бяха прекъснали: — Тримбъл е мръсник. Дори си позволи да те обиди, а ти не реагира. Показанията му ще настроят жените съдебни заседатели срещу него.

— Ще го предупредим какво да каже и как да се изрази.

— Наблюдавала ли си някога Франк Пъркинс по време на кръстосан разпит? Той безспорно ще успее да подведе Тримбъл да се впусне в някоя от мъжкарските си теории. Тримбъл е твърде самонадеян и няма да забележи уловката. Ще се увлече и ние сме загубени. Ще ми бъде трудно да убедя съдиите, че доктор Лад би влязла в комбина с тип като него, и съм сигурен, че Франк ще се възползва от това.

Стефи се замисли за миг.

— Добре, да предположим, че тя е невинна като ангел. Тогава защо, когато се е появил криминално проявеният ѝ брат и е започнал да я изнудва, не се е обадила в полицията?

— Имала е опасения — отвърна Хамънд. — За да запази кариерата и репутацията си. Не е искала да се разчуе каква е била в миналото.

— Можеше да нарече всичко това блъф и да го заплаши, че ще го предаде на полицията. Или да не му обръща внимание, докато не се разкара.

— Нещо ме кара да мисля, че не е било толкова лесно. Този тип я е преследвал, заплашвал е да разкаже всичко на пациентите, приятелите ѝ и на пресата. Не би могла да пренебрегне заплахите му.

Хората винаги са склонни да повярват в най-лошото, което чуят за някого. Пациентите ѝ споделят с нея проблемите си. Нима ще продължат да ѝ се доверяват, ако чуят приказките на Боби? Не, Стефи. Би загубила твърде много и го е осъзнавала. Успяла е да си изгради професионална репутация. Утвърдила се е като експерт по душевните разстройства. Станала е уважавана личност, на която мнозина се възхищават. Бог знае какво усилие ѝ е струвало да се пребори с ужасните спомени от детството и да си създаде нов живот. Навярно е готова на всичко, за да запази това, което е постигнала.

— Ето кое е най-важното в нашия случай! — развълнувано извика Стефи. — Току-що направи съдбоносен извод, Хамънд. Боби я е заплашил, че ще я издаде, ако не му помогне да осъществи своя замисъл. За да се отърве от него, тя се е съгласила да вземе парите от Петиджон. Но нещо сее объркало и не е имала друг избор, освен да го убие.

Хамънд твърде късно разбра, че не биваше да споделя разсъжденията си. Стефи бе права. Току-що бе направил най-важния извод.

— Има вероятност да успеем — промърмори той.

— Какво друго обяснение може да има за посещенията а при Лут Петиджон? Онова, което ни даде, определено е неправдоподобно.

Хамънд се въртеше в омагьосан кръг. В каквато и посока да поемеше, винаги се връщаше към един и същи въпрос. Ако Алекс бе невинна, защо бе отишла да се срещне с Петиджон в онзи следобед?

Смайлоу се отправи към вратата.

— Ще кажа на Пъркинс, че случаят ще бъде изложен пред съдебните заседатели във вторник.

— Защо не я арестуващ? — попита Стефи.

Мисълта Алекс да прекара дори кратко време в затвора изпълни Хамънд с ужас, но реши, че няма да е разумно отново да възрази.

Слава богу, Смайлоу го направи вместо него:

— Защото Пъркинс ще се разфучи и ще ни принуди официално да ѝ съобщим в какво е обвинена. Ще се наложи да я освободим под гаранция само след няколко часа.

— Прав е, Стефи — каза Хамънд, благодарен за избавлението си. — Държа да получа одобрението на съдебните заседатели, преди да бъде повдигнато обвинение.

Смайлоу излезе и двамата останаха сами в офиса му. Стефи изгледа Хамънд със съчувствие.

— Сигурен ли си, че можеш да се заемеш с подготовката? Въпреки че не искаш да признаеш, раните ти са сериозни. Вероятно през следващите няколко дни болките ще бъдат още по-мъчителни. С удоволствие бих те освободила от тази отговорност.

Думите ѝ прозвучаха като предложение за помощ от загрижена колежка, но Хамънд се запита дали жестът ѝ е напълно безкористен. Тя искаше да поеме делото и навярно се бунтуваше срещу решението на Мейсън да го повери на него.

Освен това бе възможно по този начин умело да му поставя капан. След намека ѝ за съсредоточението, с което е наблюдавал Алекс, трябваше да бъде предпазлив. Ако на Стефи дори за миг ѝ хрумнеше, че той изпитва влечение към Алекс, зорко би следила всяка негова реакция. Всичко, което кажеше, можеше да събуди у нея подозрение. А ако откриеше, че помежду им съществува много повече от привличане, би настъпило истинско бедствие и за двамата. Не биваше да показва симпатията си към заподозряната.

От друга страна, бе възможно загрижеността на Стефи да е искрена. Дори имаше право да бъде сърдита заради раздялата им, но не би допуснала това да повлияе на професионалното им партньорство. А той имаше скрити мотиви.

Смутено ѝ благодари за приятелското предложение:

— Оценявам постъпката ти, но за една седмица ще успея да се възстановя. Сигурен съм, че следващия вторник ще бъда в достатъчно добра форма.

— Ако промениш решението си...

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Истина ли е, че отвън има журналисти? — попита Франк Пъркинс с недоверие и гняв.

— Така ми казаха — равнодушно отвърна Смайлоу. — Реших, че трябва да те предупредя.

— Кой се е разприказвал?

— Не знам.

Адвокатът нервно въздъхна:

— Естествено.

Обърна се, хвана Алекс под ръка и я придружи до асансьора. Стефи се приближи към Смайлоу и многозначително отбеляза:

— С нетърпение очаквам следващия вторник.

— Няма да бъде лесно.

Тя погледна детектива, изненадана от скептичното му изказване.

— Да не би песимизмът на Хамънд да е прихванал и теб? Мислех, че имаш повод да почерпиш полицаите си.

— Хамънд е прав — замислено каза той. — Първо трябва да убеди съдиите, че Алекс Лад може да бъде подведена под отговорност. Ако приемат доводите му, трябва да ги убеди във вината ѝ. Доказателствата ни могат да бъдат оспорени, Стефи. Показанията на Тримбъл са изопачени от самия него. Това, което сме събрали, не е достатъчно за един прокурор.

— Докато започне процесът, ще изникнат нови доказателства.

— Ако съществуват такива.

— Невъзможно е да няма.

— А ако не го е извършила тя?

Стефи го прониза с поглед, но той си даде вид, че не забелязва.

— Чака ме куп работа.

Озадачена от репликите му, тя изчака в коридора, докато Хамънд излезе от умивалнята. Качиха се заедно в асансьора.

— Отвън има журналисти.

— Чух.

— В състояние ли си? — попита Стефи и загрижено потупа рамото на ранената му ръка.

Когато слязоха на долния етаж, видяха през стъклата тълпа репортери, които дебнеха на стъпалата пред входа.

— Състоянието ми няма значение. Трябва да го направя.

Все пак Стефи бе длъжна да признае, че се справя добре.

Въпреки да се преструваше, че нараняванията му не са сериозни, те му придаваха вид на воин, който — макар и ранен — се готви да участва в предстоящата битка.

По пътя към сградата на съда в Северен Чарлстън почти не разговаряха. Веднага щом стигнаха, Хамънд се затвори в офиса си. Потънала в дълбок размисъл, Стефи буквално се блъсна в Монро Мейсън, който забързано сви покрай един ъгъл. Носеше смокинг, праметнат върху ръката си.

— Днес шефът се измъква по-рано — закачливо отбеляза тя.

Мейсън се намръщи.

— Жена ми държи да участваме в поредния скучен благотворителен прием тази вечер. Коктейл, на който всеки присъстващ получава награда. Пък и на кого съм притрябвал тук? Справяте се блестящо и без мен. Полубратът на доктор Лад е дал на Хамънд липсващата връзка, а? Сега знае, че е имала мотив. Струва ми се солидно основание.

— Показанията на Тримбъл се оказаха съдбоносни.

— Залагам на нашия екип.

— Благодаря.

— Стига празни приказки — каза той и приятелски ѝ се усмихна.

— Какво ти подсказва интуицията, Стефи? Пред какъв случай сме изправени?

Тя си спомни за съмненията на Смайлоу и отвърна:

— Бихме искали да се сдобием с повече веществени доказателства.

— Кой прокурор не би искал? Рядко се случва обвиняемият да бъде хванат с още топъл револвер в ръка. Понякога, при това доста често, се налага да се задоволим с малко или нищо. Хамънд ще убеди съдиите, че заподозряната може да бъде подведена под отговорност, а когато се стигне до процес, ще докаже вината ѝ. Не се съмнявам в способностите му.

Стефи направи усилие да се усмихне.

— Както и аз. Стига да не е хлътнал.

Мейсън погледна часовника си и каза:

— Трябва да тръгвам. Ще се отбия във фитнесклуба за консултация с личния ми треньор и кратък масаж, преди да облека този маймунски костюм. Коктейлът започва в пет. Мисис Мейсън ме накара да се закълна, че няма да закъснея.

— Приятно прекарване.

Той се намръщи.

— Подиграваш ми се, нали?

— Да, естествено.

Стефи се засмя и му пожела приятна вечер. Почти бе стигнал до края на коридора, когато спря и се обърна назад.

— Стефи?

Тя бе с гръб към него и Мейсън не видя тържествуващата ѝ усмивка. Преди да се обърне, изражението ѝ стана сериозно.

— Да?

— За какво намекна преди малко?

— Моля?

— Каза: „Стига Хамънд да не е хлътнал.“

— А! — засмя се Стефи. — Беше просто шега. Нищо.

Мейсън се върна при нея.

— За втори път споменаваш, че Хамънд изпитва влечение към доктор Лад. Не мисля, че е нищо. Определено не бива да се шегуваш с това.

Стефи всмука бузи.

— Ако не го познавах толкова добре... — колебливо каза тя. След това решително поклати глава. — Но всички знаем, че Хамънд не би проявил пристрастие.

— За нищо на света.

— Естествено.

— Тогава... до утре.

Областният прокурор отново пое по коридора. Когато изчезна от погледа ѝ, Стефи се втурна в офиса си. Съмненията се бяха прокраднали у нея по-рано през седмицата. Днес станаха още по-натрапчиви.

— Да видим колко го бива — каза си тя, седна зад бюрото и претършува купчината писма. За съжаление онова, което търсеше, не бе сред тях. С раздражение набра познатия номер.

— Лабораторията. Андерсън е на телефона.

— Обажда се Стефи Мъндел.

— Да?

Джим Андерсън работеше в болницата и носеше на раменете си къс гранит вместо глава. Стефи го знаеше, защото и по-рано си бе имала вземане-даване с него. Искаше точност и бързина, а той, изглежда, бе неспособен да ѝ предложи което и да е от двете.

— Направи ли теста?

— Казах ти, че ще ти се обадя веднага щом получа резултатите.

— Значи все още не си ги получил?

— Обаждал ли съм се?

Дори нямаше доблестта да се извини или да ѝ предложи обяснение. Тя каза:

— Тези резултати са ми необходими за едно много важно дело. Въпрос на живот и смърт. Може би сутринта не съм се изразила достатъчно ясно.

— Напротив. Аз също ясно ти обясних, че работя за болницата, а не за полицейския участък или прокуратурата. Затрупан съм с работа, не по-малко важна от твоята.

— Нищо не е по-спешно от това.

— Слезте на земята, мис Мъндел. Така стоят нещата.

— Слушай, не искам нито ДНК тест, нито изследване за СПИН. Нищо особено засега. Само проверка на кръвната група.

— Разбирам.

— Трябва да знам дали кръвта по кърпата е като онази от чаршафа, който Смайлоу ти донесе преди ден-два.

— Разбрах го още първия път, когато ми каза.

— Е, какво сложно има? — ядосано попита тя. — Не е ли достатъчно да погледнеш през микроскопа или нещо подобно?

— Ще ти изпратя резултатите, когато ги получа.

Андерсън затвори.

— Копеле! — просъска Стефи и гневно тръшна слушалката. Нищо не я нервираше повече от явната некадърност, освен когато бе придружена от неоправдана наглост.

По дяволите! Нуждаеше се от този кръвен тест! Имаше силно предчувствие, а нейните предчувствия почти винаги се оказваха верни. Още от сутринта, когато ѝ бе хрумнала идеята за изследването, съзнанието ѝ бе обсебено от нея.

Колкото и невъзможно да ѝ се струваше, усещаше, че между Алекс Лад и Хамънд има нещо. Може би интимна връзка. Или поне романтично привличане.

Не се бе осмелила да сподели подозренията си със Смайлоу. Навярно би ги приел за абсурдни и би я нарекъл в най-добрия случай глупачка, а в най-лошия — ревнива бивша любовница.

Щеше да разкаже на целия си екип и да я направи за посмешище. Детектив Майк Колинс и останалите, които не подкрепяха правото на жените да участват във властта, никога вече не биха я приели на сериозно. С всяка своя дума или действие можеше да спечели подигравки. Нямаше да го понесе. Репутацията ѝ на непоколебим, безмилостен прокурор бе извоювана твърде трудно, за да я изложи на риск, подтикната от нелепи женски фантазии.

Положението би станало почти толкова лошо и ако Смайлоу решеше, че опасенията ѝ са основателни. Той щеше незабавно да действа. За разлика от нея, разполагаше с хора и влияние, благодарение на което би могъл да направи задълбочено изследване. Щеше да сплаши некадърниците като Джим Андерсън и да ги накара да побързат. Смайлоу щеше да получи резултата от проверката на кръвната група за нула време. Ако съвпаднаше, щеше да се гордее, че е открил връзката между Хамънд и заподозряната.

Но ако бе права, Стефи не искаше да дели заслугата от разкритието с никого друго. Искеше сама да получи лаврите. Ако Хамънд бъдеше дискредитиран — за което не смееше дори да мечтае — поради възпрепятстване на разследването на едно убийство, Стефи искаше тя да бъде тази, която ще го изобличи. Сама. Никога вече втора цигулка, никога вече участие в колективни проекти. Най-сетне признание за способностите ѝ.

Би било невероятно забавно да наблюдава как пиедесталът на Хамънд рухва. Щеше да се чувства истински доволна, ако тя е тази, която успееше да го разруши.

Поведението му, докато слушаха записа от разпита на Тримбъл, бе засилило подозренията ѝ. Беше реагирал като, ревнив любовник.

Очевидно бе, че за него Алекс Лад е жертва, експлоатирана от брат си. При всяка възможност се втурваше да я защитава. Непрестанно търсеше начини да оправдае постъпките ѝ. Подобни предубеждения биха поставили в затруднение всеки прокурор.

А може би изпитваше само съжаление към бедното момиче, загубило невинността си. Или съчувствие към професионалистката, която щеше да бъде лишена от уважението и доверието, постигнати с много усилия. Каквато и да бе истината, имаше нещо. Определено бе така.

— Сигурна съм — гневно прошепна Стефи.

Бе надарена със забележителна проницателност. Умееше да долавя лъжи и скрити помисли, за които не би хрумвало на никого друго от прокуратурата. Тази дарба ѝ бе послужила добре и днес. Инстинктът ѝ заработваше винаги когато Хамънд и Алекс Лад бяха близо един до друг.

Този път увереността ѝ идваше не само от усета на прокурор. Помагаше ѝ и женската интуиция. Погледите, които си разменяха, бяха очевидни знаци. Избягваха да се гледат право в очите, но когато неволно го стореха, посланието бе почти осезаемо. Алекс Лад изглеждаше съсипана, докато Тримбъл разказваше пикантните подробности от миналото ѝ. Когато отричаше, репликите ѝ бяха отправени към Хамънд. А той, въпреки удивителната си способност да се съсредоточава върху работата, сега не можеше да си намери място. Нервничеше. Кършеше ръце. Държеше се така, сякаш усещаше сърбеж, който не можеше да потисне.

Тези знаци бяха познати на Стефи. Беше се държал така и в началото на тайната им връзка. Изпитваше неудобство от това, че спи със своя колежка. Тревожеше се, че не е редно. Тогава тя се шегуваше с него. Казваше му, че ако не свикне да бъде спокоен, когато са заедно сред други хора, ще се издаде.

„Не, не изпитвам ревност — каза си Стефи сега. — Не го ревнувам от нея, нито пък съм му сърдита.“

На пръв поглед може би приличаше на огорчена бивша любовница. Но това, което я подтикваше да разнищи историята, не бе ревност, а нещо много по-силно. От него зависеше бъдещето ѝ.

Нямаше да престане да рови, докато не откриеше отговор. Дори ако предчувствието ѝ не се потвърдеше. Може би един ден, когато

доктор Лад се мъчи в затвора, тя щеше да разкаже на Хамънд за налудничавите си мисли. Щяха добре да се посмеят.

Но съществуваше вероятност да разкрие скандална тайна, която безвъзвратно би унищожила репутацията на Хамънд и би провалила всички негови шансове да стане областен прокурор.

Ако това се случеше, бе очевидно кой ще заеме мястото.

Най-добрият детектив от отдел „Убийства“ на чарлстънския полицейски участък бе готов да оповести, че Алекс Лад е убила Лут Петиджон. По-нататък Хамънд трябваше да докаже вината ѝ в съда. Но делото щеше да бъде срещу жената, в която се бе влюбил. Освен това, той бе пряк свидетел. Имаше две основателни причини, поради които искаше твърденията на полицията да бъдат опровергани.

Но съществуваше една далеч по-важна и задължаваща причина. Животът на Алекс бе изложен на риск. Новината, че къщата ѝ е била претърсена вчера, бе стигнала до медиите. Снощи някой се бе опитал да я убие. Не бе възможно да е съвпадение. Навярно негодникът, който я бе причакал в уличката, бе нает, за да я накара да замълчи. След този неуспешен опит със сигурност щеше да има нов.

Смайлоу и екипът му изцяло бяха съсредоточили вниманието си върху Алекс и бяха оставили на него да търси други версии и заподозрени.

Именно с тази цел се бе усамотил в офиса си с папката, която Смайлоу му бе дал. Опита да се разграничи от случая. Без да взема предвид своето участие, се насочи само към правните аспекти и започна да обмисля фактите изключително от тази гледна точка.

Кой би пожелал смъртта на Лут Петиджон?

Бизнесконкуренти? Логично. Но според сведенията на Смайлоу, всички разпитани имаха солидно алиби. Дори баща му. Хамънд лично бе проверил алибито на Престън.

Дейви? Доста вероятно. Но той смяташе, че ако бе решила да убие съпруга си, не би го сторила потайно, а така, че целият град да разбере. Това бе в стила ѝ.

Уповавайки се на уменията си да отсява най-същественото и да разсъждава логично, подреди и осмисли цялата информация,

съдържаща се в папката. Добави към нея и фактите, които той знаеше, а Смайлоу нямаше представа за тях:

1. Самият Хамънд се бе срещнал с Лут Петиджон малко преди часа на убийството му.

2. Ръкописната бележка, която му бе дала Дейви, доказваше, че не е бил единственият, с когото Лут е имал уговорка за събота следобед.

3. Прокуратурата бе предприела задълбочено проучване на аферите на Петиджон.

Взети поотделно, тези неща не изглеждаха свързани с делото. Но заедно събуждаха любопитството му и го подтикваха да си зададе безброй въпроси... не само защото искаше; да докаже невинността на Алекс. Дори ако не бе емоционално свързан с нея, за нищо на света не би рискувал да прати невинен човек в затвора. Независимо кой бе главният заподозрян, тези въпроси изискваха по-нататъшно разследване.

Мислено приложи неразкритите факти и си припомни всеки разговор във връзка с този случай. Със Смайлоу, Стефи, с баща си, Монро Мейсън и Лорета. Не включи Алекс в списъка и се опита да си внуши, че все още няма заподозрян. Това му позволи да прецени по нов начин всеки въпрос, изявление или нехайна забележка.

Странно защо, на преден план изплува една изтъкната от самия него истина: „Пистолетът съвсем не е колекционерска рядкост. Само в този град има стотици 38-и калибър. Дори в собственото ти хранилище, Смайлоу.“

Внезапно почувства прилив на енергия и решимост да оправдае странното си поведение през последните няколко дни. Всичко — кариерата, животът му, собственото му спокойствие — зависеше от това дали ще успее да възвърне доброто име на Алекс и да докаже правотата си.

Погледна часовника на бюрото. Ако побързаше, можеше да започне своето разследване още този следобед. Бързо събра бележките, пъхна ги в куфарчето си и излезе от офиса. Миг след като мина през главния вход и излезе в горещата пещ навън, чу името си:

— Хамънд.

Един-единствен глас на този свят можеше да звучи така заповеднически. Хамънд едва не изръмжа, когато се обърна.

— Здравей, татко.

— Може ли да се върнем в офиса ти и да поговорим?

— Както виждаш, излизам и бързам да стигна до центъра, преди да свърши работното време. Делото за Петиджон ще бъде разгледано следващия вторник.

— Именно за това искам да разговарям с теб. — Престън Крос никога не приемаше отрицателен отговор.

Побутна Хамънд под сребрилата козирка на входа.

— Какво е станало с ръката ти?

— Твърде дълго е за разказване — нетърпеливо отвърна той. — Какво толкова спешно има?

— Монро Мейсън ми се обади по клетъчния си телефон на път за фитнесклуба този следобед. Много е загрижен.

— Какъв е проблемът?

— Ужасявам се само като си помисля за последиците, ако предположенията на Монро се окажат верни.

— Предположения?

— Че проявяваш неуместна симпатия към онази доктор Лад.

„Онази“ доктор Лад. Когато говореше с пренебрежение за някого, баща му винаги поставяше това местоимение пред името му. По този начин изразяваше ниското си мнение за човека.

Хамънд внезапно спря и каза:

— Знаеш ли, започвам да се вбесявам, че всеки път, когато Мейсън се тревожи за нещо, се обажда на теб. Защо се обърне направо към мен?

— Защото сме стари приятели. Смята, че има опасност синът ми да проиграе шансовете си за бъдещето, и изпитва към мен достатъчно уважение, за да ме предупреди. Сигурен съм, че се надява да се намеся.

— Което ти с радост се каниш да сториш.

— Дяволски си прав!

Лицето на баща му бе почервенияло до корените на белите му коси. В крайчеца на устните му се забелязваха пръски слюнка. Той рядко избухваше и смяташе емоционалните изблици за проява на слабост, характерна за жените и децата. Извади от задния си джоб носна кърпа, попи потта от челото си с изящния къс бял ирландски плат и каза с по-спокоен тон:

— Откъде му е хрумнало?

— Първо, от нехайното ти отношение към делото.

— Не бих го нарекъл такова. Работя неуморно. Вярно че съм предпазлив...

— Прекалено.

— Според теб.

— И според Мейсън очевидно.

— Тогава нека той да ми чете конско, а не ти.

— От самото начало се разтакаваш. И началникът ти, аз бихме искали да знаем защо. Заподозряната ли ти ума? Да не би да си хлътнал по тази жена?

Хамънд не откъсна поглед от лицето на баща си, но упорито мълчеше.

Чертите на Престън се изкривиха от ярост.

— За бога, Хамънд! Не мога да повярвам. Полудял ли си?

— Не.

— Някаква жена? Готов си да пожертваш всичките си амбиции...

— Нямах ли предвид своите амбиции?

— ...заради една жена? След като стигна толкова дал как можеш да се държиш като...

— Като какъв? — Хамънд презрително се засмя. — Имаш наглостта да ми говориш за поведение. А какво да кажа за твоето, татко? Какъв пример за морал ми даваш? Може би съм решил да го последвам. Въпреки че съм категорично против изгарянето на кръстове.

Баща му бързо премигна и Хамънд разбра, че го е засегнал.

— От клана ли си?

— Не! Не, по дяволите!

— Но си знаел за всичко, нали? Отлично си знаел какво става на остров Спекъл. Дори си го подкрепял.

— Оттеглих се.

— Не съвсем. Лут го стори. Убиха го и е извън играта. Но ти все още си уязвим. Постъпваш безразсъдно, татко. Името ти фигурира в онези документи.

— Вече платих за всичко, което ставаше на Спекъл.

Известният му неочакван удар. Както обикновено, Хамънд не го бе предвидил.

— Вчера бях на остров Спекъл — спокойно му каза Престън. — Срегнах се е пострадалите от ужасяващия терор на Лут, обясних им, че бях изумен, когато узнах какво върши, и че веднага продадох дела си. Дадох на всяко семейство по хиляда долара, за да покрият щетите, искрено им се извиних и направих дарение за църквата им. Освен това основах фондация за стипендии за тяхното училище. — Замълча за миг и се усмихна на Хамънд със съжаление. — Е, след този благотворителен жест, мислиш ли, че някой би спечелил съдебно дело срещу мен? Опитай, сине, и ще видиш, че ще претърпиш истински провал.

Хамънд почувства гадене и световъртеж, но не от горещината или раните си.

— Подкупил си ги.

Отново същата снизходителна усмивка.

— С пари от собствения си джоб.

Хамънд не си спомняше да е изпитвал по-силно желание да удари някого. Едва се сдържа да не разбие устата на баща си, за да заличи самодоволната гримаса от лицето му. Потискайки този импулс, сниши глас и приближи лицето си към неговото.

— Не бъди нагъл, татко. Ще ти струва повече от някаква дребна сума. Все още не си се отървал. Ти си продажно копеле. Въплъщение на корупцията. Така че не ми чети лекции по добро поведение. Никога вече!

След тези думи се отправи към паркинга. Престън сграбчи лявата му ръка и грубо го принуди да се обърне.

— Знаеш ли, всъщност се надявам истината за теб и онова момиче да излезе наяве. Надявам се някой да ви снима в леглото. Да публикуват снимките във вестниците или да ги покажат по телевизията. Радвам се, че си изпаднал в това положение. Така ти се пада, проклет малък лицемер! Ти и твоето чувство за справедливост, скаутската ти чест, от която ми се повдига — каза той и ехидно се засмя. Докосна гърдите на Хамънд с възлестия си показалец. — Ти си грешен като всички останали. Досега просто не си бил подлаган на изпитание. И какво изкушение те накара да се отклониш от правия път? Пари? Не. Обещание за власт? Не. — Престън отново се засмя. — Някаква фуста. Според мен именно в това е най-големият срам. Можеше да направиш компромис заради нещо далеч по-ценно.

Двамата настръхнаха един срещу друг. Най-сетне тлеещият им гняв бе излязъл на повърхността след дълги години стаено негодувание. Хамънд знаеше, че каквото и да каже, желязната воля на баща му ще остане непоклатима. Отведнъж осъзна колко малко го интересува това. Защо да защитава себе си и Алекс пред един човек, когото дори не уважава? Добре познаваше Престън и не го харесваше. Беше му все едно какво мисли баща му за него, защото той не притежаваше чест и достойнство, които да придадат значимост на мнението му.

Хамънд се обърна и продължи.

Смайлоу трябваше да чака половин час във фойето на „Чарлз Таун Плаца“, докато един от столовете за лъскане на обувки се освободи.

— Блясъкът им все още не е изчезнал, мистър Смайлоу.

— Само ги забърши, Смити.

Събеседникът му заговори за скорошния провал на „Атланта Брейвс“, но Смайлоу го прекъсна:

— Смити, видя ли тази жена в хотела следобеда, когато убиха мистър Петиджон? — Показа му снимката на Алекс Лад, която бе публикувана в следобедното издание на вестника. Беше я увеличил, за да направи чертите по-ясни.

— Да, видях я, мистър Смайлоу. Това е онази, за която всички смятате, че го е убила...

— Решението на съдебните заседатели следващия вторник ще зависи от силата на нашите доказателства. Беше ли с някого, когато я видях?

— Не, сър.

— Виждал ли си някога този човек? Показа му снимка на Боби Тримбъл.

— Само по телевизията. Същата снимка като тази.

— Никога ли не е идвал в хотела?

— Не, сър.

— Сигурен ли си?

— Знаете, че съм добър физиономист, мистър Смайлоу. Рядко забравям лица.

Детективът разсеяно кимна, докато прибираше снимките в джоба на самото си.

— Доктор Лад стори ли ти се разстроена или ядосана, когато я видях?

— Не особено, но нямах много време да преценя. Забелязах я, когато влезе, защото, нали разбирате, тя е хубавица. Въпреки че съм стар, все още обичам да заглеждам красиви момичета.

— Тук често идват такива.

— Идват и доста грозни — засмя се той. — Както и да е, тази беше сама и не обръщаше внимание на никого. Тръгна право към асансьорите. След малко се върна. Влезе в бара ето там. Скоро отново я видях да отива към асансьорите.

— Почакай. — Смайлоу се доближи към него, докато почистваше обувките му. — Значи се е качвала нагоре два пъти?

— Така мисля.

— Колко се забави първия път?

— Пет минути може би.

— А втория?

— Не знам. Не я видях да се връща.

Смити тръкна обувката му за последен път. Смайлоу стъпи на земята и разпери ръце. Смити почисти самото му с мека четка.

— Смити, споменавал ли си на някого, че в онзи ден се отбих при теб?

— Никой не ме е питал, мистър Смайлоу.

— Да си остане между нас, а?

Преди да си тръгне, даде на Смити щедър бакшиш.

— Разбира се, мистър Смайлоу. Съжалявам за другото.

— Кое друго?

— Онази дама. Съжалявам, че не я видях, когато е слязла.

— Сигурно си бил зает.

Ваксаджията се усмихна.

— Да, сър. В събота гъмжеше от хора като на Гранд Сентръл Стейшън. — Почеса се по главата. — Странно, нали? Оказва се, че в онзи ден всички сте се отбили тук.

— Кой всички?

— Видях и вас, и докторката, и прокурора. Умът на Смайлоу заработи трескаво.

— Кой прокурор?

— От Областната прокуратура. От телевизионния репортаж.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Хамънд изчака в коридора, докато видя Харви Нъкъл да излиза от офиса си точно в пет часа. Компютърният магьосник добросъвестно заключи вратата след себе си и когато се обърна, Хамънд застана на пътя му.

— Хей, Харви!

— Мистър Крос! — извика той и се облегна на вратата. — Какво правите тук?

— Мисля, че знаеш.

Нъкъл шумно преглътна.

— Съжалявам, но нямам и най-малка представа.

— Излъгал си Лорета Буут — каза Хамънд, почти сигурен в това. — Нали?

Харви се опита да прикрие виновното си изражение и каза нервно:

— Не знам за какво говорите.

— Може да получиш от пет до десет години за това, с което се занимаваш след работно време.

— А?

— Ще те изправя пред съда, без окото ми да мигне, Харви. Ако сега не ми съдействаш. Кой те помоли да потърсиш информация за Алекс Лад?

— Моля?

Хамънд го прониза с поглед и сякаш го прикова към вратата на офиса.

— Добре. Чудесно. Потърси си добър адвокат. Обърна се с гръб към него.

Харви промълви:

— Лорета.

Хамънд отново се обърна.

— Кой друг?

— Никой!

— Добре.

Нъкъл се успокои и бързо облиза устни, но леката му усмивка изчезна, когато Хамънд попита:

— А за Петиджон?

— Не зная...

— Каж ми това, което искам да разбера, Харви.

— С радост бих ви помогнал, мистър Крос. Но този път наистина не знам за какво говорите.

— Файловете, Харви. — Тонът му издаде нетърпение. — Кой поиска да тършуваш за Петиджон? Документи. Проекти. Договори за партньорство, такива неща.

— Вие — изпищя Харви.

— Интересуваше ме само доколко действията му са законни. Искам да зная кой ти е поръчал да проучиш сделките му. Кой те помоли подло да се ровиш в архивите му?

— Какво ви кара да мислите...

Хамънд пристъпи напред и сниши глас:

— Някой се е допитал до теб за тази информация, така че не увъртай и не се опитвай да ме заблудиш с това невинно въпросително изражение или ще се ядосам. Знаеш ли, затворническият живот е доста тежък за момче като теб. — Замълча и изчака Харви да осъзнае заплахата. — Е, кой беше?

— Двама души. По различно време.

— Наскоро ли?

Нъкъл кимна толкова бързо, че зъбите му изтракаха:

— Преди по-малко от два месеца.

— Кой бяха двамата?

— Д-детектив Смайлоу.

Изражението на Хамънд остана безстрастно.

— И кой друг?

— Трябва да знаете, мистър Крос. Тя каза, че вие сте я изпратили.

Свикнала да следи внимателно новините, Лорета превключваше каналите и сравняваше материалите за Алекс Лад.

Бе изумена, когато видя Хамънд на екрана, блед като мъртвец и с превързана ръка. Кога ли бе пострадал? И как? Беше го видяла снощи.

Когато емисията свърши и започна „Колелото на съдбата“, дъщеря ѝ Бев прекоси всекидневната, облечена с бялата си престилка.

— На обяд сготвих макарони, мамо. Останали са предостатъчно за вечеря. Има и салатата.

— Благодаря, скъпа. Все още не съм гладна. Може би по-късно.

Бев се поколеба, преди да тръгне за работа.

— Добре ли си?

Лорета забеляза тревога и предпазливост в очите на дъщеря си. Хармонията помежду им все още бе крехка. Този път и двете отчаяно се надяваха нещата да потръгнат. Бояха се, че няма да се получи. Твърде много обещания бяха нарушени и не можеше да се разчита на последните клетви на Лорета. Всичко зависеше от волята ѝ. Трябваше само да бъде трезвена. Но бе твърде трудно.

— Добре съм. — Окуражително се усмихна на Бев. — Знаеш ли какво стана със случая, по който работех? Другата седмица делото ще се гледа в съда.

— Благодарение на информацията, която ти откри?

— Отчасти.

— Това е страхотно, мамо. Все още си добра.

Комплиментът на Бев я зарадва.

— Благодаря. Но мисля, че отново оставам без работа.

— Сигурна съм, че след този успех ще получиш нови предложения. — Бев отвори вратата. — Приятна вечер. Ще се видим утре сутринта.

Когато Бев излезе, Лорета продължи да гледа телевизионното шоу, но само защото не можа да си намери по-добро занимание. Тази вечер се задушаваше в апартамента, въпреки че стаята не се бяха смалили от вчера или онзи ден. Безпокойството ѝ нямаше нищо общо с обстановката. Беше вътрешно.

Хрумна ѝ да излезе, но бе рисковано. Приятелите ѝ също бяха алкохолици. Заведенията, които знаеше, бяха пълни с изкушения. Едно питие би било достатъчно да сложи край на въздържанието ѝ и да я върне там, където бе, преди Хамънд да ѝ възложи работата по случая „Петиджон“.

Искаше ѝ се да продължи. Не само заради парите. Въпреки че Бев получаваше достатъчно висока заплата, за да издържа и двете, Лорета желаше да подпомогне семейни бюджет. Щеше да се отрази добре на самочувствието ѝ. Нуждаеше се от независимостта, която би получила, ако имаше собствени приходи.

Освен това, докато работеше, не чувстваше липсата на старите си навици. Бездействието бе риск, който трябваше да избягва. Когато нямаше полезно занимание, копнееше за това, което не можеше да има. Неограниченото свободно време, с което разполагаше сега, я накара да се замисли колко маловажен е животът ѝ всъщност. Какво би станало, ако се напиеше до смърт? Така лесно би освободила от грижи и себе си, и всички хора, свързани с нея. Опасни мисли.

Но си спомни, че Хамънд не ѝ бе казал, че вече не се нуждае от услугите ѝ. След като му даде сведенията за Алекс Лад, той излетя от бара, сякаш имаше пожар. Въпреки че изглеждаше разстроен, незабавно бе използвал информацията и очевидно бе постигнал успех, щом следващия вторник щеше да изложи случая пред съдебните заседатели.

Може би разговорът с Харви Нъкъл бе излишен. Хамънд ѝ се стори нервен и като че ли не обърна особено внимание на споделеното от нея съмнение, че сутринта Харви я е излъгал. Но какво от това, за бога? Този допълнителен опит не ѝ бе струвал голямо усилие.

Въпреки раните на Хамънд — каквото и да му се бе случило, — гласът му прозвуча решително в обръщението към репортерите на стъпалата пред участъка. Обясни, че появата на Боби Тримбъл се е оказала съдбоносна за разследването.

— Като се има предвид силата на показанията му, уверен съм, че доктор Лад ще бъде подведена под отговорност.

От друга страна, адвокатът ѝ, за когото Лорета само бе чувала, заяви пред медиите, че това е най-непростимата грешка, която чарлстънската полиция и вторият заместник областен прокурор Крос са правили. Той бе убеден, че доктор Лад ще бъде оправдана и че силите на реда и правосъдието ѝ дължат публично извинение. Дори възнамеряваше да заведе дело за клевета.

Лорета разбираше професионалния адвокатски език. Изявлението на Франк Пъркинс бе изключително емоционално, което означаваше, че или е отличен оратор, или искрено вярва в невинността

на клиентката си. Може би жената, която Хамънд бе готов да изправи пред съда, наистина не бе извършила престъплението.

Ако бе така, щеше да се провали в най-важното дело в кариерата си.

Беше изтъкнал факта, че алибито на Алекс Лад не може да бъде потвърдено, но не се спря по-подробно на този въпрос. Спомена нещо за... какво беше?

— Еротичното шоу на Литъл Бо — машинално каза Лорета, когато позна името от кръстословицата на „Колелото на съдбата“, от което все още липсваха няколко букви.

Панаир в покрайнините на Бюфорт. Точно така.

Изведнъж скочи на крака и влезе в кухнята, където Бев трупаше старите вестници, преди да ги предаде за вторични суровини. За щастие хартията се събираше в петък. Последните седем броя все още бяха там. Лорета ги разрови, докато откри съботното издание.

Извади рекламните страници и бързо ги прелисти. Най-сетне видя това, което се надяваше да открие. Отпечатаната с едър шрифт реклама за панаира съдържаше часовете,, мястото, разположението, входните такси, атракциите и стоп!

— Всеки четвъртък, петък и събота вечер през целия месец август — прочете тя на глас.

След няколко минути се качи в колата и тръгна през града към пътя за Бюфорт. Не знаеше какво ще стори, когато стигне там. Навярно инстинктът щеше да ѝ подскаже. Но ако успееше... да опровергае алибито на Алекс Лад, Хамънд щеше да ѝ бъде задължен до края на живота си. Или ако психоложката наистина е била на панаира, поне щеше да го знае. В съда не трябваше да има неприятни изненади. И в двата случая тя щеше да заслужи неговата признателност. Страхотно!

Докато официално не я освободеше от задълженията и, практически тя продължаваше да работи за него. Ако се справеше с тази задача, щеше да ѝ бъде безкрайно благодарен и да се запита дали би се справил без нейна помощ. Дори можеше да ѝ предложи постоянна работа в прокуратурата.

Ако не друго, поне щеше да оцени решението ѝ да поеме инициативата и да се довери на инстинктите си, които дори морето от алкохол не бе притъпило. Толкова щеше да се гордее с нея!

— Сержант Басет?

Униформеният полицаи прелисти вестника, който четеше. Когато видя Хамънд, застанал от другата страна на бюрото, внезапно се изправи.

— А, господин прокурор. Разпечатката, която поискахте, с готова.

Хранилището за доказателства на полицейския участък бе владение на Глен Басет. Той бе нисък, набит и суетен мъж. Буйните му мустаци компенсираха липсата на коса. Понеже не бе способен на агресивност, бе се провалил като патрулиращ полицаи, но беше идеален за работата, с която се занимаваше сега. Бе добър човек, не се оплакваше и бе доволен от поста, който заемаше. Държеше се приятелски с всички и нямаше врагове.

Хамънд го бе помолил за услуга, която той с радост бе изпълнил.

— Не ми дадохте много точна информация, но просто разпечатах списъците от последния месец. Ако искате, ще потърся още...

— Засега е достатъчно.

Хамънд прегледа страницата с надеждата да попадне на едно име. Но не го откри.

— Бихте ли ми отделили няколко минути, сержант?

Полицаят усети, че Хамънд иска да разговаря с него насаме, и се обърна към секретарката, която работеше на съседното бюро.

— Даян, би ли наглеждала нещата тук?

Без да откъсне поглед от компютърния терминал, тя отвърна:

— Бъди спокоен.

Пазачът поведе Хамънд към малкото помещение за отдих на персонала. Предложи да му налее кафе от една запотена гарафа със смешна форма.

Хамънд отрицателно поклати глава и каза:

— Въпросът е много деликатен, сержант Басет. Съжалявам, че трябва да ви го задам.

Сержантът го изгледа изпитателно.

— Какъв въпрос?

— Възможно ли е... не питам дали е разрешено, а дали изобщо е възможно... полицаи да вземе... оръжие от хранилището без ваше знание?

— Не, сър.

— Не е ли възможно?

— Отбелязвам всичко, мистър Крос.

— Да, разбирам — каза той и отново прегледа разпечатката.

Басет изглеждаше разтревожен.

— За какво е това?

— Просто ми хрумна нещо — предпазливо отвърна Хамънд. — Търся револвер като онзи, с който е застрелян Лут Петиджон.

— В гръб, с два куршума 38-и.

— Точно така.

— Тук има стотици пистолети от този калибър.

— Разбираш ли какъв е проблемът ми?

— Мистър Крос, гордея се с чиновническата си служба. Дори когато бях патрул...

— Не сте употребявали оръжие. Зная това, сержант. Не намеквам за никакво нарушение от ваша страна. Както казах, темата е деликатна и дори ми беше неприятно да ви питам. Просто се чудех дали някой полицай може да измисли причина да изнесе оръжие от хранилището.

Басет замислено потърка ухото си.

— Предполагам, че да, но не би могъл да го получи без писмено разрешение.

Задънена улица.

— Благодаря.

Хамънд взе разпечатката със себе си, макар и да не вярваше, че ще се натъкне на ценната улика, която се бе надявал да намери. Бе притиснал Харви Нъкъл и компютърният магьосник бе признал, че и Смайлоу, и Стефи са искали от него да им предостави информация за Петиджон.

Но сега, когато се замислеше, какво доказваше това? Че също като него са се надявали Лут да си получи заслуженото? Нищо ново. Нищо чудно.

В отчаяното си желание Алекс Лад да се окаже невинна бе готов да се съмнява във всичко и всички, дори в колегите си, които през последните няколко дни допринасяха за реда и закона доста повече, отколкото той.

Разочарован, Хамънд се прибра в апартамента си, влезе във всекидневната и включи телевизора. Говорителката с

изумруденозелени контактни лещи тъкмо съобщаваше водещата новина. Въпреки че бе мъчително, изгледа репортажа.

Освен бинта, който придържаше ръката му, превръзките бяха скрити под дрехите, но лицето му бе восъчнобледо и изпито. На светлината на телевизионните прожектори наболата му брада изглеждаше още по-тъмна. Когато го бяха попитали за нараняванията, бе отговорил уклончиво и бе побързал да се измъкне.

Бе похвалил полицаите за отлично свършената работа. Избягвайки конкретните въпроси за Алекс Лад, бе казал само, че показанията на Тримбъл са съдбоносни за разследването, че доказателствата са солидни и изправянето ѝ пред съда е практически сигурно.

Стефи, която стоеше зад лявото му рамо и го насърчаваше, кимна и се усмихна в знак на съгласие. Хамънд забеляза, че е фотогенична. Тъмните ѝ очи блестяха. Камерите бяха уловили нейната жизненост.

Смайлоу също бе обсаден от репортери и на отговорите му бе отделено още толкова време от емисията. За разлика от Стефи, той бе необичайно сдържан. Отговаряше дипломатично и думите му бяха почти като тези на Хамънд. Избегна да се задълбочава в подробности за връзката между Алекс Лад и Боби Тримбъл. Изтъкна значението на показанията на арестанта за делото срещу нея. Отказа да разкрие какво общо е имала с Петиджон.

Не каза нито дума за миналото ѝ, но Хамънд подозираше, че Смайлоу се въздържа от коментар, за да не повлияе на гласуването на съдебните заседатели и да не даде на Франк Пъркинс основание да прехвърли делото в друг окръг или да поиска споразумение, ако се стигне до процес.

За миг на екрана се появи застиналото лице на адвоката, който изведе Алекс. Най-трудно Хамънд понесе тази част, защото знаеше какво унижение е за нея да бъде показана по телевизията като главната заподозряна в най-нашумялото убийство в новата история на Чарлстън.

Бе представена като уважавана психоложка на тридесет и пет години, със завидни постижения в своята област. Освен с професионалните си успехи, бе известна и с многобройните си участия в обществени и благотворителни прояви. Съседите и колегите ѝ, с

които журналистите бяха успели да разговарят, изразиха изумление и някои от тях нарекоха нападките срещу нея абсурдни и нелепи.

Когато говорителката с неестествено зелените очи премина към следващата новина, Хамънд изключи телевизора, качи се на горния етаж и напълни ваната с гореща вода. Потопи се, като внимаваше да не намокри ранената си ръка. Напрежението му леко намалю, но се почувства замаян и отпаднал.

Беше гладен и когато излезе от банята, слезе на долния етаж и се опита да си приготви бъркани яйца.

Трудно бе да си служи само с лявата ръка. Освен това бе разсеян, защото в съзнанието му се промъкна мрачно предчувствие. Не желаше да стане за смях на потомците си. Не искаше да бъде запомнен като „многообещаващият млад прокурор, който тръгна след една фуста и кариерата му отиде по дяволите“. Именно това щеше да се говори за него.

Докато подсушават потта си в съблекалнята или когато седнат някъде на чашка, колегите и познатите му щяха да поклащат глави и с нескрито удивление да обсъждат неговата слабост. Щяха да го смятат за глупак, а Алекс — за виновница за неговото падение.

Изпита желание да размаха юмруци срещу въображаемите клюкари заради това нечестно отношение. Да ги накаже за циничните им забележки за нея и тяхната връзка. Нещата не стояха така, както те предполагаша. Той се бе влюбил.

Снощи не бе толкова упоен, че да не си спомня какво й каза: че това е истината за него от самото начало. Беше я видял за първи път едва преди седмица, по-малко от седмица, но бе напълно уверен. Не бе изпитвал толкова силно физическо влечение към никоя друга жена. Никога не бе чувствал такава емоционална и духовна близост с друго човешко същество.

С часове бяха разговаряли на онзи глупав панаир, а после и във вилата му. За музика, ястия, книги, пътувания и за местата, които биха искали да посетят, когато имат време. За филми и упражнения за поддържане на форма. За историята и съвременния облик на Юга. За тримата Студжис и защо мъжете ги харесват, а жените ги ненавиждат. За интересни и незначителни неща. Безкрайни разговоря за всичко на света. Освен за самите тях.

Не бе успял да ѝ разкаже нищо съществено за себе си. Тя избягваше да говори за живота си. И за настоящето, и за миналото.

Дали бе истина, че е била проститутка? А дали и сега не се впускаше в безразборни връзки? Ако бе така, нима щеше да престане да я обича толкова бързо, колкото бе започнал? Боеше се, че не би могъл.

Може би наистина бе глупак.

Но глупостта не бе извинение за прегрешенията му. Не можеше да живее в мир с гузната си съвест. Все по-трудно му бе да понася себе си. Въпреки че не желаше да признае, че баща му е прав за каквото и да е, днес Престън бе отворил очите му и го бе накарал да осъзнае нещо, за което досега избягваше да мисли: Хамънд Крос бе също толкова склонен към компромис, колкото всички останали. Нямаше повече достойнство от баща си.

Тази мисъл бе непоносима и го накара напълно да загуби апетит. Затова изхвърли пържените яйца.

Искаше да пийне нещо, но алкохолът само би усилил световъртежа му.

Искаше мъчителната болка в ръката му да изчезне.

Искаше да се измъкне от бъркотията, която заплашваше да провали мечтите му за бляскаво бъдеще.

Повече от всичко желаше Алекс да е в безопасност.

Неволно си спомни за сейфа в дома ѝ и пачките в него.

В хотелския апартамент на Петиджон имаше празен сейф, скрит във вградения гардероб.

Гардеробът. Сейфът. Закачалките. Халатът. Чехлите. Все още неразопаковани.

Хамънд скочи като ужилен, след това застана неподвижно и си наложи да се успокои и да помисли трезво.

Не бързай. Имаш време.

За няколко минути успя да прецени версията от всяка гледна точка и не откри нито един недостатък. Всички елементи се връзваха.

Изводът не го зарадва, но не можеше да си позволи да разсъждава за това сега. Трябваше да действа.

Стана и грабна най-близкия безжичен телефон. Провери номера в указателя и набра цифрите.

— „Чарлз Таун Плаца“. С кого да ви свържа?

— Салона за масаж, ако обичате.

— Съжалявам, господине, вече е затворен. Ако искате да запишете час...

Той прекъсна телефонистката, представи се и ѝ обясни с кого иска да разговаря.

— Въпросът е неотложен. Докато го откриете, свържете ме с отговорничката на камериерките.

Скоро Лорета се убеди, че идеята да отиде на мястото на панаира не бе добра.

Петнадесет минути след като паркира колата си на прашното пасбище и продължи пеша, плувна в пот. Навсякъде бе пълно с деца — шумни омърлени хлапета, които, изглежда, я набелязаха за жертва на лудориите си. Панаирджиите не се държаха любезно. Не ги обвиняваше заради тяхната раздражителност. Кой би работил в тази горещина?

С удоволствие би се отбила в някой прохладен и уютен бар. Мирисът на застоял тютюн и бира би ѝ се сторил приятен в сравнение със смесицата от уханье на захарен памук и воня на оборски тор, която се носеше над цялата околност.

Единственото, което я възпираше, бе мисълта, че може да помогне на Хамънд. Дължеше му тази услуга. Не само като изкупление на вината си, а и от благодарност, че ѝ бе дал шанс, когато всички други я отбягваха.

Може би въздържанието ѝ нямаше да трае дълго. Но сега бе напълно трезвена, работеше и дъщеря ѝ не се отнасяше към нея с презрение. Трябваше да се отблагодари на Хамънд Крос за този дар.

Упорито обикаляше атракциите.

— Извинете, случайно да си спомняте...

— С всичкия си ли сте, госпожо? Оттук минават хиляди хора. Нима съм длъжен да помня някаква си уличница?

Продавачът изплю гъст тютюнев сок и едва не улучи рамото ѝ.

— Благодаря ви, че ми отделихте време и вървете на майната си.

— Я се разкарайте! Задържате опашката.

Всеки път, когато покажеше снимката на Алекс Лад на някого от участниците в панаира или продавачите на билети и лакомства,

получаваше подобен отговор. Или грубо я отпращаха, както последният, или не ѝ обръщаха внимание. Повечето поклащаха глава и троснато отвърщаха:

— Съжалявам.

Продължи да разпитва дълго след като слънцето залезе и се разлетяха комари. За няколко часа краката ѝ се подуха от влага и умора. Погледна подпухналите си ходила, притиснати от впитите каишки на сандалите, и съжали, че на този карнавал няма конкурс по уродливост.

— Щях да спечеля награда — промърмори тя. Най-сетне призна, че напразно губи времето си. Първо, може би доктор Лад бе излъгала, че е била на панаира. А ако бе казала истината, вероятността да открие някого, който да е бил тук в събота и да я е забелязал, бе нищожна.

Смачка един комар върху ръката си. Пръсна се като балон и остави кървава следа по кожата ѝ.

— Навярно вече са изпили поне сто грама от мен.

В този миг тя реши да се откаже и да се върне в Чарлстън.

Докато мечтаеше да натопи краката си в леденостудена вода, мина покрай шатрата за танци, по чийто конусовиден покрив трептяха празнични светлини. Дрипавите музиканти си почиваха. Необикновено дългата брада на цигуларя бе сплетена на плитка. Танцьорите си вееха с хартиени ветрила, смееха се и бърбеха, докато чакаха групата отново да засвири.

Няколко самотници се оглеждаха наоколо и преценяваха шансовете си, като се стараеха да не изглеждат отчаяно търсеци компания.

Лорета забеляза, че сред тях има доста военнослужещи. Млади войници с гладко обръснати лица и късо подстригани коси, които оглеждаха момичетата и се наливаха с бира.

С радост би пийнала една. Само една бира? Можеше да си позволи. Не защото ѝ липсваше алкохолът, а за да утоли жаждата, която я измъчваше. Сладките безалкохолни питиета по-скоро я усилваха. Докато е в шатрата, можеше да покаже снимката на доктор Лад на хората, дошли да се забавляват. Може би някой щеше да си я спомни от миналия уикенд. Войниците винаги забелязваха привлекателните жени. Може би поне един от тях бе загледал Алекс Лад.

Лорета си каза, че тези размисли не са просто търсене на повод да влезе в шатрата, където се сервираше бира. Потръпна от болката в отеклите си ходила и накуцвайки, се качи по стъпалата.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Франк Пъркинс отвори входната врата на дома си и приветливата му усмивка изчезна, сякаш току-що бе изслушал виц с интересно начало, който всъщност се бе оказал глупав.

— Хамънд!

— Може ли да вляза?

Внимателно подбирайки думите си, Франк каза:

— Не е особено удобно.

— Трябва да поговорим.

— Предпочитам да се срещнем в работно време.

— Неотложно е, Франк. Дори утре ще бъде късно. Трябва веднага да видиш нещо. — Хамънд извади от вътрешния си джоб плик и го подаде на адвоката, Франк го взе и надникна вътре. Имаше банкнота от един долар.

— За бога...

— Наемам те за свой адвокат, Франк. Това е аванс от хонорара ти.

— Какво те прихваща, по дяволите?

— Аз бях с Алекс вечерта, когато убиха Лут Петиджон. Прекарахме нощта заедно, в леглото. Сега мога ли да вляза?

Както бе очаквал, Франк Пъркинс загуби ума и дума. Хамънд се възползва от моментното му вцепенение и мина покрай него. Франк затвори вратата на уютната си къща в предградията. Бързо се опомни и едва не сграбчи Хамънд за гушата.

— Осъзнаваш ли колко принципи на етиката наруши току-що? А колко накара и мен да наруша?

— Прав си. — Хамънд взе обратно банкнотата. — Не можеш да работиш за мен. Сблъсък на интереси. Но докато бях твой клиент, ти се доверих за нещо, което професионалният ти дълг изисква да запазиш в тайна.

— Кучи син! — гневно каза Франк. — Не зная какво си намислил. Дори не искам да узная, но те моля да напуснеш дома ми.

Веднага!

— Нима не чу какво казах? Че прекарах...

Той замълча, когато в сводестия коридор се втурнаха няколко души, любопитни да разберат какво става. Единственото лице, което привлече вниманието му, бе на Алекс.

Франк извърна глава и промълви:

— Маги, помниш ли Хамънд Крос?

— Разбира се — отвърна съпругата на адвоката. — Здравей, Хамънд.

— Маги, извинявай, че нахълтах така. Надявам се да не съм прекъснал нещо.

— Всъщност вечеряхме — каза Франк.

Устата на единия от деветгодишните им синове близнаци бе изцапана с нещо, което приличаше на сос за спагети. Маги бе елегантна дама, наследила тактичността на жените от Юга. Странната сцена в преддверието на къщата не я смути.

— Тъкмо сядяхме, Хамънд. Ще вечеряш ли с нас?

Той погледна първо Франк, а след това Алекс.

— Не, но благодаря за поканата. Трябва да поговоря с Франк само за няколко минути.

— Все пак се радвам, че се видяхме отново. Момчета! — Маги Пъркинс побутна двамата си сина, обърна се и тръгна с тях, навярно към кухнята.

Хамънд се обърна към Алекс:

— Не очаквах да те видя тук.

— Франк бе така любезен да ме покани на вечеря със семейството си.

— Похвална постъпка. След днешния ден навярно не би искала да оставаш сама.

— Така е.

— Всъщност добре че си тук, защото и ти трябва да чуеш това.

Най-сетне Франк се намеси:

— Предчувствам, че ще поискате от мен услуга, заради която ще се простя с кариерата си. Отчаяно се нуждая от питие. Някой от вас иска ли?

Даде им знак да го последват до другия край на къщата, където се намираше кабинетът му. Почетните значки и грамотите в рамки,

подредени по стените, бяха доказателства за професионалните и лични качества на Франк Пъркинс.

Хамънд и Алекс не пожелаха да ги почерпи, но Франк си наля чист скок и седна зад масивното бюро. Алекс се настани на стол с мека тапицерия, а Хамънд — на един фотьойл. Адвокатът ги изгледа и се обърна към клиентката си:

— Вярно ли е? Наистина ли си спала с многоуважаемия заместник областен прокурор?

— Нима е забранено...

— Хамънд! — грубо го прекъсна Франк. — Нямах право да нервничиш. И дори да ми се сърдиш. Би трябвало да те изпитам оттук и да уведомя Монро Мейсън за признанието ти. В случай че все още не знае.

— Не знае.

— Единствената причина да търпя присъствието ти в дома си е уважението, което изпитвам към клиентката си, и правото ѝ на личен живот. Докато не узная всички факти, не бих искал да действам прибързано и още повече да усложня положението ѝ в този унизителен фарс.

— Не стоварвай вината върху Хамънд, Франк — каза Алекс. В гласа ѝ се долови нотка на отчаяние, която Хамънд не бе чувал досега. Или може би на примирение. Или дори облекчение, че вече не се налага да пази тази тайна. — Аз съм не по-малко виновна. Трябваше веднага да ти кажа, че го познавам.

— Интимно?

— Да.

— Докъде щеше да го оставиш да стигне? Нима възнамеряваше да мълчиш, докато те арестуват и той те изправи пред съда или докато те изпрати на електрическия стол?

— Не знам — Алекс внезапно стана, обърна се с гръб към тях и притисна ръце към тялото си. След секунда се успокои и отново ги погледна. — Всъщност аз нося много по-голяма вина, отколкото Хамънд. Той не ме познаваше, а аз знаех кой е и го проследих. Съзнателно. Направих така, че срещата ни да изглежда случайна, а не беше.

— Кога бе тази планирана среща?

— В събота вечерта. По здрач. След първоначалния контакт използвах всички женски трикове, за да съблазня Хамънд. И успех — добави Алекс с пресипнал глас и го погледна.

Франк пресуши чашата си на един дъх. Очите му се насълзиха и леко се покашля. Когато прочисти гласа си, попита къде се е случило всичко това. Алекс разказа подробно, като започна от кавалерския жест на Хамънд в шатрата за танци и описа как се бяха озовали във вилата му.

— На сутринта се измъкнах, като мислех, че никога вече няма да се видим.

Франк поклати глава — или замаян от бързо изпития алкохол, или объркан от противоречивите факти.

— Не разбирам. Спала си с него, но не е било... не си...

— Решила е да се подsigури — каза Хамънд. Все още му бе трудно да приеме признанието ѝ, че е имала ясна цел, че срещата им не е била романтична случайност, както му се искаше да вярва. Но трябваше да се примири с това. обстоятелствата го принуждаваха да се съсредоточи върху много по-важни неща. — Ако Алекс изпиташе необходимост от алиби, аз трябваше да ѝ го осигуря. Идеално алиби. Но ако разкажа за случилото се, ще загубя много.

Франк втренчи озадачен поглед в него.

— Би ли обяснил това?

— Алекс ме е проследила от „Чарлз Таун Плаца“, където по-рано се срещнах с Лут Петиджон.

Адвокатът остана загледан в него още няколко мига, преди да се обърне към нея за потвърждение. Тя леко кимна. Франк стана и си наля второ питие.

В това време Хамънд погледна Алекс. Очите ѝ бяха влажни, но не плачеше. Изпита желание да я прегърне. Както и грубо да я притисне до стената и да я накара да му признае цялата истина.

Или може би не. Не искаше да знае, че се е оставил да бъде подведен като наивните младежи и похотливите старци, които бяха плащали на брат ѝ Боби за нейните услуги. Ако наистина я обичаше, както бе заявил, трябваше да се примири и с това.

Франк се върна на мястото си. Остави пълната чаша върху подложката на бюрото и попита:

— Кой от двама ви ще продължи?

— Имах уговорка е Петиджон за събота следобед — започна Хамънд. — По негова покана. Не исках да отивам, но той настоя, като каза, че е в мой интерес да се срещнем.

— По какъв повод?

— Главният прокурор ми бе възложил да разследвам аферите му. Петиджон беше разбрал за това.

— Откъде?

— По-късно ще обсъдим този въпрос. Засега ще ти кажа, че бях почти готов да предам сведенията на съдебната комисия.

— Предполагам, че Петиджон е искал да се споразумеете.

— Точно така.

— Какво предлагаше в замяна?

— Ако докладвам на главния прокурор, че няма основания за завеждане на дело и оставя Лут да действа, както обикновено, обеща да подкрепи кандидатурата ми за поста на Монро Мейсън, включително и е финансова помощ за кампанията ми. Предложи, след като спечеля изборите, да сключим взаимноизгодно споразумение. Много полезно партньорство, което би му позволило да нарушава закона, а аз да си затварям очите.

— Навярно си отказал.

— Категорично! Тогава извади тежката артилерия. Собственият ми баща е бил един от съдружниците му в проекта за остров Спекъл. Лут ми показва документи, които го доказваха.

— Къде са те сега?

— Взех ги със себе си, когато си тръгнах.

— Валидни ли са?

— Боя се, че да.

Франк не бе глупав. Веднага се досети.

— Ако продължеше с разследването си за него, щеше да бъдеш принуден да повдигнеш обвинение и срещу баща си.

— Това беше същността на предупреждението му.

Лицето на Алекс бе добило израз на нежност и съчувствие. Франк каза тихо:

— Съжалявам, Хамънд.

Знаеше, че думите му са искрени, но махна е ръка.

— Казах на Лут да върви по дяволите и че възнамерявам да изпълня дълга си. Когато се обърнах с гръб към него, крещеше

нецензурни изрази и заплахи. Възможно е този внезапен гняв да е предизвикал удара. Не зная. Повече не го погледнах. Навярно съм стоял там около пет минути. Максимум.

— Колко беше часът?

— Уговорката ни беше за пет.

— Видя ли Алекс?

Двамата едновременно поклатиха глави.

— Едва когато стигнах на панаира. Бях толкова ядосан на Петиджон, че напуснах хотела в ужасно настроение. Не съм забелязал нищо. — Спря за миг и въздъхна дълбоко. — Възнамерявах да прекарам вечерта във вилата си. Спонтанно реших да се отбия на онзи панаир. Видях Алекс в шатрата за танци и... — Отмести поглед към нея. Тя слушаше внимателно. — Така започна всичко.

Настъпи тишина, нарушавана само от тиктакането на часовника върху бюрото на Франк. Най-сетне адвокатът попита:

— Какво се надяваше да постигнеш, като дойде тук, за да ми разкажеш това?

— Тежеше на съвестта ми.

— Е, аз не съм изповедник — отбеляза Франк с раздражение.

— Така е, не си.

— Освен това сме противници в едно дело за убийство.

— Знам.

— Да се върнем на първия ми въпрос: защо дойде при мен?

Хамънд отвърна:

— Знам кой е убил Лут.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Дейви лениво вдигна телефона.

— Дейви, знаеш кой се обажда. Това не бе въпрос.

Поради липса на по-интересно занимание се бе изтегнала на дивана в спалнята си, пиеше водка с лед и гледаше черно-бял филм с Джоан Крауфорд по канала за филмова класика. Тревогата в гласа, който чу, я накара рязко да се изправи и за миг ѝ се зави свят. Намали звука на телевизора.

— Какво...

— Не казвай нищо. Може ли да се срещнем?

Тя погледна часовника на старинната масичка до дивана.

— Сега ли?

В годините на бурната ѝ младост едно телефонно обаждане късно вечерта би събудило жаждата ѝ за приключения. С радост се измъкваше от къщи, за да се позабавлява с някое момче или група приятелки, да направят забранена нощна екскурзия или да поплуват, да пият бира или да пушат марихуана. Тези бягства винаги хвърляха родителите ѝ в паника. Част от забавлението бе да наруши наказанието, което получаваше, когато я хванеха.

Дори след женитбата си с Лут често имаше късни телефонни разговори, след които заминаваше на среднощни пътешествия. Но това никога не бе причинявало скандал в дома ѝ. На Лут или му бе все едно къде ходи, или мислеше за своите приключения. Те едва ли можеха да се сравнят с нейните.

Въпреки че това обаждане не предвещаваше нищо забавно, събуди любопитството ѝ.

— Какво има?

— Не мога да говоря по телефона, но е важно. Знаеш ли къде се намира „Макдоналдс“ на Ривърс Авеню?

— Ще го намеря.

— До кръстовището на Дорчестър. Ела възможно най-бързо.

— Но...

Дейви се загледа в слушалката в ръката си. След малко я остави на дивана и стана. Леко залитна и се подпря на масичката, за да запази равновесие. Постепенно съзнанието ѝ се избистри.

Това бе лудост. Беше пила. Не биваше да шофира. Всъщност за кого се мислеше той, та бе дръзнал да я безпокои посред нощ? Никакво обяснение. Нито пък „моля“ или „благодаря“. Явно не го интересуваше дали е в състояние да възприеме думите му. Щом бе толкова важно, защо не бе дошъл при нея? За каквото и да ставаше дума, сигурно бе свързано с убийството на Лут. Нима не бе заявила достатъчно ясно, че не желае да се замесва в разследването повече, отколкото е необходимо?

Все пак влезе в банята, наплиска лицето си със студена вода и изплакна уста. След това свали нощницата и без да губи време да търси бельо, облече чифт бели панталони и прозрачна тениска от изкуствена материя — така му се падаше. Тръгна боса и е разрошени къдрици. Ако някой ги видеше заедно, само неугледният ѝ вид би го накарал да повдигне вежди. Естествено на нея ѝ бе все едно, но подобно безразсъдство съвсем не бе в неговия стил.

Сара Бърч гледеше телевизия в своята стая до кухнята.

— Излизам — осведоми я Дейви.

— По това време?

— Отивам да хапна сладолед.

— Във фризера има предостатъчно.

— Но не и от любимия ми.

Вярната прислужница винаги усещаше, когато я лъже, но не ѝ противоречеше. Това бе една от причините Дейви толкова да държи на нея.

— Ще внимавам. Връщам се след малко.

— Ако някой ме попита...

— Легнала съм си още в девет.

Убедена, че може да има доверие на Сара, тя влезе в гаража и се качи в своето БМВ. Улиците на жилищния квартал бяха тъмни и пусти. Дори по търговските булеварди почти нямаше движение. Въпреки че не подходеше на характера ѝ, както и на марката на автомобила, не превиши ограничението на скоростта. Два пъти се бе отървявала безнаказано след пътни нарушения благодарение на един съдия, който

дължеше услуга на Лут. Ако си позволеше нова волност, едва ли щеше да има такъв късмет.

Закусвалнята „Макдоналдс“ бе осветена като казино в Лас Вегас. Дори в този късен час на паркинга имаше десетина коли — явно на тийнейджърите, насядали по масите вътре.

Дейви спря в отдалечения край, отвори прозореца и угаси двигателя. Пред нея имаше няколко неподрязани храста, които отделяха паркинга на „Макдоналдс“ от този на друго заведение за бързо хранене, което бе фалирало. Сградата бе запечатана. Алеята зад колата й бе пуста. От двете й страни нямаше нищо освен пълен мрак.

Той все още не бе пристигнал и това я озадачи. Беше й се сторил толкова разтревожен и настойчив, че бе излетяла от къщи, забравяйки за всичко, дори за чашата с чудесно питие. Погледна отражението си в огледалото.

Най-сетне той отвори вратата и седна до нея.

— Добре изглеждаш, Дейви. Както винаги.

Рори Смайлоу побърза да затвори и светлината угасна. Спусна сенника пред себе си и ги обгърна пълен мрак.

Комплиментът му стопли Дейви като глътка скъп ликьор, въпреки че се опита да прикрие опияняващото му въздействие и попита ядно:

— Как върви детективската работа, Рори? Да не би да си останал без доказателства?

— Напротив. Разполагам с твърде много, но никак не се връзват.

Репликата й бе шеговита, но както обикновено, той я взе на сериозно. За нейно разочарование, явно имаше намерение направо да говори по същество, както вечерта, когато бе дошъл да й съобщи, че съпругът й е мъртъв. Тогава се бе държал точно както изисква етикетът. Професионално. Учтиво. Сдържано.

Стефи Мъндел дори не би предположила, че са били любовници, които бяха счупили стъклото на душ-кабината му, докато се любеха. Че веднъж го бяха направили в парка посред бял ден. Че бяха прекарвали цял уикенд на фъстъчено масло и секс — от петък следобед след лекции до понеделник сутринта.

Държането му по време на погребението не бе издало и частица от романтичната лудост, която ги бе завладяла тогава. Способността му да запазва такова хладнокръвие, докато тя го изпиваше с поглед, изпълваше Дейви с болка. Самообладанието му бе възхитително. Или достойно за съжаление. Може би бе доволен от скучния си самотен живот.

Опитвайки се да потисне чувствата си, тя каза:

— Сигурно ще откриеш някаква връзка. Но ето ме. Какво искаш от мен?

— Да ти задам няколко въпроса за убийството на Лут.

— Мислех, че разследването е приключило. Гледах новините...

— Така е. Във вторник Хамънд ще изложи случая пред съдебните заседатели.

— Тогава какъв е проблемът?

— Преди да видиш репортажа днес, беше ли чувала за доктор Алекс Лад?

— Не, но Лут имаше много любовници. Познавах повечето от тях, но не всички, сигурна съм.

— Не мисля, че е била поредната му любовница.

— Наистина ли?

Дейви се обърна към него, сви крак и опря брадичка на коляното си. Позата бе съблазнителна и неприлична и би накара да сведе поглед за няколко мига, след което отново вдигна очи към лицето ѝ.

— Щом се обръщаш към мен, Рори, значи наистина си отчаян.

— Ти си последната ми надежда.

— Жалко, защото вече ти казах всичко, което зная.

— Искрено се съмнявам, Дейви.

— Не те излъгах за онази жена — Лад. Никога...

— Не е това — каза той и нетърпеливо поклати глава. — Има нещо... нещо друго.

— Да не би да мислиш, че си сгрешил?

Той не отговори, но изражението му стана напрегнато.

— А, така значи? А за теб тази несигурност е по-лоша съдба и от смъртта, нали? Непокосимият хладнокръвен полицаи. — Дейви се усмихна. — Е, съжалявам, че ще те разочаровам, скъпи, но тази среща на четири очи е загуба на време и за двама ни. Не знам кой е убил Лут. Кълна се!

— Разговаря ли с него в онзи ден?

— Сутринта, когато излезе, ми каза, че ще играе голф. Дори не се сетих за него, докато ти и онази кучка Мъндел дойдохте да ме осведомите, че е мъртъв. Очевидно последните думи, които ми каза, са били лъжа. Това донякъде дава представа за нашия брак. Лут бе ужасен съпруг, горе-долу ставаше за любовник, а като човек беше пълно нищожество. Честна дума, все едно ми е кой го е извършил.

— Разбрахме, че домашната ти помощница е излъгала.

— За да ме защити.

— Ако си невинна, защо имаш нужда от защита?

— Прав си. Но дори ако бях казала, че съм яздила гола по Брод Стрийт, Сара би го потвърдила. Знаеш това.

— Не си прекарала затворена в стаята си целия ден с главоболие, нали?

Тя се засмя и прокара пръсти през заплетените си къдрици.

— Напротив. Бях в леглото с масажиста си, който не само ми причини главоболие, а и ме отегчи до смърт. Сара не искаше да навреди на репутацията ми, като каже истината.

Саркастичната нотка в гласа ѝ не му убягна.. Извърна глава и се загледа през стъклото в храсталака срещу тях. Чертите му се изостриха от напрежение. Дейви не знаеше дали това е добър или лош знак.

— Отново ли съм заподозряна, Рори?

— Не. Ти не би убила Лут.

— Защо мислиш така?

Очите му отново срещнаха нейните.

— Защото знаеш колко ме нарани, когато се омъжи за него, и ти доставяше удоволствие да ме измъчваш.

Значи знаеше защо се е омъжила за Лут. Бе забелязал и дори бе изпитал болка. Въпреки привидното си равнодушие към всичко, Рори не беше безчувствен. У него се бе прокраднала дори ревност.

Сърцето ѝ се разтуптя от вълнение, но се постара да не го издаде.

— И?

— И не би го крила. Знаеш, че би се отървала безнаказано, тогава защо да си правиш труда да се прикриваш?

— С други думи — каза тя, — твърде богата съм, за да бъда осъдена.

— Именно.

— А и едно бракоразводно дело би донесло по-малко неприятности от съдебен процес за убийство.

— В твоя случай може би е тъкмо обратното.

Развеселена, Дейви каза:

— Освен това, както споделих и с Хамънд, затворническата униформа...

— Кога си разговаряла с Хамънд? — прекъсна я той.

— Често се виждаме. С него сме стари приятели.

— Отлично знам това. Имаше ли представа, че се е срещнал с Лут в деня на убийството? Малко преди приблизителния час на смъртта му?

Дейви внезапно настръхна и се запита колко сурово ще бъде отмъщението на Рори за страданието, което му бе причинила. Дали щеше да я обвини във възпрепятстване на правосъдието чрез укриване на доказателства? Бе дала на Хамънд ръкописната бележка на Лут за уговорката, която бяха имали. Може би тази информация бе незначителна. А може би бе ключът към разбулването на мистерията.

Както и да е, бе работа на детектива, а не на вдовицата да открие какво значение има това за случая. Дори ако срещата на Хамънд с Лут нямаше връзка със самото убийство, можеше да повлияе на действията му като прокурор. Втората среща не се бе осъществила, ако наистина другият белязан час бе за друга уговорка. До него не бе написа име, а и смъртта на Лут бе настъпила по-рано.

Дейви бе раздвоена между страха си да не бъде уличен в нарушение на закона и предаността към своя стар приятел.

— Хамънд ли ти го каза?

— Видели са го в хотела.

Тя се засмя, но не особено убедително.

— Това ли било? Значи предполагаш, че е бил при Лу само защото са го забелязали в същата сграда? Може би имаш нужда от почивка, Рори. Загубил си реален усет.

— Обиждаш ли ме, Дейви?

— Изводът, до който си стигнал, е глупав и ти го знаеш. Двама мъже са били в една и съща обществена сграда, приблизително по едно и също време. Какво те кара да смяташ, че има връзка?

— Толкова пъти обсъждахме какво се е случило в хотел онзи следобед, а Хамънд нито веднъж не спомена, че е там.

— Защо да споменава? Излишно е да вдига шум заради някакво си съвпадение.

— Ако наистина беше съвпадение, нищо не би му коствало да каже.

— Може би е имал тайна интимна среща в хотела. Или обича пастет от омари, който се приготвя там. Възможно е да е минал през фойето само за да се разхлади. Може би има стотици причини да се отбие.

Рори се наведе към нея така, както не се бе приближавал от години.

— Ако Хамънд се е срещнал с Лут, трябва да знам.

— Нямам представа — троснато отвърна Дейви. Това бе истина. Бе дала на Хамънд бележката, без да задава въпроси, и той не ѝ бе казал дали е спазил уговорката или не.

— Какво би представлявала подобна среща?

— Откъде да знам?

— Лут заварвал ли ви е заедно с Хамънд?

— Какво? — извика тя и се засмя. — За бога, Рори, тази вечер наистина проявяваш развинтено въображение! Как ти хрумна?

Прониза я с поглед и искрицата радост, която се бе пробудила у нея, изчезна.

— О! — възкликна тя и лицето ѝ помръкна. — Прав си естествено. Вярно е, че прелюбодеянието не ми е чуждо. Но нима наистина мислиш, че Хамънд Крос би спал с омъжена жена?

След няколко секунди напрегнато мълчание той попита:

— Каква друга причина може да има да се срещнат?

— Не знаем дали са се срещнали.

— Хамънд спомена ли ти да се е видял с някого в хотела?

— Ако е бил там, сигурно е попаднал сред стотиците потни туристи, които непрекъснато влизат и излизат всеки ден.

— Имал ли е уговорка?

— Стига, Рори! — гневно извика тя. — Вече ти казах, не е споменавал.

— Нещо става с него.

— С Хамънд ли? Какво?

— Не знам, но ме безпокои. Напоследък сякаш ентусиазмът му се е изпарил.

— Влюбен е.

Рори внезапно повдигна брадичка.

— Влюбен? В Стефи?

— Пази боже! — отвърна тя и леко потръпна. — Боях се да попитам доколко са сериозни отношенията им, но когато го сторих, той каза, че всичко е приключило, и вярвам, че е така. Неговата възлюбена не е лишената от чар мис Мъндел.

— Тогава коя?

— Не пожела да ми каже. Но не изглеждаше особено щастлив. Сподели, че положението било не просто сложно, а невъзможно. Въпреки че дамата не е омъжена. И за това го попитах.

Рори леко сведе глава. Сякаш бе приковал поглед в пръстите на босите ѝ крака, докато размишляваше върху последните ѝ думи. Успя да го погледа няколко мига — гладкото му чело, строгите черти и хладнокръвно стиснатите устни, чиято нежност някога бе познала. Спомняше си допира им до своите, до кожата си, жадните им ласки.

— Тя ни кара да вършим толкова неща — тихо каза Дейви.

Той вдигна глава.

— Какво?

— Любовта. — Погледите им се срещнаха за няколко сякаш безкрайни мига. — Подтиква човек към постъпки, на които дори не би му хрумнало, че е способен. Например да се омъжи за някого, когото ненавижда.

— Или да го убие.

Блузата затрептя на гърдите ѝ от учестеното ѝ диша

— Искане ми се ти да ме обичаше достатъчно, за да го убиеш. — Сложи длани на лицето му и плъзна пръсти по устните. — Кажи ми, Рори — настойчиво прошепна Дейви. — Обичаш ли ме толкова силно? Моля те, кажи „да“!

Сякаш протягайки се над бездната на годините, прекарани в болка и копнеж, тя се наведе към него и го целуна. Щом докосна устните му, помежду им пламна огън. Реакцията му бе мигновена. Устните му се впиха в нейните с почти необузdana страст.

Но внезапно всичко свърши. Той енергично отмести ръцете ѝ от лицето си и я отблъсна.

— Рори? — жално извика тя, когато отвори вратата на колата ѝ.

— Довиждане, Дейви.

— Рори!

Но той се втурна между храстите и изчезна в мрака. „Макдоналдс“ вече бе затворен. Всички си бяха отишли. Светлините бяха угаснали. Беше тъмно и Дейви бе сама. Никой не чу горчивите ѝ ридания.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Знам кой е убил Лут.

Алекс и Франк Пъркинс бяха поразени от думите на Хамънд и няколко секунди не можаха да проговорят. След това го обсипаха с въпроси. Първо Франк го попита защо вместо да се обади в полицията, бе дошъл при него.

— По-късно ще ти обясня — отвърна Хамънд. — Преди да продължим, Алекс трябва да ми разкаже всичко, което знае за случилото се. — Обърна се към нея и се наведе напред. Истината, Алекс. Цялата. Тази вечер. Сега.

— Аз...

Преди да заговори, Франк предупредително вдигна ръка.

— Хамънд, навярно ме смяташ за идиот. Няма да позволя на клиентката си да ти каже каквото и да било. Категорично съм против това тайно съвещание, в което ме принуди да участвам. Постъпваш подло, безотговорно, непрофесионално и...

— Добре, Франк. Нали не си изповедник? — каза Хамънд. — Не си ми нито наставник от неделното училище, нито баща. И двамата е Алекс признахме колко неразумно сме се държали.

— Ясно за какво намекваш — сърдито отбеляза Франк. — Последниците от вашата близост може да бъдат ужасни. За всеки от нас.

— Какво би загубил ти?

— Алекс, преди пет минути сама каза, че си сторила всичко възможно да съблазниш Хамънд. Ако имаш някакво алиби то е, че си прекарала нощта е него. Но какъв ефект би имало това признание след показанията на Боби Тримбъл?

— Как могат да бъдат използвани срещу мен? Всичко е минало. Вече не съм момиче. Сега съм възрастен човек. — Отмести поглед към Хамънд. — Грозните подробности от показанията на Боби са верни. С едно изключение. Никога не съм позволявала на онези хора друго, освен да ме гледат. — Решително поклати глава. — Никога! Бранех последен капка достойнство, в случай че някой ден мечтите за по-

добър живот се сбъднат. За нищо на света не бих прекрачила тази граница. Слава богу, че успях да устоя! Боби ме използваше по най-безмилостен начин. Но ми бяха нужни години, за да престана да се обвинявам за своето участие. Вярвах, че съм лоша по рождение. Благодарение съветите, които получих, и учението си, осъзнах, че съм класически случай на малтретирано дете, което се чувства виновно за съдбата си. — Тази ирония я накара да се усмихне. — Бях една от първите си пациентки. Трябваше сама да се излекувам. Да се науча да уважавам себе си и да осъзная, че заслужавам да бъда обичана. Дължа невероятно много семейство Лад. Те изпитваха искрена любов към мен. Благодарение на тях разбрах, че щом могат да ме обичат и ме смятат за добър човек, мога да погребя миналото и да приема себе си. Но терапията ми все още не е приключила. Понякога изпадам в депресия. До ден днешен се питам дали съм имала избор. Дали някога е настъпил момент, който бих могла да се възпротивя на Боби. Толкова се че ще ме изостави — както майка ни — и ще остана съвсем сама. Той беше мой покровител. Изцяло зависех от него.

— Била си дете — спокойно ѝ напомни Франк.

Алекс кимна:

— Да, Франк. Но не и вечерта, когато се намесих в живота на Хамънд с надеждата да се хване на въдицата. — Обърна се към него и умолително каза: — Моля те, прости ми за всичко, което ти причиних! Боях се точно от това развитие на нещата. Не съм убила Петиджон, но се страхувах, че ще бъда обвинена. Че миналото ми ще излезе наяве и заради него ще ме признаят за виновна. Отидох в апартамента на Петиджон и...

— Алекс, отново те предупреждавам да не казваш нищо повече.

— Не, Франк. Хамънд е прав. Трябва да чуете цялата история.

Адвокатът се намръщи, но тя не се разколеба.

— Ще се върна няколко седмици назад. — Разказа как Боби внезапно се бе появил в живота ѝ отново, как бе споделил е нея плана си да изнудва Лут Петиджон. — Уверих го, че няма да му сътруднича и че е най-добре да се откаже от налудничавия си замисъл и да напусне Чарлстън. Но той бе твърдо решен да го осъществи, и то с моя помощ. Заплаши да разкрие миналото ми, ако откажа. Срамувам се да призная, но се уплаших от него. Ако беше същият нагъл, ограничен и недодялан Боби, когото помнех отпреди двадесет години, щях да се изсмея и

веднага да се обадя на полицията. Но той е усвоил изтънчени маниери или поне се е научил да се преструва на изискан. Този нов Боби можеше по-лесно да се натрапи в живота ми и да го разруши отвътре. Всъщност дори се появи на една моя лекция и се представи за психолог, а колегата ми не се усъмни в самоличността му. Както и да е, тогава му казах, че блъфира и го разкарах. Сигурно е бил отчаян. Все пак се свързал с Петиджон. Каквото и да му е казал, явно е успял да го притисне, защото се съгласил да му плати сто хиляди долара, за да мълчи.

— Никой от хората, които познавах Петиджон, не би повярвал в това, Алекс.

— Съгласен съм — каза Франк.

— Аз също не повярвах — призна тя. — Явно и Боби не е бил напълно убеден, защото отново се обърна към мен и този път поиска аз да отида да взема парите. Съгласих се.

— Защо, за бога? — попита Франк.

— Защото видях възможност да се отърва от Боби. Възнамерявах да се срещна с Петиджон, но вместо да прибера сумата, да му обясня положението и да го накарам да съобщи в полицията за изнудването.

— Защо не се обади сама?

— Сега разбирам, че е било по-добре да сторя именно този — въздъхна тя. — Но се страхувах, че ще открият връзката между мен и Боби. Хвалеше се, че е избягал от някакъв собственик на агенция за заеми във Флорида. Имаше безброй причини да стоя настрана от него.

— Затова отиде в „Чарлз Таун Плаца“ в уречения час.

— Да.

— Не можа ли да позвъниш на Петиджон по телефона?

— Съжалявам, че не го направих, Франк. Но реших, че ако отида лично, впечатлението ще бъде по-силно.

— Какво се случи, когато стигна там?

— Беше любезен. Учтиво изслуша обяснението ми.

Тя седна на ръба на стола и потърка челото си.

— И?

— След това ми се изсмя — плахо отвърна Алекс. — Още щом отвори вратата, трябваше да разбере, че има нещо нередно. Не се изненада, че вижда мен вместо Боби. Но го осъзнах твърде късно.

— Знаел е, че ще отидеш ти, а не Боби, и се е изсмял на историята ти?

— Да — печално отвърна тя. — Боби се обадил по-рано и казал на Петиджон, че ще отида, предупредил го, че играя двойна игра и вероятно ще съчиня някаква съзливиста история, с която да го накарам да изпита съжаление към мен, а след това ще го примамя в леглото и ще се възползвам от шанса си да го изнудвам за повече пари, отколкото е обещал.

— Не предполагах, че би му хрумнало — гневно промърмори Хамънд. — Тримбъл не изглежда толкова умен.

— Не е умен — каза Алекс. — Просто умее да измисля подли интриги. Тази негова дарба го прави опасен. Когато получи възможност, поема рискове, за които никой разумен човек не би помислил. Освен това знае, че който нанесе първия удар, има предимство. Не успях да убедя Петиджон, че не участвам в подъл заговор, свързан със секс и изнудване. Реши да се възползва. Смяташе, че съм дошла с намерението да го съблазня... разбирате.

— Налетял ти е? — досети се Франк.

— Съпротивих се естествено. Блъснах ръката му. Навярно тогава се е залепила частицата карамфил. Сутринта бях набола портокалите. По пръстите ми са останали частици. Както и да е, ритнах го, Петиджон се ядоса и започна да крещи заплахи. По-точно, че има среща със заместник областен прокурор Хамънд Крос. — Погледна го. — А той несъмнено би се заинтересувал от интригата ни с Боби. След малко Алекс продължи: — Изпаднах в паника. Видях живота си, изграден с цената на толкова усилия, да рухва. Семейство Лад, които бяха повярвали в мен, биха се разочаровали. Биха се усъмнили в мен и в смисъла на учението ми. Пациентите, чието доверие бях спечелила, щяха да се почувстват предадени. Затова избягах. Когато се качих в асансьора, цялата треперех. Слязох долу и се отбих в бара, за да седна, защото едва се държах на краката си. Но когато се успокоих, осъзнах, че реакцията ми е била глупава. За няколко секунди отново се бях почувствала така, както когато Боби контролираше живота ми. Там, в бара, дойдох на себе си. Миналото е далеч зад гърба ми. Сега съм уважавана личност, получила професионална признание. От какво да се боя? Не бях сторила нищо нередно. Ако успея да убедя когото трябва, че моят по-голям брат отново се е опитал да ме експлоатира,

може би щях да се отърва от него веднъж завинаги. А кой бе най-подходящият...

— Хамънд Крос, заместник областен прокурор.

— Точно така — кимна тя на Франк. — Затова се върнах и стаята на петия етаж. Когато стигнах, вратата беше открехната. Доближих ухо, но не чух разговор. Побутнах я и надникнах вътре. Петиджон лежеше по корем близо до масичката.

— Разбра ли, че е мъртъв?

— Не беше — отвърна Алекс и двамата мъже я изглед с изумление. — Не желяех да го докосвам, но го направих. Имаше пулс, но беше в безсъзнание. Не исках да ме видят при него в това състояние, след като бившият ми съучастник в престъпление го бе изнудвал. Затова отново буквално побягнах от апартамента. Този път слязох по стълбите. Навярно за малко сме се разминали — каза тя на Хамънд. Когато стигнах до фойето, те видях да излизаш през главния вход.

— Как ме позна?

— Бях виждала снимката ти във вестниците. Изглеждаше разстроен. Помислих...

— Че съм нападнал Петиджон?

— Не точно. Хрумна ми, че ако разговорът ти с него е бил неприятен като моя, навярно го е заслужил. Затова те проследих. Ако по-късно Петиджон подадеше оплакване срещу Боби и мен, ако бъдех обвинена в съучастие, нима можех да имам по-добро алиби от това, че съм била със заместник областния прокурор, който също е имал спречкване с Петиджон? — Алекс сведе поглед към ръцете си. — В събота вечерта няколко пъти се почувствах виновна заради постъпката си и се опитах да си тръгна.

Хвърли поглед към Хамънд, който плахо погледна Франк. Адвокатът намръщено се взираше в него.

— В неделя сутринта бях обзета от срам и се измъкнах, преди Хамънд да се събуди — каза му тя. — Същата вечер Боби дойде за парите си. Естествено нямаше такива. Но за мое удивление ме поздрави, че съм очистила единствения ни „свидетел“.

— Тогава ли разбра, че Петиджон е мъртъв?

— Да. По пътя към дома слушах компактдискове, а не радио. Цял ден не включих телевизора. Бях... притеснена. — След кратко

напрегнато мълчание тя сподели: — Впрочем, когато чух, че е убит, си помислих най-лошото.

— Че аз съм го убил — каза Хамънд. — Че е умрял вследствие от моето нападение.

— Именно. И останах с това убеждение, докато...

— Докато чу, че е бил застрелян — довърши той. — Затова беше толкова шокирана, когато разбра каква е била причината за смъртта.

Алекс кимна.

— Значи не си се борил с него?

— Не, само си тръгнах ядосан.

— Тогава може би мозъчният удар е предизвикал падането.

— Предполагам — каза Хамънд. — Изпаднал е в безсъзнание. Ударил се е в масата и така е получил раната на челото.

— Която аз не видях. Не знаех колко тежко е състоянието му. Цял живот ще съжалявам, че не направих нещо — сподели Алекс с искрено разкаяние. — Ако бях повикала помощ, може би щеше да оживее.

— Вместо това, някой е влязъл след теб, видял го е да лежи там и го е застрелял.

— За съжаление, Франк, нещата стоят точно така — увери го тя. — Отчасти затова не използвах алибито си.

— И затова аз дойдох тук тази вечер — намеси се Хамънд.

Адвокатът изгледа озадачено и двамата.

— Какво съм пропуснал?

Алекс обясни:

— Благодарение на усърдието на Смайлоу, а сега и на медиите, вече всички знаят, че съм била в апартамента на Петиджон в събота следобед. Но единственият, който е напълно сигурен, че не съм го застреляла аз, е истинският убиец.

— Този човек вчера се опита да посегне на живота й.

Франк зяпна от изненада и недоверие, докато слушаше разказа на Хамънд за случката на тъмната уличка.

— Причакал е Алекс. Не беше случаен нападател.

— Но откъде разбра, че е убиецът на Петиджон?

Хамънд поклати глава:

— Бил е наемник, при това не особено опитен. А убиецът на Петиджон е специалист.

— Наистина ли мислиш, че си разкрил мистерията? — попита Франк.

— Въръжете се с търпение.

Продължи да говори, без да бъде прекъсван, още петнадесет минути, Франк бе изумен, но Алекс не изглеждаше толкова изненадана.

Когато свърши, адвокатът въздъхна дълбоко.

— Говори ли вече с персонала на хотела?

— Преди да тръгна насам. Всичко, което казаха, потвърждава хипотезата ми.

— Звучи правдоподобно, Хамънд. Но е дяволски трудно да се докаже, нали?

— Прав си — призна той.

— Ще бъде непосилна задача.

— Знам.

— Тогава какво ще предприемеш?

— Първо искам да се уверя, че съм прав. — Хамънд се обърна към Алекс: — Петиджон спомена ли за друга уговорка освен с мен? Знам, че е трябвало да има още една среща в шест часа. Но нямам представа с кого.

— Не, каза ми само, че очаква теб.

— Докато отиваше към стаята, видя ли някого в асансьора или коридорите?

— Не, освен онзи човек от Мейкън, който после ме идентифицира.

— А докато слизаше по стълбите, с никого ли не се размина?

— С никого. — Той я погледна строго и Алекс каза: — Хамънд, залагаш кариерата си на карта заради мен. Не бих те излъгала сега.

— Вярвам ти, но може би нашият виновник се съмнява. Ако мисли, че си видяла нещо, всъщност няма значение дали наистина си свидетел или не.

— Убиецът смята, че тя все още представлява заплаха.

— Която трябва да бъде премахната. Помните ли, че местопрестъплението беше почти напълно чисто? Не е човек, който би оставил незаличени следи.

— Какво предлагаш? — попита Франк. — Денонощна компания за Алекс?

— Не — решително каза тя.

— Бих предпочел да не се движи сама — сподели Хамънд. — Но макар и с нежелание, трябва да се съглася с нея. Първо, защото я познавам достатъчно добре, за да ми е ясно, че не бихме успели да я убедим. Второ, ако не наемем професионални охранители, опитът ни да я предпазим би бил напразен.

— Колко време ти е нужно, Хамънд?

— Иска ми се да знаех.

— Този неопределен срок ме безпокои — каза Франк. — Докато събираш доказателства, животът на Алекс е в опасност. Трябва да обсъдиш това със...

— Да — каза Хамънд, прочел мислите му. — С кого? На кого мога да имам доверие сега? А и кой би ми повярвал? Никой няма да вземе твърденията ми на сериозно, особено ако се разчуе, че с Алекс имаме интимна връзка.

— Връзка? Искаш да кажеш, че сте били заедно и след събота?
— Явно израженията им му разкриха достатъчно. — Все едно — промърмори Франк. — Не държа да узная.

— Както казах — продължи Хамънд, — трябва да се справя сам, и то бързо.

Изложи плана си. Когато свърши, се обърна първо към Франк:

— Одобряваш ли?

Адвокатът внимателно обмисли отговора си.

— Искам да вярвам, че името ми е символ на почтеността. Към това съм се стремил винаги. Сега за първи път се отклонявам от нормите на етиката. Ако грешиш и тази история завърши с провал, навярно иначе безупречната ми репутация ще бъде опетнена. Но, Хамънд, сигурен съм, че осъзнаваш какъв риск поемаш.

— Осъзнавам.

— Освен това, не мисля, че имаш шанс.

— Защо?

— Защото за да постигнеш нещо, трябва да се довериш на Стефи Мъндел.

— Боя се, че е неизбежно зло.

— И аз бих се изразил така.

Пейджърът на Хамънд запиука. Той погледна номера.

— Не ми е познат.

Не обърна внимание на съобщението и попита Франк дали има въпроси.

— Сериозно ли говориш? — промълви адвокатът с шеговит тон.

Хамънд се захили:

— Горе главата! Не е ли все едно дали ще свърша като светец или като грешник?

— Аз бих избегнал мъчителния край.

Хамънд отново се усмихна, но отмести поглед от Франк и се обърна към Алекс:

— Какво мислиш?

— Какво мога да направя?

— Да направиш?

— Искам да помогна.

— Категорично не — решително заяви той.

— Аз съм виновна за тази бъркотия.

— Петиджон щеше да бъде убит в събота и ако не беше се срещнала с него. Както обясних, смъртта му няма нищо общо с теб.

— Все пак не мога да стоя със скръстени ръце.

— Точно това ще направиш. Не бива да издаваме, че сме в комбина.

— Прав е, Алекс — каза Франк. — Трябва да действа отвътре.

Клепачите ѝ тревожно затрепкаха и тя попита:

— Хамънд, няма ли друг начин? Рискуваш кариерата си.

— А ти рискуваш живота си, който е по-важен от моята кариера.

Посегна към ръката ѝ. Тя хвана неговата и я стисна. Останаха загледани един в друг, докато тишината стана напрегната и смущаваща.

Франк тихо се покашля:

— Алекс, тази нощ оставаш тук. Без възражения.

— Съгласен съм — каза Хамънд.

— А ти ще се прибереш у дома.

Строгата заповед бе отправена към Хамънд.

— Трябва да се съглася и с това.

Стаята за гости винаги е подготвена, Алекс. Втората врата вляво от площадката.

— Благодаря, Франк.

— Късно е, а трябва да обмисля доста неща. — Франк тръгна към вратата на кабинета си, където се спря и отново ги погледна. Понечи да заговори, но се разколеба. Най-сетне каза: — Щях да попитам и двама ви дали изживяването в събота си е струвало, но отговорът е очевиден. Лека нощ.

Когато останаха насаме, мълчанието стана още по-неловко, а тиктакането на часовника на Франк отекна по-силно. Помежду им имаше напрежение и причината не бе само това, което можеше да се случи утре.

Хамънд пръв проговори:

— Няма значение, Алекс.

Излишно бе да го пита за какво намеква.

— Разбира се, че има, Хамънд. — Той протегна ръка към нея, но Алекс се отдръпна, изправи се, прекоси стаята и застана пред етажерката с томове юридическа литература. — Заблуждаваме се.

— Защо мислиш така?

— Няма да има щастлив край. Невъзможно е.

— Защо?

— Не бъди наивен.

— Брътвежите на Тримбъл. Това е стара история. Снощи, когато ти казах, че те обичам, вече знаех всичко. — Хамънд се усмихна. — Не съм променил мнението си.

— Нашата връзка започна с един подъл номер, който ти скроих.

— Подъл номер? Не с това запомних нощта след събота.

— В самото начало те излъгах. Този факт ще остане в съзнанието ти завинаги, Хамънд. Никога няма да ми имаш пълно доверие. Не искам да живея с някого, който търси скрити помисли зад всяка моя постъпка и се съмнява в думите ми.

— Мога да ти вярвам.

Тя се усмихна, но с тъга.

— Това не е в човешката природа. Аз съм специалистка по емоциите и поведението на хората. Знам каква следа оставят у нас събитията и раните, които са ни нанесли другите съзнателно или неволно. Виждам резултата от тези рани всеки ден при сеансите си с пациенти. Самата аз съм го изпитала. Бяха ми нужни години, за да възстановя емоционалното си здраве, Хамънд. Положих неимоверни

усилия, за да се освободя от влиянието на Боби. И успех. С Божията помощ. Затова съм способна да те обичам така, както...

— Истина ли е това? Ти ме обичаш?

Алекс несъзнателно повдигна ръка към сърцето си.

— Толкова силно, че изпитвам болка.

Отново прозвуча сигналът на пейджъра му. Хамънд тихо изруга и го изключи. Пропастта помежду им бе огромна и той разбра, че тази нощ не биха могли да я преодолеят.

— Искам да те целуна.

Тя кимна.

— Но ако те целуна, ще разпалиш страстта ми.

Алекс отново кимна и двамата размениха многозначителни погледи.

— Обичам да се любя с теб — каза той.

Алекс бавно въздъхна:

— Трябва да вървиш.

— Да — прошепна Хамънд. — Както знаеш, утре трябва да стана много рано. — Смръщи вежди. — Не знам как ще се развият нещата, Алекс. Ще ти се обадя. Ще издържиш ли?

— Да — увери го Алекс с усмивка.

Той тръгна заднишком към вратата.

— Приятни сънища.

— Лека нощ, Хамънд.

— По дяволите!

Лорета Буут прикова поглед в телефонния автомат, молейки се да позвъни. Два пъти се бе опитала да се свърже с Хамънд на пейджъра му, след като и домашният, и клетъчният му телефон не отговаряха. Апаратът упорито продължаваше да мълчи. Погледна часовника си. Наближаваше два. Къде, за бога, можеше да бъде?

Изчака още минута, сложи нова монета и позвъни в дома му.

— Слушай, идиот такъв, не знам защо си губя времето посреднощ, за да спася кожата ти, но за сетен път ти казвам, че ти вода пряк свидетел от скапания панаир. Моля те, обади се незабавно. Нервен е и едва успявам да го задържа.

— Мисис Буут?

Тя затвори и извика на ядосания мъж в колата си:

— Идвам!

Отначало с удоволствие бе заговорил за случая и новината за арестуването на Алекс Лад. Но когато му бе казала, че може да се окаже пряк свидетел, бе започнал да увърта. Бе казал, че не желае да се забърква. Искал да постъпи като доблестен гражданин, но... С часове бе използвала сладкодумието си, за да го убеди да съдейства. Но се боеше, че ще се разколебае. Всеки момент би могло да му хрумне да избяга или да отрече всичко, което е казал, че си спомня от миналата събота.

— Мисис Буут?

Тя вдигна среден пръст срещу телефонния автомат и се върна до колата.

— Нали ти казах да ме наричаш Лорета? Искаш ли още една бира?

— Сега, като размислих... — На лицето му се изписа нерешителност. — Все още не съм сигурен дали искам да се замесвам. Може да съм сбъркал, нали разбирате? Не успях да я видя добре.

Лорета отново го окуражи, като в същото време се питаше: „Къде се губи Хамънд, по дяволите?“

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Петък

Стефи леко се отдръпна назад, когато отвори вратата на офиса си и видя Хамънд, застанал на прага с вдигната ръка, явно за да почука.

— Имаш ли минута време?

— Всъщност не. Само...

— С каквото и да си се захванала, може да почака. Това е важно. Побутна я навътре и затвори вратата.

— Какво има?

— Седни.

Макар и озадачена, тя се подчини. Докато заеме мястото си зад бюрото, той нервно закрачи из офиса. Не изглеждаше по-добре от вчера. Все още не можеше да си служи с ръката си. Косите му бяха разрошени, сякаш ги бе сушил с вършачка. Бе порязал брадичката си при бръснене и едва забележимото петно от кръв ѝ напомни за резултата от лабораторията, който бе получила преди минути.

— Изглеждаш напрегнат. Колко чаши кафе си изпил тази сутрин?
— попита тя.

— Нито една.

— Наистина ли? А сякаш си поел свръхдоза кофеин.

Хамънд внезапно се спря и застана с лице срещу нея.

— Стефи, нали с теб сме близки?

— Моля?

— Не сме само колеги. Докато имахме връзка, аз ти се доверявах за тайните си. Близостта, която съществуваше помежду ни, прави отношенията ни по-специални, нали? — Той я изгледа изпитателно, а след това изрече проклетие и напразно се опита да приглади косите си.
— Господи, толкова е неловко!

— Хамънд, какво става?

— Преди да ти кажа, трябва да изясним един въпрос.

— Превъзмогнах го, Хамънд. Това ли е? Не искам да живея с човек, който...

— Не става въпрос за връзката ни. За Харви Нъкъл.

Това име се стовари като камък върху бюрото ѝ. Опита се да сдържи изненадата си, но разбра, че смаяното ѝ изражение я е издало. Срещна проникателния поглед на Хамънд и се убеди, че би било безполезно да отрича.

— Добре. Значи знаеш. Накарах го да се порови в личните дела на Петиджон.

— Защо?

Пръстите ѝ нервно заиграха с един кламер, докато обмисляше дали е правилно да обсъжда това с Хамънд. Най-сетне каза:

— Преди няколко месеца Петиджон поиска да се срещне с мен. Отначало помоли за дребна услуга. После започна да ме изкушава. Каза, че му хрумнало колко удобно би било и за двама ни, ако аз поема поста областен прокурор. Обеща да ми съдейства.

— Ако?

— Ако държа очите и ушите си отворени и му докладвам за всичко, което би го заинтересувало. Като например проучването на аферите му.

— Какво му отговори?

— Нещо не особено прилично. Отказах, но проявих любопитство с какво се е захванал и какво има да крие. Нима Стефи Мъндел не би се гордяла, ако успее да изобличи най-изпечения мошеник в областта? Затова се свързах с Харви.

Разгъна кламера във формата на буква S.

— Получих информацията, която ме интересуваше, и...

— И видя името на баща ми върху документите за партньорство.

— Да, Хамънд — сериозно отвърна тя.

— Но си замълча.

— Престъплението беше негово, а не твое. Но Престън не може да бъде наказан, без и ти да пострадаш. Не исках това да се случи. Знаеш, че бих се радвала да стана главен прокурор. Никога не съм го крила.

— Но не и ако за да получиш поста, се налага да преспиш с Петиджон.

Тя потръпна.

— Надявам се, че не говориш сериозно.

— Пошегувах се. Благодаря ти, че вече сме на чисто.

— Всъщност радвам се, че не е нужно да крия това. Измъчваше ме като дълбока рана. — Стефи хвърли кламера. — Е, какво има?

Той седна срещу нея, залюля се на стола и се облегна на бюрото ѝ, преди да заговори.

— Ще ти кажа нещо, което трябва да остане между нас — настойчиво прошепна Хамънд. — Мога ли да ти имам доверие?

— Естествено.

— Добре. — Въздъхна дълбоко. — Алекс Лад не е убила Петиджон.

Това ли бе голямото откровение? След прочувствения увод бе очаквала да чуе искрено признание за връзката им и може би молба за прошка. Вместо да ѝ разкаже всичко, той за пореден път трогателно изрази вярата си в невинността на своята любовница.

Стефи едва сдържа гнева си, но положи усилие да заеме привидно нехайна поза.

— Вчера направи гръмко изявление, че ще изложиш случая пред съдиите. Какъв е този внезапен обрат?

— Не е внезапен и никога не съм правил гръмки изявления. От самото начало чувствах, че сме на погрешна следа. Има твърде много фактори, които не се връзват.

— Тримбъл...

— Тримбъл е мръсник.

— А тя е била проститутка — извика Стефи. — Изглежда, отново се е захванала с предишния си занаят.

— Да не започваме пак, а?

— Добре. Вече обсъдихме този аргумент. Имаш ли по-силен?

— Убиецът е Смайлоу.

Стефи неволно зяпна. Този път наистина не повярва на ушите си.

— Шегуваш ли се?

— Не.

— Хамънд, какво, за бога...

— Изслушай ме — каза той и протегна ръка напред. — Ако не си съгласна, ще уважава твоята гледна точка.

— Спести си усилията. Почти съм сигурна, че няма да се съглася.

— Моля те!

В събота вечерта, когато закачливо бе попитала Смайлоу дали той не е убил бившия си зет, просто си бе направила шега, макар и лоша. Беше му задала въпроса само за да го по дразни. Но тонът на Хамънд бе сериозен. Очевидно смяташе, че е възможно Смайлоу да е извършил престъплението.

— Добре — отвърна тя и сви рамене в знак, че се предава. — Обясни ми защо смяташ така.

— Помисли малко. Местопрестъплението беше идеално чисто. Самият Смайлоу неколkokратно го изтъкна. Кой би успял така умело да заличи следите си, ако не един детектив от отдел „Убийства“, който изкарва прехраната си с търсене на улики?

— Имаш право, Хамънд, но отиваш твърде далеч.

Правеше отчаян опит да защити новата си любима. Беше толкова унизително, че е готов на такава постъпка заради Алекс Лад. Пелтечеше като срамежлив ученик за близост, доверие и възвишени отношения с една-единствена цел. Опитваше се да я използва, за да избави любовницата си.

Изпита желание да му каже, че знае за неуместната им връзка, но би било импулсивна и глупава реакция. Струваше си да потърпи известно време, за да се наслади на унижението му. Фактът, че бе разкрила неговата тайна, бе ценен коз. Ако го извадеше твърде скоро, ефектът нямаше да бъде достатъчно силен.

Междувременно, колкото повече неща споделеше, толкова по-солидни щяха да бъдат доказателствата ѝ срещу него. Без да осъзнава, сам щеше да ѝ поднесе поста областен прокурор като подарък, опакован и вързан с панделка. Бе необходимо изключително самообладание, за да запази равнодушното си изражение.

— Предполагам, че хипотезата ти не е основана само върху липсата на неоспорими доказателства — каза тя.

— Смайлоу мразеше Петиджон.

— Вече установихме, че е имал доста врагове.

— Но никой не го е ненавиждал до такава степен. Неведнъж е заявявал, че ще убие Петиджон заради нещастията, които е причинил на Маргарет. Имам надежден свидетел, че е нападнал Лут и ако не е бил спрял, би го очистил на място.

— Кой ти каза това, Дълбокото гърло ли?

Шегата ѝ явно не му допадна и той отвърна троснато:

— В интерес на истината — да. Засега пазя тази информация в тайна.

— Хамънд, сигурен ли си, че не се подвеждаш от личната си неприязън към Смайлоу?

— Вярно е, че не го харесвам. Но никога не съм се заканвал, че ще го убия, както той е заплашвал да убие Лут Петиджон.

— Импулсивно? В пристъп на гняв? Стига, Хамънд! Никой не взема подобни заплахи на сериозно.

— Смайлоу често се отбива в бара на „Чарлз Таун Плаца“.

— Както стотици други хора, включително и ние.

— И е редовен клиент на ваксаджията от фоайето.

— О, да! — възкликна тя и удари по ръба на бюрото си. — Това безспорно е улика!

— Не се подигравай, Стефи, защото следващият ми довод е свързан с револвера.

— Оръжието на убийството?

— Смайлоу има достъп до безброй пистолети. Вероятно поне половината от тях не са регистрирани и липсата им може да бъде установена.

Това бе първият факт, който накара Стефи да се замисли. Закачливата ѝ усмивка бавно изчезна. Тя изправи гръб.

— Имаш предвид...

— В хранилището за доказателства. Конфискувани са при разбиване на наркочанали и арести. Пазят се там до датата на процеса или просто чакат да бъдат унищожени или продадени.

— Води се опис на доказателствата в хранилището.

— Смайлоу би намерил начин да се справи с този проблем. Използвал е някой от онези револвери и отново го е върнал. Или може би го е изхвърлил. Никой не би забелязал липсата му. Или е взел от новите, които все още не били предадени за съхранение. Има десетки начини.

— Разбирам накъде биеш — замислено каза Стефи, но поклати глава. — Отново не е достатъчно, Хамънд. Не разполагаме с оръжие, което да доказва, че Алекс Лад е за ляла Петиджон, но нямаме подобна улика и срещу Смайлоу.

Той въздъхна и сведе глава, но след миг отново я погледна.

— Има и още нещо. Друг мотив, може би по-силен от отмъщението за самоубийството на сестра му.

— Какъв?

— Не мога да го обсъждам.

— Защо?

— Защото бих засегнал правото на личен живот на още една личност.

— Нали самият ти преди малко говореше разпалено за нашата близост и взаимно доверие?

— Не че не ти вярвам, Стефи. Но не бих искал да предам доверието на друг човек. Няма да го сторя, освен ако се превърне в съществен фактор за изхода на делото.

— Делото? — повтори тя е насмешка. — Все още няма дело.

— Мисля, че ще има.

— Наистина ли възнамеряваш да тръгнеш по тази следа?

— Знам, че няма да бъде лесно. Смайлоу не е любимец на колегите си от полицейския участък, но се ползва с уважение и страхопочитание. Със сигурност ще срещнем съпротива.

— „Съпротива“ е меко казано, Хамънд. Щом ще разследваш един от тях, никой друг полицай в града не би ти оказал съдействие.

— Ясно ми е, че ще има пречки. Осъзнавам какво ще ми струва. Но съм твърдо решен да се заема. Което би трябвало да те убеди колко силно вярвам, че съм прав.

„Или колко си заслепен от новата си любов“, помисли си Стефи.

— А Алекс Лад и делото, което се канехме да заведем срещу нея? Не можеш да се държиш, сякаш е изчезнало.

— Права си. Ако се отметна, Смайлоу ще надуши нещо. Ще продължа. Но дори ако доктор Лад бъде подведена под отговорност, не можем да спечелим е доказателствата, които имаме срещу нея. Не можем — упорито повтори Хамънд, когато забеляза, че тя се готви да възрази. — Тримбъл е дребен мошеник. Съдиите ще прозрат какво се крие яд лъскавата му маска. Ще решат, че е дал тези показания, за да отърве собствената си кожа, и ще бъдат прави. Няма да му повярват дори ако от време на време казва истината. Освен това, колко пъти самата доктор Лад категорично отрече да го е извършила тя?

— Естествено е да отрича. Всички престъпници твърдят, че са невинни.

— Но нейният случай е различен — промърмори той.

Въпреки че знаеше за тайната му връзка с психоложката. Стефи бе поразена от непоколебимата решителност, с която я защитаваше. Изглежда го изпитателно, без дори да копита да прикрие разочарованието си.

— Това ли е всичко, което искаше да ми кажеш?

— Честно казано, не. Снощи проверих някои неща, но доказателствата не са солидни.

— Какви неща?

— Не искам да ги обсъждам сега, Стефи, докато не се уверя напълно в правотата си. Положението е рисковано.

— Определено е така — гневно отбеляза тя. — Щом нямаш намерение да ми кажеш всичко, защо изобщо заговори на тази тема? Какво искаш от мен?

Последният човек, когото Дейви Петиджон бе очаквала да види в дома си, бе жената, която подозираха, че я е направила вдовица.

— Благодаря, че ме приехте.

Сара Бърч бе въвела Алекс Лад в неофициалната всекидневна, където Дейви пиеше кафето си. Дори ако икономката не я бе представила по име, тя щеше да я познае. Снимката ѝ бе на първа страница на сутрешния вестник, а и беше гледала новините снощи преди разтърсващата си тайна среща със Смайлоу.

— Поканих ви да влезете по-скоро от любопитство, отколкото от уважение, доктор Лад — откровено каза Дейви. — Седнете. Искате ли кафе?

— Ако обичате.

Докато чакаха Сара Бърч да донесе още една чаша, двете мълчаливо размениха любопитни погледи. Дейви реши, че в действителност Алекс Лад е доста по-чаровна, отколкото бе изглеждала по телевизията.

След като благодари на домашната помощница за кафето, Алекс каза:

— В събота се срещнах със съпруга ви в хотелския му апартамент. — Посочи към страниците от вестника, разпилени по

масичката. — В статията завоалирано се намеква, че с мистър Петиджон сме имали интимна връзка.

Дейви вяло се усмихна.

— Беше известен със слабостта си към жените.

— Но що се отнася до мен, няма основание за подобни твърдения. Въпреки че навярно ще решите, че ви лъжа, след като моят полубрат е дал показания срещу мен.

— Прочетох и за него. Описан е като ужасно долен тип.

— Това звучи като комплимент.

Дейви се засмя, но изражението на другата жена ѝ подсказа, че темата е неприятна за нея.

— Имали сте трудно детство.

— Превъзмогнах го.

Дейви кимна:

— Преживяванията от детските години оставят дълбоки следи у всекиго.

— Но при някои те са доста по-очевидни, отколкото при други — допълни Алекс. — В процеса на работата си се убедих колко изобретателни могат да бъдат хората в стремежа си да ги скрият. Дори от самите себе си.

Дейви хвърли още един изпитателен поглед към нея.

— Не сте такава, каквато очаквах да бъдете. Начинът, по който ви характеризират във вестниците, ме накара да смятам, че сте... по-сурова. Хладнокръвна. Непокорна. Дори скандална. — Отново се засмя. — Хрумна ми, че донякъде си приличаме.

— Имам си недостатъци. При това доста. Но ви се кълна, че съм виждала съпруга ви само веднъж. Миналата събота. Както се оказа, малко преди смъртта му. Нито съм го убила, нито съм отишла в онзи апартамент, за да спя с него. За мен е важно да го знаете.

— Склонна съм да ви повярвам — каза Дейви. — Първо, няма какво да спечелите от посещението си при мен. Освен това, не искам да ви обидя, но не сте от типа жени, които скъпият ми покоен съпруг харесваше.

Алекс се усмихна на последните ѝ думи, но искрено любопитства:

— Защо смятате, че не съм негов тип?

— Физически, както би казал, сте хубаво парче. Не се обиждайте и от това... Всъщност Лут би спал с всяка жена, която го пожелаеше. Може би дори не е имал предпочитания. Но обичаше любовниците му да го боготворят. Да бъдат хрисими и наивни. През повечето време — мълчаливи. Освен може би при оргазъм. Не бихте му допаднали, защото сте твърде самоуверена и интелигентна. — Тя си наля кафе от сребърната каничка и пусна в чашата си две бучки захар. — Честно казано, доктор Лад, някои от вашите обвинители не вярват, че вие сте убили Лут.

На лицето на Алекс се изписа изненада.

— Разговаряли сте с Хамънд?

— Не съм...

Едно внезапно прозрение накара Дейви да замълчи по средата на изречението.

— Хамънд? Нима сте на „ти“ с прокурора, който ще води делото срещу вас?

Явно смутена, Алекс остави чашата и чинийката си на масата.

— Надявам се, че посещението ми не ви е обезпокоило твърде много, мисис Петиджон. Дори не бях сигурна, че ще ме приемете. Благодаря за...

Дейви я прекъсна, като сложи ръката си върху нейната. След миг Алекс вдигна глава и я погледна право в очите с мълчаливо достойнство. Изведнъж преградата помежду им рухна. Двете жени прозряха, осъзнаха и приеха истината.

Дейви втренчи поглед в събеседничката си и тихо попита:

— Вие ли сте онази, за която положението е „не просто сложно, а невъзможно“?

Алекс понечи да отговори, но тя я изпревари:

— Не, не ми казвайте. Би било като да прочета последната страница на съзлив роман. Нямам търпение да узная как двамата сте се озовали в тази бъркотия. Надявам се обстоятелствата да са били невероятно изкушаващи. Хамънд го заслужава. — Дейви се усмихна печално. — Горкият Хамънд! Навярно е изправен пред адска дилема.

— Така е.

— Има ли нещо, което бих могла да сторя?

— Може би скоро ще се нуждае от приятелска подкрепа. Бъдете негова приятелка.

— Винаги съм била.

— Както сам казва. — Алекс праметна дръжката на чантата си през рамо. — Трябва да тръгвам.

Дейви не повика прислужницата си, а сама придружи Алекс до входната врата.

— Не сте споделили мнението си за къщата ми — отбеляза тя, докато минаваха през фоайето. — Повечето хора, които идват тук за първи път, казват какво мислят. А вие?

Алекс бързо се огледа.

— Честно ли?

— Попитах ви.

— Имате някои чудесни неща, но за моя вкус интериорът е малко претрупан.

— Шегувате ли се? — закачливо попита Дейви. — Всъщност е пълна безвкусица. Сега, когато Лут е мъртъв, възнамерявам да променя всичко.

Усмихнаха се една на друга. Подобно нещо рядко се случваше на Дейви — да срещне разбиране у друга жена. С характерната си прямота каза:

— Не ме интересува дали си спала с Лут или не. Харесваш ми, Алекс.

— И ти на мен.

Алекс бе стигнала до средата на алеята, когато Дейви извика след нея:

— Била си при Лут малко преди да го убият?

— Да.

— Хм. Може би убиецът мисли, че криеш нещо, което си видяла или чула. Така ли е?

— Защо не оставим въпросите на полицията?

Тя продължи към портала. Дейви затвори вратата и се обърна. Сара Бърч се бе приближила зад нея.

— Какво има, скъпа?

Икономката протегна ръка и погали челото ѝ, по което се бяха появили бръчки на тревога.

— Нищо, Сара — вяло промърмори тя. — Нищо.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Много рано сутринта, преди да тръгне към кантората, за да разговаря със Стефи, Хамънд бе прослушал телефонния си секретар. Бе отговорил само на едно от обажданията.

— Лорета, Хамънд е. Чух съобщението ти едва тази сутрин. Съжалявам, че снощи съм ти причинил неудобство. Пейджърът ми позвъни, но помислих, че някой е набрал грешен номер. Слушай, благодаря ти за това, което си сторила. Но истината е, че не искам да водиш онзи свидетел от панаира. Поне не сега. Имам си причини. Повярвай ми, ще ти обясня всичко. Засега го остави на мира. Ако се окаже, че имам нужда от него, ще ти се обадя. Иначе, мисля... че можеш... свободна си да приемаш други предложения за работа. Ако изникне нещо ново, ще те потърся. Още веднъж благодаря. Страхотна си. Довиждане. А, ще ти изпратя чек, за да покриеш снощните си разходи. Престарала си се. До скоро.

Бев Буут изслуша съобщението два пъти. След това остана загледана в телефона и забарабани с пръсти по цифрите, докато размишляваше какво да направи с него. Дали да го запише, или да го изтрие.

Това, което искаше да каже на мистър Крос да стори с посланието си, бе анатомически невъзможно.

Чувстваше се изтощена и ядосана. През нощта някой бе блъснал колата ѝ на паркинга за персонала на болницата. Както всяка сутрин след дванадесетчасовата си смяна, усещаше тъпа болка в кръста.

Беше силно разтревожена за майка си, чиято спалня бе празна и непокътната. Къде бе ходила цяла нощ и къде ли бе сега? Бев си спомни, че когато тръгваше за болницата предната вечер, Лорета ѝ се бе сторила напрегната и потисната.

Това съобщение означаваше, че е излязла да върши черната работа на заместник областния прокурор, поне през част от нощта. А явно негодникът не оценяваше усилията ѝ.

Бев гневно натисна третия бутон, за да изтрие посланието.

Пет минути по-късно, докато излизаше от банята, чу гласа на майка си, която извика в стаята ѝ:

— Бев, прибрах се.

Бев грабна една кърпа и я уви около тялото си. Остави мокри следи по коридора, докато вървеше към спалнята на Лорета. Тя бе седнала на ръба на леглото си и събуваше сандалите, чиито каишки се бяха врязали дълбоко в отеклите ѝ крака.

— Мамо, изплаши ме — извика Бев, като се опита да прикрие изненадата и облекчението си, че вижда майка си трезва, въпреки че изглеждаше уморена и измъчена. — Къде беше?

— Дълга история. Може да почака, докато и двете си починем. Изтощена съм. Провери ли телефонния секретар, когато се прибра? Имаше ли съобщения?

Бев се поколеба само миг.

— Не, мамо. Нямах.

— Не мога да повярвам — промърмори Лорета, докато събличаше роклята си. — Скъсах си задника от работа, а Хамънд сякаш е потънал вдън земя.

Когато остана по бельо, повдигна завивката и се пъхна под нея. Унесе се веднага щом отпусна глава на възглавницата.

Бев се върна в своята стая, облече нощницата си, нави часовника, нагласи термостата на по-ниска температура и най-сетне си легна.

Този път Лорета се бе прибрала трезвена. А следващия? Полагаше такова усилие да се въздържа. Нуждаеше се от постоянна подкрепа и насърчение. Трябваше да се чувства необходима и полезна.

Последната мисъл на Бев, преди да заспи, бе, че щом мистър Хамънд Крос е решил да отнеме на майка ѝ работата, от която така отчаяно се нуждаеше, за да се чувства удовлетворена сега и в бъдеще, би могъл да ѝ го каже лично, а не чрез някакво съобщение на телефонния секретар.

— Какво е това?

Рори Смайлоу вдигна поглед от кафявия плик, който Стефи току-що бе стоварила върху купчината документи на едно бюро. Веднага щом Хамънд бе излязъл от офиса ѝ, без да губи време, се бе отправила

към полицейското управление. Откри детектива в огромната обща зала на Отдела за криминални разследвания.

Дори за миг не се бе поколебала, преди да донесе сведенията на Смайлоу. Не беше ѝ хрумвало да прояви лоялност към бившия си любовник. Нито пък да спази обещанието си да не огласява поверителната информация. Отсега нататък щеше да използва всички средства, за да постигне своята цел.

— Лабораторен доклад. — Вдигна плика и го притисна към гърдите си. — Може ли да поговорим в твоя офис?

Смайлоу стана и кимна по посока към офиса си. Докато вървяха сред лабиринта от бюра, детектив Майк Колинс напевно поздрави Стефи:

— Добро утро, мис Мъндел.

— Не и за теб, Колинс.

Без да обръща внимание на подсвиркванията зад гърба си, тя тръгна пред Смайлоу по късия коридор. Когато вратата се затвори зад тях, детективът попита какво има.

— Помниш ли петната от кръв по чаршафите на Алекс Лад?

— Порязала е крака си със самообръсначка.

— Не, не е. Или може би се е порязала, но кръвта по чаршафа не е нейна. Поисках да изследват групата и да я сравнят с тази от друга проба. Съвпадат.

— И тази друга проба е...

— На Хамънд.

За първи път, откакто го познаваше, Смайлоу изглеждаше съвсем неподготвен за това, което току-що бе чул. Загуби ума и дума.

— В нощта, когато са го нападнали, е загубил значително количество кръв. Рано на следващата сутрин се отбих да му кажа, че Тримбъл е в нашия арест. Държеше се странно. Предположих, че е заради тежката нощ, която бе преживял, и болкоуспокояващите таблетки. Но не беше само това. Имах чувството, че лъже, за да скрие неудобна тайна. Както и да е, преди да излезем, скришом взех една окървавена кърпа от банята му.

— Какво те подтикна да го сториш? И да сравниш групата с тази на кръвта по чаршафите на Алекс Лад?

— Държането му, когато тя е край него! — приглушено извика Стефи и разпери ръце. — Сякаш я поглъща с поглед. Сигурна съм, че и

ти си забелязал, Смайлоу.

Той прокара ръка по тила си и каза последното, което бе очаквала да чуе:

— Господи, чувствам се неловко!

— Неловко?

— Трябваше сам да стигна до този извод. Отдавна. Права си, долових нещо между тях. Просто не можах да го назова. Толкова е невероятно, дори не ми хрумна за сексуално влечение.

— Не се обвинявай, Смайлоу. Жените имат по-развита интуиция за подобни неща.

— Ти имаше и още едно предимство.

— Какво?

— Аз не съм спал с Хамънд.

Детективът леко се усмихна, но Стефи не намери репликата му за смешна.

— Всъщност няма значение кой какво е усетил и кой пръв откри какво става между тях. Важният извод е, че Хамънд е бил в леглото е Алекс Лад, след като бе назначен за прокурор по делото за криминално престъпление, в което тя е главната заподозряна. — Гордо повдигна плика, сякаш бе скалп или друг боен трофей. — И ние можем да го докажем.

— С незаконно придобити улики.

— Подробност — каза тя и сви рамене. — Засега нека обсъдим общата картина. Хамънд дълбоко е загазил. Помниш ли онази опашата лъжа кой е разбил вратата й? Предполагам, че е бил Хамънд. Той е влязъл с взлом в къщата й...

— С каква цел? Обир?

Стефи се намръщи на опита му да се пошегува.

— Познавали са се от по-рано. Преди да бъде заподозряна. Но и двамата се преструват на напълно чужди. Трябвало е заедно да измислят правдоподобна версия и Хамънд е отишъл при нея... Да видим, трябва да е било във вторник вечерта, след като я хванахме в няколко лъжи. Не е могъл да позвъни на входната й врата, затова се е промъкнал вътре. Порязал е палеца си, докато е разбивал ключалката. Помня, че на другия ден носеше лепенка. Мисля, че е бил с нея и в нощта на нападението. Когато го попитах за лекаря, който се е

погрижил за него, и защо не е отишъл в болницата, увърташе. Измисли някакво глуповато обяснение.

Детективът все още я гледаше с недоверие.

— Познавам го, Смайлоу — настойчиво каза тя. — Живяла съм с него. Познавам навиците му. Обича в дома му да има ред, но все пак е мъж. Остава нещата на автопилот, докато не бъде принуден да разтреби, или разчита на чистачката, която идва веднъж седмично. Сутринта, след като беше ранен, едва стоеше на краката си, а знаеш ли за какво се беше загрижил? Започна да оправя леглото си. Сега разбирам защо. Не е искал да разбере, че някой е спал до него.

— Не знам, Стефи — каза Смайлоу и смръщи вежди. — Въпреки че ми се иска да натрия носа на този бойскаут, не мога да повярвам, че Хамънд Крос би проявил подобна слабост. Показа ли му това?

— Не, но зложих примамка. Внимателно. Без да рискувам. До тази сутрин, когато получих резултата от лабораторията, не бях напълно сигурна.

— Кръвната група не е убедително доказателство.

— Ако е необходимо, ще поискам ДНК тест.

— Ако си права, а допускам, че е доста вероятно, реакцията му, когато чу показанията на Боби Тримбъл, е обяснима.

— Хамънд не искаше да чува, че Алекс Лад е проститутка.

— Била е.

— Все още не сме сигурни за миналото време. Във всеки случай, затова отказва да използва записа на Тримбъл. — Смайлоу отново се намръщи и Стефи извика: — Какво?

— Склонен съм да се съглася с него по този въпрос. Аргументите на Хамънд са основателни. Тримбъл е толкова арогантен, че ще събуди симпатия към доктор Лад. От една страна е тя — уважавана психоложка, а от другата — той, един дрогиран жиголо, който се смята за дар божи за жените. По-вероятно е да ни навреди, отколкото да се окаже от полза, особено ако мнозинството от съдебните заседатели са жени. По-добре е изобщо да не се появява на сцената.

— Ако Хамънд действа така, както си е наумил, няма да има дело срещу Алекс Лад. Или поне няма да се стигне до процес.

— Това решение не е само негово. Възнамерява ли...

— Това, което възнамерява да стори, е да стовари вината за убийството на Петиджон върху другиго.

— Какво?

— Не слушаш ли, Смайлоу? Опитвам се да ти кажа, че е готов на всичко, за да защити тази жена. В един миг отказва да сподели по каква следа е поел, а в следващия ме моли за сътрудничество и помощ да събере доказателства срещу друго лице. Срещу някого, който е имал и мотив, и възможност, и когото той с радост би натопил. — Стефи се наслади на мига, преди да добави: — Познай кого е набелязал.

— Хамънд, цяла сутрин се опитвам да те открия.

— Здравей, Мейсън. — Бе получил съобщението, че Мейсън го търси, но се бе надявал да избегне срещата с него. Нямаше време за разговори, дори кратки. — Днес съм ужасно зает. Всъщност тъкмо излизам.

— Тогава няма да те задържам.

— Благодаря — каза Хамънд и продължи към изхода. Аз ще ти се обадя по-късно.

— На всяка цена трябва да се освободиш до пет следобед.

Хамънд спря и се обърна.

— Защо?

— Ще има пресконференция. Всички местни телевизии ще предават на живо.

— Днес? В пет часа?

— В общината. Реших официално да обявя, че излизам в пенсия и да те посоча за свой наследник. Не виждам причина да го отлагам. Вече всички знаят. След ноемврийските избори ти ще поемеш поста.

Усмихна се със задоволство на своето протеже и гордо се залюля на пети.

Хамънд се почувства така, сякаш току-що бе получил плесница.

— Не... не знам какво да кажа — заекна той.

— Излишно е да казваш каквото и да било на мен — гръмогласно заяви Мейсън. — Запази репликите си за следобед.

— Но...

— Вече уведомих баща ти. И двамата с Амелия ще присъстват. „Господи!“

— Знаеш ли, Мейсън, в момента съм по средата на работата си по делото за Петиджон.

— Тъкмо най-подходящият момент. Вече си известен. Това е чудесна възможност целият град да заговори за теб.

Последните думи му напомниха за един скорошен разговор. Хамънд затвори очи за миг и поклати глава.

— Идеята е на татко, нали?

Мейсън се засмя:

— Снощи ме почерпи няколко питиета в клуба. Нали знаеш колко е убедителен?

— Прав си — гневно промърмори Хамънд.

Престън не можеше да бъде безучастен наблюдател. Умереше да извлича полза от всяка ситуация. Благотворителната му проява на остров Спекъл бе обезоръжила Хамънд и бе направила подвеждането му под отговорност за случилото се там практически невъзможно. Все пак, в случай че синът му не се е отказал от намеренията си, Престън бе решил да вдигне залога и да увеличи натиска.

— Виж, Мейсън, бързам. Предстои ми напрегнат ден.

— Добре. Само не забравяй за пет часа.

— Обещавам.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лорета размърда крака в студената вана, където ги бе потопила преди почти половин час. Бев пристъпи по коридора, прозина се и се протегна.

— Мамо? Вече си станала? Не спа дълго.

— Имам твърде много грижи — вяло каза тя. След това вдигна поглед към дъщеря си и попита: — Сигурна ли си, че тази сутрин нямаше съобщения на телефонния секретар? Дано не е повреден.

— Работи, мамо. — Бев се обърна към нея е виновно изражение: — Имаше съобщение за теб от мистър Крос. Не исках да го чуеш.

— Как така? Какво казва?

— Да не безпокоиш човека от панаира.

Лорета я изгледа е искрено недоверие.

— Сигурна ли си?

— Мисля, че каза „от панаира“.

— Не, сигурна ли си, че е казал да не го безпокоя?

— Да. Ядосах се. След като положи толкова усилия... Внимавай, мамо, намокри пода.

Лорета изскочи от ваната и гневно сложи ръце на кръста си.

„Полудял ли е?“

Боби Тримбъл не понасяше затвора. Беше отвратително място. Място за неудачници. Може би за някогашния Боби, но не и за човека, който бе сега.

Прекара нощта в килия с пияница, който непрестанно хъркаше и шумно изпускаше газове. Бяха му обещали да го освободят рано сутринта, при първа възможност да бъде изведен. Такава бе сделката, която бе сключил с детектив Смайлоу и онази кучка от прокуратурата — само една нощ в ареста.

Но утрото бе настъпило, а те явно не бързаха. Донесоха закуската. Щом долови мириса на храна, съкилийникът му скочи от

леглото и едва успя да стигне навреме до отворената тоалетна, където повръща цели пет минути. Когато най-сетне свърши, отново се качи на втория етаж, но преди това се препъна и се подпря на Боби, при което и неговите дрехи добиха неприятна миризма.

Естествено Боби не понасяше мълчаливо униженията. Оплакваше се често и на висок глас. Крещеше и блъскаше, но напразно. Крачеше нервно из килията. Колкото повече часове минаваха, в толкова по-голяма паника изпадаше. Обзе го песимизъм и желание за отмъщение.

Изглежда, отново го бяха изиграли.

Откакто Петиджон бе убит, нещата все повече се объркваха. Това не влизаше в плановете на Боби. Не се смяташе за светец, но не бе участвал в заговор за убийство. Ако като натопеше Алекс, която може би наистина бе виновна щеше да спаси себе си, би сторил именно това. Но междувременно щеше да бъде държан изкъсо. До края на процеса съдбата му бе в ръцете на местните власти. Никакви развлечения. Никакви жени. Никакви наркотици.

Не бе успял да забогатее със сто хиляди долара, както бе очаквал. Парите, за които бе изнудвал Петиджон, не бяха достигнали до него. Все още не знаеше дали Алекс ги е взела, но това бе подробност. Важното бе, че той не получи сумата.

Бъдещето му изглеждаше мрачно и несигурно. Единственият неоспорим факт бе, че не можеше да стори нищо, докато стоеше затворен тук.

Стана от леглото и се притисна към решетката.

— Защо се бавите толкова?

Никой не обърна внимание на въпроса му. Надзирателите нямаха представа какво иска.

— Не разбирате. Аз не съм обикновен затворник — каза Боби на един от тях, който мина покрай килията му. — Не трябва да бъда тук.

— Жалко, че не ми плащат по цент за всеки път, когато чувам това, Боби.

Той рязко извърна глава. Друг надзирател въведе при него някакъв непознат с тънък летен костюм и вратовръзка. Бе гладко обръснат, но изглеждаше малко невзрачно, може би заради превръзката на ръката си. Представи се е името Хамънд Крос.

— Чувал съм за вас. От Областната прокуратура, нали?

— Заместник главен прокурор на Чарлстънска област.

— Впечатлен съм — каза Боби с обичайния си спокоен тон. — Да ви кажа честно все ми е едно кой сте, стига да сте дошли, за да ме измъкнете оттук.

— Това беше сделката, нали?

Крос бе интелигентен тип. Притежаваше вродена изтънченост, която веднага подразни Боби.

Даде знак на надзирателя да отвори килията и го въведе в стаята за адвокатски свиждания.

— Не се смятам за освободен, мистър Крос. Вчера сключих сделка. Или сте забравили?

— Зная за споразумението, Боби.

— Чудесно! Тогава защо не задвижите въпроса?

— Ще го направя, след като поговорим.

— Ще разговарям с вас само в присъствието на адвоката си.

— Аз също съм юрист.

— Но вие сте...

— Седни и млъквай, Боби!

Този Хамънд Крос имаше спортна фигура, но не изглеждаше твърде як. Освен това бе ранен. Боби нагло раздвижи рамене.

— Страшни думи, изречени от един бит човек.

Очите на Крос го пронизаха с поглед, почти толкова студен, колкото на Смайлоу. Боби не се изплаши, но разбра недвусмисления знак да кротува. Предизвикателно го погледна.

— Добре, седнах. Какво искате?

— Нямах представа с какво удоволствие бих ти хвърлил един хубав бой.

Боби зяпна от изненада и остана безмълвен.

Крос едва бе раздвигил устни и гласът му бе тих, но враждебният тон, с който бе изрекъл последните думи, накараха косите на тила му да настръхнат. Както и напрежението, което струеше от цялото тяло на прокурора.

— Слушайте, не знам защо ми се заканвате, но съм сключил сделка.

— А аз сключих друга — спокойно каза Крос. — С един от инвеститорите, всъщност бивш инвеститор в проекта за остров Спекъл. — Остави му няколко мига да си даде ясна сметка за

положението. Боби едва не затрепери. — Човекът е готов да свидетелства срещу теб, за да избегне подвеждане под отговорност. Имаме дълъг списък от обвинения за твоите действия на Спекъл, които нямат връзка с вчерашната ти сделка. Може би ще ми омръзне да ги изброявам, но ще започна с умишлен палеж.

Дланите на Боби бяха запотени. Изтри ги в крачолите на панталона си.

— Слушайте, ще ви кажа всичко, което искате да знаете за сестра ми.

— Безполезно е — каза Крос и махна с ръка. — Тя не е убила Петиджон.

— Но вашите хора...

— Не го е убила тя — повтори Крос. След това се усмихна, но без симпатия. — Вече няма за какво да се пазариш. Ще прекараш известно време в затвора. Когато на тукашните власти им омръзне да те хранят, ще те прехвърлят във Флорида, където полицията те очаква с отворени обятия.

— По дяволите! Вървете на майната си! — извика Боби и скочи от стола. — Искам да говоря с адвокатата си.

Направи две крачки напред, но Крос го побутна с лявата си ръка така силно, че едва не го повали на пода. Приблужи лице към неговото, като го принуди да наведе глава назад, и прошепна:

— Последно предупреждение, Боби. Ако отново се доближиш до Алекс, ще счупя врата ти. А после ще направя красивата физиономия, с която се перчиш, неузнаваема. Дните ти като любимец на жените ще свършат. Единственото, което ще изпитват към теб, ще бъде съжаление и отвращение.

Боби бе поразен, но след няколко секунди се опомни. Сега си обясни всичко: заплахата и увереността, с която прокурорът твърдеше, че Алекс е невинна. Избухна в смях.

— Ясно. Моята сестричка ви е завъртяла главата! — Закачливо докосна гърдите на Хамънд. — Познах ли? Всъщност знам, че съм прав. Умея да долавям признаците. Слушайте, господин заместник областен... какъвто и да се наричате, ако искате да я чукате, обадете ми се. Както го предпочитате — отзад, отпред, настрани — мога да го уредя.

Столът бе вдигнат и Боби полетя назад заедно с него. Усети болка в скулите, от която целият му череп завибрира. Ребрата му изпукаха, когато един тежък юмрук се стовари върху тях с все сила.

— Мистър Крос?

Боби чу стъпките и гласовете на надзирателите, които дотичаха. Звуците стигнаха до съзнанието му през обгърналия го непрогледен мрак.

— Всичко наред ли е тук, мистър Крос?

— Добре съм, благодаря. Но се боя, че затворникът се нуждае от помощ.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Става интересно.

Стефи закрепил слушалката на служебния телефон между ухото и рамото си.

— Хамънд, къде си?

— Тъкмо тръгвам от затвора. Боби Тримбъл е в наши ръце за известно време.

— А сделката с него?

— Престъпленията му на остров Спекъл са по-съществен фактор от нея. Ще ти обясня.

— Добре. Какво е интересното?

— Името Басет говори ли ти нещо? — попита той. — Глен Басет? Сержантът, който пази хранилището за доказателства?

— Да, познавам го смътно. Онзи с мустаците?

— Точно той. Има шестнадесетгодишна дъщеря, която миналата година е била арестувана за притежание на наркотици. Първи арест. Иначе добро хлапе, но се сдружила с лоша компания в училище. Връстниците ѝ се подигравали. Чувствала се самотна...

— Ясно. Какво общо има това?

— Басет се обърнал към Смайлоу за съвет и помощ. Смайлоу се застъпил пред прокуратурата за дъщеря му.

— И той му е върнал услугата.

— Така предполагам — каза Хамънд.

— Просто предполагаш?

— Засега се позовавам само на слухове и инсинуации. Поразпитах този-онзи. Но ченгетата отказват да говорят за един от своите. Все още не съм ходил при Басет.

— Бих искала и аз да дойда, Хамънд. Какво ще правиш сега?

— Трябва да се отбия на още едно място, а след това отивам в „Чарлз Таун“.

— За какво?

— Помниш ли халатите?

— С които гостите се придвижват до салона за масаж и обратно? Белите пухкави хавлии, с които всички приличат на полярни мечки?

— Къде беше халатът на Петиджон? — попита той.

— Какво? Не...

— В ранния следобед е ходил в салона. Срегнах се с масажиста. Влязъл е и е излязъл по халат. Отново ще надникна в стаята, за да проверя дали не съм пропуснал нещо. Искан да бъдеш в течение. Впрочем виждала ли си го днес?

— Смайлоу ли? — След миг колебание Стефи каза: — Не.

— Ако го видиш, създай му работа, за да бъде свободен да свърша своята.

— Разбира се. Обади ми се, ако откриеш нещо.

— Ще съобщя първо на теб.

— Благодаря ти, че дойде, Хамънд. Той седна в сепарето срещу Дейви.

— Какво има? Каза, че е спешно.

— Ще поръчаш ли обяд?

— Не, благодаря, не мога. Днес съм твърде зает. Една сода — каза Хамънд на сервитьора, който се оттегли да изпълни поръчката му. Махна с ръка, за да разсее дима пред лицето си. — Кога започна отново да пушиш?

— Преди час.

— Какво има, Дейви? Изглеждаш разстроена.

Тя отпи глътка от питието, което Хамънд правилно предположи, че не е първото ѝ за деня и не е сода. Беше позвънила на пейджъра му и когато ѝ се обади, изненадващо го помоли да се срещнат в един ресторант в центъра. Графикът му бе претоварен, но му бе на път и това беше единствената причина да не откаже спонтанната ѝ покана. — Рори ми се обади снощи. Видяхме се. Но не беше романтична среща — побърза да изясни тя.

— А каква?

— Зададе ми няколко въпроса за теб във връзка с разследването на убийството. — Изчака, докато сервитьорът поднесе содата му, преди да продължи: — Знае, че си се срещнал с Лут в събота, Хамънд. Но не съм му казала аз. Кълна се!

— Вярвам ти.

— Каза, че са те видели в хотела. Само предполага, че си имал уговорка с Лут, но и двамата знаем, че почти винаги успява да докаже предположенията си.

— Безобидна догадка.

— Може би не, защото има още нещо, което трябва да ти кажа.

Ръката ѝ затрепери, докато повдигаше цигарата към устните си. Хамънд я сграбчи и я угаси в пепелника.

— Слушам.

— Зная за теб и Алекс Лад.

Хрумна му да си даде вид, че не разбира за какво говори, но осъзна, че не би заблудил Дейви.

— Откъде?

Изслуша разказа ѝ за посещенията на Алекс в дома ѝ сутринта.

— Нямам представа как, къде и кога сте се запознали. Не попитах за подробностите, а и тя не пожела да ги сподели. Впрочем Алекс е чудесна жена.

— Да — прошепна той. — Така е.

— Сигурна съм, ясно ти е — продължи Дейви, — че тази връзка е неуместна и в най-неподходящия момент.

— Напълно.

— От всички жени в Чарлстън, които са луди по теб, защо...

— Днес нямам време за губене, Дейви. Не ми чети морал. Не съм планирал да се влюбя в Алекс точно тази седмица. Просто се случи. Впрочем какво право имаш да ме обвиняваш в недискретност?

— Само те предупреждавам да внимаваш. Дори не съм ви виждала заедно, а начинът, по който произнесе името ти, издаде, че е влюбена в теб. Всеки, който е бил с двама ви, би усетил, че между вас има нещо. Дори ако е толкова несклонен към романтика, колкото Рори. Затова ти се обадох. — В очите ѝ проблеснаха сълзи и това го разтревожи, защото Дейви никога не плачеше. — Боя се за теб, Хамънд. И за нея.

— Защо, Дейви? От какво се боиш?

— Страхувам се, че Рори е убил Лут и може да убие още някого, за да заличи следите си.

Остана загледан в нея няколко мига и леко се усмихна.

— Благодаря, Дейви.

— За какво?

— Че си загрижена за мен. Обичам те. Още по-благодарен съм ти, че си загрижена за Алекс. Надявам се да станете добри приятелки. — Излезе от сепарето, наведе се и я целуна по челото. — Няма за какво да се безпокоиш.

— Хамънд! — извика тя след него, когато се втурна навън.

— Положението е под контрол — отговори той в движение. — Уверявам те.

Изтича до колата си. Докато караше към хотела, набра номера на Алекс.

Ключалката на кухнята все още бе разбита. Неразумно бе от нейна страна, че все още не бе поръчала да я поправят. Както той си спомняше, кухнята бе удобна и подредена, въпреки че чешмата капеше.

Докато минаваше покрай телефона, апаратът иззвъня и го стресна. Тя вдигна в другата стая след второто позвъняване. Гласът ѝ достигна до него по коридора:

— Хамънд, добре ли си?

Беше в кабинета си, с гръб към вратата. Той усети аромата на портокалите, набодени с карамфил, в купата на масичката в преддверието. Бе седнала на едно кресло, а на масата пред нея имаше куп папки, явно със сведения за пациенти.

Една от тях бе разтворена на коленете ѝ, а до нея се виждаше малък касетофон. През високите прозорци нахлуваше светлина. Косите ѝ привличаха лъчите като магнит.

— Не се безпокой за мен, добре съм... Какво откри за сержант Басет?... Значи си бил прав. Донякъде го съжалявам. Кой знае с какви заплахи е бил принуден да съдейства... Да, обещавам. Моля те, обади ми се веднага щом можеш.

Изключи и остави безжичния телефон на масата. Доловила е периферното си зрение движенията му, внезапно се обърна към него. Отворената папка се плъзна от скута ѝ към пода и листовете се разпиляха по персийския килим. Касетофонът тупна до краката ѝ. Явно бе мислила, че е сама.

Задъхано промълви:

— Детектив Смайлоу, изплашихте ме.

Смити имаше клиент, когато Хамънд мина покрай него на път към асансьорите.

— Здравей, Смити. Виждал ли си детектив Смайлоу днес?

— Не, мистър Крос. Не съм.

Обикновено бъривият ваксаджия не вдигна поглед и продължи ритмично да плъзга четките по обувката на клиента си. Хамънд не обърна особено внимание на това. Главната му грижа сега бе да проникне в апартамента на петия етаж.

Вратата все още бе запечатана с жълти ленти. Снощи се бе сдобил с ключ от управителя. Прекрачи полицейската линия и влезе вътре, като остави вратата откритата. Завесите бяха спуснати и стаята бе полутъмна. Огледа хола, където кървавото петно изглеждаше почти черно. Както бе разбрал от камериерките, вече бе поръчан нов.

Застана върху петното и се опита да почувства съжаление за смъртта на Петиджон, но не можа. Приживе той бе негодник. Дори в смъртта си продължаваше да причинява зло на хората.

Хамънд влезе в спалнята и се отправи към гардероба. Погледна халата, който висеше на закачалката с вързан колан. Отговаряше на описанието на онзи, с който Лут бе слязъл до салона за масаж. Беше оставил дрехите си в апартамента, бе взел душ долу и отново се бе преоблякъл тук след завръщането си.

— Не бих се сетил за това, ако не беше го споменала, когато се отбихме да пийнем в бара — каза той. Обърна се с лице към Стефи, която явно се бе надявала да го изненада. Всъщност я очакваше. Продължи: — Попита дали мога да си представя Лут да се разхожда по такъв халат. Не можех до снощи. И когато си го представих, се запитах откъде знаеш, че в онзи следобед се е движил така из хотела. Следващият въпрос, който си зададох, беше къде е изчезнал използваният халат. — Изгледа я замислено. — Предполагам, че си го наметнала върху дрехите си.

— Спортен екип. Мислех, че идеята е добра. Кой отива да извърши убийство с подобно облекло? Но халатът беше чудесна дегизировка.

— Оставила си го в салона.

— Заедно с кърпата, която Петиджон навярно бе донесъл оттам. Увих я на главата си като чалма. Сложих слънчеви очила. Бях практически неузнаваема. Свалих ги, преди да вляза, и ги оставих. Много хора носеха халати и кърпи от фитнес залата и плувния басейн. Никой не ми обърна внимание. Пробягах няколко километра и когато се върнах, трупът вече бе открит и разследването започваше.

— Много умно.

— Така си помислих — каза тя с предизвикателна усмивка. Хамънд кимна към револвера, който бе насочила срещу него.

— Същият ли е?

— Не, разбира се. Нима ме смяташ за толкова глупава, че да използвам едно и също оръжие два пъти? Когато върнах онзи, с който застрелях Петиджон, си набавих друг. За всеки случай.

— Сега, докато разговаряме, Басет разказва всичко. Той е честен човек, измъчван от угризения.

— Полицията ще разполага с моите показания срещу неговите. Никой не би могъл да докаже връзката между мен и тези оръжия. Не съм се подписвала в каталога, както и той. Ще решат, че Басет измисля долни истории за мен, защото ми има зъб.

— Смайлоу те е помолил да бъдеш снизходителна с дъщерята на Басет.

— И изпълних молбата му. Първия път ѝ се размина. Не съм виновна, че отново я хванаха. Ще бъде призована след няколко седмици.

— Какво обеща на Басет?

— Че ще кажа две-три сладки приказки на съдията.

— Или?

— Или милата Аманда ще загази. От него зависеше.

— Жестоко се пазариш.

— Когато съм принудена.

— А защо се почувства принудена да убиеш Петиджон?

— Той ме изигра! — извика Стефи с писклив глас, който Хамънд не бе чувал по-рано. Бе загубила представа за действителността. — Шпионирах за него — каза тя. — Давах му юридически съвети как да надхитри конкурентите си, без да излиза извън рамките на закона. На границата, но без да я прекрочва. Каза ми, че ще използва документите с името на Престън, за да съсипе и двама ви. Че ще провали кариерата

ти и ще настани мен на най-високия пост. Но започна да се отмята. — Очите ѝ добиха строг израз. — Реши, че има по-добър начин да се възползва от участието на Престън: като те изнудва. Мислел е, че това може да му послужи за лост, с който да те управлява. Благодарни ми за времето и усилията, но попита защо да се задоволява с подкрепата на втория по кадърност юрист, като може да има на своя страна най-добрия.

— Значи онзи следобед си дошла с намерението да го убиеш.

— Нямах избор, Хамънд. Ако играех по правилата, не бих постигнала целта си. Съсипвах се от работа, полагах огромни усилия, но въпреки това ти щеше да получиш поста. Петиджон ми предложи предимство. За първи път аз щях да бъда тази, която държи силен коз. Но когато победата ми изглеждаше близо, копелето се отказа от подкрепата си за мен. И по-рано бях преживявала разочарования, но никое не бе така смазващо. Всеки път, когато го погледнех, щях да си спомням колко наивна съм била. Глупава женска, навярно това с виждал в мен. Не можах да се примиря с поражението си и с мисълта, че Петиджон непрестанно ще ми напомня за него. Нещо ми прищрака, както би се изразил ти. Просто реших да не му позволя да се отърве безнаказано. Съобщи ми новината по телефона, но аз настоях за среща очи в очи. Пристигнах малко по-рано от уговореното и когато го видях проснат на пода, първата ми мисъл бе, че някой ме е изпреварил и лишил от удоволствието.

— Може би Алекс.

— Не знаех нищо за Алекс Лад, преди онзи тип Даниелс да ни я опише. Докато влизахме в болничната му стая, плунах в пот от напрежение. Уплаших се, че ще ме посочи на Смайлоу. Не бях го видяла в хотела, но не можех да бъда сигурна, че и той не ме е забелязал. Когато описа Алекс Лад, едва повярвах на късмета си. Вече имаше заподозрян. А когато се появи Тримбъл, дори ми хрумна, че имам ангел-пазител — засмя се тя.

— Ти стоиш зад опита да бъде убита.

— Сбърках. Не биваше да поверявам работата на друг.

— Кой беше той?

— Един негодник, който си имаше вземане-даване със съдебната система преди няколко месеца. Водих дело срещу него за нападение и побой. Адвокатът му го отърва. Хрумна ми, че не е зле да поддържам

връзка с подобен тип, защото някой ден може да ми бъде от полза. Навярно съм предчувствала, че съюзът ми с Петиджон ще завърши зле. — Стефи сви рамене. — Както и да е, позволих му да се измъкне. Но го държах под око. Съгласи се да пререже гърлото ѝ за някаква си стотачка. Но се провали и изчезна с авансовата сума от петдесет долара. Дори не ми се обади онази нощ. — Тя се плесна по челото. — Господи, каква глупачка съм! Не свързах нападението срещу теб със своя замисъл, докато не видях Алекс Лад жива и здрава.

— Боеше се, че е възможно да те е видяла в апартамента на Петиджон в събота.

— Мислех, че съществува твърде голяма вероятност. Още при първия разпит усетих, че крие нещо и се изплаших, че ме е познала и очаква идеалния момент да издаде тайната. Трябва да призная, че бях изумена, когато разбрах, че прикрива връзката си с теб. Кога се запознахте?

Той не отговори.

— Е, добре. — Стефи тихо въздъхна. — Прав си. Предполагам, че няма значение, въпреки че самочувствието ми бе дълбоко засегнато, щом научих колко лесно си се прехвърлил от моето легло в нейното. И естествено разбирам увлечението ѝ. Не е било неприятно задължение да спи с теб. Аз бих го правила дори ако Петиджон не мислеше, че разговорите в леглото са добър източник на информация. — Повдигна пистолета към гърдите му. — Не те мразя, Хамънд, въпреки че бих излъгала, ако кажа, че не ти завиждам за твоите постижения и лекотата, с която получаваш всичко. Но сега, когато стигнах толкова далече, ти си последната пречка. Съжалявам.

— Стефи...

Тя натисна спусъка.

Стефи се обърна и забърза през хола. Отвори вратата. От другата страна стояха детектив Майк Колинс и двама униформени полицаи с насочени револвери.

— Предайте оръжието, мис Мъндел — каза Колинс. Този път в тона му нямаше и следа от насмешка. Единият от полицаите пристъпи напред и взе пистолета от ръката ѝ. — Добре ли сте? — попита Колинс.

Хамънд я погледна право в очите, когато тя извърна глава и зяпна от удивление. Противокуршумната жилетка го бе спасила, въпреки че

към тежките му контузии се бе прибавила още една.

— Заложили сте ми капан?

Колинс започна да чете правата ѝ, но вниманието ѝ бе привлечено от Хамънд.

— Снощи си обясних всичко. Призори говорих със Смайлоу. Казах му цялата истина. Цялата. И решихме да разиграем този театър. Престорих се, че събирам улики срещу него, докато всъщност днес работим заедно. Той предвиди, че ще се разтревожиш, когато ти кажа за доказателствата, които съм открил, защото сочеха към теб. Настоя да нося записващо устройство и предпазна жилетка. Радвам се, че се вслушах и в двата му съвета.

Тя буквално настръхна от омраза. Трудно му бе да повярва, че е имал любовна връзка с нея, но каза с известна тъга:

— Знам, че винаги си гледала на мен като на съперник, Стефи, но не мислех, че би се опитала да ме убиеш.

— Винаги си ме подценявал, Хамънд. Никога не си ме смятал за равностоен противник. Мислеше, че не съм умна колкото теб.

— Е, явно съм бил прав.

— Но те надхитрих и успях да разкрия връзката ти с Алекс Лад — извика тя. — Безполезно е да се опитваш да отричаш, защото имам доказателство, че тази седмица сте спали заедно!

Хамънд кимна на Колинс, който я принуди да се обърне и я побутна през отворената врата. Стефи извърна глава и добави:

— С това ще те съсипя, Хамънд. Връзката ти с тази жена. Справедливостта все пак ще възтържествува!

В тона на Алекс се долови насмешка.

— Очаквах ви, но не ви чух да влизате.

— Не знаем кого би могла да нападне Стефи и кога. Огледах къщата и влязох през задната врата. Ключалката все още не е поправена. Трябваше незабавно да повикате майстор.

— Тази седмица имах по-неотложни грижи.

— Кошмарна седмица.

— Меко казано.

Смайлоу коленичи и ѝ помогна да събере разпилените листове. Алекс му благодари, докато ги прибираше в папката.

— Случайно чух, че говорите по телефона — каза той. — Хамънд каза ли ви за Басет?

— Да.

— Доста умно предположение от негова страна.

— Скоро сам щяхте да стигнете до същия извод. Както сте споделили с него сутринта, и на вас ви е хрумнало, че Стефи може да е замесена.

— Хрумна ми, но не се замислих сериозно. В интерес на истината, защото се радвах, че Петиджон е мъртъв. — Погледна я в очите. — Доктор Лад, от самото начало не вярвах, че вие сте убиецът. Извинете ме за някои от въпросите.

Тя леко кимна в отговор:

— Трудно е човек да вземе решение. Аз бях основателно заподозряна и не сте искали да сгрешите.

— Не само това. Не исках да призная, че Хамънд е прав.

Настъпи неловко мълчание. Наруши го позвъняването на клетъчния му телефон.

— Смайлоу. — Спокойно изслуша думите на събеседника си. — Тръгвам. — Изключи. — Стефи е стреляла по Хамънд. Добре е — побърза да я успокои той. — Успял е да запише признанието ѝ, че е убила Петиджон. Вече е в ареста.

Алекс осъзна колко е била разтревожена едва когато напрежението ѝ започна да се разсейва. Отпусна се в креслото.

— Хамънд наистина ли е добре?

— Да.

— Значи всичко свърши — плахо промълви тя.

— Не съвсем. След половин час има пресконференция. Да ви откарам ли?

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Във временната сграда на съда нямаше достатъчно пространство и затова Монро Мейсън бе пожелал пресконференцията му да се проведе в общината. Беше му оказана тази чест.

От уважение към човека, който толкова дълго и самоотвержено бе служил на обществеността, множество хора, които обикновено с нетърпение очакваха да стане пет часът в петък, за да се впуснат в развлечения, сега се бяха събрали да чуят официалното обявяване на оттеглянето му в пенсия.

Това ги бе довело тук.

Но получиха много повече. Никой не съжаляваше, че е пожертвал няколко часа от уикенда, защото вече се носеха слухове за случилото се в същия апартамент, където седмица по-рано бе открит трупът на Лут Петиджон. Арестуваната за убийството бе член на собствения екип на областния прокурор.

Залата вече бе препълнена, когато Хамънд влезе след Мейсън и останалите юристи от прокуратурата. Дори първият заместник Уолис, който изглеждаше блед и изтощен от химиотерапията, бе намерил сили да присъства. Когато заеха местата си на подиума, липсваше само Стефи Мъндел.

Първият ред бе зает от репортери и оператори. На следващите три бяха настанени представителите на градската, областната и щатската администрация, както и част от местните знаменитости. Назад седяха останалите гости.

Сред тях бяха и родителите на Хамънд. Майка му весело махна с ръка в отговор на усмивката му за поздрав. Той кимна и на баща си, но лицето на Престън остана студено като скалите на Маунт Ръшмор.

Същата сутрин Хамънд бе предложил на Престън сделката, за която бе споменал пред Боби Тримбъл. Обеща да се застъпи пред главния прокурор да не бъдат повдигани обвинения срещу него, ако даде показания за Боби Тримбъл.

Естествено Престън не призна с охота, че е знаел за терористичните действия на остров Спекъл. Беше се оттеглил от предприятието, но твърде късно, за да бъде оневинен.

— Това е сделката, татко. Приемаш или отказваш!

— Не ми поставяй ултиматуми.

— Или ще признаеш вината си, или ще отидеш в затвора, ако се опиташ да я отречеш — решително заяви Хамънд. Нямаш друг избор.

Беше му дал седемдесет и два часа, за да обмисли предложението и да го обсъди с адвоката си. Би се обзаложил, че Престън ще приеме условията. Почувства се още по-уверен в това, когато баща му отмести суровия си поглед и извърна глава.

Дали не бе прекалено да се надява, че съвестта му е заговорила? Въпреки че винаги щеше да има въпроси, по които да не са на едно мнение, у него се пробуди плаха надежда за помирение. Искаше отново да може да го нарича „татко“.

Дейви също бе там, ослепителна като филмова звезда. Изпрати му въздушна целувка, а когато един репортер насочи микрофона си към нея и ѝ зададе въпрос, откровено го наруга и го накара да я остави на мира. Макар и с учтива усмивка.

Хамънд погледна към задната врата в мига, когато Смайлоу въведе Алекс. Дълго останаха загледани един в друг. На път към залата бе разговарял с нея по клетъчния телефон, но едва сега осъзна, че най-сетне тя е в пълна безопасност. От несправедливи обвинения. От Стефи. От Боби.

Смайлоу ѝ посочи един свободен стол до този, на който бе седнал Франк Пъркинс. Адвокатът се изправи и сърдечно я прегърна. Смайлоу я остави с Пъркинс, а след тръгна по пътеката към подиума. Махна на Хамънд. Озадачен, той се извини и слезе при него.

— Добра работа — каза Смайлоу. Оценявайки комплимента на гордия детектив, Хамънд отвърна:

— Просто отидох там и направих това, което ме посъветва да сторя. Не бих успял без твоето съдействие. — Замълча за миг. — Все още не мога да повярвам, че се канеше да ме убие. Очаквах да се предаде и да признае вината си.

— Явно не я познаваш добре.

— Убедих се в това. Почти твърде късно. Благодаря ти за всичко, което направи.

— Няма за какво. — Той се обърна към Дейви и срещна погледа ѝ. Хамънд едва повярва на очите си, когато видя, че детективът буквално се изчерви. Смайлоу побърза отново да насочи вниманието си към него: — Това е за теб.

Подаде му кафяв плик.

— Какво съдържа?

— Лабораторен доклад. Стефи ми го даде тази сутрин. Доказва, че кръвта по чаршафите на доктор Лад е от твоята група. — Хамънд понечи да проговори, но Смайлоу решително поклати глава: — Не казвай нищо. Просто го вземи и го унищожи. Без него Стефи не може да докаже твърденията си, че си спал със заподозряна в убийство. Естествено, след като доктор Лад се оказа невинна, това е несъществена подробност.

Хамънд погледна привидно безобидния пакет. Ако го приемеше, щеше да бъде също толкова виновен, колкото Смайлоу в процеса срещу Винсънт Антъни Барлоу. Бе неоспоримо, че Барлоу е убил седемнадесетгодишната си приятелка и нероденото ѝ бебе, но Смайлоу бе укрил смекчаващи вината обстоятелства, които Хамънд бе задължен от закона да оповести.

Едва когато престъпникът бе осъден, той разбра, че детективът е знаел за тях, а не го е съобщил своевременно. Хамънд не успя да го докаже и срещу него не бе повдигнато обвинение за възпрепятстване на правосъдието. Барлоу, който сега излежаваше доживотна присъда, бе обжалвал. Молбата му бе уважена. Щеше да има нов процес, което бе законно право на младежа, независимо колко тежко престъпление бе извършил.

Но Хамънд не прости на Смайлоу, че го бе направил несъзнателен съучастник в своето нарушение на закона.

— Не се прави на бойскаут — прошепна детективът сега. — Вече си получил достатъчно значки за доблест.

— Не е редно.

Смайлоу още повече сниши гласа си:

— С теб не се харесваме. И двамата знаем защо. Но работим за една и съща кауза. Имам нужда от безкомпромисен борец за справедливост като теб за началник на Областната прокуратура, а не от ловък политически комбинатор като Мейсън. Ще бъдеш много полезен на тази област като най-висш юрист, отколкото ако направиш

признание за интимна връзка със заподозряна, от което никой не би спечелил. Помисли си, Хамънд.

— Хамънд?

Повикаха го обратно на подиума, за да започне пресконференцията. Без да се обърне, той каза:

— Идвам.

— Понякога се налага да заобиколим правилата, за да свършим по-добра работа — каза Смайлоу и го погледна строго.

Аргументът бе убедителен. Хамънд взе плика.

Мейсън завършваше речта си. Очите на журналистите бяха започнали да се премрежват. Някои оператори бяха свалили камерите от раменете си. Съобщението за опита на Стефи Мъндел да убие Хамънд и последвалото ѝ арестуване бяха ги накарали да загубят ума и дума, но по време на заключителната част на словото интересът им бе отслабнал.

— Мъчно ми е, че в момента една от нас се намира в полицейския арест и скоро ще бъде обвинена в тежко криминално престъпление. В същото време изпитвам огромна гордост от постъпката на втория заместник областен прокурор, който изигра най-важна роля за залавянето ѝ. Днес той прояви изключителна храброст. Това е само една от причините да издигна кандидатурата му за свой наследник.

Последваха бурни ръкопляскания. Хамънд наблюдаваше профила на Мейсън, докато началникът му изтъкваше неговите професионални и лични качества. Пликът е компрометиращия лабораторен доклад лежеше на коленете му. Струваше му се, че след миг от него ще заструи ярка червена светлина, която ще разкрие на всички истината.

— Повече няма да ви отегчавам — гръмогласно каза Мейсън с приветливия си откровен тон, с който бе спечелил симпатията на репортерите. — Позволете ми да ви представя героя на деня.

Обърна се и даде знак на Хамънд да се приближи.

Операторите отново настроиха камерите. Журналистите от пресата наскачаха и почти едновременно щракнаха химикалките си.

Хамънд сложи плика върху наклонената поставка. Леко се покашля. След като благодари на Мейсън за хвалебствията и изразеното доверие, каза:

— Тази седмица беше незабравима. В много отношения ми се струва, че е изминало много повече време, откакто научих за убийството на Лут Петиджон. Всъщност не се смятам за герой и не изпитвам удоволствие от факта, че колежката ми Стефи Мъндел ще бъде съдена за убийство. Според мен доказателствата срещу нея са достатъчно убедителни. Като човек, запознат със случая...

В залата се втурна Лорета Буут.

Сърцето на Хамънд подскочи. Гласът му затрепери и той прекъсна речта си.

Отначало я забелязаха само онези, които стояха близо до вратата. Но когато Хамънд замълча, всички се обърнаха, за да видят кой е причинил прекъсването. Не забелязвайки раздвижването, което бе предизвикала, Лорета енергично размаха ръце към него да се приближи.

Днес събитията се бяха развили така бързо, че не бе намерил време да се обади и да й каже, че Алекс е във от подозрение и вече не е важно къде е била в събота вечерта.

Но Лорета бе тук и навярно влачеше след себе си някой недодялан войник от панаира. Нямаше начин да избяга от нея.

— Извинете ме за момент.

Въпреки озадаченото шушукане на гостите, той слезе от подиума и си проправи път до другия край на залата. Докато вървеше натам, се замисли за всички хора, които щяха да се почувстват неловко в следващите няколко мига. Монро Мейсън. Смайлоу. Франк Пъркинс. Самият той. Алекс. Когато мина покрай нея, мълчаливо й се извини за това, което щеше да последва.

— Искаше да говориш с мен, Лорета?

Тя дори не се опита да прикрие гнева си.

— Почти от двадесет и четири часа се опитвам да те открия.

— Бях зает.

— Е, аз също. — Върна се крачка назад и извика на някого в коридора: — Хайде, влизай.

Хамънд застина в очакване войникът да ококори очи и да извика: „Той е! Той е мъжът, който танцува с Алекс Лад.“

Но вместо млад, късо подстриган здравеняк, след нея влезе дребничък чернокож с кръгли очила.

Хамънд се засмя с искрено удивление.

— Смити? — извика той и осъзна, че дори не знае фамилното му име.

— Как сте, мистър Крос? Казах й, че не бива да ви прекъсваме, но тя не ме послуша.

Хамънд отмести поглед от ваксаджията към Лорета.

— Мислех, че водиш някого от панаира — промълви той с недоумение. — Така казваше в съобщенията си.

— Именно. Там открих Смити. Седеше в шатрата съвсем сам и слушаше музиката. Разприказвахме се и стигнахме до темата за убийството на Петиджон. Преместил се е да работи в „Чарлз Таун Плаца“.

— Днес го видях там.

— Извинете, че избегнах да говоря с вас, мистър Крос. Признавам, че се срамувах.

— От какво?

— Че не ти е казал за маскарада на Стефи Мъндел миналата събота — намеси се Лорета. — Първо я видях с екип за джогинг, после по халат, а след това отново със спортния екип. Доста странно.

— Не се замислих за това, мистър Крос. Едва вчера, когато я видях по телевизията, си спомних.

— Не е искал да причини неприятности на никого, затова казал само на Смайлоу.

— На Смайлоу?

Детективът, който се бе приближил към Хамънд, се обърна към Смити:

— Когато спомена, че си видял прокурора от телевизионния репортаж, помислих, че говориш за мистър Крос.

— Не, сър, за дамата-прокурор — обясни възрастният човек. — Съжалявам, ако съм причинил неприятности на някого.

Хамънд сложи ръка на рамото на Смити.

— Благодаря ти, че все пак се обади. Ще те повикаме, за да дадеш показания.

След това благодари на Лорета. Тя се намръщи и промърмори:

— Хвана я и без моята помощ, но все пак ми дължиш парите за чифт изтъркани обувки и едно питие. Двойно.

Хамънд отново се обърна към залата. Камерите бръмчаха. Светлината на прожекторите почти заслепи очите му, докато вървеше

обратно към подиума. Преди малко едва не бе побягнал като уплашено хлапе. Напрежението, което стягаше гърдите му, изчезна. Сега дишаше нормално.

Никой не знаеше за него и Алекс. Нямаше изненадващо да се появи свидетел, който да разкрие, че са били заедно миналата събота. Никой не знаеше, освен нея, Франк Пъркинс, Рори Смайлоу, Дейви.

И... той.

Хамънд знаеше.

Вече не изпитваше желание да избяга. Отново застана на подиума. Монро Мейсън му намигна и стисна палци. Погледна към баща си. За първи път долови в очите на Престън искрено одобрение. Бе готов да се съгласи със Смайлоу. Да си замълчи. Да приеме поста. Би изкупил прегрешението си с достойна работа в полза на обществото.

Избирането му бе в кърпа вързано. Щеше да спечели убедително. Може би дори щеше да бъде единственият кандидат. Но нима си струваше да жертва самоуважението си заради една длъжност, дори най-престижната?

Дали да не признае истината, която щеше да му коства мястото на областен прокурор? Колкото по-дълго я таеше в себе си, толкова повече щеше да го измъчва. Не искаше споменът за първата им нощ заедно да бъде помрачен от заплахата, че тайната ще бъде разкрита. Срећна погледа на Алекс и нежният израз на очите й веднага му показва, че знае точно какво мисли в момента. Тя беше единствената, която бе отгатнала мислите му. Единствената, способна да го разбере. Неподражаемата й усмивка му вдъхна куража, от който се нуждаеше.

Бе изпълнен с обич към нея, по-силна, отколкото бе предполагал, че може да съществува.

— Преди да продължа... искам да се обърна към един човек, чийто живот бе непростимо объркан през тази седмица. Доктор Алекс Лад оказа съдействие на чарлстънската полиция и прокуратурата, жертвайки своята работа, времето си и най-важното — достойнството си. Преживя неописуемо страдание. Извинявам й се от името на тази област. Освен това й дължа лично извинение. Защото... защото от самото начало знаех, че не е убила Лут Петиджон. Тя призна, че се е видяла с него, но доста по-рано от часа на смъртта му. Някои сведения доказаха, че е възможно да е имала мотив. Но аз знаех дори когато бе

подложена на унизителни разпити, че не е възможно да е убила Лут Петиджон. Защото тя имаше алиби.

Никой не знае. Това е незначителна подробност. Не се прави на бойскаут. Ще бъдеш много по-полезен... Никой няма да спечели.

Хамънд замълча и въздъхна дълбоко — не от тревога, а с облекчение:

— Аз бях нейното алиби.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.